virtual-project.eu

ROBERT O'NEILL

RĂZBOINICUL

Robert O'Neill

RĂZBOINICUL

Povestea luptătorului SEAL
care l-a ucis pe Osama bin Laden

Original: *The Operator*: *Firing the Shots that Killed Osama bin Laden and My Years as a SEAL Team Warrior* (2017)

Traducere din limba engleză și note de:
CEZARA DRAGOMIR

virtual-project.eu

PREDA PUBLISHING

2019

Cititorului:
Din motive ce țin de Securitatea Națională,
autorul a cenzurat în text anumite informații.

NOTA AUTORULUI

În cei peste patruzeci de ani ai mei, s-au adunat multe aspecte ale vieții pentru care trebuie să-mi exprim recunoștința, inclusiv susținerea necondiționată a doi părinți minunați și două fiice extraordinare. Însă locul în care am învățat cu adevărat cât de profunde și puternice pot fi prieteniile a fost Echipa SEAL [...]. În Escadrilele [...] am descoperit un nivel de încredere care, după părerea mea, nu poate fi egalat de nimic din viața civilă. Când ești în cealaltă parte a lumii, în toiul nopții, și te pregătești să dai buzna într-o casă plină cu teroriști înarmați până în dinți cu mitraliere AK-47, nu te poți baza decât pe frații tăi SEAL – pe nimeni altcineva.

Multă vreme am întors pe toate părțile ideea de a scrie o carte despre cele peste 400 de misiuni în calitate de membru al trupelor SEAL. Nu voiam ca această carte să fie doar despre mine. Dacă ar fi fost așa, nu aș fi scris-o. Dar mă întrebam dacă voi fi capabil să transcriu în cuvinte mentalitatea fraților mei SEAL, refuzul lor categoric de a se da bătuți, indiferent de context. Mă întrebam dacă voi putea descrie cum e să faci parte dintr-o echipă care, după mii de antrenamente, funcționează ca un întreg, ca un singur om. Dacă voi putea explica faptul că succesul unuia dintre noi este, de fapt, succesul tuturor.

Acestea erau întrebările care mă țineau treaz noaptea.

Când trupele SEAL își riscă viața pentru țară, de multe ori nu află nimeni despre asta. Dar uneori ajung în atenția presei. Și când se întâmplă acest lucru, de cele mai multe ori mass-media prezintă eronat informațiile. Un soldat SEAL nu a reușit să salveze ostaticul. Trupele SEAL nu au reușit să elibereze orașul de sub dominația teroriștilor. Un luptător SEAL nu a salvat acea persoană aflată în spatele liniilor inamice. Trupele SEAL nu au reușit să îl omoare pe tipul cel rău pe care îl caută toată lumea.

Când unul dintre noi apasă pe trăgaci, e ca și cum am apăsa toți. Astfel că, într-un final, am hotărât să scriu această carte pentru a prezenta cititorilor adevărul.

Unii oameni sunt de părere că faptele trupelor SEAL ar trebui să rămână în umbră. Dar motivația mea, pe vremea când eram doar un puști, s-a datorat parțial cărților pe care le citisem

despre această organizație militară grozavă. Umila mea speranță este că, după ce vor citi această carte, mai mulți băieți – *și* fete (se va întâmpla la un moment dat!) – vor decide să se supună incredibilului antrenament care, într-un final, le va aduce Tridentul SEAL. Și mai sper că voi, ceilalți, oamenii care citiți această carte, veți onora munca depusă de trupele SEAL pretutindeni în lume – oameni care, chiar în acest moment, riscă totul pentru țară.

În relatarea acestei povești de viață m-am bazat pe memorie pentru a reda curajul, frustrarea și, da, uneori umorul de-a dreptul vulgar, văzute și auzite pe parcursul a sute de misiuni. Am încercat să redau cât mai exact dialoguri și evenimente, iar eventualele erori îmi aparțin în totalitate. Din motive ce țin de securitate și intimitate, următoarele nume din această carte sunt pseudonime: Kris, Nicole, Cole Sterling, Jonny Savio, Tracy Longmire, Matthew Parris, Mack, Eric Roth, Cruz, Leo, Ralph, Decker, Adam, Harp și Karen.

CRONOLOGIE

10 APRILIE 1976: *Robert „Rob" O'Neill se naște în orașul Butte, din Montana*
TOAMNA ANULUI 1988: *Împușcă prima căprioară, într-o excursie de vânătoare cu tatăl său*
VARA ANULUI 1995: *Se înrolează în Marina S.U.A.*
DECEMBRIE 1996: *Finalizează antrenamentul BUD/S, cel mai dificil curs militar din lume*
VARA ANULUI 1998: *Este trimis în prima misiune peste hotare, alături de Echipa SEAL 2*
MARTIE 2004: *Se alătură Echipei SEAL* […]
IUNIE 2005: *Participă la misiunea de căutare și salvare a lui Marcus Luttrell,* Supraviețuitorul[1]
IANUARIE 2006: *Ucide primul inamic în luptă în Irak*
VARA ANULUI 2008: *Este decorat cu medalia Silver Star pentru acțiunile sale din Afganistan*
APRILIE 2009: *Participă la misiunea de salvare a Căpitanului Richard Phillips din mâinile piraților somalezi*
MAI 2011: *Ucide cel mai căutat terorist al lumii, Osama bin Laden*
AUGUST 2012: *Este trecut în rezervă cu onoruri de către Marina S.U.A., după mai mult de 400 de misiuni de luptă, pentru care a primit 52 de decorații.*

[1] Povestea este redată în volumul *Supraviețuitorul,* de Marcus Luttrell (Preda Publishing, 2019).

CAPITOLUL 1

Îi datorez cariera mea de Navy SEAL unei fete. Probabil că nu sunt nici primul, nici ultimul.

Era mai mică decât mine, brunetă, frumoasă ca un fotomodel, dansa impecabil și avea un simț al umorului foarte dezvoltat – cu asta m-a cucerit imediat. Prima oară când am încercat să o sărut, am închis ochii prea devreme și am auzit-o spunând:

— Ăăă, ce faci?…

— Vreau să te sărut.

— Nici vorbă. Nu înainte de a mă scoate în oraș.

— Atunci vrei să ieșim mâine-seară?

— Vino să mă iei la ora 19:00, mi-a zis ea.

Apoi m-a sărutat mai bine decât aș fi meritat și a plecat.

În seara următoare am luat-o de acasă la ora 19:00 și, mână largă cum eram, am dus-o la un fast-food: Taco Bell. A comandat o porție mare de nachos și trei porții de taco.

Era o tipă superbă, cu un corp perfect și apetitul unui tăietor de lemne. Nu știam nimic despre viață, dar în clipa aceea m-am îndrăgostit.

După ce am absolvit liceul din Butte, Montana – același liceu la care au mers și tata și bunicul meu – m-am înscris la Montana Tech, facultatea din zonă. Fata respectivă era încă în clasa a 11-a. Este o lege nescrisă; când ajungi la facultate, nu mai ieși cu fete de liceu. Așa că am păstrat distanța, dar nu puteam să îmi iau gândul de la ea. Tipa și-a văzut de viața ei, a început să iasă cu alți băieți și să meargă la petreceri, ceea ce era și normal. Dar eu le voiam pe amândouă: eu să mă distrez, iar ea să mă aștepte. Am clocotit în sinea mea câteva săptămâni, dar când am auzit că petrecuse o zi întreagă cu un tip de liceu am răbufnit. M-am dus glonț la ea acasă, cu câteva beri la bord, și m-am făcut de rușine.

Tatăl ei, un italian solid cu păr negru, mustață stufoasă și maxilar proeminent, era cunoscut în tot orașul ca fiind un tip dur. Deținea o companie care lua casele pe sus și le muta cu totul. Cu siguranță nu ar fi avut o problemă să mă mute și pe mine din loc. Dar i s-a făcut milă. Nu m-a lăsat lat, deși ar fi fost

îndreptățit să o facă, ci m-a condus ferm, dar blând, afară.

Bunăvoința cu care m-a tratat a declanșat ceva în mine; am avut un fel de experiență extracorporală. După ce mi-a eliberat brațul din strânsoarea de fier și m-a trimis clătinându-mă în noapte, m-am văzut de la distanță. Nu mi-a plăcut ce am văzut. Mi-am dat seama că dacă voi continua astfel, lucrurile se vor înrăutăți. Riscam să ajung ca tipii ăia care rămân blocați pentru totdeauna în Butte, vorbind despre ce-ar fi putut să facă ei dacă vremurile ar fi fost altfel.

În clipa aceea am realizat că trebuie să plec.

Știam, din limitata mea experiență, că principala modalitate de a părăsi orașul Butte era să te înrolezi în armată. Deși nu luasem niciodată în calcul această variantă, în clipa aceea m-am hotărât. Viitorul sau destinul, cum vreți să îi spuneți, a pus piciorul pe accelerație.

•

Am avut o copilărie „în aer liber”, cum se spune astăzi. Pe atunci nu se spunea nicicum, era doar normalul. Sâmbătă dimineața o zbugheam afară imediat după micul dejun și mă mai întorceam seara, când se aprindeau luminile pe stradă. Copiii umblau în gașcă în cartierul meu. Ne luptam cu arme de jucărie și ne jucam de-a războinicii ninja, săream de pe acoperișuri și făceam tot felul de năzdrăvănii periculoase – le-aș rupe urechile copiilor mei dacă ar face și ei la fel. Într-o zi, am mers cu toții la mall să vedem Rambo. A fost foarte tare. Toți voiam să fim ca tipul ăla care își nimicea inamicii cu mitraliera M60. Dar pentru mine, totul era de domeniul fantasticului, la fel ca jocurile video cu împușcături, din ce în ce mai sofisticate, cu care ne mai ocupam timpul. Nu mă gândisem niciodată cu adevărat la ideea de armată. Nici nu-mi trecea prin cap să mă înrolez, așa că nu i-am acordat prea multă atenție. Nu voiam decât să mă joc, să mă camuflez și mă prefac că îmi împușc prietenii.

La prima vedere, orașul Butte nu pare un loc prea idilic în care să copilărești. Este un oraș minier, care și-a cunoscut perioada de glorie la începutul secolului XX, când gloanțele care ajungeau pe front în Primul Război Mondial erau făcute din cupru – cupru care provenea din minele din Butte. În 1920, populația orașului era de 100.000 de locuitori, dar până să mă nasc eu scăzuse la o treime. Zonele rezidențiale erau împrăștiate printre cariere, iar

orașul era clădit pe un platou aflat lângă cea mai mare dintre acestea, Cariera Berkeley. Era o carieră imensă, cu o lățime de un kilometru și jumătate și adâncă de 500 m, acum scoasă din funcțiune. Între 1955, când s-a deschis, și 22 aprilie 1982 – dată la care sărbătorim Ziua Pământului –, când s-a închis, minerii au scos din adâncurile ei un miliard de tone de minereuri și resturi de rocă. Când pompele de epuizment s-au închis definitiv, apa freatică a început să se ridice ușor, infiltrându-se printre acizii și metalele grele din acel hău. Apa care a umplut groapa era atât de toxică, încât gâștele care luau proasta decizie de a se bălăci acolo își găseau sfârșitul în ea. Într-un final, Cariera Berkeley a fost declarată de către Superfund, un program guvernamental de protecție a mediului, cel mai mare sit de deșeuri toxice din țară.

Dar eu eram interesat de alte aspecte ale orașului, mai precis de inelele de metal care atârnau la trei metri deasupra podelei sălii de sport și de căprioarele, elanii și antilopele care alergau prin sălbăticia Munților Stâncoși, ce se înălțau ca un tsunami de piatră în cealaltă parte a orașului.

Tata, fiu de miner, era agent de bursă, iar mama, profesoară de matematică. I-am fost elev de trei ori, în clasele a șaptea, a opta și la liceu. Părinții mei au divorțat când aveam șase sau șapte ani. Mi se părea ceva normal ca ei să trăiască separat. Nici nu îmi amintesc să fi locuit împreună. Tata ne era mereu alături când aveam nevoie, dar aranjamentul lor era ca el să ia copiii o dată la două weekenduri. Pentru mine, frații și surorile mele a fost în regulă așa; toți prietenii noștri locuiau aproape de casa mamei și ne plăcea să ne petrecem weekendurile jucându-ne afară: de-a v-ați ascunselea, de-a războiul, de-a ninja sau ne cățăram și săream de pe acoperișuri.

Ne jucam toți împreună, mai puțin când venea vorba de cățărări și sărituri. Kris, sora mea mai mare, nu voia să audă de așa ceva. Dar o forțam pe Kelley, sora cu trei ani mai mică decât mine, să vină cu noi. Voia cu disperare să se integreze, așa că se supunea. Urcam pe un acoperiș și apoi săream, pur și simplu. Acum l-aș urechea bine de tot pe fiul meu dacă ar face așa ceva, dar copil fiind, nu mă gândeam la riscuri. Pentru noi era distractiv. Kelley mi-a fost cea mai bună prietenă multă vreme; chiar am pus-o să semneze un contract prin care era de acord să fie coechipiera mea la meciurile de fotbal doi-la-doi jucate în

curtea bisericii. A fost o sportivă foarte bună în facultate.

Tom, fratele meu mai mare, a fost un ticălos până să intre la liceu. Apoi s-a produs un declic și a devenit grozav. Sau poate nu mai eram eu enervant. Oricum, s-a întâmplat ceva magic, iar Tom a devenit cea mai amuzantă persoană pe care o cunosc și campion statal la cross-country[2]. A învățat singur să cânte la chitară, iar prima formație din care a făcut parte s-a numit Buletinele False (Fake ID's). Încă mai cântă și are propria emisiune matinală la un post local de radio.

Kris a fost mereu cea mai echilibrată dintre noi, deși cred că mama m-ar contrazice. Poate din cauză că ele se aseamănă foarte mult și uneori mai săreau scântei. Kris a fost întotdeauna îngăduitoare cu mine, îmi era ușor să vorbesc cu ea și avea un râs molipsitor. Era meticuloasă, avea note de 10 pe linie și era o persoană blândă – când nu îmi tăbăcea fundul, ceea ce a făcut până am ajuns în clasa a 11-a, poate chiar și după aceea…

Mama și tata au păstrat o relație amicală pe toată durata copilăriei noastre. Dacă au avut vreodată probleme unul cu altul, nu au lăsat să se vadă acest lucru. Le-a prins bine să locuiască separat. Mama lucra la școala gimnazială de lângă liceu, așa că ne ducea și ne lua de la școală. Îi plăcea să fie mamă, dar în weekendurile în care eram la tata, ieșea în oraș cu prietenele ei zăpăcite și amuzante, Lynn și Sue. Țin minte cum stăteau toate trei la mama în bucătărie, beau daiquiry și povesteau ce făcuseră sâmbătă-seara. Era prea mult pentru urechile mele de puștan. Eram în camera alăturată și trebuia să mă târăsc pe podea până la ușa din față, fiindcă nu mai suportam să aud. Aceea a fost prima mea misiune.

Ne plăcea și să stăm cu tata din două în două weekenduri. Era un burlac în adevăratul sens al cuvântului, dar noi nu ne dădeam seama de asta. Ar fi trebuit să o facem din moment ce vinerea, prima noastră oprire era întotdeauna la Buttreys, un supermarket local. Trebuia să cumpărăm mâncare pentru că el nu avea deloc! Mânca în oraș mai tot timpul. Așa că luam toate culoarele la rând ca să cumpărăm tot ce ne trebuia, în special porcării nesănătoase, dar aveam grijă să nu uităm ingredientele

[2] Alergare pe câmp, prin păduri, pe trasee neamenajate. De regulă, cursele de cross-country se desfășoară în regiunile rurale. Termenul a fost folosit pentru prima dată în Anglia și este specific peisajului britanic. Nu există echivalent în limba română, drept urmare am ales să păstrăm același termen ca în limba engleză. (n.t.).

pentru faimosul mic dejun al tatii. Făcea, și încă face, niște ouă incredibile – cu brânză, maioneză, unt, busuioc și un ingredient secret. Odată am uitat să luăm lapte, așa că a făcut cafea cu amaretto. Să nu încercați așa ceva! La sfârșitul weekendului, ajungeam mereu la bunicii Audrey și Tom. Ea gătea fenomenal, orice vă trece prin cap. Aici am învățat un alt truc culinar de-al tatii: muntele din cartofi și lacul de la poalele lui, făcut din sos pentru friptură!

În adolescență am dezvoltat o relație mai specială cu tata, devenind cei mai buni prieteni. A început când mama ne-a mutat de pe „deal" – unde locuiau toți prietenii mei din cartier – undeva mai în centru, nu departe de Cariera Berkeley, unde nu cunoșteam pe nimeni. Încercam să îmi găsesc ocupații care să înlocuiască joaca cu prietenii, când am văzut un documentar – *Come Fly with Me* (Vino să zbori cu mine) cu Michael Jordan. Am fost fascinat pe loc. Filmul începe cu Jordan singur într-o sală de sport, aruncând la coș. Pe fundal, vocea lui spunea: „Nu mă pot opri. În fiecare zi trebuie să devin mai bun". Urmează, desigur, nenumărate secvențe cu Air Jordan sfidând gravitația, trecând prin adversari ca prin brânză.

Am fost foarte impresionat, chiar inspirat. Nu eram eu cel mai forțos copil, cel mai arătos, cel mai deștept sau cel mai sportiv, dar ceva din mine rezona cu determinarea aceea obsesivă de a nu te da bătut. Privind acum în urmă, cred că am avut-o tot timpul. Materia mea preferată era engleza, iar cartea favorită, *Bătrânul și marea.* Îmi plăcea cum bătrânul pescar Santiago poartă o bătălie titanică a voinței cu peștele uriaș. Mâinile îi sunt sfâșiate de guta undițelor, îi este atât de foame încât mănâncă momeală crudă, este nedormit, are crampe musculare din pricina poziției înghesuite în care stă în bărcuța aia prăpădită, dar mai degrabă moare decât să cedeze. Mă atrăgea această atitudine.

Era clar că nu aveam nicio șansă să prind vreun pește uriaș în Butte, dar măcar puteam aspira să fiu ca Michael Jordan. Lângă noua noastră casă era o școală generală, Greeley Elementary, cu un coș de baschet în curte. Am rugat-o pe mama să îmi cumpere o minge de baschet. Mergeam acolo în fiecare zi și jucam de unul singur, uneori cu orele, vrând să văd câte aruncări libere la rând nimeresc. Exersam și aruncarea din săritură și driblingurile. Tata, care pe atunci avea vreo 40 de ani,

jucase la Universitatea din Montana. Era un jucător de baschet foarte bun. Când a aflat ce fac, m-a întrebat:

— Hei, vrei să începi să joci?

Ne întâlneam să jucăm la un club sportiv din centrul orașului. Continuam să mă antrenez și pe cont propriu la școala de lângă casă, după care venea să mă ia și mergeam la club. Petreceam patru ore pe zi, șapte zile pe săptămână cu mingea de baschet în mână. Când am intrat în echipa școlii, am început să mă antrenez cu colegii în timpul sezonului, iar în afara lui reluam antrenamentele cu tata. Mă lua de la școală și mergeam împreună la terenul acoperit de la club. Exersam câte două-trei ore – driblinguri, aruncări din apropierea coșului, joc unu la unu, recuperări gălăgioase și violente ale mingii. A încercat să mă învețe tot ce știa; tot felul de trucuri pentru a-ți învinge adversarul direct.

La final, deși eram epuizați, tata spunea:

— Nu plecăm până când unul dintre noi nu înscrie 20 de aruncări libere la rând.

Mă întărâta – mă enervam dacă mă punea să mișc piciorul chiar și un centimetru de pe linie – și aruncam până când ratam. Apoi venea rândul lui. Prima oară ne-a luat aproape douăzeci de minute ca unul să nimerească 20 de aruncări la rând. Am mers să mâncăm o friptură ca să sărbătorim. În ziua următoare, mi-a zis:

— Plecăm atunci când unul dintre noi înscrie 20, dar pentru friptură trebuie să nimerim 25.

După 25 au urmat 30, apoi 35, 40. Am ajuns până la 70 de aruncări pentru cină și aproape întotdeauna reușeam. Cred că recordul tatii e de 90. Al meu este în continuare 105. Aruncam mult la coș.

Când aveam 12 ani, tata a divorțat de cea de-a doua soție, iar unchiul Jack, fratele lui, l-a convins să meargă la vânătoare în weekenduri pentru a-și mai lua gândul de la căsniciile eșuate. Nu se punea problema să nu merg și eu cu el. Ne-am urcat în Nissanul lui Jack și am pornit pe munte. La început nu știam ce facem. Sunt câmpii întinse acolo sus, unde animale splendide aleargă cu o viteză uimitoare – antilopele sunt cele mai rapide animale din America de Nord. Tipi în camionete și pe ATV-uri le fugăreau și împușcau în toate direcțiile. Dacă aș vedea scena aceasta astăzi, din perspectiva unui soldat SEAL, m-aș cruci de

câte norme de siguranță erau încălcate. Dar pe atunci era palpitant și deveniserăm destul de buni; ne cățăram în locuri inaccesibile camionetelor, locuri în care știam că se adăpostesc animalele. Te așezi la adăpost de vânt și le lași pe ele să vină la tine. Animalele se așteaptă să fie fugărite, nu luate prin surprindere.

Prima mea pradă a fost un cerb-catâr, și încă unul mare. Îmi amintesc cum am condus în întuneric pe drumurile acelea groaznice de pământ, apropiindu-ne cât de mult posibil de marginea văii, apoi am urcat pe jos pe un drum abrupt, în timp ce răsărea soarele. După vreo oră, am ajuns în vârf. Versantul cobora pe partea cealaltă într-o depresiune. Acolo speram să dăm de cerbi. Dar nu era niciunul. Am așteptat o vreme, fără succes, iar sentimentul de dezamăgire a început să se stingă. Era spre sfârșitul toamnei, răcoare, dar nu foarte, cu petice de zăpadă ici și colo. Mă gândeam că nu e chiar așa rău să stau pe acel vârf de munte împreună cu tata, în timp ce se crăpa de ziuă. Era de parcă locul acela minunat ne așteptase pe noi.

Într-un final ni s-a făcut foame. La coborâre, pe când noi eram cu gândul la prânz, o căprioară și un cerb au țâșnit dintre copaci într-un luminiș, la vreo sută de metri în dreapta noastră. Noi mergeam agale, astfel că cerbul nu a recunoscut sunetele pașilor noștri. A încremenit în mijlocul luminișului. Tata era în fața mea, chiar în bătaia puștii. S-a lăsat la pământ și mi-a șoptit:

— Al tău e!

Am fost norocos că nu am avut timp să stau pe gânduri. Știam că trebuie să trag imediat, altfel îl ratez. Adrenalina a preluat controlul. Stăteam încă în picioare; am ridicat pușca Winchester Magnum de calibru 300 la umăr și am aruncat o privire scurtă cerbului prin țintă înainte să apăs pe trăgaci. Tata îmi spusese să îi țintesc pieptul. Dacă vrei să îl omori repede, trebuie să tragi în plămâni. Am ratat pieptul, dar glonțul i-a secționat șira spinării. Cerbul a căzut la pământ; ne-am apropiat cu grijă. Animalele acestea mari știu să facă pe mortul. Nu vrei să se ridice și să te calce în picioare. I-am dat un ghiont ca să mă asigur că suntem în siguranță. Mușchii de pe coapsă i-au tremurat ușor, dar cerbul a rămas nemișcat. Am mai făcut un pas spre capul din care îi ieșeau două coarne mari și am îndreptat țeava puștii – ulterior, aveam să folosesc același tip de

pușcă și ca lunetist SEAL – spre ochii care se holbau în gol. Murise.

Pentru mine, scena a fost suprarealistă. Animalul arăta așa cum arătase cu câteva minute în urmă, când încă mai trăia: avea culori frumoase și coarne nobile. Dar era mort, iar eu îi fusesem călău. Am simțit un ușor regret. Era un animal frumos, pierit acum din cauza mea. Dar în același timp eram mândru. Eram în Montana. Acolo, căprioarele existau pentru a fi vânate. Toată lumea făcea asta. Atunci am intrat și eu în club.

În sezoanele de vânătoare care au urmat, am scăpat de orice urmă de remușcare. În curând, a devenit o competiție la școală, în fiecare zi de luni, prada cuiva era lăudată. „Cutare a prins un cerb”. Marele premiu era elanul mascul. Mereu, unchiul imaginar al cuiva sau un glonte miraculos al tatălui altcuiva răpunea un elan „de șase puncte”. (Noi, cei din vestul Americii, numărăm altfel punctele – pui la socoteală doar o parte a coarnelor, nu ambele. Un mascul „de șase puncte” are doisprezece în total.) Este o creatură imensă, rapidă și greu de prins. Poate ajunge până la 1,5 metri înălțime la umeri și depăși chiar și 400 kg. Niciunul dintre noi nu fusese atât de bun cât să omoare un asemenea mascul. Unii vânători nici măcar nu văzuseră vreodată unul.

Când am avut norocul de a vedea și a împușca unul înainte să împlinesc 18 ani, am fost foarte mândru.

•

În toamna anului 1994, anul în care am împlinit 18 ani, tata mi-a făcut cunoștință pentru prima oară cu un tip din trupele SEAL. Îl chema Jim și m-a impresionat din prima clipă. Nu era atât de masiv pe cât îmi imaginam eu că ar trebui să fie un SEAL – lucru remarcat de toată lumea în legătură cu membrii trupelor SEAL dar era într-o formă fizică excelentă, asta era clar. Era tuns scurt și avea înfățișarea și postura unui militar. Primul lucru pe care l-am observat a fost atitudinea lui încrezătoare. Al doilea lucru, își punea mereu centura de siguranță. Iată un Navy SEAL dur, care nu se temea de nimic, dar pentru care siguranța era mereu pe primul loc. Nu mai fusese în Montana înainte, dar făcuse un calcul simplu: arme și munți, cât de greu poate să fie? A acceptat provocarea într-o manieră tipică SEAL – a găsit pe cineva care să îl lase cu mașina într-o regiune periferică pustie și a stat acolo timp de trei zile. A umblat în sus și-n jos, dar nu a

văzut nici măcar o căprioară. Când am aflat acest lucru, i-am spus că nu așa se face și că știu eu un loc.

Drumeția noastră nu a fost mai lungă de 1,5 km, dar urcarea a fost destul de abruptă și era întuneric beznă. În mod normal, m-aș fi oprit de câteva ori să îmi trag sufletul. Când am ajuns aproape de vârf, fiecare gură de aer îmi zgâria plămânii ca un șmirghel, dar nu mă gândeam decât că „tipul ăsta e de la SEAL. Nu pot să fiu un papă-lapte. Trebuie să continui, fără pauze”.

Tipul s-a ținut aproape de mine tot drumul.

Am ajuns sus și am dat peste o turmă de elani – vreo 40, chiar acolo unde spusesem că vor fi. Nu am împușcat niciunul, dar la coborâre, Jim mi-a spus:

— Ar trebui să iei în calcul armata, la cum urci pe munte în beznă totală.

Am fost flatat, dar nu m-am gândit serios la această opțiune.

Până când tatăl fostei mele prietene m-a trimis, nu foarte delicat, la plimbare în noapte.

•

În vara de după absolvirea liceului, am petrecut 12 ore pe zi, patru zile pe săptămână, dând la lopată minereu, punându-l pe o bandă transportoare dintr-o mină de cupru. Întunericul nu era străpuns decât de fasciculele celor două lanterne mici de pe casca mea. Mă gândisem că ar trebui să fie un antrenament bun pentru partea superioară a corpului, mai puțin dezvoltată muscular, și am avut dreptate. Dar nu luasem în calcul și praful pe care aveam să îl înghit sau cât de speriat aveam să fiu gândindu-mă la toți muncitorii dinaintea mea care alunecaseră pe banda rulantă și fuseseră transformați în carne tocată. În comparație cu asta, slujba mea de noapte – pe vremea aceea livram pizza – era ca o vacanță.

M-am gândit, în treacăt, să plec la facultate în alt oraș, deși ideea mea de alt oraș era Universitatea Montana din Missoula, la mai puțin de două ore de mers pe autostradă. Dar când a trebuit să iau decizia, am descoperit că pur și simplu nu aveam nicio tragere de inimă. Sau poate nu aveam curaj. Când ești un puști dintr-un orășel mic din creierii munților, ai senzația că lumea de dincolo este înfricoșătoare și că te poate „toca” la fel ca banda din mină. Universitatea Montana Tech era varianta sigură. În plus, aveam mai multe șanse să intru în echipa de baschet de acolo. Fusesem un jucător bun în liceu, dar la cei

1,85 m înălțime ai mei, nu eram îndeajuns de înalt cât să impresionez la nivel universitar. Planul era să muncesc pe brânci în echipa de rezerve și să îmi fac încet-încet intrarea în prima echipă. Și a decurs bine. M-am distrat și mi-am intrat în formă. Fizic. Din punct de vedere psihic, ei bine, încă exista fata aceea…

Acum știu că nu a fost doar fata. Tocmai terminasem primul sezon de baschet la facultate și mă simțeam epuizat. Nu de la joc în sine, ci de la întreg conceptul de antrenament – antrenament, lecții, iar antrenament. Poate că oboseala nu m-ar fi afectat atât de tare dacă nu ar fi fost și fata parte din ecuație. Nu reușeam să o uit, din moment ce era încă în oraș – aș fi putut da nas în nas cu ea oriunde. Și nu voiam să ajung să îmi înec amarul în alcool în fiecare seară la barul Maloney, ca să nu mă mai gândesc la ea. Vedeam încotro mă îndrept și era momentul să fac ceva în această privință.

Primii care mi-au trecut prin cap au fost Ben și Jim, doi tipi puțin mai mari decât mine, pe care îi știam dintotdeauna. Se înrolaseră în Infanteria Marină și plecaseră împreună în tabăra de antrenament, pe când eu eram încă la liceu. Când veneau acasă în permisie, radiau încredere de sine, lăudându-se cu ghetele lustruite și uniformele călcate la dungă. Îmi amintesc că pe atunci mă gândeam: „Tipii ăștia ar putea să bată pe oricine din oraș”.

Voiam și eu să fiu așa.

Nu mă gândeam la posibilitatea de a fi trimis în luptă, cu atât mai puțin la ideea de a fi ucis. În primul an de liceu, îi vedeam pe tipii mai mari care absolviseră și se înrolaseră în armată venind să își ia la revedere de la profesori înainte de a pleca să lupte în Războiul din Golf. La 14 ani nu știam mare lucru; mă gândeam că războiul este un conflict cu multe victime, ca cel din Vietnam, și că aveau să moară toți. Dar apoi am urmărit războiul pe CNN… părea floare la ureche. În plus, când am început eu să cochetez cu ideea de a mă înrola, Statele Unite nu erau în război. Și nici nu părea să pândească vreunul la orizont. Mă gândeam că ar fi super să port uniformă și să cânt imnuri militare.

Și aș fi fost plecat doar pentru câțiva ani… apoi puteam să mă întorc la Barul Maloney cu niște povești de război incredibile, cu care să îi impresionez pe toți clienții casei.

În 1995, într-o zi de aprilie, m-am dus la biroul de recrutări al Infanteriei Marine, dar ofițerul de recrutare nu era acolo. Mi-am amintit o replică amuzantă pe care mi-o spuseseră cei doi prieteni ai mei deja înrolați:

— Infanteria Marină e o subdivizie a Departamentului Naval[3]. Departamentul bărbaților adevărați.

Motiv pentru care m-am gândit să mă duc la biroul Forțelor Navale. Am zis că dacă știe cineva unde este tipul de la Infanteria Marină, acela trebuie să fie ofițerul de recrutare de la Forțele Navale.

Acesta nu era cine știe ce din punct de vedere fizic, dar era foarte inteligent. Dacă m-ați fi întrebat câțiva ani mai târziu, aș fi știut să vă spun și motivul: omul era îmbrăcat în uniformă kaki și avea ancore la guler – era Navy Chief. Indiferent ce ar spune unii, cei care dețin acest post fac ca Forțele Navale să funcționeze. Și o fac cu inteligență, loialitate și experiență. Acest Chief avea de recrutat un anumit număr de oameni, ceea ce nu era deloc ușor în Butte, Montana. Mai ales când ai biroul lângă cel al Pușcașilor Marini, cum sunt numiți băieții din Infanteria Marină.

Mi-a aruncat o privire sceptică și m-a întrebat:

— De ce vrei să devii Pușcaș Marin?

— Pentru că Pușcașii Marini au cei mai buni lunetiști din lume. Vreau să devin lunetist pentru că am crescut mergând la vânătoare.

— Nu mai căuta, ai venit la locul potrivit, mi-a zis, încuviințând din cap. Avem lunetiști și în Forțele Navale. Nu trebuie decât să devii membru al trupelor SEAL.

Nici măcar nu știam să înot. Dar m-am gândit așa: „Hei, oi fi eu naiv, dar tipul ăsta e ofițer de recrutare profesionist. Dacă spune că pot deveni Navy SEAL, înseamnă că știe el ce știe!”

Nu chiar. Treaba cu înotul era o problemă destul de mare. Un puști luat la întâmplare de pe stradă avea șanse la fel de mari să intre în trupele SEAL cum avea tipul ăsta să ajungă amiral. Dar eu, într-o ignoranță totală, mi-am trecut numele pe linia punctată. Era o înrolare întârziată, ceea ce însemna că trebuia să aștept șase luni până la următoarea tabără de antrenament.

---

[3] Departamentul Naval al SUA (Department of the Navy) cuprinde Forțele Navale (US Navy), Infanteria Marină (US Marine Corps) și Paza de Coastă (US Coast Guard). Trupele SEAL fac parte din Forțele Navale. (n.r.).

A fost bine că s-a întâmplat astfel. Pentru că habar nu aveam să înot, tot ce știam era să îmi țin capul la suprafață. În plus, nu făcusem în viața mea o tracțiune. În broșura care îmi fusese dată împreună cu actele de înrolare scria că, pentru a te califica la probele de selecție SEAL, trebuie să faci minim opt tracțiuni. Și asta după ce înoți 500 m și faci 42 de flotări și 50 de abdomene. Și înainte de alergare.

Atunci am decis să renunț la slujba din mină și să mă dedic în totalitate misiunii de a intra în formă pentru probele SEAL.

Dădusem la lopată în ultimele patru luni, devenisem puternic. Cât de greu putea să fie? Optimist și entuziasmat, am alergat până la parcul de lângă casa mamei, unde exista o bară ruginită pentru tracțiuni, să văd dacă pot depăși minimul de opt. Am sărit cu ușurință de pe pământ, m-am prins de bară cu încredere și m-am ridicat. Una!

Gravitația m-a tras imediat înapoi, întinzându-mi din nou brațele. Am avut nevoie de toată voința de care eram capabil pentru a nu da drumul barei. Creierul le-a trimis un semnal bicepșilor să îi dea bătaie și să mă tragă înapoi în sus. Bicepșii i-au răspuns „Du-te dracu'!"

Cuvintele s-au format atât de clar în mintea mea, că e posibil să le fi spus cu voce tare.

— Dumnezeule, cât de greu e... Trebuie să devin mai bun la tracțiuni!

Și totuși, eram în continuare optimist. Momentan. M-am dus apoi la bazinul de înot al facultății – din fericire, încă mai aveam legitimația de student. M-am gândit să încep cu 1.000 m, adică 40 de bazine. La sfârșitul celui de-al doilea bazin, mă dureau brațele și aveam senzația că mi se vor pune în curând cârcei la picioare. Abia am reușit să ies din bazin.

Bine, eram jalnic. Dar nu m-am lăsat învins. M-am străduit în fiecare zi să devin mai bun. Într-o zi, la bazin, m-am întâlnit cu un prieten din liceu care se pregătea să plece patru ani la Universitatea Notre Dame cu o bursă de înot. Când m-a văzut chinuindu-mă în apă, m-a întrebat:

— Ce faci tu aici?

— M-am înrolat în Forțele Navale. Mă duc la școala SEAL. Vezi tu, ei înoată aproape doi kilometri pe zi.

S-a uitat la mine și a dat din cap.

— Frate, habar n-ai în ce te bagi. Sunt o mie la sută sigur că

n-o să reușești. Treci înapoi în bazin.

Mi-a arătat niște tehnici de bază și am muncit din greu să le perfecționez. Tatăl meu vitreg mi-a montat o bară de tracțiuni în subsolul casei. Coboram acolo și făceam tracțiuni în timp ce ascultam albumele *Use Your Illusion I* și *II* ale formației Guns N'Roses, cu volumul la maxim.

Abia mai târziu mi-am dat seama cât de potrivit era titlul acestor albume, dar în mod sigur foloseam iluzia că pot deveni SEAL drept motivație. Am început să înțeleg ceva important: dacă vrei să devii mai bun la tracțiuni, trebuie să faci mai multe tracțiuni. Atâta tot. Și fix asta am făcut.

De un lucru eram sigur, și anume că întotdeauna fusesem bun la alergat. Aveam un traseu pe care alergam, o rută în linie dreaptă care pleca de la casa mamei, trecea pe lângă casa celui mai bun prieten, apoi pe lângă cea a unui verișor și se oprea la un semafor care se afla la fix 1,5 km distanță. Voiam să alerg traseul acesta în maxim șase minute. La semafor luam o pauză de treizeci de secunde, apoi alergam înapoi.

În fiecare dimineață, șapte zile din șapte, mă trezeam și mă duceam la bazin. Înotam câteva ore, mă întorceam acasă, mă relaxam, luam micul dejun, făceam tracțiuni și apoi alergam. Timp de șase luni, acesta a fost jobul meu cu normă întreagă. Iar noaptea livram pizza.

Chiar mă simțeam bine. Și în același timp, deveneam mai puternic.

•

Duminică, 28 ianuarie 1996, am ajuns la Centrul Militar din Butte pentru a mă înrola în mod oficial. Doar că exista o problemă. O Mare Problemă.

Trecuse ceva timp de când semnasem actele de înrolare și uitasem că, în febra completării tuturor acelor hârțoage birocratice, îi mărturisisem ofițerului de recrutare că, la un moment dat, încercasem niște marijuana. E adevărat că doar de câteva ori și, sincer să fiu, nici nu-mi plăcuse. Dar, frate, m-au făcut să mă simt ca un păcătos care are nevoie de mântuire. Dacă eu, cel de azi, aș putea să îi dau un sfat versiunii mele din urmă cu 19 ani, acesta ar fi: „Relaxează-te, puștiule. A trecut un an de când te-ai jucat cu marijuana; e în regulă. Nu le spune nimic despre asta. Scutește-te de neplăceri. Fă pipi în pahar, semnează actele și să începă aventura".

Dar cum nu a avut cine să îmi dea acest sfat pe atunci, m-am trezit purtând o conversație lungă și dureroasă cu un bărbat care s-a prezentat drept „Comandantul”. M-a făcut să-i promit că mai degrabă îmi voi scoate ficatul și îl voi mânca crud decât să mai fumez vreodată iarba diavolului. Sunt convins că avea lucruri mai importante de făcut decât să stea la discuții cu un golan de 18 ani din Butte. Cum ar fi să își aprindă și el un cui. În orice caz, ziua s-a terminat cu bine și mi s-a permis să mă înrolez în departamentul bărbaților adevărați.

Încă mai am o poză cu mine depunând jurământul că îmi voi apăra țara de toți inamicii, străini sau domestici. Purtam un tricou roșu, foarte elegant pentru un eveniment oficial.

Din nu știu ce motiv, Forțele Navale îmi rezervaseră o cameră de hotel foarte aproape de Centrul Militar. Urmau să mă ducă la aeroport cu mașina a doua zi. Probabil voiau să fie cu ochii pe mine, să se asigure că nu mă răzgândesc. Eram pentru prima oară singur într-o cameră de hotel. Stăteam în camera aceea mică și deprimantă, cu geanta de voiaj aruncată pe pat, întrebându-mă în sinea mea: *De ce să stau aici în ultima noapte în oraș când pot să mă duc la mama*?

Prin urmare, în seara aceea, împreună cu familia și cel mai bun prieten, am privit cum Steelers au pierdut în fața celor de la Cowboys în ediția cu numărul XXX a faimoasei finale de fotbal american Super Bowl. A doua zi m-au condus cu toții la aeroportul Bert Mooney din Butte. M-am liniștit puțin când am descoperit că în avion mai era un recrut, un tip pe nume Tracy Longmire. Jucase fotbal la aceeași facultate la care jucasem și eu baschet, și era unul dintre durii care juca și în atac, și în apărare. Arăta pe măsură: părea fioros, era masiv, ras în cap și avea ochi pătrunzători. Dar pe interior nu era deloc așa, dimpotrivă, prezența lui era calmă și liniștitoare. Deși era cu doar doi ani mai mare, era ca un bătrân înțelept și umil, cu toate că ar fi putut face pe grozavul în fața unui puști naiv ca mine. Și mi-a dat multe sfaturi bune. Mi-a lăsat senzația că mai fusese acolo, că mai trecuse prin asta, iar eu mă bucuram să îl am în preajmă. În timp ce mergeam împreună cu el spre avion, am mai întors o dată capul spre ai mei. Nu a spus nimeni nimic, doar mă priveau îndepărtându-mă. Într-un final, fratele meu Tom mi-a strigat:

— Baftă, Rob!

Nu voi uita niciodată acel moment. Știu că în gând își spunea: „O să ai nevoie de noroc ca să părăsești orașul ăsta și să reușești pe cont propriu”.

Niciunul dintre noi nu și-ar fi putut imagina – nici în vise sau halucinații – că, 15 ani mai târziu, mă voi confrunta cu un dement, cel mai vânat terorist al planetei, la etajul trei al unui complex ultrasecret dintr-o țară de care nici măcar nu auzisem până atunci. Și că, drept rezultat al acestei confruntări, oamenii din Washington și New York vor ieși în stradă să sărbătorească.

Într-adevăr, baftă, Rob. Multă baftă!

CAPITOLUL 2

Eu și Tracy am coborât din avion în Chicago și ne-am urcat într-un autobuz plin cu viitori marinari. Toți se înrolaseră cu dorința de a intra în Trupele SEAL... mai puțin Tracy, care voia să devină pompier. Probabil ar fi fost cel mai bun SEAL din autobuzul acela.

Oricum, dacă îi auzeai vorbind pe recruți, 99 la sută dintre ei aveau să devină membri SEAL. Citiseră multe cărți și credeau că știu totul despre cum să devii un SEAL – și nu se sfiau să se laude în gura mare cu chestia asta. Cei mai mulți dintre ei puteau să ridice la piept greutăți de 220 kg. Cel puțin așa susțineau. Și cum nu era nicio sală de forță prin preajmă, nu puteai să îi contrazici. I-am auzit pe mai mulți exprimându-și certitudinea că vor trece de procesul de selecție SEAL, renumit pentru dificultatea sa. Partea proastă era că îi credeam. Fusesem optimist că mă pregătisem temeinic cu programul meu de fitness improvizat, până apăruseră tipii ăștia de la oraș, care știau mult mai multe decât mine și erau clar mai bine pregătiți.

Am început să mă întreb: „Ce-o fi fost în capul meu? De ce naiba m-am mai obosit să mă înrolez? Sunt doar un puști de la mama naibii, din Butte, Montana. Nu pot fi la fel de bun sau de pregătit ca tipii ăștia din Denver sau Seattle sau de unde or fi ei...

La vârsta aceea nu îți dai seama că toată fanfaronada lor era doar o vrăjeală. E ușor să fii laș și să renunți. Să te întinzi pe jos și să aștepți să mori. Să mori de rușine și nimic mai mult.

Se pare că exact asta urmăresc și ofițerii de recrutare SEAL. Caută persoana care să recunoască adversitatea, să înțeleagă de ce colegii săi renunță, dar să aibă voința de a spune „Nu. Sunt mai bun de atât; nu voi urma turma. Nimic nu este înspăimântător, stresul este o alegere, merg înainte să văd ce urmează”.

Dar mi-a luat ceva timp să înțeleg asta. Tipii din autobuz erau speriați, la fel și eu. Tracy era agitat și curios totodată, dar nu speriat.

După ce am ajuns la centrul de înregistrare al Stației Navale

de la Marile Lacuri, Illinois, ne-am depus dosarele în timp ce Comandanții Diviziei de Recrutare (RDC – Recruit Division Commanders) urlau la noi. Ei erau instructorii taberei militare. Erau buni și nu ratau nicio ocazie de a ne băga în cap că suntem niște viermi împuțiți. Dar, sincer să fiu, văzusem de atâtea ori *Platoșa de oțel* și alte filme despre antrenamentele militare, încât nu îmi era teamă de ei. Nu mă înțelegeți greșit, îi respectam și erau niște profesioniști desăvârșiți… doar că Gunny Highway, Gunny Foley și Gunny Hartman[4] nu și-au făcut apariția.

Și totuși… eram într-un autobuz plin cu oameni străini, privind cum niște tipi răutăcioși cu berete de marinar urlă din toți plămânii la băieți. Mă gândeam că luasem o decizie tare proastă. Nu îmi venea să cred că făcusem una ca asta.

Pentru un alb dintr-un orășel mic, ca mine, tabăra de antrenament era ca barul din Războiul stelelor. Toată lumea (cu excepția mea) vorbea ciudat. Cei mai mulți erau țărănoi tipici din sud – muream de râs când îi auzeam spunând „can-tiii-nă”. Erau diferențe foarte mari între accentele din Virginia de Vest, Carolina de Sud și Texas. Erau chiar și câțiva tipi din Filipine, iar unul dintre ei nu vorbea o boabă de engleză, nici măcar un cuvânt. Când erau între ei vorbeau limba tagalog sau filipineză. Ar fi putut la fel de bine să vorbească și limba wookiee[5], din câte îmi dădeam eu seama. Și mai erau doi tipi din Brooklyn, pe care îți era aproape la fel de greu să îi înțelegi. Mai erau și câțiva băieți de culoare din diferite părți ale țării. Tipul din Mississippi era probabil cel mai de treabă din divizie, și cel mai șarmant – un James Bond cu tentă sudică. Erau și câțiva băieți de oraș, tipi de treabă care veniseră împreună ca să plece pentru o vreme din cartier. Cu toții aveam în comun un lucru: „În ce mama dracu’ m-am băgat?”

Din toate filmele pe care le văzusem, mă așteptam ca antrenamentul să însemne flotări fără număr prin noroi și alergări non-stop în întreg perimetrul, mai puțin atunci când te târai pe sub sârma ghimpată. Dar nu a fost chiar așa. Petreceam zile întregi în sălile de clasă, învățând regulile și eticheta specifică Forțelor Navale. Am învățat să facem curățenie

[4] Personaje din filme militare. (n.t.).

[5] Limba unei specii imaginare de bipede din Războiul Stelelor, cel mai reprezentativ exemplu fiind Chewbacca, prietenul și copilotul lui Han Solo. (n.t.).

exemplară și să împăturim – haine, cearșafuri, drapele, orice se îndoaie. Totul în timp ce se țipa la noi. În Navy, e foarte important să știi să împături lucruri. Camerele marinarilor sunt mici, așa că trebuie să își strângă lucrurile cât mai compact. Am împăturit la greu în tabăra aceea, sincer să fiu, încă îmi împăturesc prosoapele după metoda învățată atunci.

Am avut și o săptămână interesantă, în care ne-au învățat despre diferitele clase de incendii și cum să le stingem. Mi-a plăcut la nebunie. Mi se par foarte interesante tradițiile marinărești, încă mă mai adresez oamenilor cu „matelot”... lubesc acest cuvânt. Cred că îmi voi deschide un bar la un moment dat și îl voi numi „Matelotul”. Și le voi cere bodyguarzilor să încheie fiecare propoziție cu acest cuvânt. Mi-i și imaginez dând câte un beț iv afară: „Cară-te dracului de la Matelotul, matelotule!”

Dar în cea mai mare parte a timpului, învățam să împăturim. Când nu împătuream, învățam să mărșăluim. Se pare că e nevoie de săptămâni întregi pentru a învăța niște oameni să meargă. Iar alte exerciții fizice în afară de mers nu prea făceam. Nu ne lăsau deloc să ne antrenăm. Petrecusem șase luni de zile încercând să îmi intru în formă pentru testul SEAL, iar acum mâncam numai mâncare nesănătoasă și împătuream toată ziua rahaturi.

— O să ne îngrășăm, tot spuneam oricui voia să mă asculte. O să ne ieșim din formă. Nu alergăm, nu facem nimic. Și tot ce mâncăm bălțește în sos.

Voiam cu disperare să dau probele fizice înainte să devin un molâu de 130 kg. Testele aveau loc marțea și joia, așa că m-am înscris la următorul. Mare greșeală. Era în ziua de după imunizare. Armata S.U.A. este renumită pentru numeroasele vaccinuri pe care ți le face. M-am trezit cu o stare de greață groaznică, plin de umflături și vânătăi, cu limba de două ori mai mare. M-am forțat să mă dau jos din pat; abia puteam să stau în picioare. Mă îndoiam că voi putea să fac măcar o tracțiune, darămite opt, norma de trecere.

Până și spălatul pe dinți a fost o adevărată provocare în dimineața aceea. Testul fizic părea total imposibil: aveam de înotat 20 de lungimi de bazin (500 m), odihnă zece minute; 42 de flotări, odihnă două minute; 50 de abdomene, odihnă două minute; alergare pe distanța de 2,4 km în unsprezece minute și

jumătate. Încălțat cu bocanci.

M-am târât până la bazinul de înot acoperit, de dimensiuni olimpice, unde fusese montată o tribună pentru spectatori. Pe un perete atârna un steag imens cu emblema SEAL, care înfățișează un vultur (reprezentând abilitatea noastră de a lupta în aer) sprijinit pe o ancoră (simbolizând moștenirea noastră maritimă), care ține tridentul lui Neptun într-o gheară (atestând capacitatea noastră de a lupta pe apă) și o flintă (amintindu-le oamenilor că luptăm și pe uscat) în cealaltă. E un vultur dat naibii.

Am urcat împleticindu-mă pe ultimul rând de scaune și m-am așezat cu fața la bazin. Un SEAL a venit să inspecteze noua grupă. Purta un șort albastru cu logoul „Echipa SEAL 3” și atât. Singurul lucru care mă speria mai tare decât decizia mea de mă înrola era abdomenul lucrat al tipului. A început să se plimbe de-a lungul tribunei. Ne-a privit pe fiecare în ochi, s-a urcat pe trambulina cea mai înaltă a bazinului și a executat o săritură care l-ar fi făcut gelos și pe plonjorul olimpic Greg Louganis, străpungând apa ca un bisturiu. A înotat spre marginea bazinului cu mișcări incredibil de puternice, a ieșit din apă și a plecat la vestiar fără să arunce vreo privire înapoi. De parcă știa că niciunul dintre noi nu o merita.

M-am uitat la cei 500 de recruți rași în cap stând pe rândurile din fața mea. Privirile li s-au întors la unison către un al doilea SEAL, care dădea instrucțiuni cu privire la probe lângă bazin. Dintr-odată, m-am simțit ca un prost. Fiecare dintre acești eroi aspiranți credea că va deveni membru SEAL, la fel ca toți ceilalți care se înrolau în Forțele Navale. Ce mă făcea pe mine mai special?

Singura mișcare inteligentă pe care am făcut-o la înrolare – și asta doar pentru că prietenul meu din Infanteria Marină mă îndemnase să o fac – a fost să insist ca ofițerul de recrutare să scrie negru pe alb că am dreptul la trei încercări de a trece probele. Norocul meu că l-am ascultat.

Cumva, nu știu cum, am luat proba de înot. Dar de îndată ce m-am apucat de flotări – care trebuie să fie perfecte, altfel nu se pun – am știut că nu voi fi în stare să fac 42. Era exact eșecul de care mă temeam. Nu mai era nimic de făcut.

Doar că… obținusem în scris garanția a încă două încercări.

Până joi, toată otrava pe care mi-o injectaseră în vene în

lunea precedentă îmi ieșise din sistem și mă simțeam un alt om în timp ce stăteam în tribuna de lângă bazin. Eram iar tipul care își petrecuse șase luni pregătindu-se pentru acest moment. Din câte s-a dovedit, am fost printre puținii care făcuseră acest lucru. Atunci am început să îmi dau seama că pregătirea este totul, un adevăr pe care armata avea să ni-l bage cu forța în cap în anii ulteriori.

La proba de înot, am fost printre cei 10 recruți din 500 care au trecut.

Am avut o pauză de zece minute, pentru a ne pune din nou uniformele, apoi am ieșit să facem flotările. Au mai picat doi. Toți cei rămași am trecut proba abdomenelor. Ultima parte a testului – din cine știe ce motive, fiecare probă se numește „evoluție” – a fost alergarea de 2,4 kilometri în bocanci. Timpul limită – unsprezece minute și jumătate. Am mai pierdut patru oameni.

Din 500 de oameni, care fuseseră convinși că au ceea ce le trebuie pentru a deveni membri ai Trupelor SEAL, mai rămăsesem patru. Iar acestea fuseseră doar *calificările* pentru înscrierea la cursul SEAL de 28 de săptămâni – Basic Underwater Demolition/SEAL –, pe care cel mai probabil aveam să îl picăm. Pe lângă BUD/S, probele acestea erau ca o piña colada băută pe plajă, într-un hamac.

Dar eu eram nerăbdător. Acum știam sigur că voi urma cursul BUD/S și simplul gând mă entuziasma. Urma să plec la Baza Navală Coronado – aflată pe insula cu același nume din Golful San Diego, insulă pe care broșurile turistice o numesc „o stațiune elegantă și luxoasă”. Deci. Plaje, puicuțe, bere – și eu, care urma să port uniforma verde a cadeților SEAL. Viața era frumoasă.

•

După înrolare, mă uitasem la tot felul de filme cu trupe SEAL și mai citisem toate cărțile pe care le găsisem despre subiect. Am aflat într-un final că SEAL nu are legătură cu mamiferul acvatic[6], ci vine de la mare (SEa), aer (Air) și pământ (Land). Evident, au vrut să facă referire și la aceste animale agile, fiindcă au luat și „e”-ul de la sea. Altfel, acronimul ar fi fost SAL, și care ar mai fi fost distracția?

Echipele SEAL s-au dezvoltat din unitățile de scafandri ale

[6] În engleză, seal = focă (n.t.).

Forțelor Navale din cel de-al Doilea Război Mondial, denumite sugestiv „broscoii”. Acestea erau special antrenate pentru misiuni de recunoaștere și demolări subacvatice. Pe atunci erau responsabile cu cartografierea locurilor de aterizare de lângă plaje și cu distrugerea obstacolelor din calea forțelor invadatoare. În Războiul din Coreea, aceste Echipe de Demolări Subacvatice (UDT – Underwater Demolition Teams) s-au dovedit a fi atât de eficiente, încât rolul lor s-a extins, ajungând să includă și misiuni pe uscat, menite să distrugă tunelurile feroviare și podurile inamice. În calitate de ofițer UDT, Locotenentul Ted Fielding a dat faimoasa explicație cum că „această extindere a atribuțiilor a venit natural, deoarece eram pregătiți să facem ceea ce nu putea și nu voia să facă nimeni altcineva”.

Din acest motiv, în 1961, dându-și seama de natura în continuă schimbare a războiului, Forțele Navale au decis să transforme echipele UDT în unități de gherilă și de „contra-gherilă” care să nu mai fie limitate la operațiuni acvatice și pe plaje. Așa au luat naștere trupele care luptă pe mare, în aer și pe uscat. Primele două echipe SEAL au fost înființate în 1962. Echipa 1 își avea baza în Coronado, iar Echipa 2 în Virginia Beach. De atunci, trupele SEAL au jucat un rol esențial în toate războaiele și acțiunile militare în care a fost implicată armata americană.

„Cunoașteți-vă istoria, domnilor!” – o expresie pe care noi, cei din Trupele SEAL, o folosim des: trebuie să știm de unde venim.

Îmi amintesc o reuniune SEAL în Virginia Beach, cu mai mulți ani în urmă, unde m-am întâlnit cu un „broscoi” care purta o șapcă de veteran al celui de-al Doilea Război Mondial. Arăta destul de bine pentru cei 90 și ceva de ani ai lui.

Am încercat să fac pe deșteptul și l-am întrebat:

— Dumneavoastră când ați trecut prin Săptămâna de Iad[7]?

— 6 iunie 1944, mi-a răspuns el.

— Nu exista BUD/S în 1944, am spus eu, crezându-mă șmecher.

[7] *Hell Week* (orig.) este cea de-a patra săptămână din programul de antrenament BUD/S, în care candidații se antrenează timp de cinci zile și cinci nopți, cu un număr maxim de 4 ore de somn. Săptămâna de Iad începe duminică la apusul soarelui și se termină vineri seara. (n.r.).

— Ba da, pe Plaja Omaha[8], fiule. Cunoaște-ți istoria! Acum aveam să fac parte din ea.

•

Sau cel puțin așa ar fi trebuit, dacă nu aș fi dat-o în bară iar și iar la testul BUD/S. Prima oară când l-am dat, observasem ceva: în zona bazinului erau telefoane, iar cu tot personalul concentrându-se pe cei care susțineau probele, puteam să mă furișez și să sun acasă – ocazie foarte rară în tabăra de antrenament. De asemenea, voiam să mă mențin într-o formă cât mai bună pentru Coronado, iar împăturitul hainelor și mărșăluitul nu aveau să mă ajute. Așa că repetarea testului era șansa mea de a mă antrena.

În fiecare marți și joi mă duceam la bazin și o luam de la capăt, îmi făceam exercițiile și sunam acasă. Era un aranjament bun, doar că, dacă o dădeam în bară sau aveam o zi proastă și ratam chiar și una dintre probe, excursia mea la plajă în Coronado se anula.

Cred că am dat testul de vreo zece ori și, din fericire, scorurile mele s-au îmbunătățit progresiv.

Unul dintre prietenii mei apropiați din tabără era Matthew Parris. L-am cunoscut în prima zi, la barăcile improvizate unde am fost împărțiți în divizii a câte 70 de recruți fiecare. Eu și Matthew am nimerit în aceeași divizie. L-am admirat din prima clipă, pentru că părea să fie foarte disciplinat și avea o postură militară. Era foarte dedicat – avea tatuată pe piept insigna și mottoul sergenților de instrucție (Drill Sergeants): *This We'll Defend*[9]. Deloc surprinzător, din moment ce fusese Sergent Instructor în Armată[10] și hotărâse să o ia de la zero în Forțele Navale deoarece... ați ghicit, voia să devină SEAL. Când și-a

[8] *Omaha Beach* (orig.) este numele de cod al unui punct de debarcare al Aliaților în operațiunea de invazie a Franței ocupate. Plaja este situată pe coasta Normandiei, iar operațiunea a făcut parte din etapa inițială a celebrei Bătălii pentru Normandia. (n.r.).

[9] Insigna de identificare a sergenților de instrucție este compusă din mai multe elemente, fiecare având simbolistică proprie: 13 stele – cele 13 colonii inițiale; o torță aprinsă – libertate; un șarpe – simbol al independenței americane; o platoșă – simbol al puterii. Motto-ul *This We'll Defend* inscripționat pe insignă rezumă semnificațiile acestor simboluri, sugerând determinarea, devotamentul și promptitudinea constantă a soldatului american de a-și apăra țara și valorile. (n.r.).

[10] Forțele armate ale S.U.A. au trei componente majore: Armata (US Army), care totalizează forțele terestre; Forțele Navale (US Navy) și Forțele Aeriene (US Air Force). În această carte, orice referire la Armata S.U.A. (US Army) va fi semnalizată prin majusculă. (n.r.).

încheiat serviciul militar în Armată, a intrat în biroul de recrutare al Forțelor Navale îmbrăcat în negru din cap până în picioare, cu bocancii lustruiți, cu banderolă pe cap și tot tacâmul, încercând să pară dur.

— Faceți-mă SEAL! i-a spus ofițerului de recrutare.

Acesta l-a măsurat din cap până în picioare cu o privire dură și i-a spus:

— Nu îmbrăcat așa.

Lui Matthew îi plăcea să se laude, dar îi plăcea mai mult umorul, chiar și atunci când era el însuși ținta glumelor.

În ziua în care eu am trecut testul de calificare BUD/S, Matthew l-a picat, fiind prima lui încercare. În săptămâna următoare, m-am întors să repet testul, doar ca antrenament, și de data aceasta l-am trecut amândoi. Din divizia noastră, doar șase tipi au ajuns să dea testul și doar noi doi l-am trecut, deși înainte aveau cu toții gura mare. Am sărbătorit succesul lui Matthew împreună și am devenit atât de apropiați, încât am ajuns să ne antrenăm amândoi după ce se dădea stingerea și plecau Comandanții Diviziei de Recrutare. Făceam tracțiuni, abdomene și exerciții pentru tricepși, folosindu-ne de două chiuvete în loc de bare în care să ne împingem. Erau momente când încercam să ne furișăm înăuntru ca să facem o mie de flotări în timpul zilei.

Când s-a încheiat antrenamentul de bază și a venit timpul să alegem următoarea etapă, ne-am pus capetele rase la contribuție și am hotărât să urmăm mai departe școala de parașutiști din Millington, Tennessee. Aici am învățat și să asamblăm parașutele, inclusiv să le coasem. Un absolvent de bună credință al acestui curs își câștigă dreptul de a fi strigat „croitoreasă” de către tovarășii de bord. Eu și Matthew nu ne-am înrolat ca să fim croitorese, ci luptători SEAL. Dar am urmat cursul acesta pentru că avea durata cea mai scurtă. Așa aveam să ajungem cel mai repede la Coronado și nu ne păsa cum ne striga lumea.

La urma urmei, școala de parașutiști a fost destul de interesantă. Aveam un pat nou, un dulap mai mare și un bazin pe care îl foloseam zilnic împreună cu Matthew.

Și chiar am învățat să cos. De la un sergent-major afroamerican, un munte de om. Cred că era unul dintre cei mai duri oameni de pe Pământ. Această școală a fost primul meu

contact cu Forțele Navale, iar tipul acesta ar fi trebuit pus pe un poster. Mânecile tricoului de camuflaj se mulau perfect pe bicepșii lui imenși. Nici în ziua de azi nu îmi dau seama cum de încăpea în el. Iar pantalonii îi erau impecabil băgați în bocancii lustruiți. Cred că expresia care îl caracterizează cel mai bine este: „Mănânci sârmă ghimpată și te caci napalm”. Mușchii trapezi îi erau atât de dezvoltați, încât părea că nu are gât. Și sunt convins că nu se temea de nimic. Odată, Matthew i s-a adresat cu „sergent”, lucru acceptabil în Armată. Nu și în Forțele Navale. Corect este „sergent-major”.

— Ai pus-o! a șoptit unul dintre colegii noștri când a auzit.

Matthew a înghețat, în timp ce Sergentul-major îl fixa cu o privire dură, scoțând flăcări pe nas. Dar nu a spus nimic; nici nu era nevoie. Omul era o bestie!

Nu voi uita niciodată cum m-a învățat să înfășor ața pe un mosor – probabil că și bunica mea știa să facă asta.

În prima noastră permisie de weekend, eu și Matthew am făcut o excursie până în Memphis, unde am împărțit o cameră de hotel și am colindat Beale Street. Îmi amintesc că eram foarte beți și ne-am așezat pe o bancă, lângă niște restaurante. Băuserăm shoturi toată seara. Matthew stătea lângă mine cu capul în mâini. Doi chelneri de la un restaurant erau în pauză și râdeau de cât de mangă eram.

— Și pur și simplu stau acolo, l-am auzit pe unul spunându-i celuilalt.

Matthew a luat asta ca pe un semnal să vomite în gură, să țină voma câteva secunde și apoi să o scuipe pe pantofi.

— Uau, asta a fost bună, a zis cel de-al doilea chelner.

I-am curățat încălțămintea lui Matthew și am pornit înapoi spre Millington, unde am terminat școala în mai puțin de trei săptămâni. L-am invitat pe Matthew să vină cu mine în Butte pentru o vacanță scurtă; puteam apoi să mergem cu camioneta mea până în Coronado. Zborul spre casă a fost o experiență plăcută: pentru prima dată, cineva ne-a recunoscut. Un domn, probabil veteran, a observat că suntem din Forțele Navale. Ne-a cumpărat fiecăruia două beri. Mi s-a părut foarte mișto din două motive: 1) eram recunoscut drept marinar (chiar dacă nu făcusem nimic încă), și 2) în avion, o bere costă șapte dolari.

Matthew a făcut cunoștință cu familia mea și cu câțiva prieteni și a reușit să își păstreze încălțămintea uscată. A fost

grozav să fiu departe de antrenament pentru o săptămână. Nici nu îmi dădusem seama ce dor îmi fusese de casă și cât de mult iubeam orașul Butte. Îmi lipseau ieșirile în oraș cu prietenii. Îmi era dor de sora mea și de baschet. Îmi era dor de Club 13, unde nu trebuia să prezint un act de identitate ca să beau ceva. Îmi era dor de „Casa Animalelor”, o seră imensă pe care fratele meu și niște prieteni de-ai lui o închiriau uneori și dădeau petreceri. Îmi era dor de barul Chaparral, unde mergeam la karaoke. Îmi era dor de cotletele Wop Chops de la The Freeway și de cele de la John’s Pork Chop; de plăcinta galeză cu carne și sos, specialitatea casei la Joe’s Pastry Shop; de mizeria de omletă servită la M&M, un bar-restaurant antic, deschis de un secol – la propriu. Eram încă un copil și mi-a fost greu să plec din nou. Habar nu aveam în ce mă băgam și eram speriat ca dracu’ de BUD/S. Dar ne-am urcat în camionetă și am plecat la drum. Spre ieșirea din oraș am făcut o ultimă oprire, la apartamentul surorii mele Kris. Voiam să îmi iau la revedere de la ea și de la nepotul meu, Kolton. Acesta avea doi ani și nu știa ce se petrece. L-am luat în brațe și mi-am luat rămas-bun cu lacrimi în ochi. Nu știam pe atunci că cele mai grele despărțiri aveau să vină ani mai târziu. Acum nu îl mai pot ridica în brațe pe Kolton. E mai mare decât mine.

•

Lăsând Butte în urmă, ne-am îndreptat către sud, pe autostrada I-15 prin Salt Lake City, și nu ne-am oprit până în Las Vegas. Am stat la hotelul Circus Circus, dar nu aveam voie să fac nimic distractiv; încă aveam 20 de ani[11]. Da, reușisem să beau niște alcool, dar asta în avion și în Butte, unde folosisem de câteva ori permisul de conducere al fratelui meu, Tom. Era expirat și nu semănăm deloc între noi, așa că am hotărât să nu încerc vreo măgărie într-un loc ca Circus Circus.

Am luat micul dejun la McDonald’s și am plecat devreme. Când nu era rândul meu să conduc, citeam *Rogue Warrior* de Richard Marcinko. Marcinko este ofițerul SEAL însărcinat, în 1979, să creeze o unitate de operațiuni speciale de elită care să riposteze împotriva actelor de terorism și să găsească o modalitate de a folosi forța militară în războiul asimetric, adică atunci când amenințările nu vin din partea unui guvern străin „ci de la rețele mici și mobile de teroriști, care se infiltrează în

[11] În Statele Unite, majoratul legal este la vârsta de 21 de ani. (n.r.).

rândurile populației civile. Lipsa acestei abilități devenise dureros de evidentă la începutul anului respectiv, în timpul crizei ostaticilor din Iran, când peste 60 de americani au fost ținuți prizonieri vreme de 444 de zile în Teheran, de către susținători ai Revoluției Islamice, doar pentru a fi eliberați după mofturile liderului iranian. Prima încercare a americanilor de a trimite trupe de comando pentru a elibera ostaticii se încheiase dezastruos. Misiunea fusese prost gândită, prost pregătită și executată execrabil, fiind anulată din cauza defecțiunilor unui elicopter înainte ca trupele să ajungă la țintă. În timpul retragerii, unul dintre elicoptere încă funcționale s-a ciocnit cu un avion cargo care transporta combustibil, declanșând o explozie în care au murit opt soldați.

Marcinko, care primise o grămadă de medalii pentru curaj în luptă și pentru succesul acțiunilor sale în Vietnam, a gândit o unitate de intervenție de elită care era ca o echipă SEAL pe steroizi: unită, mobilă, complet echipată și extraordinar de bine pregătită. Și ultrasecretă. La [...] aceea, singurele echipe SEAL erau 1 și 2, așa că Marcinko și ceilalți strategi au hotărât să o numească Echipa SEAL [...] pentru a-i băga în ceață pe sovietici, făcându-i să se întrebe unde sunt echipele 3, 4 și 5.

Marcinko și-a îndeplinit ordinele, și încă cum. Pentru a fi eficientă la maximum, această nouă forță avea să încalce toate obiceiurile și regulile de etichetă la care Forțele Navale țineau atât de mult.

Această echipă SEAL era gândită ca o frăție de oameni cu același rang, numiți „operatori”. Fiecare urma să fie sută la sută implicat și la fel de bine informat ca ceilalți, toți având un cuvânt de spus în planificarea și executarea misiunilor, precum și libertate deplină în conduită. Practic, era un grup de luptători care arătau mai degrabă ca războinicii cu fețe albastre din filmul *Inimă neînfricată,* decât cu luptătorii obișnuiți din Forțele [...]. Am citit o anecdotă într-un articol din New York Times, care surprindea esențialul: un ofițer din Echipa SEAL [...] îi făcea un tur unui amiral în timpul unei simulări de salvare de ostatici pe un vas de croazieră. După câteva ore, l-a dus pe amiral la unul dintre barurile unde se relaxau operatorii. Amiralul le-a povestit celor de la The Times: „Când am deschis ușa, gândul mi-a fugit la Pirații din Caraibe”. Era o nebunie. Comportamentul zgomotos, părul lung, bărbile stufoase, cerceii și ignorarea

deplină a uniformelor l-au izbit pe amiral asemenea undelor de șoc ale unei grenade. Spunea încontinuu: „Tipii ăștia fac parte din Navy, din Marina mea?”

După ce s-a retras în 1989, Marcinko a devenit consultant privat. În anul următor, a fost acuzat de fraudarea statului, condamnat și trimis cincisprezece luni la închisoare. El a susținut că acuzațiile sunt false și că totul este din răzbunarea oficialilor, care se simțiseră umiliți de activitățile sale. Totuși, cine râde la urmă, râde mai bine. Marcinko a vândut o tonă de cărți și a câștigat bani frumoși ca speaker motivațional.

Nu pot să judec ce a făcut Marcinko de a ajuns la închisoare – nu eram în peisaj – dar cred că intențiile lui au fost bune. La urma urmei, principala lui preocupare erau misiunile și oamenii săi.

•

Pe înserat, am ajuns în sfârșit cu Matthew în Coronado și am mers direct la plajă. Ne-am cazat la un motel dubios – cel mai dubios pe care îl puteam găsi în zona asta fițoasă – și am decis să așteptăm până a doua zi ca să ne prezentăm la BUD/S. Din moment ce stăteam lângă plajă, am zis să ne luăm măștile de înot și să facem prima baie în Pacific. Abia după o oră am observat în zare câteva bărci pneumatice cu semnalizatoare verzi atașate pe margini. Cred că erau vreo șapte în total. Vâsleau către nord; parcă încercau să dea înconjurul insulei. Era într-o joi, la asfințit.

În bărci erau băieții din Grupa 207 BUD/S. Sunt patru grupe pe an, numerotate consecutiv de la Grupa 1, care fusese înființată cu 50 de ani în urmă. Această a 207-a grupă își executa ultima evoluție din ultima noapte a Săptămânii de Iad. Proba se numește „În jurul lumii”, o circumnavigație completă a Insulei Coronado în bărci pneumatice. Tipii nu mai dormiseră de duminică, dar aveau să termine curând. Eu și Matthew i-am privit înmărmuriți. *Sfinte Sisoe*! *E pe bune, uite-i*!

A doua zi ne-am înscris la BUD/S. Grupa 208.

CAPITOLUL 3

Eu și Matthew eram pregătiți pentru BUD/S – cel puțin așa credeam – dar BUD/S nu era pregătit pentru noi.

Grupa 207 încă nu absolvise, așa că am fost trimiși în cealaltă parte a bazei, în barăcile care îi găzduiau pe tipii care renunțaseră sau fuseseră dați afară. Ei alcătuiesc „Divizia X”. Tipii ăștia erau foarte nefericiți. Visul lor de a deveni operatori SEAL se năruise. Acum, în loc să poarte uniformele verzi ale cadeților SEAL, purtau salopete și bocanci și toată ziua strângeau gunoaiele și frecau punțile. Trăiau în purgatoriu, fără să știe unde vor fi trimiși în continuare. Cel mai probabil, aveau să fie repartizați unei flote unde să își petreacă următorii patru ani strângând alte gunoaie și frecând punți. Era o perspectivă sumbră, iar atitudinea lor era la fel. Dar tot făceau pe deșteptii.

Nici nu trebuia să fii în preajma lor prea mult timp ca să afli că era vina oricui altcuiva pentru situația în care erau, numai a lor nu. Antrenamentul era conceput în așa fel încât să pici, instructorii erau niște sociopați răzbunători, așa că mai bine renunți acum decât să îi lași pe nenorociții ăia să te terfelească și să te facă de râs. Îmi amintesc cum puștani de 18 ani se îngrămădeau în jurul acestor ratați și le sorbeau cuvintele. Deși nu trecuseră de Etapa 1 a programului, se dădeau experți, având opinii despre orice: de la unde e bine să stai în formație, până la unde să mergi în weekend. Tipii mai tineri luau de bun tot ce spuneau ei. A fost deprimant să locuiesc împreună cu ei și sunt convins că au fost câțiva băieți buni care au renunțat doar pentru că au fost expuși la atitudinea negativă a Diviziei X. Își făcuseră până și tricouri, luând peste picior programul BUD/S. În loc de vultur, ancoră, flintă și tridentul de pe stema SEAL, pe tricourile lor erau un curcan, un clopot și un mop, alături de inscripția „BUD/S Divizia X. În fiecare zi e ușor. Ya-Hoo”. Măcar cineva încă avea simțul umorului.

Din fericire pentru mine și Matthew, după câteva zile am fost mutați într-o baracă BUD/S, clădirea 602, chiar în mijlocul complexului. Din aer, Coronado Island arată ca un spermatozoid – o coadă lungă și unduită atașată unui cap alungit. Baza SEAL

este ca o cratimă mare în punctul în care coada se unește cu capul, pătrunzând golful spre San Diego. Clădirea 602 se află în mijlocul cratimei, înghesuită între Echipa SEAL 1 pe o parte și Echipele 3 și 5 pe cealaltă.

În ciuda mutării și a noii locuințe, eu și Matthew eram tot în purgatoriu. Antrenamentul SEAL este format din trei etape[12]. Prima, cea în care renunță sau sunt dați afară cei mai mulți cadeți, este partea de pregătire fizică și se încheie la câteva săptămâni după faimoasa săptămână de Iad. Etapa 2 presupune scufundări, iar Etapa 3 constă în pregătirea pentru război pe uscat.

Înainte de începerea antrenamentului propriu-zis, nou-veniții se acomodează în programul numit PTRR (Physical Training Rehabilitation & Remediation), adică antrenament fizic, recuperare și remediere. Aici ajung și cadeții care sunt „retrogradați" de la una dintre cele trei etape – astfel au șansa de a se reface după accidentări sau de a se menține în formă în timp ce așteaptă să se alăture grupei următoare, când aceasta ajunge în punctul în care cadeții au fost retrași. Poți fi retrogradat din tot felul de motive: dacă te accidentezi, dacă pici un test de prea multe ori sau dacă ai performanțe sub medie. PTRR este modul lor de a ține oamenii în preajmă cât se refac după accidentări (recuperare) sau se perfecționează în domeniile în care au rezultate slabe (remediere). Poți fi retrogradat de câte ori este considerat necesar, nu există o limită; totul ține de cât de mult te plac instructorii.

Pentru tipii nou-veniți, ca noi, care nu fuseseră încă repartizați la o grupă, gândiseră câteva săptămâni de antrenament preliminar pentru a ne pregăti fizic și psihic pentru încercările

[12] Rata de succes a candidaților SEAL de la momentul primului contact cu ofițerul de recrutare:

Etape	% succes/ etapă	% succes/ total
Înrolare	79%	79%
Antrenament recruți	58%	46%
Pre-îndoctrinare SEAL	90%	41%
Îndoctrinare SEAL	85%	35%
BUD/S Etapa 1	33%	12%
BUD/S Etapa 2	87%	10%
BUD/S Etapa 3	96%	10%
Școala de parașutism	100%	10%
Antrenament final calificare SEAL	99%	10%

epuizante ale Etapei 1. Aceste antrenamente le dădeau și instructorilor ocazia de a-i identifica pe cei care nu aveau ce să caute acolo și de a se asigura că nu trec mai departe.

Îmi amintesc când am văzut prima dată un instructor BUD/S vărsându-și nervii pe un cadet. Îi mai auzisem pe comandanți urlând în tabăra militară și mi se păruse nasol. Dar la BUD/S e cu totul alt nivel. Unul dintre instructorii cu rangul Chief Petty Officer, care erau ca niște zei pentru mine, auzise un tip vorbind în gura mare despre BUD/S. Spunea că el nu e deloc îngrijorat de toată tevatura BUD/S și că nu îi este frică deloc. Fusese în tabăra militară a Armatei, unde devenise el însuși sergent de instrucție. Știa la ce să se aștepte și trecuse deja prin cele mai grele încercări la care îl putea supune Armata.

Din nefericire, întâmplarea a făcut ca tipul cu pricina să fie Matthew. A aflat pe loc că experiențele anterioare nu contează acolo. În această confruntare directă, instructorul cu o mustață neagră perfectă – ca în anii 1890, stil preferat și de broscoii UDT, predecesorii SEAL – s-a dezlănțuit asupra lui Matthew, speriind de moarte întreaga grupă. Nu mai țin minte ce a spus Chief, dar s-a purtat ca un urs grizzly de 400 kg, care l-a prins pe Matthew rănindu-i puii. Matthew repeta încontinuu:

— Da, Chief, da, Chief, nu, Chief…

Cred că s-a și scăpat pe el. De fapt, sunt convins de asta.

În curând am descoperit că această atitudine dură a instructorilor era regula, nu excepția. Urlau continuu și nu erau niciodată înțelegători. Am înțeles rapid că cel mai rău lucru pe care îl poate face un recrut este să vină cu scuze. Poate părea la mintea cocoșului, dar erau și niște capete pătrate printre noi care scorneau motive pentru orice. Au încasat și bătaie și tot nu s-au învățat minte. Din fericire pentru mine, eu am prins repede. Dacă accepți că ei au întotdeauna dreptate, iar tu niciodată, situația nu e chiar atât de rea. De fiecare dată când un instructor mă întreba de ce am făcut ceva ce clar nu îi convenea, îi răspundeam:

— Pentru că sunt un idiot, domnule!

Reduci tensiunea, îți iei șmotrul de rigoare și îți vezi de viață.

Când nu eram umiliți de către instructori, făceam alergări de rezistență și petreceam ore întregi în bazinul de înot. Adevărata cafteală era păstrată pentru prima zi din prima săptămână a Etapei 1, dar noi încă nu știam acest lucru. Instructorilor BUD/S

le place să își surprindă cadeții. La finalul ciclului PTRR, evaluarea a constat în testul inițial pe care îl trecuserăm și în tabăra militară: proba de înot de 500 m, fără labe, pe o parte sau bras, în douăsprezece minute și jumătate; 8 tracțiuni, cu întinderea completă a brațelor; 42 de flotări perfecte; 50 de abdomene perfecte; o alergare de 2,4 kilometri în unsprezece minute și jumătate, încălțați în bocanci. Ai crede că, până la acest moment, eram cu toții pregătiți pentru asta. Dar nu. Unii au picat, iar Matthew s-a numărat printre ei.

Nu a fost deloc bine pentru psihicul lui. Eram chiar lângă el și vedeam cum se chinuia cu tracțiunile. Nu sunt atât de ușoare pe cât par atunci când trebuie să le faci corect, adică să întinzi complet brațele și să atârni de bară înainte de a te ridica din nou. Unde mai pui că îți mai pierzi din forță după proba de înot. Cu toate astea, Matthew reușise să facă șase în tabăra militară – ar fi trebuit să fie floare la ureche după câteva săptămâni aici. Apoi mai e și presiunea mulțimii care te privește, dar, de obicei, asta îți crește adrenalina și te ajută să faci mai multe. În concluzie: Matthew începuse să își piardă încrederea în sine, și nimic nu este mai periculos decât asta la BUD/S.

Matthew și ceilalți băieți care au picat s-au prezentat în fața unei „comisii de examinare”. Cei mai mulți au fost trimiși la Divizia X și condamnați la o viață de spălat latrine. Aceștia erau cei mediocri, care fuseseră vizați încă de la început pentru performanțe slabe.

Comisia s-a instalat în sala de conferințe de lângă careu – curtea betonată unde, întâmplător, ne antrenam în acel moment. Amplasat sub ferestrele biroului comandanților, careul este un loc gândit astfel încât orice pas greșit și orice moment de delăsare să fie perfect vizibile. Dar nu mă puteam abține, mă tot uitam agitat spre ușă, așteptând să îl văd pe Matthew ieșind abătut. Nu s-a întâmplat tocmai așa. A ieșit pe ușă, dar în fugă, și s-a așezat în formație.

Am aflat ulterior că, atunci când i-a venit rândul, ofițerul l-a întrebat:

— Îi auzi pe colegii tăi antrenându-se afară?

— Da, domnule, a răspuns Matthew.

— Du-te și alătură-te grupei tale, i-a zis ofițerul.

Asta s-a întâmplat vineri. Am avut un fel de absolvire a PTRR, în care ne-au înlocuit șepcile în cinci colțuri cu căștile BUD/S pe

care urma să le purtăm pe toată durata antrenamentului – sau atât timp cât supraviețuiam. În weekend ne-am relaxat, ne-am vopsit căștile și ne-am imprimat numele pe ele cu ajutorul unui șablon. Fiecare etapă a pregătirii necesită o nouă culoare. În prima etapă sunt verzi, în cea de-a doua albastre, iar în ultima roșii. De fiecare dată când pictam o culoare peste alta, știam că am mai avansat un nivel. Eu tocmai ajunsesem la primul: casca mea era verde. Avea să fie o săptămână grozavă.

Sau cel puțin așa credeam. Nu că nu aș fi știut că Etapa 1 avea să fie mai grea decât PTRR, doar că nu m-am gândit că va fi cu mult mai rea. M-am înșelat.

•

Luni dimineață, înainte să se lumineze de ziuă, ne-am adunat în fața clădirii 602 pentru numărătoare. Fiecare grupă are un ofițer[13] responsabil, OIC pe scurt (Officer in charge), care este, totodată, cadet ca și noi. Ofițerul nostru era Locotenentul Mike. Pe lângă toate obstacolele pe care le aveam cu toții de depășit – ofițerii nu au parte de tratament special, dimpotrivă, uneori instructorii chiar îi defavorizează pe față – Lt. Mike a fost nevoit să își înceapă cariera la BUD/S fiind responsabil pentru 200 de adolescenți fără niciun fel de pregătire militară. Bietul Mike; trebuie să fi fost foarte frustrant pentru el, dacă mă gândesc la cum am apărut noi în acea dimineață. Unii au întârziat, unii nu au venit deloc, iar alții au încurcat grupele. Numărătorile nu ieșeau de nicio culoare. I se citea frustrarea pe față. Nu doar că o dădeam în bară de la primul antrenament, dar nici apelul nu ne ieșea. Dacă nu ne adunam, ne aștepta iadul. Lt. Mike avea să fie terminat.

Ulterior, după ce am văzut în ce poziție dificilă sunt ofițerii-cadeți, am vorbit cu un cadet al cărui tată era amiral.

— Cred că e greu să fii ofițer, i-am spus. Pe lângă frica de BUD/S, mai trebuie și să fii lider pentru toți.

— Frica de BUD/S? De ce să-mi fie frică? Ce rost are? Treci peste.

Uau, m-am gândit, ce atitudine. A fost o adevărată revelație pentru mine, primul indiciu că trebuia să trec peste teamă, pentru că este autoindusă. Desigur, avea să treacă ceva timp

[13] Ofițerii sunt absolvenți de studii superioare, persoane care s-au înrolat după terminarea facultății. Dar pentru a face parte din Trupele SEAL, ei trebuie să treacă de aceleași etape ca și ceilalți recruți. (n.r.).

până să înțeleg pe deplin această revelație. Între timp, trebuia să trec de BUD/S.

Am reușit să trecem cu bine de apel, ne-am împărțit în echipe de câte șapte oameni și am înaintat în formație spre careu. Chiar și cu adunarea haotică de mai înainte, am ajuns devreme – încă era beznă afară – dar instructorii ne așteptau pregătiți. Pe betonul careului sunt pictate perechi de înotătoare. Fiecare cadet trebuie să își ocupe locul pe o pereche, apoi începe antrenamentul. Doar că noi nici măcar nu am ajuns bine acolo, că am fost asaltați de valuri de apă rece. Instructorii erau peste tot, udându-ne din cap până-n picioare cu furtunuri, în timp ce noi trebuia să numărăm. Nu aveai unde să te ascunzi. S-au asigurat că greșim numărătoarea, apoi ne-au poruncit să „trecem în apă”. Am alergat cei 400 m pană la plajă și am plonjat în valuri. În California de Sud sunt palmieri și e soare, dar în iunie, temperatura Pacificului oscilează în jurul valorii de 15 grade Celsius. Îmi tot spuneam în sinea mea: *Sunt din Montana, nu mă faceți voi să răcesc.* Dar ar fi trebuit să încep să mă obișnuiesc cu ideea că habar nu aveam ce spun.

Ne-am întors la careu uzi și dârdâind și ne-am ocupat locurile pe înotătoare. Instructorii s-au împrăștiat printre noi ca o gașcă de huligani și au început să caute verigile slabe – în cazul de față, pe cei care trișaseră și nu erau leoarcă. Au găsit câțiva nefericiți cu petice uscate pe haine și i-au condus înapoi pe plajă pentru puțină „atenție specială”. Încă o alergare de 400 m și o baie rece, de data asta fiind nevoiți să se scufunde complet. Acum tremurau în mod adecvat; li s-a ordonat să facă un „fursec cu zahăr”, adică să se rostogolească pe plajă până când fiecare milimetru al corpului este acoperit cu amestecul de rocă vulcanică zdrobită și scoici care formează nisipul plajelor californiene, transformându-i într-un șmirghel uman și făcând ca toate exercițiile fizice să fie mai dureroase.

Nu că pentru noi, restul, ar fi fost mai ușor. Un instructor care parcă era pe amfetamină ne-a trecut printr-o serie de sute de flotări și printr-o gamă variată de abdomene dureroase. Îl mai țineți minte pe tipul de la bazinul din tabără? Acum știu de unde avea abdomenul acela cu opt „pătrățele”.

Instructorii mișunau printre noi urlând încontinuu. Dacă vedeau pe cineva căzând în mijlocul unei flotări, se năpusteau ca lupii asupra prăzii. Trei sau patru se aplecau și îi țipau

bietului om în față. Era o umilință totală. Câțiva colegi chiar au izbucnit în plâns de teamă. După ce i se urla preț de câteva minute bune că este un rahat cu ochi, verigii slabe i se ordona să se arunce în șalupa plină cu apă rece ca gheața. Șalupa respectivă era acoperită pe partea din mijloc, cei pedepsiți fiind astfel obligați să se arunce cu capul înainte și să iasă pe cealaltă parte, udându-se complet. Nu are rost să mai spun că era îngrozitor.

Și nici măcar nu luaserăm micul dejun.

Chinul a durat vreo oră. A fost un șoc total. Puteau la fel de bine să ne îndese pumni în față, atât de dureros a fost. Când s-a încheiat pregătirea fizică, unul dintre instructori a țipat:

— Dați-i drumul în apă, apoi la cantină și să fiți pregătiți de alergare la 7:15!

Așadar, după încă o baie în Pacificul înghețat, am alergat 1,6 km până la cantină, ne-am înghiontit cu alți 200 de tipi pentru mâncare, am alergat 1,6 km înapoi și ne-am pregătit de o alergare de rezistență de 10 km – totul în puțin peste o oră.

Ce primă zi minunată.

Ne-am început drumeția până la cantină uzi și plini de nisip, înaintând într-un fel de trap, ritm pe care noi îl numeam „pasul BUD/S” – viteza minimă cu care ni se permitea să ne deplasăm. Dumnezeu să îl aibă în pază pe cel care este prins mergând. Eram epuizat și zdruncinat și nu îmi venea să cred că soarele abia răsărea peste San Diego. Mi se părea total imposibil să mențin acest ritm până la sfârșitul zilei.

Dar în timp ce mă gândeam la chinurile iminente, eram totodată entuziasmat să mă aflu acolo. Nu aveam nicio certitudine că voi absolvi – sincer să fiu, nu credeam că am șanse prea mari – dar mi-am spus că nu contează. Simplul fapt că eram acolo era un vis devenit realitate.

Nu aș fi renunțat niciodată de bunăvoie. Eram sigur de asta. Toți cei de acasă îmi spuneau că nu voi reuși. *Nu ai nicio șansă*; *e prea greu, iar tu nu ești un tip dur, ești prea slab, prea lent și nu ai forță. O să te mănânce de viu.* Singura persoană care a crezut cu adevărat în mine a fost tata. Mama și frații mei vorbeau pe la spate că nu o să reușesc. Însă eram motivat de dorința de a le demonstra că se înșală. De asta și de un obicei al BUD/S care era diabolic și genial în același timp. Atunci când renunți, trebuie să îți pui casca în „șirul lașilor”. Pe cască sunt

inscripționate numărul grupei și numele de familie. Nici în ruptul capului nu aveam de gând să pun numele tatii acolo. El era singurul care credea în mine.

•

Nu am renunțat, dar eșecul și accidentările erau o amenințare constantă. Mai aveam foarte mult până la final, 26 de săptămâni, și știam că 80 la sută dintre colegii mei nu vor ajunge acolo. Tot ce îmi doream era să nu fiu unul dintre ei.

Privind acum în urmă, nu îmi amintesc prea multe de la ora mesei din ziua respectivă. Nici din toate celelalte mese din timpul antrenamentului. Procesul era mecanic. Nu îmi amintesc ce gust avea mâncarea, dar știu sigur că nu rămâneam niciodată fără.

Am văzut multe filme despre antrenamentele SEAL, majoritatea pline de bazaconii. Cea mai ridicolă scenă apare în G.I. Jane și îi arată pe cadeții SEAL mâncând din tomberoane și fiind nevoiți să sară peste mese. În realitate este fix invers. Poți să mănânci cât vrei, iar oferta este destul de variată: de la salate și apetitive la patru feluri principale, cafea, sucuri, tot ce îți dorește inima. Ultimul lucru pe care și-l doresc instructorii este să renunțe cineva din cauza lipsei de calorii. Problema era să găsești echilibrul. Da, la prânz eram lihniți după trei probe grele, dar dacă ne ghiftuiam și apoi alergam 10 km, rezultatul era previzibil. Alergările erau grele și fără să mai vomităm. Aveam colegi care făceau pipi pe ei în timpul alergării. Nici nu se pune problema să ceri voie la toaletă, iar dacă te oprești, ești pedepsit. Dar poți să îi dai drumul în pantaloni dacă vrei. Prin urmare, sigur nu voiai să vomiți și să faci pipi pe tine în același timp. Nu îți face bine la moral.

Restul primei zile este învăluit într-o ceață de epuizare și șoc. Sunt sigur că ne-am întors la careu în alergare ușoară, unde ne-au chinuit cu alte exerciții fizice. Apoi am alergat înapoi la cantină, pentru o gustare. Prima săptămână este concepută să ne sperie și să ne arate cum vor decurge următoarele 26 de săptămâni. Singurul lucru pe care mi-l amintesc clar este întâlnirea cu supraveghetorul grupei noastre, în seara de dinaintea primei zile. Nu știu dacă intra în fișa postului, dar tipul și-a însușit rolul de protector, străduindu-se să ne aducă pe calea cea bună și să ne dea șansa de a supraviețui programului BUD/S. Îl chema Instructorul A și era întruchiparea perfectă a

unui Navy SEAL, având trăsături proeminente și ferme. Tricoul albastru de instructor arăta de parcă ar fi fost pictat pe mușchii lui.

Stăteam cu toții în bănci, ca la liceu, într-o liniște deplină. Cei mai mulți dintre noi aveam emoții. El se plimba încet pe culoarul dintre bănci, uitându-se atent la fiecare. Apoi s-a întors în fața clasei, scanând sala de la stânga la dreapta. Încăperea s-a cufundat într-o tăcere parcă și mai profundă, amestecată cu frică și nerăbdare.

Într-un final a vorbit, iar vocea îi era sonoră și fermă, ca a unui narator de documentare istorice.

— Arătați bine astăzi! a zis el, făcând o pauză pentru a se asigura că am mușcat cu toții momeala. Nu voi, eu!

Nu a râs nimeni. Eram mult prea speriați ca să râdem.

— Nu băgați în seamă fizicul meu perfect, nu sunt aici ca să vă intimidez, ci ca să vă motivez!

Din nou, nu știam ce se întâmplă. Înțelesesem că glumește, dar nu ne așteptasem la asta. Toți ceilalți instructori erau cei mai răi oameni de pe pământ.

După ce a mai scanat o dată sala cu privirea fără să schițeze cel mai mic zâmbet, Instructorul A a continuat:

— Știu la ce vă gândiți: par obosit. Asta pentru că sunt. Am stat treaz toată noaptea fiindcă a trebuit să o scot pe nevastă-mea de la închisoare. A fost arestată ieri pentru furt!

Ce dracu'?

— Plecam împreună de la mall, a continuat el, iar ea ținea brațul în jurul meu... paznicii au crezut că încearcă să fure un panou de anatomie!

Era de treabă, cu atât mai impresionant fiind contrastul cu celelalte aspecte al experienței BUD/S. Instructorul A se ghida după un motto pe care aveam să îl adopt și eu pentru restul carierei mele. Moralul este cheia tuturor lucrurilor. Nu este nimic în neregulă în a-i face pe oameni fericiți. Desigur, era un loc ciudat în care să faci asta. Instructorii ar fi trebuit să ne facă să renunțăm – pentru simplul motiv că doar cei care nu renunțau, în ciuda a toate prin câte treceau, erau capabili să facă ceea ce i se cere unui SEAL.

Bănuiesc că Instructorul A s-a gândit, în calitate de protector, că era suficientă ură în aer ca să mai adauge și el. Pun pariu că anumiți tipi nu ar fi trecut cu bine de BUD/S dacă nu ar fi fost

dramul de susținere din partea Instructorului A. A vorbit serios când a spus că vrea să ne motiveze.

— Nu o să vă cer niciodată să faceți imposibilul, ne-a zis. Dar o să vă pun să faceți lucruri foarte dificile, urmate de altele și mai dificile, în fiecare zi, timp de opt luni. Știu că pare mult, să vă gândiți la ce va fi peste opt luni, dar nu o luați așa. Nu așa vă îndepliniți obiectivele pe termen lung. Treziți-vă dimineața, faceți-vă patul, spălați-vă pe dinți – acestea sunt mici reușite. Mergeți la antrenamentul de la 5:00 dimineața, terminați-l, apoi luați micul dejun. După micul dejun, încercați să urmați programul până ajungeți la ora prânzului, apoi la cină. După cină întoarceți-vă în camerele voastre, în paturile pe care le-ați făcut de dimineață și luați-o de la capăt. Tot ce trebuie să faceți ca să ajungeți la finalul celor opt luni este să nu renunțați, indiferent ce s-ar întâmpla.

Gândul acesta mi-a dat de multe ori puterea să merg mai departe pe parcursul Etapei 1. Mai ales când m-am confruntat prima dată cu traseul cu obstacole BUD/S. Acest traseu este unul dintre cele mai înfricoșătoare din lume, necesitând o combinație de anduranță, forță fizică și un curaj de oțel. Instructorul N, un mutant din punct de vedere fizic, ne-a arătat cum se face. Era exact cum trebuie să fie un instructor: zvelt, rapid, puternic și nervos. Ne-a făcut demonstrații impecabile pentru fiecare obstacol, apoi ne-a venit nouă rândul.

Dacă ați văzut vreodată la televizor concursurile de tip Ninja Warrior, vă puteți face o imagine despre traseu – fără pernele de protecție și culori. Trebuia să ne cățărăm, să sărim, să ne menținem echilibrul și să facem salturi peste bușteni imenși. Unul dintre cele mai intimidante obstacole este alcătuit dintr-o plasă prinsă între doi stâlpi înalți de 15 m. Te cațeri pe o parte, traversezi distanța și cobori pe cealaltă parte. Prima oară când am traversat, am avut senzația că o să mă dea jos vântul de acolo de sus și am avut nevoie de toată voința ca să ridic piciorul și să îl trec pe partea cealaltă. Într-un final am devenit atât de priceput – la fel ca toți ceilalți –, încât treceam întâi cu pieptul, apoi îmi aduceam ambele picioare în față și coboram folosindu-mă doar de mâini și de brațe.

Dar mi-a luat luni bune ca să ajung la acel nivel.

De fapt, cel mai înfricoșător obstacol era „alunecă pentru viața ta”. Prima oară când Instructorul N ne-a făcut

demonstrația, creierul meu a scâncit speriat. E vorba de un obstacol înalt de patru etaje. Știu acest lucru pentru că fix asta este: o clădire cu patru etaje, fără pereți, doar podele și grinzi la colțuri. Sarcina este simplă: trebuie să te cațeri de la parter până la primul etaj, apoi la al doilea și tot așa. Sunt mai multe modalități prin care poți urca până sus, dar cea mai ușoară este să stai la margine, cu fața înspre exterior, să întinzi brațele spre nivelul următor și să te prinzi de podeaua lui. Apoi, tot cu fața către exterior, trebuie să îți tragi ambele picioare în sus, ca și cum ai face un salt invers. Dacă îl faci corect, o să ajungi pe burtă la etajul următor, capul rămânând parțial peste margine. Odată ajuns sus, o funie groasă este prinsă de un stâlp din fundația celui de-al patrulea etaj. De acolo, funia coboară într-un unghi de 45 de grade până jos, la vreo 45 în distanță. Trebuie să te folosești de funie ca să cobori, știind că nu mai e nimic în afară de pământ sub tine.

La primele încercări, ne-am așezat pe margine, ne-am înfășurat picioarele pe funie și ne-am dat drumul, în alunecare. Am aflat ulterior – după câteva săptămâni – că există o metodă mai ușoară. Te așezi cu corpul pe funie, cu fața în jos, îți îndoi un genunchi spre exterior și înfășori laba aceluiași picior peste funie pentru stabilitate, iar pe celălalt să îl ții întins în afară pentru echilibru; apoi, ținându-ți pieptul centrat pe funie, te tragi ușor în jos, folosindu-ți brațele.

Descoperirea acestei tehnici a venit prea târziu pentru Matthew. Eu nu am văzut cum s-a întâmplat, dar am auzit. Era prima dată când încercam alunecarea. Matthew era cu câteva locuri în spatele meu, pe frânghie, când a căzut cu capul înainte. Sunetul a fost îngrozitor: mai întâi un țipăt, apoi o bufnitură înfundată. Eram la doar câțiva metri în fața lui și am tras cu coada ochiului înapoi, neștiind că era el. Nu am văzut prea multe, doar pe cineva în jurul căruia se strânseseră instructorii și personalul medical. Cineva și-a luat-o zdravăn pe coajă, mi-am spus.

Probabil a reușit să întoarcă oarecum capul în ultimul moment, fiindcă s-a lovit destul de rău la umăr, dar nu și-a rupt gâtul. Oricum, visul lui de a deveni SEAL s-a prăbușit odată cu el. În ziua respectivă, a fost retras pe motive medicale de la antrenament. Pe parcursul carierei mele de 17 ani, l-am mai văzut doar de câteva ori după acel accident. Timpul pe care l-

am petrecut împreună făcând pe „croitoresele” s-a dovedit foarte folositor pentru el. A devenit primul montator al Echipei de Parașutiști ai Marinei – și un parașutist foarte bun. Ba chiar a fost primul montator din Marină care a ajuns în echipa de asalt „Broscoii Săltăreți”. Am fost foarte mândru de el.

Cel mai probabil, a fost o chestiune de noroc faptul că Matthew a căzut în ziua respectivă și eu nu. O rafală de vânt; frânghia s-a legănat la momentul nepotrivit. Oricum, norocul mi-a oferit mai mult timp să învăț. În cele din urmă, am ajuns în punctul în care îmi plăcea să parcurg traseul cu obstacole. Îl terminam în puțin peste șase minute, ceea ce nu e rău, dar depășea cu un minut și jumătate recordul deținut la acea vreme de Neil Roberts, un alt soldat SEAL. Pe atunci era doar un nume pentru mine, cineva care putea să facă ceva nemaipomenit. Dar după cum s-a dovedit, Roberts avea să joace un rol important în viitorul meu.

•

Desigur, la BUD/S nu există viitor, există doar următoarea probă, următorul antrenament. Următoarea dată când te aruncă în bazin ca să te îneci.

Nu glumesc. Chestia asta i-a făcut pe mulți să renunțe. Se numește „prevenția înecului”, o aptitudine pe care am exersat-o aproape zilnic în primele săptămâni. Și prin „exersat” vreau să spun că am încercat să nu murim. Ne-au legat mâinile la spate și gleznele laolaltă și ne-au aruncat în bazin. Am expirat și ne-am ținut respirația ca să ne scufundăm până la fund, apoi ne-am împins în picioare pentru a ieși la suprafață ca să mai luăm o gură de aer. Apoi am repetat procesul. Se numește pendulare. Faci asta timp de zece minute. Apoi trebuie să plutești cinci minute fără să atingi fundul. Ați fi surprinși, dar e greu să plutești legat la mâini și la picioare. Apoi înoți – prin înot vreau să spun că te zbați ca un vierme – până la marginea bazinului și înapoi, fără să atingi fundul. Apoi urmează încă cinci minute de pendulare. Finalul este apoteotic: îți aruncă o mască pe fundul bazinului, iar tu trebuie să te scufunzi și să o aduci în dinți la suprafață. Vorbim de mult timp petrecut sub apă, legat de mâini și de picioare, iar timpul trece foarte greu când ai impresia că poți să te îneci în orice clipă.

Dar o amintire mai pregnantă ca „prevenția înecului” o constituie alergările de 6,4 km contra-cronometru. Inițial, timpul

limită era de 32 de minute, dar până la sfârșitul programului a scăzut la 28. Nu știu de ce, dar mereu mi-a fost ușor să alerg, îmi venea natural. Sau cel puțin era ușor când aveam 20 de ani și 80 kg. Când am ajuns la 100 kg, nu mai era așa simplu – dar puteam să îmi car colegii uriași în cârcă. Oricum, la BUD/S am fost mereu printre primii la alergările contra-cronometru și de rezistență. Nu am fost niciodată în „Echipa Codașilor" – grupul celor care nu puteau ține pasul. Ei primeau mereu „atenție specială", atât în timpul alergărilor, cât și după: sprinturi în sus și în jos pe dunele de nisip. Și-o luau mereu pe coajă. Nu îi invidiam, dar nici nu îmi era milă de ei. Alergarea nu ține de tehnică. Ține de suflet – dai tot ce ai – și de respirație.

Oricum, cu o zi înainte de una dintre alergările contra-cronometru, mi-am anunțat colegii:

— Cred că astăzi voi ieși pe primul loc.

Prietenul meu Dave, care era adesea responsabil cu încurajarea celor din grupă, mi-a zis:

— O'Neill, dacă reușești, ai un weekend liber din partea mea!

Instructorii și-au făcut apariția în camionete, iar noi așteptam aliniați. O camionetă și-a văzut de drum și s-a oprit după 3,2 km – punctul de întoarcere. Ne puneau să alergăm până la ea și să ne strigăm numele cu voce tare în timp ce o ocoleam, ca să ne bifeze. Fără trișori! Când au dat semnalul, am țâșnit ca din pușcă. Mă gândeam că dacă îmi construiesc un avans destul de mare, nu va încerca nimeni să mă depășească. Am ajuns la mașină în unsprezece minute, având un avans uimitor de cinci minute față de ritmul obișnuit.

Când am pornit înapoi, i-am văzut pentru prima oară pe ceilalți. În fruntea grupei erau cei mai rapizi tipi, Mark și Jimmy. Punctul de întoarcere era la vreo 200 m în spatele meu când ne-am intersectat. Atunci mi-am dat seama că pot câștiga. Au mai alergat vreo două minute până să trec și pe lângă restul colegilor. Dave era în fruntea lor și striga, „Hai, O'Neill, du-te!"

Am terminat primul în puțin peste 24 de minute, ceea ce e foarte bine pentru o alergare în bocanci și pantaloni lungi prin nisip. Cred că m-a ajutat și faptul că îmi petrecusem copilăria la 1.500 m deasupra nivelului mării. Am câștigat mai toate alergările din următoarele câteva luni, până au început alții să mă întreacă. Ca să vă faceți o idee cât de rapizi eram, la sfârșitul programului BUD/S am alergat 5 km. A fost prima oară

în opt luni când am alergat pe asfalt, încălțați în pantofi de alergare. Deja eram obișnuiți să alergăm în bocanci pe nisip. Am parcurs distanța în 15 minute și 15 secunde, un timp demn de un campion statal. Și am terminat pe locul 3.

Mi-e dor să am 20 de ani.

O observație amuzantă: m-am pregătit pentru acea primă cursă pe care am câștigat-o fumând o țigară. Fumatul este un obicei rău, pe care nimeni nu ar trebui să îl aibă, cu atât mai mult dacă te pregătești pentru o alergare de 6,4 km. Dar pentru mine a fost un mod de a mai scăpa de stres în timpul programului BUD/S. Alcoolul nu era o opțiune mai niciodată. Aveam niște cadeți din Singapore veniți în vizită printr-un schimb de experiență, ca să observe metodele noastre de antrenament: Tan, Shory, Oh și Tan. Pe bune. Se furișau tot timpul în spatele infirmeriei ca să fumeze și m-am dus și eu cu ei în noaptea dinaintea alergării. M-au văzut aproape toți colegii de grupă și mi-am câștigat reputația de a fi „ăla care se ascunde în spatele infirmeriei și fumează cu singaporezii”. Era adevărat, dar nu îmi păsa. BUD/S era un coșmar și făceam tot ce puteam pentru a supraviețui.

•

Unul dintre cele mai importante moduri de a te elibera de stres era umorul. Chiar la începutul carierei mele de SEAL mi-am dat seama că oamenii aceștia sunt amuzanți. Am descoperit rolul strategic al umorului într-unul dintre cele mai amuzante momente de la antrenamente. Mă rog, amuzant pentru instructori; îngrozitor pentru cadeți; inspecția camerelor.

Inspecțiile camerelor sunt legendare la BUD/S. Sunt efectuate în fiecare luni și sunt de rahat. Mulți studenți stau în camere în weekendurile primelor săptămâni și nu fac nimic altceva decât curățenie. Curăță ceara de pe podele, apoi le ceruiesc din nou. Le lustruiesc și le ceruiesc iar și iar. Nu își dau seama că nu vor trece inspecția, orice ar face. Nimeni nu trece prima inspecție.

Cel mai bun sfat pe care îl pot da cuiva care vrea să devină SEAL este: în primele trei weekenduri, ieșiți și distrați-vă. Dați cu mătura, faceți-vă patul și ordonați-vă dulapul. Dar beți o bere sâmbătă și relaxați-vă duminică. Nu vă irosiți primele weekenduri stând în cameră și umblând după potcoave pentru cai morți. Sunt fete în San Diego, fraților. Pentru Dumnezeu, ieșiți în oraș! Oricum nu treceți inspecția.

Cât despre cadeții-ofițeri, intelectualii: s-ar putea ca voi să nu treceți nicio inspecție cât sunteți acolo! Ieșiți, comparați-vă inelele de merit, studiați vocabularul sau completați-vă colecția de timbre. Faceți orice fac ofițerii; oricum nu treceți nici voi.

Colegii mei de cameră, Matt, John și Mark au stat înăuntru tot weekendul și au făcut camera lună. Eu am hotărât că mai bine îmi petrec timpul la mall, la cinema, și mâncând porcării de la fast-food. Abia așteptam momentul să mă urc în camionetă și să merg la Carl Jr. în Imperial Beach. Comandam niște burgeri imenși cu sos barbecue și inele de ceapă. Asta e grozav la BUD/S: mănânci ce vrei, nu contează. Oricum slăbești.

Colegii mei de cameră erau supărați când am apărut duminică și nu făcusem nimic. Le-am spus că e pierdere de timp, dar nu m-au crezut. Ne-am petrecut restul zilei făcând curățenie, apoi ne-am culcat. A doua zi aveam pregătirea fizică de la ora 5:00, ca de obicei, apoi drumul în pas alergător până la cantină. Inspecția era la 7:30, așa că aveam timp să ne întoarcem și să ne punem „Uniforma de Inspecție”. Aceasta constă în bocanci atât de lustruiți, că nu te poți uita la ei, și pantalonii verzi călcați și foarte apretați, de îi poți rezema de perete.

La ora 7:30 stăteam drepți în fața camerelor, cu vestele UDT (pe care nici măcar nu le folosiserăm încă) întinse pe paturi. Într-o lume perfectă, instructorii ar intra, noi am anunța, „Camerele sunt gata de inspecție!”, iar ei și-ar vedea reflexia în podelele imaculate și ar observa că toate suprafețele sunt lustruite și că paturile sunt perfect făcute. Ar verifica apoi dulapurile și ar vedea că totul este în ordine alfabetică și că uniformele sunt perfect aliniate. Apoi ar vedea vestele, ar verifica declanșatorul și capsulele de dioxid de carbon și nu ar găsi nicio neregulă. Ne-ar spune că suntem cadeți model și cea mai bună grupă BUD/S dintotdeauna și că suntem liberi să ne schimbăm uniforma pentru următoarea probă.

Dar nu.

Camera noastră era la ultimul etaj, al treilea, chiar la capătul scărilor. Instructorii au început de la primul etaj, așa că auzeam măcelul de sub noi. Mergeau din cameră în cameră și ștergeau cu toți pe jos. Auzeam cadeți alergând către plajă, alții se aliniaseră la flotări; auzeam răutatea pură emanată de numeroșii instructori. Cred că au chemat și instructori de la alte etape, doar ca să ia parte la distracție. Cei de la SEAL se

plictisesc ușor.

Iată cum a decurs prima noastră inspecție: nouă instructori au năvălit ca un uragan în cameră. Colegul nostru mai mare, Matt, încerca să le spună „Camera cutare e pregătită de inspecție!” Nu a apucat să spună decât „camera”.

S-a auzit tare:

— JOS!

Ne-am apucat de flotări înainte ca inspecția să înceapă. Instructorii au intrat pe rând în cameră. Unul dintre ei avea în mână un borcan cu nisip, din care a aruncat spre tavan, apoi a început să urle mirat:

— Cum dracu’ a ajuns nisipul pe tavan?

Și, conform legilor gravitației, ce urcă trebuie să și coboare… așa că nisipul a căzut pe podeaua noastră imaculată. Am făcut și mai multe flotări. Câteva firicele de nisip au căzut pe pat și am făcut flotări și pentru asta. Au vărsat apă sărată pe vestele UDT și ne-au spus că sigur vor rugini. Am plătit și pentru rugina viitoare. Au călcat pe bocancii noștri și au spus că sunt zgâriați. Ne-au pus să intrăm în ocean îmbrăcați în uniforma de inspecție. Bocancii aceia strălucitori nu aveau să mai strălucească vreodată.

Acum când mă gândesc la aceste inspecții, sunt probele mele preferate. Deși eram îngrozit de instructori, inspecțiile îi umanizau cumva. Nu era decât un joc și îmi dădeam seama de asta. Probabil că tipii ăștia se prăpădeau de râs la ei în birou după aceea. Se distrau și cred că făceau și concursuri între ei. Aș îndrăzni chiar să spun că puneau pariuri – cine face prima victimă să plângă. Dar în tot acest timp, frica noastră era reală. Exista și posibilitatea de a fi dați afară din program dacă o dădeam în bară. Cel puțin, așa credeam noi și era suficient pentru a ne face să luăm în serios supărarea instructorilor.

Dar am remarcat acest simț al umorului la instructori și mi-a venit o idee. Încercaserăm să fim perfecți în primele trei săptămâni și nu reușisem decât să ne alegem cu o factură babană la curățătorie. Nu aveam să atingem vreodată perfecțiunea. Dar exista o metodă prin care să trecem inspecția, sau cel puțin așa credeam eu. Nu trebuia să îi impresionăm pe instructori, ci să le distragem atenția.

În loc să ne irosim weekendul făcând curățenie, l-am irosit mergând la cumpărături. Am cumpărat două tăvi și le-am

umplut cu tutun de mestecat Copenhagen și cu batoane energizante și fursecuri. Am lipit poze cu prietenele noastre (sau cu fete la care doar visam) în cameră și am dat drumul la muzică. Nimic din toate acestea nu era permis, dar ce mai conta? Ce puteau să ne facă? Să ne bată?

Am umplut toate suprafețele plate cu dulciuri și am împrăștiat prin cameră reviste porno și militare deschise la paginile potrivite.

Cu Tupac bubuind în boxe, am așteptat să se dezlănțuie furtuna. Se apropiau, îi auzeam urcând scările și lăsând prăpăd în urma lor. Rahat, poate că nu fusese o idee prea bună. Ne puteau da afară pentru insubordonare. Oricum, era prea târziu pentru regrete.

Au ajuns. Primul instructor a încremenit în prag când a auzit muzica. Altul s-a oprit în spatele lui. Nu au scos niciun cuvânt. Instructorul șef s-a uitat la noi patru și ne-a întrebat:

— Ce Dumnezeu e în mintea voastră?

Eram speriați de moarte.

— Volumul e prea încet pentru TUPAC! a continuat el în drum spre casetofon, pe care l-a dat la maximum.

Apoi a mers spre Mark, care are 1,65 m înălțime, și l-a privit de sus. Acela era momentul în care se dezlănțuiau de obicei. S-a uitat în ochii lui, dar în loc să țipe „La pământ!”, a spus alene:

— Dansează.

Mark s-a supus imediat. Făcea dansul robotului, dădea din fund, parcă era băgat în priză. Noi ceilalți stăteam drepți, nu ne venea să credem, eram prea șocați ca să râdem. „Rahat, funcționează!”, mi-am spus în sinea mea.

Au intrat și ceilalți instructori și și-au ieșit din rolul de duri. Râdeau de Mark și ne priveau oarecum surprinși; apoi au observat toată „momeala” pe care o plasaserăm. Încălcaserăm multe reguli, dar nu le păsa. Se plimbau prin cameră, beau Gatorade și mâncau ciocolată, răsfoiau revistele și își umpleau buzunarele cu tutun. Un instructor a șters cu palma un pervaz mai înalt și a pus mâna pe un Snickers.

— Vă bateți joc de mine!

Ne-au pus pe toți patru să dansăm și am făcut-o. Când și-au tras răsuflarea după toate hohotele de râs, ne-au spus:

— Felicitări. Ați trecut inspecția.

După ce au plecat, noi gâfâiam, dar măcar reușiserăm. Am

bătut palma între noi și ne-am schimbat în uniformele de antrenament. Ca urmare a acestei întâmplări, am înțeles ceva: să nu vă fie frică să gândiți altfel. Nu există planul perfect. Imposibilul există doar până sparge cineva gheața. Noi am gândit astfel, am încercat și am câștigat. Misiune îndeplinită.

Bucuria noastră a durat vreo jumătate de oră. I-am privit pe ceilalți colegi trecând prin chinul inspecției, apoi am mers la următoarea probă. Programul BUD/S era din nou în plină desfășurare. Era reconfortant să obții o victorie, oricât de mică. Dar partea rea abia acum urma.

•

Coronado este o bază navală. Focile (SEAL) sunt animale acvatice; primele litere din SEAL fac referire la mare. După cum v-am spus, trupele SEAL au evoluat din „broscoii” Forțelor Navale.

Prin urmare, se poate ca tot acest timp petrecut pe uscat (sau rostogolindu-ne uzi prin nisipul uscat), alergând, parcurgând trasee cu obstacole și făcând curățenie în barăci să ne fi lăsat o impresie greșită – cum că Etapa 1 ar fi dedicată prea mult uscatului. În primele zile la BUD/S am petrecut mult timp în bazin. Deși progresasem mult la înot, tot era o probă care mă îngrozea și mă temeam că îmi va afecta șansele de a absolvi programul, dintr-un motiv simplu: arsurile solare.

Eu am tenul foarte alb – alb ca brânza. Atât de alb, că instructorii făceau mișto de mine pe această temă, iar eu le spuneam că abia mă întorsesem dintr-o misiune de opt luni pe un submarin.

Dar lipsa melaninei era la fel de gravă pentru mine precum cancerul. Bazinul de înot era afară, iar soarele din San Diego este crunt. Trebuia să mă trezesc cu treizeci de minute mai devreme decât de obicei ca să mă ung cu cremă de protecție. Chiar și așa, trebuia să o reaplic la intervale regulate în timpul orelor aparent nesfârșite pe care le petreceam în piscină. Făceam lungimi de bazin timp de jumătate de oră doar pentru încălzire. Apoi făceam tot felul de exerciții și teste, mai ales în primele săptămâni. Instructorii încă încercau să scape de cadeții slabi, așa că veneau cu tot felul de metode pentru a ne speria.

Unul dintre lucrurile pe care le făceam se numea „stupul de albine”. Instructorii puneau întreaga grupă să stea în centrul bazinului, cât mai apropiați unii de alții. Imaginați-vă 170 de tipi

– deja scăzuserăm de la numărul inițial de 200 – îngrămădiți în punctul cel mai adânc al unui bazin olimpic. Eram lipiți unii de alții și nu ne puteam mișca sau înota. Unii se scufundau sub greutatea trupurilor compacte, iar cei de deasupra îi foloseau inevitabil ca punct de sprijin pentru a rămâne la suprafață. Mulți tipi se speriau foarte tare. M-am prins rapid că, dacă ești împins sub apă, cea mai sigură cale de ieșire este să îți păstrezi calmul, să îți ții respirația și să înoți până la fundul bazinului. Apoi ridici privirea, identifici marginea „stupului" și ieși la suprafață acolo. În realitate, era un exercițiu simplu, doar că apa bagă frica în oameni. La fel și înecul.

Se întâmplă rar, dar atât cadeți SEAL, cât și membri activi ai trupelor, au murit în timpul exercițiilor în bazin, în ciuda prezenței permanente a personalului medical. Teama este de cele mai multe ori reacția potrivită, rațională. Iar rolul antrenamentului SEAL este să te învețe să nu lași teama să îți afecteze misiunea. În acest caz, misiunea era să rămâi în BUD/S. „Stupul de albine" a picat mulți cadeți. Am privit destui colegi înotând afară din bazin și renunțând pe loc.

Eu am supraviețuit stupului, dar o altă probă în bazin aproape mi-a venit de hac – un simplu sprint de o lungime de bazin. Însă exista o șmecherie: dacă terminai primul, ieșeai din bazin și te odihneai; altfel, înotai din nou. Eram vreo 150 de oameni, vă imaginați cam cât dura proba respectivă. Și încă ceva: mulți dintre cadeți făcuseră înot sau jucaseră polo la facultate. Sau măcar înotaseră în liceu. Fundul meu puturos abia învățase să înoate. Știam că voi înota multe lungimi de bazin.

Iar ca să înrăutățească situația, instructorii au hotărât să mă ia peste picior. Mi-au spus că sunt „îngrijorați din cauza pielii mele sensibile" și că, pentru a mă proteja de razele nocive ale soarelui, trebuia să înot purtând un tricou alb. Evident, ei nu dădeau doi bani pe arsurile mele, dar se plictiseau și îmi venise rândul să fiu ținta glumelor. Așa că am pierdut curse pe care oricum le-aș fi pierdut, dar tricoul se tot umfla în apă și acționa ca o parașută, încetinindu-mă și mai mult.

După vreo 10 lungimi de bazin, știind că nu pot îndura 150 – în ritmul în care înotam cu tricoul pe mine, într-acolo mă îndreptam –, am decis să le cer permisiunea să îmi scot tricoul, ca să am o șansă. M-am gândit să îl abordez pe instructorul cu care credeam că aș avea sorți de izbândă. Era un munte de om,

negru și chel, pe nume Joe Hawes. Jucase rolul unui soldat comando în filmul *Fortăreața*, cu Nicolas Cage și Sean Connery. Arăta înspăimântător, dar „de treabă”, cel puțin în comparație cu colegii lui instructori. A fost primul SEAL afro-american pe care l-am cunoscut. Așadar, după ce am decis că nu am altă soluție, m-am dus la el și i-am spus:

— Instructor Hawes, pot, vă rog frumos, să îmi dau tricoul jos, ca să am măcar o șansă să câștig? Mă încetinește foarte mult.

M-a privit fix pentru câteva secunde și mi-am dat seama că i se învârt rotițele ca la ruletă. Știam că îmi asumasem un risc necugetat doar rostind întrebarea. S-a uitat lung la propria piele, apoi înapoi la mine cu o expresie care sugera cât de greu îi fusese să trăiască într-o lume rasistă.

Într-un final, mi-a spus:

— Știi ce, dă-ți tricoul jos, dar te avertizez. Am fost în locul tău cândva și mi-am dat tricoul jos. Nu o să-ți fie ușor!

Membrii SEAL sunt tare amuzanți.

Am câștigat următoarea cursă și am scăpat.

V-am povestit această mică victorie fiindcă este un lucru foarte rar. BUD/S nu este despre victorii, ci despre a fi trântit la pământ iar și iar, despre puterea de a te ridica și de a fi trântit din nou. Nu știi niciodată ce urmează, iar dacă te gândești la asta, nu faci decât să înrăutățești lucrurile. De fapt, aș spune că teama de necunoscut e aproape inevitabil fatală. Nu supraviețuiești cu o asemenea gândire. BUD/S e atât de dificil, încât nu poți face decât strictul necesar în momentul prezent. Dacă nu ești obsedat de ideea de a deveni SEAL, atunci ia-ți gândul. Am văzut tipi care nu au intrat din prima la SEAL și au rămas în Forțele Navale. Apoi au cunoscut pe cineva, s-au căsătorit și au făcut copii. După ceva vreme, s-au gândit să își încerce din nou șansa. Prea târziu. Dacă ai alte priorități în afară de a absolvi BUD/S, nu te mai obosi.

Când săream de pe acoperișuri în copilărie și făceam tot felul de trăsnăi care o îngrozeau pe mama și o făceau să mă implore să am grijă, eu îi spuneam: „Mamă, stai liniștită. M-am născut să fac ceva special. Nu îți face griji pentru mine”.

Nu știu de unde îmi venise această idee și nici nu cred că vorbeam serios pe atunci. Dar privind în urmă, am senzația că a fost și mâna destinului. Poate totul a pornit când aruncam la coș împreună cu tata. La început, chiar și 20 de aruncări

consecutive mi se păreau aproape imposibile, dar cumva am reușit. Apoi am trecut la 100 și le-am bifat și pe acestea. Totul se lega de încrederea tatii în mine. Continuam să ridic ștacheta și, cumva, o atingeam. Noul meu obiectiv a devenit supraviețuirea în programul de pregătire SEAL, și era cel mai dificil de atins. Presupun că vedeam tot chinul acesta ca pe testul suprem care avea să îmi arate dacă eram făcut pentru lucruri mărețe. Dacă aș fi eșuat, nu aș fi dovedit doar că încrederea tatii fusese nemeritată, ci aș fi primit și confirmarea că nu sunt special.

La un moment dat, în primele patru săptămâni ale Etapei 1, mi-a trecut prin minte următorul gând: „Știu că am un trecut, deși nu prea mi-l amintesc. Știu că vin de undeva, dar totul este în ceață. Ce e naspa e că nu am un viitor. Nu merg nicăieri. Doar sunt aici. Sunt la pregătirea SEAL și nu se va sfârși niciodată. O să fiu ud și o să îmi fie frig toată viața. Asta până când îmi va fi atât de cald, că nu voi mai suporta nici asta. Atunci îmi va fi cald și voi fi ud… până mi se va face iar frig”.

Așa sunt zilele la BUD/S. Nu există un deznodământ pozitiv. Te trezești: BUD/S. Ești torturat. Noaptea mergi la culcare și, poate… visezi despre BUD/S. Te trezești: BUD/S. Mai sunt și câțiva norocoși care se trezesc cu treizeci de minute mai devreme ca să se dea cu loțiune de protecție solară. Apoi ești torturat. Așa e viața. Nu există sfârșit, nici început. Doar o eternitate de suferință. Iar asta după doar două săptămâni!

Știu că pare un iad, dar Iadul nici măcar nu se dezlănțuise.

CAPITOLUL 4

În cea de-a cincea duminică a Etapei 1, ne-au pus pe toți în corturi pe plajă. Eu împărțeam cortul cu noul meu tovarăș de înot – unul dintre tipii retrogradați, care își încerca norocul pentru a doua sau poate chiar a treia oară cu grupa mea. Încă de la începutul programului PTRR al Grupei 208, tipul acesta făcuse pe deșteptul, spunând tot felul de lucruri despre care credea că îl fac să pară important. În mare parte, erau lucruri negative despre programul de antrenament: totul, în afară de el, era de rahat la BUD/S. Și nici nu puteai spune că e incompetent, din contră, chiar avea rezultate bune la probele fizice, motiv pentru care colegii mei îi credeau balivernele.

Avusesem același tovarăș de înot încă de la început, un tip grozav pe nume Monte, dar, din cine știe ce motiv, chiar înainte de Săptămâna de Iad, îmi fusese repartizat tipul ăsta. Poate era un dezavantaj pus la cale de instructori pentru mine, la fel ca cel cu tricoul din piscină. În fine. Iată-ne împreună, eu și deșteptul pământului, stând în cort. Din toate corturile se auzeau conversații șoptite, semn că nu dormea nimeni. Știam cu toții că urma Săptămâna de Iad, dar nu știam la ce să ne așteptăm. Deodată, noul meu tovarăș de înot, tipul ăsta care făcea pe durul și păruse mereu sigur pe el, mi-a spus:

— Hei, O'Neill, omule, chiar mi-e frică.

Am crezut că glumește.

— Ha, ha, serios, care-i faza? l-am întrebat.

— Nu, frate. Mi-e foarte frică. Nu vreau să fac asta!

Rămăsesem cu gura căscată, dar am încercat să îl îmbărbătez.

— O să fie bine. Nu ești singur, suntem cu toții în asta.

— Nu, frate, nu pot, mi-a zis.

Brusc, s-au auzit explozii. Instructorii năvăleau în corturi urlând și trăgând cu gloanțe oarbe. Bine ați venit în Săptămâna de Iad, versiunea hollywoodiană a antrenamentului SEAL, cea pe care o văzuserăm cu toții la televizor și pe care eram nerăbdători să o trăim. Începuse!

Exploziile nu se mai terminau; erau asurzitoare și sufocante,

de parcă eram în toiul unui spectacol de artificii. Undele de șoc îmi străbăteau corpul. Instructorii erau pretutindeni, strigând ordine în stânga și în dreapta. Cadeții fugeau care încotro; erau ca o minge pasată de la un jucător la altul de instructorii care dădeau ordine contradictorii – treceți în apă, rostogoliți-vă în nisip, mergeți la careu, dați-i drumul la flotări, udați-vă cu furtunul. Cel mai grav lucru pe care îl poate face un SEAL este să se piardă de tovarășul său de înot. Prin urmare, instructorii le ordonau perechilor lucruri diferite, apoi îi pedepseau pentru că nu rămăseseră împreună.

Haosul era gândit în așa fel cât să le arate instructorilor cum facem față stresului într-o situație în care nu știm ce se întâmplă, dar avem senzația că ar trebui să știm. Exercițiul a durat câteva ore, dar nouă ni s-au părut zile. Bieții OIC, ofițerii responsabili de numărătoare, nu aveau nicio șansă de izbândă în timp ce noi alergam ca bezmeticii, căutându-ne tovarășii rătăciți. În toată această confuzie, instructorii urlau încontinuu:

— Dacă nu vă descurcați aici, dacă nu vă găsiți colegii într-un amărât de exercițiu, nu o să ajungeți niciodată în Echipele SEAL!

Unii au luat de bună amenințarea și au renunțat pe loc. Mi se părea o nebunie. Nici măcar nu făcuserăm ceva dificil! Tovarășul meu nu era de acord. A renunțat după zece minute de la începerea exercițiului.

Aveau să vină momente – ore, zile – în care îi voi invidia decizia.

După toată harababura, când în sfârșit am reușit să regrupăm echipajele, ni s-a ordonat să luăm bărcile și să vâslim 1,6 km până la cheiul luxosului Hotel del Coronado, una dintre cele mai elegante proprietăți imobiliare din țară. O fâșie de aproximativ 90 m de nisip fin desparte balcoanele hotelului de stâncile masive ale digului. Cred că pentru oaspeții hotelului experiența este grozavă: mirosul oceanului, briza răcoroasă și sunetul valurilor care se sparg de stâncile ascuțite. Dar este total diferită pentru un cadet BUD/S.

Simțurile îmi fuseseră bruiate de exercițiul intens de mai devreme, iar mușchii îmi obosiseră deja. Nu am făcut legătura între grupul nostru de bărci, vâslind pe lângă Hotel del Coronado, și formația aproape identică de bărci pneumatice SEAL pe care o văzuserăm eu și Matthew de pe plajă, în prima noastră seară în oraș. Abia mă mai recunoșteam pe mine cel de

atunci, stând pe plajă în urmă cu mai puțin de o lună. Puținele săptămâni care despărțeau cele două momente temporale deveniseră un zid impenetrabil între ceea ce fusesem și ceea ce deveneam.

Ar fi fost frumos să meditez puțin asupra acestor gânduri, dar aveam probleme mai presante. Stâncile se apropiau rapid. Tipii din grupa noastră citiseră cărți despre antrenamentul SEAL și auziseră poveștile de groază despre această probă de la grupele precedente. Obiectivul nostru era să „planăm" pe val și să lăsăm inerția momentului să ne ducă la stânci. Odată ajunși acolo, coordonatorul nostru trebuia să sară din barcă și să își găsească un punct de sprijin. Apoi, cineva din echipaj îi arunca parâma, iar el trebuia să țină barca în timp ce săreau toți pe stânci. Din acest punct, treaba era simplă: trebuia să cărăm barca peste stânci și să o aducem pe nisip. Pare simplu. Problema este că valurile se lovesc încontinuu de stânci; se năpustesc peste pupă, în barcă, și peste noi.

Fuseserăm avertizați:

— Niciodată să nu rămâneți între barcă și stânci. Unora, valurile care i-au izbit de pietre le-au rupt spatele.

Când sunetul valurilor izbindu-se de stânci a devenit constant, ne-am retras vâslele pentru a ne menține poziția, așteptând semnalul instructorului, apoi am pus iar vâslele la treabă ca să prindem valul.

În anul acela, California de Sud ne-a așteptat cu cele mai mari valuri din ultimii ani. Unii colegi se dezechilibrau ușor, iar bărcile erau în pericol să se răstoarne lângă stânci, ceea ce ar fi fost un dezastru. Coordonatorul nostru a sărit și a alunecat, dar a reușit să își recapete echilibrul și s-a întins după frânghie, prinzând-o la timp și împiedicând barca să se lovească de stânci. Ne-a ținut strâns și am sărit toți. Valurile ne tot izbeau, dar încercam să ne păstrăm ritmul:

— GATA, SUS… RIDICAȚI!!! GATA, SUS… RIDICAȚI!!!

După câteva minute și multe vânătăi, am tras în sfârșit barca peste stânci și am așezat-o pe minunata fâșie de plajă. În ciuda oboselii, zâmbeam toți; eram fericiți că supraviețuiserăm. Atunci instructorul a venit la noi și ne-a spus:

— Bine lucrat, Echipaj nr. 2! Acum repetați!!

Exercițiul avea să dureze câteva ore. Încă șase oameni au renunțat până la sfârșit.

Doar că nu există un sfârșit pentru Săptămâna de Iad. Aveai impresia că nu se mai termină. Făceam exercițiile BUD/S obișnuite – tracțiuni, flotări în nisip, plonjări în apă, rostogoliri prin nisip. Tot ce făcusem înainte, doar că în Săptămâna de Iad cari barca după tine oriunde mergi. Deasupra capului. Alergând. Tot. Timpul. Poate că șalupele SEAL figurează în inventar drept „bărci pneumatice mici”, dar nenorocirile astea cântăresc 145 kg și aveau să devină o formă de tortură în următoarele zile. Echipajele trebuie să își care bărcile chiar și la cantină, care este la 1,6 km distanță. Faceți un calcul: cadeții aleargă aproape 10 km pe zi doar ca să mănânce. Vreo 13 km în Săptămâna de Iad, fiindcă aveam o masă în plus, a patra. Oricum aveam mult de alergat și fără o mare barcă „mică” pe cap. Și asta doar ca să nu murim de foame. Barca e mereu cu noi, inclusiv la traseul cu obstacole, pe care trebuia să le depășim cu tot cu ea. Bine, nu și plasa cargo sau frânghia pe care trebuia să alunecăm. Ar fi fost sinucidere curată.

Țopăitul și hârșâitul sunt constante în aceste activități și îți înțepenesc gâtul; sunt convins că majoritatea membrilor SEAL vor avea probleme cu spatele pe la 60 de ani. Iar barca se freacă atât de tare de creștetul capului, încât câțiva tipi s-au ales cu un început de chelie până joi. Barca îți devine cel mai mare dușman, dar trebuie să fie și cel mai bun prieten, nu? Altfel, de ce ai căra-o peste tot?

În orice moment din zi și din noapte trebuie să te aștepți să îl auzi pe instructor urlând cuvintele pe care le uram: „pregătiți-vă să ridicați barca!”, urmate de cele de care ne era de-a dreptul groază: „RIDICAȚI BARCA!” Apoi, în echipă, ridicam barca printr-o mișcare „smulsă” și ne-o puneam pe cap. După câteva zile, simpla ridicare devenise ceva foarte dureros, dar nici nu se compara cu ceea ce a urmat.

— Cărați-o cu mâinile întinse!

La comandă, am ridicat șalupa cât de sus ne țineau brațele. Apoi am stat așa, simțind cum ne ard mușchii. Instructorii obișnuiau să ne țină în poziția asta până cedau câțiva și astfel rămânea mai multă greutate pe umeri noștri. Într-un final, ceda toată lumea și barca revenea pe capetele noastre sau, mai rău, o lăsam direct jos. Eșecul era inevitabil, dar instructorii se purtau de parcă am fi fost primul echipaj din istoria BUD/S cu o prestație atât de proastă. Urlau la noi, ne ordonau să facem sute

de flotări, timp în care ne puneau nisip pe spate și pe gât cu vâslele. Apoi ne puneau să stăm în picioare lângă barcă.

— Pregătiți-vă să RIDICAȚI BARCA!

Doar că de data asta era și un instructor în șalupă, îngreunând-o.

— Ați face bine să nu mă scăpați, nenorociți prăpădiți ce sunteți! RIDICAȚI BARCA!

Am ridicat-o din nou, luptându-ne cu epuizarea pe care începeam să o resimțim. Am reușit să îl ținem sus o vreme, dar ne-au cedat brațele după un timp și l-am scăpat. Așa că instructorul ne-a pedepsit, pe motiv că încercasem să îl rănim.

Am început să înțeleg că instructorii voiau să vadă cum ne comportăm ca echipă. Dacă am fi țipat unii la alții cum că cineva „nu pune osul la treabă”, atunci echipa s-ar fi destrămat. În Săptămâna de Iad, am văzut cum „arătatul cu degetul” a distrus echipaje. Ulterior, am văzut că poate distruge cariere. De aceea programul e gândit așa cum este. SEAL nu vrea oameni care dau vina unii pe alții. Scopul este să găsești oameni care, orice ar fi, lucrează în echipă. Și, cel mai important, nu renunță niciodată.

În Săptămâna de Iad, totul a fost o întrecere. Uneori eram în coloană pe dunele de nisip și instructorii ne arătau un punct de reper și ne puneau să ne întrecem până acolo și înapoi de trei ori.

Echipajele erau formate după înălțime. Poate părea un criteriu aleatoriu, dar este foarte practic. În echipajele cu membri de înălțime apropiată, greutatea este distribuită în mod egal pe capul tuturor, iar barca se menține la același nivel când o plimbăm până la dracu-n praznic și înapoi.

Dar era nasol să fii unul dintre cei mărunți. Echipajul cu cei mai scunzi membri era poreclit „Echipajul Ștrumfilor”. Toate grupele îl botezau așa și nu am auzit nicio poveste optimistă despre ei – doar de durere, suferință și umilință.

Evident, tipii înalți alergau cel mai repede; de obicei, Echipajele I, II și III – numerotate în ordinea înălțimii, descrescător – concurau pentru câștigarea curselor pe uscat. Eu eram în echipajul II și aproape la fiecare cursă ne băteam cu echipajele I și III. Ștrumfii își luau mereu bătaie – pe apă, pe uscat, oriunde, ei terminau ultimii și primeau atenție suplimentară de la instructori. Unii instructori erau, de

asemenea, scunzi, ceea ce însemna că fuseseră și ei cândva ștrumfi. Dar acest detaliu nu conta, nu erau mai blânzi cu Echipajul Ștrumfilor; poate chiar își vărsau frustrările pe care le simțiseră pe vremea lor. Dacă întâlniți vreodată un SEAL scund, cel mai probabil este un om foarte dur, fiindcă a fost cândva ștrumf.

Când nu ne întreceam pe apă sau pe uscat, făceam „Mersul Elefantului”. Ne aliniam după înălțime, de la Echipajul I la Ștrumfi unul în spatele celuilalt; bărcile se atingeau prova în pupă. Aceste plimbări presupuneau un pas alergător lent în timp ce instructorii urlau la noi în megafoane, pe care le țineau prea aproape de gură, rezultatul fiind o microfonie asurzitoare.

Asaltați de zbierete și țiuituri, ni s-a poruncit să menținem bărcile atingându-se într-o singură linie și să ne plimbăm prin California. Sună simplu, dar e de tot rahatul, așa cum este toată Săptămâna de Iad. Bărcile devin ridicol de grele după repetarea exercițiului câteva zile la rând, iar băieții se acuză unii pe alții că nu se implică total. Evident, Echipajul Ștrumfilor nu poate ține pasul, așa că rămân în urmă și sunt pedepsiți de către instructori.

Barca se îngreuna mai mult cu fiecare zi, iar noi eram convinși că instructorii le umpleau cu nisip când noi eram la masă. Începuserăm chiar să stăm de veghe lângă bărci în timp ce mâncam. Nu că ar fi contat dacă i-am fi prins în flagrant. Dar, de fapt, nu umpleau șalupele cu nimic, doar oboseam noi pe zi ce trecea.

De asemenea, m-am pricopsit cu periostită tibială. Ligamentele dintre tibie și rotulă erau suprasolicitate și aveam senzația că am lame ascuțite pe sub piele. Genunchii mă dureau foarte tare și nu știam cât voi mai rezista. Știam că nu voi renunța, dar fiecare pas era atât de dureros, încât mă gândeam că o să leșin la un moment dat. Înainte să se ajungă acolo, am descoperit că, dacă îmi întind mușchiul popliteu, cel din spatele genunchiului, durerea se diminuează. Am început să fac asta în fiecare zi, până a dispărut de tot. Dar mulți colegi nu au făcut față; nu mai puteau alerga și au renunțat.

Când cineva renunță în timpul Săptămânii de Iad, este retras instantaneu din proba în care este implicat în momentul respectiv, dus înapoi la barăci și spălat. A doua zi dimineață, o formație de lași mărșăluiește până la clopotul amplasat lângă

biroul superiorilor; fiecare dintre cei care au renunțat trag clopotul de trei ori și apoi își lasă casca în „șirul lașilor”. În fiecare dimineață, clopotul acela răsuna de mama focului, de parcă se suna de ieșire la școală. Tot ce trebuie să faci ca să renunți e să tragi clopotul ăla nenorocit, al cărui sunet parcă ne urmărea peste tot.

•

Oamenii spun că ține de psihic, nu de fizic, să treci de Săptămâna de Iad. Parțial, este adevărat, doar că un psihic puternic constă în forța de a te convinge că poți îndura durerea fizică. Iar durerea fizică era constantă și intensă. Erau momente când alergam pe plajă cu barca pe cap, iar genunchii îmi urlau de durere; mă înfuriam pe ei și strigam:

— De ce îmi faceți asta acum?! Nu pot să renunț pentru că mă dor genunchii!!!

În vinerea dinaintea Săptămânii de Iad, mi-am rupt degetul mic de la picior în bazin. Poate că nu pare mare lucru, dar chiar dacă ești în formă maximă, Săptămâna de Iad tot e de rahat. Aici intervine psihicul. Îți poți convinge corpul să facă orice. Lucrurile sunt imposibile doar până le face cineva prima dată. Lipește-ți degetul mic de celelalte degete cu bandă adezivă, fă stretching pentru mușchii din spatele genunchilor, strânge din dinți și treci la treabă.

Chiar înainte de Săptămâna de Iad, Instructorul A m-a tras deoparte și mi-a spus:

— Urmează să mergi la război pentru prima oară, iar inamicul este reprezentat de toate îndoielile și temerile tale și de toate persoanele de acasă care ți-au spus că nu poți face asta. Concentrează pe ce ai de făcut, dă-i înainte orice ar fi, nu renunța și o să fie bine.

Cuvintele lui au avut un impact puternic asupra mea. Mi-am amintit de mina în care lucrasem în Butte. Odată, eram în pauza de prânz cu un prieten și încă un tip. Prietenul meu a arătat înspre mine și a spus:

— Tipul ăsta pleacă în armată în câteva luni. O să fie Navy SEAL.

Celălalt s-a uitat la mine și mi-a spus:

— Nu o să ajungi niciodată Navy SEAL. Nu o să reușești.

Când l-am auzit pe Instructorul A ținându-mi acel discurs, partea încăpățânată din mine s-a trezit la viață. M-am agățat de

această determinare la fel de strâns cum mă țineam și de barcă, luând-o pas cu pas, ascultând ordinele, plin de sare, nisip și transpirație.

A, da, și nu apuci să dormi. În cele cinci zile ale Săptămânii de Iad, de duminică-seara până la ultima probă, vineri după amiază, ai noroc dacă prinzi douăzeci de minute de somn pe zi – pe unde apuci. Prăbușit pe plajă, cu apa până la genunchi, moțăi cu capul plecat până zbiară instructorul să te trezești. Eram mereu epuizați, iar durerea și frigul erau constante.

O dată pe zi, instructorii ne puneau să ne dezbrăcăm și să trecem prin DeCon (decontaminare). Nu sunt decât niște furtunuri cu apă rece, dar te curăță de nisip. Ceea ce nu e ușor, având în vedere că ne rostogoleam toată ziua prin dunele alea și aveam nisip în toate orificiile corpului. Te săpunești, îți pui o pereche nouă de chiloți și mergi la cabinetul medical pentru un consult. Ai iritații la toate încheieturile, sângerezi prin toate orificiile, și probabil că temperatura corpului nu ți se reglează prea ușor de la expunerea la frig. Doctorii nu vor să piardă cadeți din pricina hipotermiei, oaselor rupte sau tăieturilor și juliturilor infectate, dar altfel nu sunt prea pretențioși.

La ieșire din cabinet ne dădeau vaselină medicinală pentru iritații. Doar că pe noi nu mai exista nicio părticică scutită de iritații; ce ne dădeau ei nu ne-ar fi ajuns, dar nu conta. Noi o foloseam oricum într-o singură zonă a corpului. Unui bărbat îmbrăcat în haine de bumbac mereu ude de apă sărată, în timp ce el este constant în mișcare, i se întâmplă un lucru groaznic. Hainele ude/sarea/nisipul i se freacă în mod constant de piele și așa apar iritațiile. Dar devine din ce în ce mai rău. După câteva zile începe să sângereze. Ai nevoie de o forță psihică imensă pentru a face față acestor dureri în fund – la propriu. Asta pe lângă toate celelalte.

Nu mai spun și că „dotările” omului se irită foarte rău. Iar acolo doare mai rău ca oriunde. Așa că toată vaselina ajunge pe biluțe.

După ce te ungi bine, îți dau bocanci, haine și șosete curate.

Îmi amintesc când mi-am pus bocancii. Mâinile îmi erau atât de reci și de țepene, că nici nu puteam să îmi leg șireturile. M-am uitat la tipul de lângă mine. Și el dârdâia de frig și era nefericit, blestemându-și zilele. M-am uitat la ecusonul cu numele lui.

— Hei, Sterling, nu vrei să te pișii pe mâinile mele?

E o metodă sigură de a le încălzi. El s-a uitat la mine pentru o clipă, apoi a spus:

— Sigur, omule, dacă așa îți place.

— Nu, nu la asta mă refeream!

Nu mai vorbisem până atunci cu tipul ăsta. Acum e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Era la fel de nefericit ca noi toți și se gândise că nu ar strica puțin umor.

Încântat de cunoștință.

A fost o ușurare să ne punem haine uscate și curate. Sentimentul dura treizeci de secunde. Primul instructor care te vedea ieșind din cabinetul medical – fie că era sau nu de serviciu – îți ordona să te întorci în ocean și apoi să te rostogolești frumos prin nisip. Și redeveneai „fursec cu zahăr”. Săptămâna de Iad te lua iar în primire.

Până apunea soarele, făceam exerciții nonstop. Acela era singurul moment în care instructorii ne lăsau să punem bărcile jos. Stăteam în picioare lângă ele, uzi leoarcă, simțind cum vântul bate din ce în ce mai rece pe măsură ce soarele coboară în ocean. Așa decurgea fiecare seară și era singurul moment în care instructorii nu încercau să provoace haos. Voiau o clipă de liniște, nu din compasiune, ci ca să dea ocazia propriilor noastre minți să se joace cu noi. Vântul se întețea și ne era din ce în ce mai frig. Un singur instructor vorbea:

— Luați-vă la revedere de la soare, domnilor. Vine încă o noapte lungă, rece și udă. Nu trebuie decât să renunțați și durerea va înceta. Bateți clopotul și gata!

Apoi începeau să crească miza, oferindu-ne haine uscate, mâncare caldă și cafea ca să renunțăm. Ar fi fost simplu să renunțăm. Iar instructorii chiar voiau să o facem. Nu dădeau niciodată greș. Mereu erau câțiva care sunau din clopot înainte de apus. Apoi venea noaptea.

În cea de-a doua noapte a Săptămânii de Iad, supraviețuitorii au făcut mersul elefantului până la „Debarcaderul de Oțel”. Când am ajuns acolo, ne-au ordonat să lăsăm bărcile jos, să sărim în apa rece și să facem niște exerciții „de salvare”. Practic, ne dezbrăcăm de haine, le înnodam în anumite locuri și suflam în ele să le umflăm. Era metoda de modă veche a Marinei pentru „om la apă”, dar noi o făceam doar ca să ni se facă frig. După câteva minute, ne-au pus să aruncăm hainele pe

chei și să călcăm apa îmbrăcați doar în chiloți.

În acest punct, mintea începea să se joace cu noi. Băieții chiar credeau că le este mai frig pentru că erau dezbrăcați, dar asta nu este adevărat când ești în apă. Din nou, adevărul nu contează. Contează doar ceea ce crezi tu. Unii dintre ei au ieșit din apă și au renunțat pentru că nu mai credeau că pot reuși.

Am mai stat acolo vreo treizeci de minute, călcând apa și privind cum alții renunță. Apoi ni s-a spus să ieșim, dar pentru instructori nu se terminase distracția. Pe mal ni s-a poruncit să ne întindem pe spate, dezbrăcați, pe debarcaderul rece de oțel. Asta ne scădea temperatura corpului pe bune. Auzeai cum ne clănțănesc dinții. Gândindu-se că nu ne e destul de frig, instructorii au pus furtunurile pe noi. Au mai renunțat câțiva. Apoi ne-au pus să ne întoarcem pe burtă. Au mai renunțat unii. Am ținut-o așa o vreme, apoi ne-au trimis înapoi în apă. Apoi iar pe oțelul rece și iar furtunurile.

Astăzi mă întâlnesc cu mulți adolescenți care îmi spun că vor să devină membri ai trupelor SEAL.

— Și cum vă pregătiți pentru asta? îi întreb eu.

Un răspuns pe care îl primesc des este „fac dușuri cu apă rece”, fiindcă au auzit de debarcaderul de oțel. Le spun mereu că trebuie să înceteze cu dușurile reci, iar ei mă întreabă de ce. Așa că le explic:

— Dacă v-aș spune că peste 30 de zile o să vă trag un șut în ouă și că trebuie să vă pregătiți pentru asta, voi îl puneți pe cel mai bun prieten să vă lovească în fiecare zi până atunci. Dar tot v-ar durea când ar veni momentul să vă lovesc eu. Cu durerea nu te obișnuiești. Faceți dușuri fierbinți cât mai puteți.

Așadar, debarcaderul de oțel m-a învățat ceva. A fost o experiență nemiloasă și trebuie să vă spun că cei mai mulți colegi din grupa mea au renunțat din cauza acestui exercițiu.

•

Aveam o înțelegere cu un prieten pe nume John: dacă vreunul dintre noi va dori să renunțe, trebuia să meargă la celălalt ca să îl convingă să se răzgândească. Când în sfârșit ne-au lăsat să plecăm de la debarcader, John nu era de găsit. Săptămâna de Iad a continuat ca de obicei până la micul dejun, când am alergat cu bărcile până la cantină. Aici mâncau și cei care renunțau, dar rămâneau în Forțele Navale, iar noi ne așezam printre ei. Ne diferențiau doar uniformele, noi îmbrăcați în cea

verde de antrenament, iar ei în cea albastră sau în salopete. Așteptam la rând la cantină când l-am văzut pe John chiar în fața mea, în salopetă și tricou albastru-deschis.

— Ce dracu', frate? i-am spus.

— Nu am mai rezistat.

— Și de ce nu m-ai căutat?

— Pentru că m-ai fi făcut să mă răzgândesc, mi-a zis el și a plecat.

Asta se întâmpla miercuri-dimineață. Și iată care este ironia: dimineața de miercuri este cheia Săptămânii de Iad. Dacă trăiți să vedeți răsăritul zilei de miercuri, cel mai probabil veți ajunge la final. Instructorii își dau seama că, dacă ai rezistat 60 de ore de pedepse fizice brutale, fără somn, cel mai probabil ai ceea ce trebuie pentru a deveni SEAL. Și mai știu și că după 60 de ore, pentru orice om normal, intervine demența. Este inevitabil, iar atitudinea li se schimbă pe măsură. Începând de miercuri, în loc să te facă să cedezi, încearcă să te convingă să rămâi. Nu cred că am mai făcut exerciții dificile după ziua de miercuri. Mă rog, eram treji de trei zile, alergând kilometri întregi cu o barcă deasupra capului – ni se părea dificil și să stăm în picioare. Dar instructorii clar au lăsat-o mai moale. Cel puțin așa cred. Sincer să fiu, abia îmi mai amintesc.

În noaptea de joi – ultima noapte – am avut evoluția finală, numită „În jurul lumii". Cadeții se întrec cu bărcile în jurul Insulei Coronado, pornind din complexul BUD/S și sosind în același loc. Proba durează toată noaptea și vâslești la greu. Vâsleam și vorbeam. Era chiar liniște, fără instructori care să zbiere la noi prin megafoane. Când am trecut pe lângă Baza Aeronavală North Island, am strigat către echipajul meu:

— Hei, băieți, ăla e un portavion?

— Nu, au mormăit ei.

— Bine! Atunci nu o să vă întreb de ce e un dragon pe pista de decolare. Apropo, am halucinații!

La un moment dat am tras la mal, unde am primit niște „gustări nocturne" și le-am mâncat pe plajă. Instructorii erau acolo, dar părea că și lor li se luase. Nici nu mai țipau la noi în acest punct, mai mult se plângeau. Când am terminat de mâncat, ne-am întors la vâslit; mai aveam încă pe atât până la Imperial Beach. Pe acea peninsulă artificială exista un loc pe unde puteam traversa autostrada. A fost amuzant. Grupuri de

șase tipi, toți amețiți de oboseală, cărând bărci și încercând să evite mașinile. Apoi ne-am urcat în șalupe pe partea dinspre Pacific a plajei Silver Strand și am vâslit înapoi până la complex. Răsărise soarele, iar noi am crezut că am terminat. Mai are rost să vă spun că ne-am înșelat? Acolo trebuia să ne aștepte un amiral care să anunțe finalul Săptămânii de Iad. Normal că omul a întârziat. Așa că instructorii au improvizat.

Vestea bună: ne-au lăsat să ne dăm jos din bărcile alea nenorocite. Vestea mai puțin bună: ne-au alergat direct la așa-numitele „gropi cu noroi”. O sută de metri pătrați împrejmuiți de gard, probabil cea mai împuțită canalizare din toate statele Americii de Nord. Câțiva cadeți au fost retrași pe motiv medical din cauza unei bacterii „mâncătoare de carne”. Serios? Mă întreb de unde s-au pricopsit cu ea. Locul e dezgustător. Inițial, ne-au pus să ne bălăcim prin noroi. Apoi ne-au poruncit să ne scufundăm complet. Este o canalizare, pe bune. Mirosea îngrozitor. Apoi am jucat un joc cu frânghii. E vorba de două frânghii paralele, una mai sus și una mai jos, întinse deasupra gropilor. Cadeții se urcă pe frânghia de jos cu picioarele și se prind cu mâinile de cea de sus, încercând să traverseze gropile în timp ce instructorii le zgâlțâie. Nu a reușit nimeni niciodată să treacă dincolo și nici nu o va face. E doar distracție pentru instructorii care vor să îi vadă pe cadeți căzând în rahat. Și de ce nu? Și ei au trecut prin asta.

Pe la amiază a ajuns și amiralul. A venit împreună cu anturajul său, iar pentru noi a fost precum a doua venire a lui Iisus. Eram salvați. Săptămâna de Iad se încheiase.

A ținut un discurs plictisitor și ne-a declarat oficial absolvenți. Apoi ne-am aliniat, împuțiți cum eram, și a dat mâna cu toți.

Nu voi uita niciodată ce mi-a spus:

— Felicitări, O’Neill, ai trecut cu bine de Săptămâna de Iad. Acum șterge-ți căcatul de pe față.

Ce nenorocit.

Am fost escortați la cabinetul medical, unde ne-au pus să facem un ultim duș rece. Pe bune? Apoi ne-am pus chiloți curați și ne-au dat fiecăruia câte două găleți cu apă în care să ne băgăm picioarele. Apa era caldă. Am crezut că o să mă topesc în gălețile acelea.

Într-un final, ne-au dat pantaloni noi și primele noastre tricouri maro. Cei care mai au de așteptat până să încheie Săptămâna

de Iad poartă un tricou alb, chiar și pe sub uniforma verde. Tricoul maro reprezintă primul pas din ritualul de inițiere SEAL.

Eram atât de epuizat după cinci zile și jumătate de nesomn, că nu mai știam unde sunt sau ce fac. Întâmplarea făcea că tata ținuse legătura cu prietenul lui SEAL, cel cu care mersesem cândva la vânătoare. Acum omul era din nou în Coronado.

— Ce mai face Rob? l-a întrebat pe tata.

— Nu știu, n-am primit nicio veste de la el.

— Păi, e bine. E miercuri, dacă nu a dat niciun semn înseamnă că încă e pe baricade.

Asta însemna că cel mai probabil voi face față săptămânii, îi mai spusese el tatii.

Tata a întrebat-o pe mama dacă vrea să îmi facă o surpriză și să vină în California. Erau amândoi nerăbdători să mă vadă, pentru că ideea de antrenament SEAL îi băgase în sperieți. Desigur, nu știam niciunul că lucrurile cu adevărat grave aveau să vină în anii următori.

Norocul a fost de partea lor, pentru că au dat nas în nas cu instructorul meu preferat, Instructorul A, când au ajuns. El le-a spus că îi poate strecura la cabinetul medical să mă vadă.

Eram îmbrăcat doar în chiloți, așteptam pe hol să mă consulte doctorul când l-am văzut pe Instructorul A apropiindu-se.

— Hei, Rob, mi-a zis, mâinile sus și fața la mine. Vreau să îți documentez iritațiile.

Avea un aparat foto din acela de unică folosință și încă mai am poza. Iritațiile chiar erau serioase. Dar îmi făcuse poza doar pentru a-mi distrage atenția de la faptul că părinții mei veneau spre mine. Cred că am auzit ceva, pentru că m-am întors și i-am văzut. Amândoi mă priveau cu lacrimi în ochi. Tata plângea probabil de mândrie, iar mama de îngrijorare, la vederea corpului chinuit al fiului ei.

Eu am crezut că am halucinații.

— Nu visezi, Rob, chiar suntem aici, mi-a zis tata.

— Sunt sigur, am zis eu sarcastic.

Eram convins că halucinez.

M-am întors și am intrat în cabinetul medical, unde m-au examinat și mi s-a spus că pot pleca. Dar de data aceasta mi-au dat un tub întreg de vaselină, 2 litri de Gatorade și o pizza mare doar pentru mine. Mi-au spus să o iau în cameră și să o mănânc.

— Cât mai avem până la următoarea evoluție? am întrebat.

Am timp să o mănânc pe toată?

— Nu mai sunt probe, mi-a răspuns doctorul. Săptămâna de Iad s-a încheiat.

Nu l-am crezut. Iadul nu are sfârșit.

Am fost condus în cameră. Câțiva dintre cei patru colegi ai mei erau deja acolo. În mod surprinzător, trei din patru reușiserăm să mergem mai departe. Și-a mâncat fiecare pizza și am băut Gatorade, am făcut dușuri calde, ne-am uns cu vaselină – insistând pe zonele sensibile – și ne-am băgat în pat. Toate saltele fuseseră puse pe podea; exista riscul de a ne panica, dat fiind că erau primele opt ore de somn de care aveam parte într-o săptămână. Puteam să cădem din pat și să ne rupem gâtul. Ha, ha. Gândul mi s-a părut amuzant.

Și asta a fost. Zece ore mai târziu, m-am trezit cu un bilețel în dulap. Scria că părinții mei mă așteaptă să luăm micul dejun împreună. Deci chiar erau acolo. M-am întrebat dacă ni se va alătura și dragonul.

CAPITOLUL 5

După Săptămâna de Iad, pentru cadeți urmează o „Săptămână de Mers”. Este singura în care avem voie să mergem, nu să alergăm, iar probele nu sunt cronometrate. Corpul este atât de epuizat după Săptămâna de Iad, că ai nevoie de cel puțin o săptămână de refacere. De mai mult, de fapt, dar primești doar o săptămână – nouă zile, dacă pui la socoteală și cele două weekenduri care o încadrează.

Apoi, refăcut sau nu, te întorci la treabă, doar că zilele sunt și mai lungi. Încă făceam zilnic antrenamentele obișnuite, dar seara studiam recunoaștere hidrografică și tactici UDT din cel de-al Doilea Război Mondial – practic, cartografierea zonelor subacvatice din apropierea punctelor de debarcare pe plaje.

Ne distanțam la 25 m unul de altul și înotam în grup, perpendicular pe plajă, măsurând adâncimea cu rudimentarul fir cu plumb sau cu gută groasă cu greutăți de plumb legate la un capăt. Folosirea acestor tehnologii de secol XVIII e plictisitoare și inutilă în secolul XXI, când un submarin poate cartografia totul cu ajutorul sonarului. Niciunul dintre noi nu avea să mai folosească vreodată această tehnică.

Dar asta nu conta. Ne țineau treji până târziu, punându-ne să citim însemnările făcute pe teren și să desenăm hărți pe care nu le va citi nimeni niciodată. Evident că am petrecut două săptămâni făcând acest lucru doar pentru că instructorii știau că e de rahat. Dacă și ei trecuseră prin asta, noi de ce nu am fi făcut-o?

Deși instructorii erau ocupați să se joace cu mintea noastră, nu au uitat să ne tortureze și corpul. Prima probă din lunea de după Săptămâna de Mers a fost una de înot în ocean contra-cronometru. După chinul din Săptămâna de Iad, ai toate șansele să dezvolți o fobie de Sfântul Ocean. Eu încă o am și nu îmi pasă dacă nu mai intru niciodată în apă sărată. Pun pariu că nu ați fi crezut vreodată că veți auzi un SEAL spunând asta. Când locuiam în Virginia Beach, mă mai întrebau amici dacă vreau să merg la plajă în weekend. Le răspundeam că mai degrabă merg în Nebraska. Nimeni nu a fost atacat de rechini stând într-un bar

sau distrându-se cu prietenii la karaoke.

Eram toți ușor îngrijorați în timp ce stăteam aliniați cu fața spre apă, pregătiți de inspecție. Instructorul A, preferatul meu, mergea relaxat prin fața noastră și zâmbea oarecum superior. Mergea încet, fiindcă rămăseserăm doar 33 din 200. Ne-a simțit teama și ne-a vorbit pe un ton nefiresc de calm:

— Prima oară în ocean după Săptămâna de Iad, domnilor? Cam sinistru, nu?

Mi-a luat câteva săptămâni să îmi dau seama cât de amuzant a fost acel moment.

Un singur eveniment din ultimele două săptămâni ale Etapei 1 a fost cu adevărat notabil. Eram într-o ședință informativă cu privire la niște echipamente de recunoaștere, iar instructorul grupei ne-a spus:

— Bun, domnilor, trebuie să fiți atenți la partea asta de instructaj, pentru că voi veți fi responsabili de ea în plutonul vostru. Și veți ajunge mai toți într-un pluton, fiindcă ați trecut de Săptămâna de Iad.

Atunci a fost pentru prima oară când cineva a vorbit despre potențialul meu viitor în trupele SEAL fără să menționeze cuvintele „în cazul puțin probabil”. Ce sentiment grozav!

În acest punct eram pregătiți să învățăm să ne scufundăm. Știu că sunt mulți scafandri care își amintesc cu drag de prima experiență pe care au avut-o când au învățat. Sunt sigur că erau nerăbdători să încerce din nou, cât mai repede. Ei bine, în Forțele Navale, dragi băieți și fete, vă asigur că putem face tot ce este distractiv să fie de rahat. Mai ales la antrenamentele SEAL.

Evident, la ora 5:00 dimineața trebuia să fim la careu pentru exercițiile fizice, urmate de alergarea până la cantină și înapoi. După aceea, leoarcă de transpirație, ne antrenam creierul în sala de clasă, învățând despre fizica și medicina scufundării. E foarte important să înțelegi lucruri precum Legea lui Boyle și presiunile parțiale ale oxigenului și nitrogenului și efectele lor asupra corpului uman. Odată ce înțelegi că volumul și presiunea sunt invers proporționale și că o gură de aer luată la o adâncime de 10 m își dublează volumul la suprafață – plămânii explodându-ți ca un balon –, ai tendința să fii atent când ți se spune să expiri puternic în timp ce urci la suprafață. Nu expiri, pa plămâni! Oxigenul comprimat din creier se dilată și el,

formând bule și cauzând embolii arteriale. Adică mori, cel mai probabil. Sunt lucruri pe care trebuie să le știi.

Am învățat și cum să umplem buteliile cu oxigen. A fost o lecție destul de simplă și clară: trebuie să știi să citești indicatorul de presiune, să înțelegi care țeavă intră unde și cum să le deschidem și închidem ca să egalizăm presiunea. În faza a doua este un lucru normal să auzi câte un cadet strigând „Evacuare!”, urmat de un șuierat scurt, dar puternic. Atunci știi că a deschis un furtun sau o supapă. Dacă o dă în bară, dacă nu închide corect butelia, șuieratul continuă. Instructorii cunosc bine sunetul acesta și se năpustesc asupra cadetului ca niște vulturi asupra prăzii. Pedeapsa este 40 de flotări în fața clasei – e numărul minim în această fază. În cea de-a treia crește la 50.

Totodată, ne pregăteam și pentru testele scrise pe care trebuia să le trecem ca să ne calificăm pentru scufundări. Testele acestea sunt un obstacol surprinzător – mulți au impresia că le-au trecut, dar se trezesc retrogradați la grupa din urmă. Nu, nu trebuie să mai treacă o dată prin Săptămâna de Iad – ar fi o cruzime prea mare chiar și după standardele instructorilor SEAL. Dar toți cei care pică testele ajung înapoi în purgatoriul PTRR până când următoarea grupă SEAL ajunge în punctul în care erau ei când au dat-o în bară și li se alătură lor. La SEAL nu este de ajuns să fii apt din punct de vedere fizic, trebuie să fii și inteligent. Dacă nu ești capabil să înveți, să dai examene și să înțelegi fiziologie, probabil că nu o să faci față.

Știam cu toții că partea cea mai grea din BUD/S trecuse, dar instructorii tot nu ne plăceau și, în mod cert, nu ne erau datori cu nimic. Nu făcuserăm decât să trecem de Etapa 1. Ei făcuseră asta în urmă cu mulți ani, apoi ajunseseră în Echipe și fuseseră detașați în misiuni. Noi nu eram încă nici măcar „carne de tun” pentru ei. Ne torturau în continuare și le plăcea. Și mai erau și creativi la acest capitol. Una dintre cele mai grele torturi a fost și cea mai enervantă. Făcuserăm ceva stupid, iar instructorul ne-a aliniat la careu cu fața către el. Și-a ocupat locul pe podium și, prin megafon, a spus calm și monoton:

— Pe spate.

Trebuia să ne întindem cât mai repede pe spate, cu picioarele cât mai aproape de el. Apoi ne-a zis:

— În picioare.

Ne-am ridicat rapid cu fața către el.

— Pe burtă.

Ne-am trântit din nou la pământ, de data asta pe burtă, cu capul cât mai aproape de el.

— În picioare. Pe burtă. În picioare. Pe spate. Pe burtă. Pe spate. În picioare. Pe burtă. Pe spate. În picioare.

Toate comenzile erau date pe un ton calm, iar pauza dintre ele era de trei secunde. A durat la nesfârșit. La început am fost iritat. Apoi, furios. Apoi, sudoarea a început să mi se prelingă pe frunte, bărbie și mâini. Eram lac de transpirație. Apoi am început să sângerez. După două ore, chinul a luat sfârșit așa cum începuse. Instructorul ne-a privit indiferent, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Și-a dus megafonul la gură și, la fel de calm, a spus:

— Mergeți la cantină.

Zbate-te ca peștele pe uscat timp de două ore. Aleargă până la cantină 1,6 km, mănâncă. Aleargă înapoi, găsește o cale de a te concentra să memorezi tabele cu presiuni și adâncimi. Mare lucru.

•

Majoritatea băieților am trecut testele scrise de calificare pentru următoarea etapă renumită BUD/S: „Săptămâna în Bazin”.

După nume, ne-am gândit că va fi o săptămână amuzantă. Dar, aparent, pentru niște oameni îndeajuns de deștepți să treacă testul scris, eram foarte proști. Săptămâna a început cu noi alergând spre bazinul aflat la puțin peste 1,6 km distanță de complexul BUD/S. Nu era mare lucru, doar că alergam cărând în spate două butelii de oxigen a câte 80 de picioare cubice fiecare (2,2 m^3), cântărind în jur de 30 kg.

Aceste butelii de modă veche, denumite „Twin 80”, au două furtunuri, fiecare trecând peste câte un umăr și intrând într-o parte a echipamentului numită regulator, care are un mușțiuc de cauciuc ce se bagă în gură. Furtunul din dreapta e pentru inspirație, cel din stânga pentru expirație. Este o metodă antică și o folosesc doar ca să își bată joc de noi: furtunurile de la buteliile duble sunt mai ușor de înnodat în timp ce cadeții se scufundă. Ați citit bine. Vă explic mai târziu.

Pentru început, ne-au dus în capătul cu apă puțin adâncă al bazinului și ne-au aliniat pe două rânduri, unul în fața celuilalt. Cu măștile pe față, am băgat mușțiucul în gură cu valva de aer

deschisă. Apoi ne-am așezat pe fundul bazinului pentru prima experiență de respirat sub apă, neștiind că folosim cele mai proaste furtunuri și declanșatoare. Cele mai multe furtunuri de expirație erau sparte. De fiecare dată când expiram, apa ne intra în gură și aveam senzația că ne înecăm. Și fiindcă cei mai mulți dintre noi eram virgini la capitolul scufundări, habar nu aveam că nu așa ar fi trebuit să fie. Eram de-a dreptul speriați și copleșiți de senzația de claustrofobie.

Nimic din toate acestea nu era întâmplător. Instructorii voiau să vadă cum abordăm panica. Zbierau și ne tachinau, ne spuneau că suntem „fetițe” doar ca să ne streseze și mai tare. Dacă ne ridicam să luăm o gură de aer, eram scoși cu forța din apă și tratați de parcă aveam o embolie pulmonară; apoi eram obligați să semnăm că suntem de acord cu încălcarea normelor de siguranță, altfel eram amenințați că vom fi trimiși la cine știe ce flotă. Tehnic vorbind, o embolie ar fi posibilă la o adâncime de 1,2 m, dar puțin probabil să se întâmple asta. Doar le plăcea să se distreze pe seama noastră.

Eu nu m-am ridicat să iau aer, dar încă îmi amintesc senzația îngrozitoare de înec, care a durat vreo douăzeci de minute. Am reușit să mă prind cum să expir pe marginea mușchiului, scuipând o parte din apă și înghițind restul. Și alții s-au prins, dar în tot acest timp mă întrebam:

— Dumnezeule, asta înseamnă scufundările? Și oamenii fac asta ca să se distreze?!

Adevărul este că distracția abia începea, și niciun amator de distracție nu ar trebui să rateze ceea ce urmează la sfârșitul acestei săptămâni – competențele în bazin. Descrierea oficială a testului este următoarea: testează abilitățile unui scafandru de a opera în condiții de valuri mari și puternice. Eu spun că este o tâmpenie. Dacă ești atât de prost cât să respiri gaz comprimat în zona valurilor, meriți o bulă mare de aer în creier. Să-l saluți pe Darwin din partea mea.

Probabil deja nu vă va mai surprinde că aceste competențe nu erau decât o altă scuză pentru instructori să ne chinuiască și să ne sperie.

Ca să ne pregătească, ne-au învățat tehnici și proceduri: dacă ai o problemă cu aparatul de respirat, întinde mai întâi mâna la spate pentru a te asigura că valva de oxigen e deschisă. Dacă nu e asta problema, trebuie să îți dai jos buteliile pentru a le

inspecta vizual. Asigură-te că o faci corect: centura de lestare, cea cu greutăți, se dă jos prima și se pune pe partea din spate a picioarelor în timp ce cadetul îngenunchează pe fundul bazinului. Apoi desfaci cureaua de la piept și pe cea din talie. Ridici buteliile pentru a verifica dacă nu cumva sunt noduri. Dacă sunt, le desfaci. După aceea, iei o gură de oxigen. Îți ții respirația și îți pui buteliile înapoi în spate. Prinzi întâi cureaua din talie, apoi pe cea de la piept. Pui înapoi centura de lestare și continui scufundarea.

Dacă nu poți să desfaci nodul, trebuie să pui buteliile jos, să te uiți la instructor și îi arăți semnul OK, pentru a-i transmite că vrei să ieși la suprafață. De îndată ce primești permisiunea, trebuie să lipești buzele de fundul bazinului și să „săruți puntea”, apoi poți începe o ascensiune controlată la suprafață, expirând în mod constant. Sărutul este necesar pentru ca instructorii să se asigure că urcăm de la cel puțin 3 m adâncime. Asta înseamnă că expirația corectă este indispensabilă dacă vrei să eviți complicații la plămâni. Dar sunt convins că instructorilor le plăcea și să ne vadă giugiulindu-ne cu betonul.

Odată ieșit la suprafață, trebuie să strigi imediat „I FEEL FINE!” („Mă simt bine”). Motivul e important: dacă ascensiunea ar fi fost făcută incorect și ai fi suferit o embolie, ai fi avut probleme cu pronunțarea literei „F” – ar fi sunat mai degrabă ca un „M”. Sau cel puțin așa ni s-a spus. Oricum, dacă nu strigai asta imediat ce ieșeai din apă, picai pe loc.

Testul, care a avut loc vineri, presupune să înoți dintr-o parte în alta a bazinului, înainte și înapoi, în secțiunea adâncă de 3 m. Am intrat câte șase, în ordine alfabetică. Ceilalți stăteau puțin mai departe de marginea bazinului, cu spatele la noi, ca să nu vadă ce se întâmplă. Îmi amintesc că așteptam cu buteliile de oxigen în spate, repetând în gând procedurile. După vreo douăzeci de minute, am auzit primul „MĂ SIMT BINE!” urmat de „Cutare… AI PICAT, ieși din bazin!”

Din nou, „MĂ SIMT BINE!”… „AI PICAT, ieși din bazinul meu”.

Au continuat așa până au ajuns aproape de litera O. Într-un final, am auzit: „O’Neill, treci aici”.

Am cerut permisiunea să intru în bazin și mi-a fost acordată. Am început să înot, înainte și înapoi, nerăbdător să termin și să scap odată. După doar un minut, am fost luat cu asalt. Cineva mi-a smuls masca de pe față și labele de înot din picioare. Mi-au

închis și valva de oxigen; bănuiesc că așa ceva s-ar fi putut întâmpla în zona cu valuri. Mi-am ținut respirația și am așteptat ca această „simulare” să se încheie. Am dus calm mâna la spate și am redeschis valva. Toate bune. Abia vedeam fără mască, dar puteam să respir, așa că mi-am continuat scufundarea, târându-mă pe fundul bazinului în loc să înot. Așa ar proceda majoritatea scafandrilor în ocean, nu?

După încă un minut, am încasat-o iar. Regulatorul mi-a fost smuls din gură și am simțit cum instructorul încearcă să îmi înnoade furtunul. Am așteptat în jur de treizeci de secunde, ținându-mi calm respirația. După ce a plecat, am dus mâna la spate și mi-am deschis oxigenul. Acest lucru face furtunurile să se umfle ușor și să plutească; s-au ridicat deasupra capului și am putut să văd problema. Furtunul stâng avea un nod destul de strâns, pe care nu l-am putut desface. Și cel drept fusese înnodat, dar se pare că nu fel de tare, pentru că presiunea bruscă a oxigenului l-a deznodat imediat. Acum răsufla și măcar puteam respira, doar că înghițeam și apă odată cu aerul. Din fericire, experimentasem această senzație de înec toată săptămâna și mă puteam descurca în următoarele cincisprezece minute cu puțină apă înghițită. Tot ce speram era ca nu cumva cadeții SEAL să facă în bazin ceea ce fac copiii mici.

Totul era bine momentan; nu eram deloc speriat. Am continuat să înot înainte și înapoi pentru încă cincisprezece minute; din când în când mai primeam câte o lovitură zdravănă. Am căpătat încă patru noduri, dar am reușit să le desfac folosind procedura. Unele s-au desfăcut singure când am repornit oxigenul, altele nu, așa că a trebuit să dau jos buteliile și să le desfac manual.

Am fost lovit a cincea oară, iar de data aceasta l-am simțit pe instructor folosindu-și și mâinile, și picioarele. Băieții dinaintea noastră ne spuseseră că, dacă un instructor vrea neapărat să pici, face un nod imposibil de desfăcut. Renumitul „nod deocheat”. Exact asta mă temeam că se întâmplă când am văzut că instructorul acordă atenție specială furtunurilor mele. Când a terminat, în sfârșit, am dus mâna la spate și am pornit oxigenul. Nimic. Dă jos centura de lestare, desfă cureaua de la piept și pe cea din talie, dă jos buteliile și verifică-le. Am încercat să iau o gură aer, dar nu trecea nimic prin furtun. Am încercat să desfac nodul, dar în zadar. După ce mi-am ținut

respirația aproximativ un minut, am hotărât că nu am sorți de izbândă. M-am întors către instructor și i-am făcut semn că vreau să ies. Mi-a dat acordul; am sărutat fundul bazinului, am întors capul în lateral și am început să expir. Am expirat până am ajuns la suprafață, unde am luat o gură mare de aer și am strigat „MĂ SIMT BINE!”

Din spate, l-am auzit pe instructorul meu țipând la cel care ținea evidența:

— O’Neill, PICAT. Nerespectarea instrucțiunilor.

Ce?

— Ieși dracu’ din bazin, O’Neill!

Am ieșit din apă și mi-am recuperat echipamentul abandonat de la scafandrul care mi-l adusese. Clocotind de furie, m-am așezat și am ascultat timp de o oră cum au fost picați mulți alți cadeți. Mi-a venit din nou rândul. Același rezultat: picat.

Cred că instructorii voiau să ne pice intenționat într-o zi de vineri, conștienți că acest lucru ar fi o tortură psihică pentru noi întreg weekendul. Dacă un cadet executa proba impecabil, îl treceau fără prea multă tragere de inimă. Altfel, erai picat la cea mai mică ezitare. La sfârșitul zilei, doar jumătate din grupă trecuse testul.

Știam că mai aveam două încercări luni. Dacă aș fi picat și atunci, aș fi fost retrogradat la PTRR și nevoit să aștept grupa următoare, 209. Dacă aș fi picat și cu ei, aș fi fost dat afară și puteam să îmi iau gândul de la a deveni SEAL.

Din clipa în care am auzit ecoul groaznicului cuvânt „picat” răsunând dinspre bazinul de înot, în minte mi s-a derulat un singur lucru, ca o moară stricată: „Trebuie să trec proba. Nu pot să fiu retrogradat. Trebuie să trec cursul BUD/S din prima!

Se anunța un weekend minunat.

•

Am primit acces la echipament și la sala de clasă și am profitat la maximum. Sâmbătă am exersat încontinuu, până a apus soarele. Apoi am mers în camera unui amic să ne uităm la filmul *Obsesia.* Tocmai apăruse și toată lumea voia să îl vadă. La final, în timpul ce rula genericul, mi-am dat seama că habar nu aveam despre ce fusese vorba în film. Pe toată durata lui, nu mă gândisem decât la competențele în bazin. Am revăzut *Obsesia* după ce am absolvit BUD/S. Chiar e un film bun. A fost prima dată când Hollywood a inclus scene în care protagoniștii își

reîncarcă armele. În sfârșit, niște schimburi de focuri realiste.

Așadar, weekendul a fost de rahat, mai ales duminică seara. Serile de duminică erau mereu nasoale la BUD/S, dar tristețea obișnuită a fost amplificată în această duminică de banda stricată care îmi rula în minte. *Trebuie*... *să*... *trec*... *testul*... Mă simțeam ca un X-Man care își lua cafteală de la Magneto.

Luni a fost o zi importantă pentru cei care trecuseră testul încă de vineri. Li s-a dat echipamentul modern pe care îl folosesc cei pasionați de scufundare, cu regulator cu un singur furtun, și se antrenau făcând scufundări obișnuite în secțiunea adâncă a bazinului. Poate chiar se... distrau – sau cel puțin asta îmi imaginam eu, ros de gelozie, în timp ce așteptam cu spatele la bazin să fiu strigat. Ascultam cum unii treceau și alții picau, apoi mi-am auzit numele. Am mers lângă margine și am cerut permisiunea să intru în apă.

Am nimerit un instructor cu reputație de ticălos. Nu eram deloc încântat. Exercițiul a urmat aceeași structură: el m-a bruscat, mi-a scos violent masca și mi-a închis oxigenul. Eu l-am redeschis și am continuat. El m-a țintuit pe fundul bazinului și mi-a înnodat furtunurile. Am continuat așa vreo treizeci de minute. Eram hotărât să nu ies la suprafață până în ultima clipă, când aș fi fost aproape de înec. Am desfăcut opt noduri până am dat de unul imposibil. M-am chinuit un minut să îl dezleg, apoi mi-am dat seama că nu voi reuși. Era timpul să ies la suprafață. I-am făcut semn instructorului și mi-a dat permisiunea. Am sărutat fundul bazinului și am urcat încet, expirând constant până sus.

— MĂ SIMT BINE!

Instructorul nu a scos un cuvânt. M-a bătut pe umăr și m-am întors spre el. M-a privit fără nicio reacție preț de câteva secunde care mi s-au părut foarte lungi. Nu zâmbea, nu era încruntat. Pur și simplu, mă fixa cu privirea.

— Ar trebui să te pic pentru că m-ai ținut atât la fund. Mi-ai desfăcut trei dintre „nodurile deocheate”. Apoi a ridicat privirea și a anunțat: O’NEILL, TRECUT!

A fost trist să văd colegi care au picat de două ori în acea zi. Trei fuseseră cu mine în echipaj. Cel mai tare m-a șocat eșecul lui Dave. Fusese vocea și liderul spiritual al grupei încă din prima zi. Mai fusese într-o grupă cu câteva luni înainte de a ni se alătura nouă, în Grupa 208, dar se accidentase înainte de

Săptămâna de Iad, așa că fusese retrogradat la noi. Prin urmare, știa deja cum stau lucrurile, dar nu a fost niciodată cu gura mare. Bine, poate avea gura cam mare, dar era de treabă. Ne motiva mereu și era un adevărat „tovarăș de înot”. Știa numele tuturor instructorilor și se asigura că le știm și noi. Dave avusese un rol indispensabil în starea mea de spirit în timpul Săptămânii de Iad. Lui îi datorez în mare parte faptul că am reușit să supraviețuiesc. Sunt sigur că mulți colegi au simțit la fel.

În acea zi de luni, Dave a picat competențele în bazin pentru a patra oară. Mi-l amintesc ieșind din apă în tricoul maro și pantaloni scurți. Noi toți stăteam în capătul opus și îl priveam. S-a întors către noi și a strigat:

— Baftă, 208!

Un gest de mare caracter. A absolvit însă cu Grupa 209, lucru care era de așteptat și pe care îl merita pe deplin. S-a alăturat apoi uneia dintre echipele SEAL de pe Coasta de Vest.

•

Grupa 208 se rărea cu fiecare săptămână. Cei puțini care am rămas am început antrenamentul de scufundări propriu-zis. La început înotam câteva sute de metri pe același curs, apoi ieșeam la suprafață pentru a vedea dacă suntem aproape de locul în care ar fi trebuit să fim. Corectam eventualele erori, apoi porneam pe un nou curs înapoi spre plajă. Treptat, scufundările au devenit un pic mai solicitante: trebuia să înotăm pe mai multe cursuri și să încercăm să găsim diverse „ținte”, numărând bătăile din picioare pentru a măsura distanța parcursă. Era frumos să învățăm în sfârșit chestii SEAL adevărate.

Și mai bine, am început să ne scufundăm pe sub punțile de aterizare ale unor nave mari ale Marinei. Și am învățat despre asamblarea și amplasarea minelor magnetice, care ar fi putut arunca în aer oricare dintre acele nave. Alunecam silențios pe sub chilele imense, pe lângă elicele și tijele acestora, pe lângă safranele care păreau forjate pentru o cursă între uriași, și mi se părea ireal, aproape magic. Eram mereu atent și la îmbinările imense de pe fundul cocii. Se întâmplă ca, înconjurat de atât de mult oțel, să apară anomalii magnetice, iar busolele să o ia razna și să se învârtă haotic. În cazul acesta, găsești îmbinările sudate și le urmezi până la suprafață. Nu vrea nimeni să se înece în timp ce înoată în cerc pe sub o navă.

Astfel de scufundări zilnice ar fi fost un antrenament fizic

excelent pentru cei mai mulți oameni, dar nu și pentru noi. Antrenamentul nostru de SCUBA a fost completat, desigur, de exercițiile fizice, care nu au dispărut niciodată din peisaj. Într-o seară, instructorii ne-au muncit până aproape de miezul nopții. Eram disperați să mergem la culcare, știind că în patru ore trebuia să fim iar în picioare. Nu îndrăzneam să ne plângem cu voce tare, dar călăii noștri păreau că ne aud plânsetul colectiv și mut. Unul dintre ei a spus:

— Vedeți inelul de acolo? Dacă vreunul din grupă poate să înscrie o aruncare de trei puncte, ne oprim și mergeți la culcare.

— Eu pot, m-am auzit eu răspunzând.

Trecuse ceva timp de când nu mai aruncasem la coș, era târziu, eram epuizat și toți colegii se holbau la mine. Miza era atât de mare, încât presiunea era mai apăsătoare decât pe un stadion plin ochi de spectatori. Dar ce naiba să mai fac?

— Treci aici, durule. Hai să vedem ce poți.

În timp ce mergeam spre linia de trei puncte, cineva din grupă a șușotit:

— A jucat baschet la facultate!

Ce dobitoc. Instructorul a zâmbit.

— Bine, O'Neill, mi-a zis. Poți să arunci, dar trebuie să o faci stând în genunchi.

M-am lăsat în genunchi și am simțit toate privirile ațintite asupra mea. Am azvârlit mingea către inel, ce altceva puteam să fac?

Am înscris.

În ciuda aruncării mele norocoase, momentul nostru de respiro a fost scurt și insuficient. Nimic nu ne-a putut salva de partea cea mai înfiorătoare a Etapei a 2-a – proba de înot de 5,5 mile nautice (10 km).

Noi am dat-o într-o vineri. Era singura probă din ziua respectivă și aveam tot weekendul la dispoziție să ne refacem. Slavă Cerului. Dar, după cum am mai spus, instructorii din etapa a doua nu ne plăceau. În timpul sesiunii de informare dinaintea probei de înot, instructorul principal a anunțat:

— Domnilor, întrucât curenții și-au schimbat direcția azi, în loc să înotați de aici către sud, spre Imperial Beach, vă vom duce acolo cu autobuzul și veți înota înapoi.

Mânca rahat, curenții nu se schimbaseră. Voiau doar să ne chinuiască, să ne pună să înotăm 10 km contra curentului. În

timp ce îmi închipuiam tot felul de metode creative de a-l ucide, el a adăugat:

— Voi veți susține proba de înot de 10 km… eu o să fiu într-o barcă de salvare cu o găleată cu aripioare picante de la KFC și câteva sticle de Cola, la un picnic de 10 km! O să arunc oasele de pui în apă drept momeală.

Am râs. Era un nenorocit, dar fusese o glumă amuzantă.

— Și dacă vă închipuiți că pe aici nu sunt rechini, vă înșelați.

M-am oprit din râs.

Ne-am pus bluzele de neopren și am urcat în autobuz. Ne-a luat mult să ajungem acolo cu o viteză amărâtă de 80 km/oră. Și noi trebuia să înotăm înapoi. Contra curentului.

Am ajuns într-un final și ne-am aliniat pe două rânduri, față în față cu tovarășii noștri de înot. Mă reuniseră cu Monte, tovarășul meu de înot din prima etapă. Monte era, și încă este, veșnicul glumeț. Dar nu și în ziua respectivă. Stăteam cu fața la el și la ocean, iar el cu fața la mine. Îl priveam și mă gândeam că nu mai văzusem pe nimeni atât de nefericit. Eram convins că el gândea la fel. Nu îmi plăcea să înot. Îmi ajungeau 4 km. Acum trebuia să înotăm 10.

Instructorul „Picnic” ne-a dat startul și am intrat în apă. Am început să înotăm spre Coronado. V-am mai spus că totul se petrecea în ocean? Ne-am dat seama imediat că înotăm contra unui curent puternic. Avea să fie o zi a dracului de lungă. Îmi amintesc doar că dădeam din mâini și din picioare, alunecam, respiram și de la capăt. Plaja avea formă concavă, așa că în loc să urmăm linia acesteia și să ne lungim drumul, ne-am dus mai în larg pentru a înota în linie dreaptă până la complex. Toate perechile au făcut la fel, iar tactica aceasta ne-a împrăștiat peste tot. Bărcile de salvare erau insuficiente pentru a ne monitoriza pe toți. Eu și Monte ne-am oprit la un moment dat, iar el, surfer din California, a spus:

— Frate, suntem la trei mile în larg.

Eram cu spatele la plajă, așa că m-am întors să mă uit. Nu mințea. Nu era nicio barcă în jurul nostru și nici vreo altă pereche de înotători. Ne era foame și sete, dar nu aveam nimic la noi.

— Ce rahat. Hai să mergem.

Am continuat să înotăm. De parcă am fi avut de ales. După cinci ore și jumătate ne-am apropiat, în sfârșit, de zona țărmului.

Făcusem schimb de locuri cu Monte în urmă cu vreo milă, astfel că eu eram cu fața spre plajă și ne ghidam pe amândoi. Mai aveam aproximativ 200 m. Deja vedeam că pe plajă era agitație mare. Un ofițer în uniformă kaki țipa la noi – la noi toți. Câțiva instructori strigau în megafon să ieșim din apă.

— Ce naiba?

Cel în uniforma kaki era ofițerul executiv al complexului. Un om de rangul lui sigur ar fi avut treburi mai bune de făcut decât să se afle acolo, urlând. Se întâmplase ceva. Noi am presupus că era vreo urgență medicală, așa că am tras tare să ieșim pe plajă. Îmi amintesc și acum senzația pe care am avut-o când am simțit nisipul din apa mică sub picioare. În sfârșit! Doar două perechi terminaseră proba. Noi eram cu 200 m în urma primeia, dar nu îmi păsa. Se terminase, eram pe uscat și era weekend.

Am aflat apoi că ofițerul executiv descoperise că instructorii ne făcuseră să înotăm împotriva curentului în mod intenționat. Știa că ne puseseră în pericol, prelungind timpul petrecut în ocean până aproape de limita corpului uman de a suporta expunerea la apă rece. În plus, eram atât de împrăștiați, încât, dacă se ducea careva la fund, nu ar fi putut fi salvat la timp. Fusese o șmecherie foarte periculoasă din partea lor și sunt sigur că instructorii au fost mustrați de către șef. Am simțit o oarecare satisfacție imaginându-ne acest lucru.

Am fost bine dispus tot weekendul. Cum proba de înot trecuse, nimic nu mă mai putea împiedica să devin un Navy SEAL.

Am mers împreună cu colegii minori în Tijuana în acel weekend și ne-am făcut de cap. Ne-am întors în complex mahmuri și mai săraci, anticipând o zi ușoară în sala de clasă. Luni-dimineață ne-am așezat în bănci, încă râzând de Jimmy, pe care îl târâserăm peste granița cu Mexicul, beat mort și desculț. El e pe jumătate asiatic și are tenul cafeniu, așa că ne-a luat ceva timp să le explicăm celor de la poliția de frontieră că Jimmy e în Forțele Navale și nu un imigrant ilegal.

În momentul următor, un instructor a venit în fugă. Era unul dintre cei care fuseseră mustrați pentru proba abandonată de vineri.

— Nu se țin ore astăzi! ne-a zis.

Poftim?

— Din moment ce nu toți ați terminat vineri proba obligatorie

de înot de 10 km, o vom relua acum!

Ah, băga-mi-aș!

Nu putea fi adevărat. Dar era. Și asta nu era tot.

— De data aceasta, domnilor, nu știm exact direcția curentului, așa că veți înota până la jumătatea distanței spre Imperial Beach și înapoi!

Ce dobitoc! Ba știau foarte bine direcția. Ne-ar fi putut lăsa să înotăm în direcția curentului și am fi terminat în câteva ore. Nu era cazul, așa că ne-am pus costumele de neopren.

Ne-am aliniat din nou pe două rânduri. M-am trezit iar față în față cu Monte și cu apa. Nu tocmai ce dăduserăm proba asta? Îmi amintesc cât de abătut era Monte. Cagula de neopren îi era un pic prea strânsă și îi făcea fața să pară durdulie. I-am mai aruncat o privire și am devenit agitat. La curea, în locul în care ar fi trebuit să aibă pistolul de semnalizare, avea prins un baton Snickers king-size. M-a bufnit râsul, dar i-am zis:

— Omule, dacă te prind, am pus-o amândoi!

— Frate, dacă nu spui nimic, îți dau jumate!

Era o nebunie! După toate prin câte trecuserăm, chiar aveam să risc să fiu dat afară de la BUD/S pentru 2 000 de calorii de ciocolată cu alune?

Păi, da.

Din fericire pentru noi, instructorii erau atât de panicați din pricina faptului că scăpaseră la mustață de a fi concediați, că nu au observat. Proba a fost groaznică, apa era rece, totul a fost iar de rahat. Cu excepția porției mele de Snickers, pe care am mâncat-o la punctul de întoarcere. A fost delicios.

Până în ziua de azi, consider că cel mai răutăcios lucru pe care mi l-a făcut cineva a fost să mă pună să repet proba aceea de 10 km de înot. Poate cu excepția teroriștilor, care au tot vrut să mă împuște sau să mă arunce în aer. Dar am reluat proba, iar a doua oară am terminat cu toții. Am fost ușurat. Am crezut că va fi ultimul lucru dificil din BUD/S, dar asta pentru că nu mă învăț minte niciodată.

CAPITOLUL 6

Insula San Clemente are 34 km lungime și, practic, este creasta unui munte subacvatic ce străpunge apele Pacificului și se înalță la aproximativ 600 m deasupra acestora, la 125 km nord-vest de San Diego. Oficial, este nelocuită și deținută în totalitate de Forțele Navale. Singura porțiune amenajată este complexul Naval Special Warfare. Este locul unde pregătirea unui SEAL atinge punctul culminant. Ar fi un loc perfect pentru o excursie cu cortul dacă nu ar fi exploziile dese de muniție din apropiere. Insula este înconjurată de cea mai limpede apă pe care am văzut-o vreodată, de un turcoaz sclipitor, asemenea unei pietre prețioase. Chiar și noaptea vedeam până la o adâncime de 7 m. Sunt pești și homari din belșug. Întreaga zonă de coastă este un teren propice pentru înmulțirea marelui rechin alb, renumit pentru faptul că adesea confundă oamenii în costum de neopren cu leii de mare, mâncarea lui preferată. Nu era ceva neobișnuit să găsim pe plaja pe care ne antrenam resturi ale leșurilor unor lei de mare de 200 kg.

Cu toate acestea, atacurile rechinilor sunt extrem de rare și niciun SEAL nu a fost mușcat vreodată de unul. Continuam să înotăm chiar și dacă vedeam vreo înotătoare de rechin în zonă. Singurul sfat din manual este să „fim precauți”. Dar rechinii nu sunt singurii prădători de pe insulă – mai sunt și instructorii SEAL. Deoarece această fâșie îngustă de pământ este departe de baza de comandă din Coronado, instructorii au senzația că au frâu liber. Au până și un motto pentru ultimele 40 de zile de antrenament: „Puteți să strigați, să urlați, oricum nu vă aude nimeni”. Nu există zile libere, iar instructorii nu au altceva de făcut în afară de a ne chinui.

Am crezut cu toții că Etapa 3 a pregătirii va fi distractivă, gândindu-ne că în sfârșit vom avea ocazia să ne jucăm cu jucăriile oamenilor mari din Navy. Cursul cuprindea tactici de război pe uscat, antrenament cu arme și explozibili. Unele părți chiar au fost distractive. Înainte de a ajunge pe insulă, am fost în poligoanele din San Diego și am învățat despre navigația terestră pe Muntele Laguna, într-o excursie de câteva zile cu

cortul. Ambele experiențe au fost solicitante într-un mod distractiv, mai ales că eram cu toții entuziasmați la gândul că, aproape sigur, vom deveni membri SEAL.

Distracția s-a terminat pe San Clemente.

Am aterizat pe insulă la înserat și ne-am împărțit pe echipe. Fiecare echipă avea o cameră cu paturi supraetajate. După ce neam instalat, am fost duși în sala de clasă pentru o lecție în care instructorii au spus că ne vor învăța despre „aprecierea pentru rechini”, urmată de o sesiune de înot „de apreciere pentru rechini”. Noaptea.

Ne-am uitat timp de două ore la cele mai bune momente din Shark Week[14], apoi ni s-a spus să ne punem costumele de neopren pentru încă o „baie” în golf. De obicei, perechile de înotători se împrăștie și se iau la întrecere. De data aceasta a fost diferit: am înotat îngrămădiți, ca un roi de albine. Probabil ne-am gândit că suntem în siguranță așa. Privind retrospectiv, se poate să fi fost o strategie contraproductivă, din moment ce semănam cu un banc apetisant de pești. A fost o ușurare să ieșim din apă.

La următoarea sesiune de înot, am fost blindați cu explozibil C4. Până și rechinii știau să nu se pună cu noi. Am exersat detonările obstacolelor în stilul broscoilor din cel de-al Doilea Război Mondial – ținându-ne respirația, ne scufundam liber până jos, legam cât de mult explozibil puteam de obstacolul vizat, apoi ne ridicam la suprafață să luăm aer. Alte două echipe trebuiau să se scufunde cu o rolă de cablu de detonare pentru a declanșa explozia. Făceam simulări, pentru a vedea cât îi ia cablului să ardă, calculam intervalul de întârziere dorit, apoi distribuiam cantitatea potrivită. După ce era totul cuplat corespunzător, aprindeam fitilul și degajam zona ca să urmărim spectacolul. E palpitant să vezi pentru prima oară cum explodează sub apă zeci de kilograme de C4. Apa nu are efect de compresie, astfel că jetul se înalță câteva zeci de metri în aer. Mai întâi vezi apa învolburată, apoi auzi bubuitura.

Timp de câteva săptămâni, am tot spulberat chestii sub apă, apoi am trecut la arme și la tacticile unităților mici. Sunt conștient că și acestea sună distractiv, dar nu uitați că eram la kilometri întregi de orice urmă de civilizație și la mila barbarilor de instructori SEAL. Am înțeles rapid că teroarea va domni 40 de

[14] Emisiune despre rechini difuzată de Discovery Channel. (n.t.).

zile și 40 de nopți. Nu aveam să primim nicio zi liberă. Fără alte distracții, instructorii se plictiseau. Iar când ei se plictiseau, noi eram torturați. În fiecare zi făceam tracțiuni îmbrăcați în echipament complet și trebuia să alergăm în susul unui munte pe care l-am poreclit „dealul broscoiului” – și asta doar ca să luăm micul dejun. Însă după toate prin câte trecuserăm, partea de exerciții fizice era mai mult enervantă decât dureroasă. Până și alergarea de 22 km era mai degrabă un tur de insulă pitoresc decât o formă de tortură.

Problema era că instructorii găseau scuze interminabile pentru a ne trimite în sprint 200 m până la plajă ca să ne udăm și apoi să ne rostogolim prin nisip. Indiferent cât de în formă am fi fost, frigul provocat de umezeală ne învingea întotdeauna. Iar dacă o dădeai în bară, erai terminat. Chiar și dacă te aflai în imediata apropiere a cuiva care o dădea în bară, tot erai terminat. Asta a făcut ca experiența mea pe insulă să fie infernală.

Am fost din nou despărțit de tovarășul meu de înot, Monte, fiind trimiși la echipe diferite. Și am tras iar paiul scurt cu noul tovarăș, căruia aici îi voi spune Parker. După ce a trecut de Săptămâna de Iad, de Săptămâna în Bazin și de cele două reprize de înot de 10 km, la fel ca noi toți – teoretic, asta ar fi trebuit să însemne că este invincibil –, din cine știe ce motiv, Parker a început să cedeze pe insulă.

Îmi fusese coleg de cameră de când ne mutaserăm în clădirea 618 în etapa a doua și avea să fie din nou la întoarcerea de pe insulă pentru săptămâna absolvirii. Nu avuseserăm probleme în a ne înțelege. Era foarte amuzant și cel mai mare fan Jimmy Buffett pe care îl întâlnisem vreodată. Prestațiile sale nu fuseseră niciodată o problemă. Era într-o formă fizică excelentă și se descurcase foarte bine. Problema era că avea iubită în San Diego; probabil că asta îi dăduse putere în tot acel timp, faptul că o avea aproape în permisiile de weekend. Dar odată ajunși pe insulă, și-a pierdut stăpânirea de sine. A început să rămână în urmă cu pregătirea fizică. A fost prins încercând să se întoarcă mai devreme din drum în timpul unei alergări pe dealul broscoiului – din fericire pentru el, cei care l-au prins erau alți cadeți. În mod evident, performanțele lui nu se ridicau la standardele Etapei 3, iar noi eram îngrijorați.

O dată a uitat să pună arcul-amortizor în pistol, acesta fiind o

piesă esențială pentru mecanismul de recul și redresare. Arma nu funcționează fără ea. În poligon, un instructor l-a întrebat dacă a făcut inspecția și „testul funcțional” ale armei; Parker a mințit și a zis că da. Omiterea testului în sine este un păcat de neiertat. Dacă mai și minți în această privință, le dai un motiv de excludere imediată din program. De asemenea, e și incredibil de stupid. Desigur, instructorul a încercat să facă testul, dar a fost imposibil fără arc.

Mă gândesc că Parker era atât de epuizat, încât, la nivel subconștient, voia să fie dat afară. Dar instructorii îl plăceau; în plus, ezitau să elimine cadeți ajunși într-o fază atât de avansată a pregătirii. În loc să le sară mustarul, au hotărât să îl pedepsească punându-l să se ude și să se rostogolească în nisip din oră în oră, preț de 24 de ore.

Pentru mine, problema era că, deși eram izolați pe o insulă, la SEAL nu ești niciodată singur. Ești tot timpul cu tovarășul de înot, chiar și când o dai în bară. Sunt de acord cu munca în echipă, dar la un moment dat te saturi să fii pedepsit pentru lenea și incompetența altuia. De fiecare dată când Parker greșea, instructorii îmi spuneau:

— E de rahat să fii tu, O’Neill.

Da, era de rahat. Era nasol pe insulă și fără să fiu constant ud, înghețat și rupt de somn. Suferisem destul din cauza lui și începusem să mă enervez.

Apoi s-a întâmplat ceva ciudat. Câțiva membri ai Echipei SEAL 3 au venit pe insulă pentru a se antrena în manevre de demolări subacvatice. Au stat într-un complex mai bun decât al nostru, la câteva sute de metri de cel BUD/S. Spre deosebire de câteva barăci simple, fără spații comune, hotelul lor cu un singur etaj părea ultramodern. Avea televizoare cu ecrane mari, o bucătărie spațioasă și un bar. Afară aveau locuri special amenajate pentru grătar și mult spațiu pentru antrenament. Aveau și frigidere care trebuiau lipite cu bandă adezivă pentru a sta închise – erau pline ochi cu homari.

Dar se antrenau în același golf ca noi. La una dintre manevre, încărcătura subacvatică nu a explodat. Cei din Echipa 3 nu respectaseră regula numărul 1: „Două sunt unul, și unul e niciunul”. Nu atașaseră încărcăturii un al doilea detonator, drept plasă de siguranță. Și pentru că exista o încărcătură nedetonată în apă, fără vreo cale de a o declanșa, au fost nevoiți să aștepte

minimum 48 de ore până să trimită pe cineva să atașeze detonatorul. Durează atât de mult pentru că trebuie să se asigure că încărcătura nu explodează chiar când ajunge cineva lângă ea să repare situația. Din moment ce masiva încărcătură neexplodată era lângă singura plajă accesibilă de pe insulă – restul litoralului este brăzdat de stânci abrupte nu aveam unde să facem antrenamentele de scufundări. Erau vești grozave pentru Grupa 208 – însemna că nimeni nu putea să intre în apă pentru câteva zile. Cât de tare!! Apoi Parker a dat din nou cu bâta în baltă.

De data aceasta nu și-a curățat corect arma și a rămas mult carbon pe țeavă. Instructorul începuse deja refrenul: „Treci în apă și rostogolește-te prin nisip din oră…” când și-a dat seama.

— Ah, rahat. Nu poți să intri în apă.

Eram sătul să tot fiu pedepsit din cauza lui și m-am trezit spunând:

— Lăsați-mă pe mine să îl ud cu furtunul din oră în oră.

Instructorul a râs și a fost de acord. La fel ca în cazul inspecției camerelor, venisem cu o idee neașteptată și amuzantă. Desigur, nu a fost prea loial din partea mea să sugerez această pedeapsă, dar Parker mă omora. Și ceilalți colegi erau sătui și mi-au apreciat creativitatea. Singura problemă era că trebuia să mă trezesc din oră în oră.

Nu cred că Parker m-a învinovățit. Era evident că nu era el însuși și că instructorii nu voiau să îl dea afară încă. Doar avea nevoie să fie retrogradat în Coronado pentru a se pune din nou pe picioare, ceea ce s-a și întâmplat. A absolvit cu Grupa 209.

Timp de 40 de zile am împușcat și am aruncat chestii în aer, am înotat și am învățat lucruri noi. Era pentru prima dată în opt luni când corpului i se permitea să se vindece, așa că toate exercițiile fizice, în loc să ne dărâme, ne întăreau, în sfârșit. Mâncam doar ce ne dădeau la cantină, adică fără mâncare nesănătoasă și alcool. La un moment dat, îmi amintesc că m-am privit în oglindă înainte de un duș și m-am întrebat cum de s-a procopsit burdihanul meu cu pătrățele.

Cu câteva săptămâni înainte să se încheie stagiul pe insulă, ni s-au înmânat așa-numitele „Chestionare de Dorințe”, pe care trebuia să le completăm cu nume, grad, grupa BUD/S și primele trei echipe la care ne-am dori să fim repartizați. Totul se rezuma la întrebarea: vrei în echipele cu numere pare de pe Coasta de

Est sau rămâi în Coronado, cu echipele numerotate impar? Am ales Coasta de Est. Îmi dorisem dintotdeauna să fac parte din Echipa 2, care era cea mai veche și avea cea mai bogată istorie. Fusese Echipa SEAL pe care o trimiseseră în Războiul Bosniac. E adevărat, desfășurarea de trupe în acea zonă de conflict încetase de curând, dar m-am gândit că prin părțile acelea ale lumii aveam cele mai mari șanse de a pune în aplicare tehnicile de luptă învățate.

Adevărul este că am ales orbește. Niciun cadet nu știa exact ce fac echipele SEAL, dar aveam bănuiala că erau implicate în tot felul de operațiuni sub acoperire.

Un lucru știam sigur: NU PUNE „SDV” PE CHESTIONARUL DE DORINȚE!

SDV vine de la SEAL Delivery Vehicle. Este un mini-submarin care poate transporta o echipă SEAL pe distanțe lungi și îi poate duce lângă țintă fără să fie observați. Apoi, scafandrii ies pe sub nave, se furișează pe plaje sau navighează în susul râurilor pentru a se strecura clandestin în orașe. Sună mișto și arată bine pe hârtie, dar fiți atenți: aceste vehicule nu sunt etanșe. Se inundă cu apă rece și e întuneric înăuntru. E ca și cum ai sta într-un sicriu plin cu apă.

Mă săturasem să fiu ud și să îmi fie frig tot timpul. În plus, din moment ce ești mereu sub apă, nu ai timp pentru alte activități SEAL, precum cele distractive: salturi cu parașuta, schimburi de focuri etc.

Evident, nimeni nu voia să fie în echipajul SDV, dar Forțele Navale tot trebuiau să umple locurile. Prin urmare, doar dacă respirai literele SDV, acolo ajungeai și încă pentru mult timp.

Când a venit momentul să primim primele repartizări, neam așezat toți în sala de clasă, ascultându-l pe instructor citind lista: cutare și cutare, Echipa SEAL 1. Cutare și cutare, Echipa SEAL 8. X și Y, SDV 2. Se auzeau bombăneli de fiecare dată când erau citite literele blestemate. Au mai fost vreo opt tipi trimiși la SDV până să îmi aud numele. Instructorului îi intrase în reflex, astfel că a spus:

— O’Neill, SD… scuze, Echipa SEAL 2.

În fracțiunea de secundă care a trecut până să își îndrepte scăparea, cred că mi-am spus „Futu-i” de vreo nouă ori, apoi „Da!” Așadar, Echipa SEAL 2. Prima mea opțiune. Eu și Monte, adevăratul meu tovarăș de înot, am mers să facem o poză

împreună. Încă mai am fotografia: eu țineam două degete ridicate, simbolizând Echipa 2, iar el unul singur. Ghiciți la ce echipă mergea?

Zborul înapoi spre Coronado a fost grozav: era vineri, urmau două zile libere, iar luni începea ultima noastră săptămână la BUD/S. Atunci m-a izbit cu adevărat revelația: urma să absolv și să devin Navy SEAL.

În vinerea următoare a venit și familia mea să asiste la ceremonia de absolvire. Cei 33 de supraviețuitori din 200 de membri care alcătuiseră inițial Grupa 208, îmbrăcați în uniformele albastre, așteptau ca ceremonia să înceapă, când Instructorul A și-a făcut apariția. Majoritatea clasei nu îl mai văzuse de câteva luni, el fiind instructor pentru etapa întâi. Pe atunci, în fiecare săptămână, înainte de permisia de weekend, stătea în fața noastră în clasa în care ne întâlniserăm pentru prima oară. Citea în ordine alfabetică numele celor care nu picaseră nicio probă toată săptămâna și îi ruga să se ridice în picioare. Apoi anunța că aceștia erau „Armăsarii BUD/S” ai săptămânii respective.

De data aceasta, ne-a rugat pe toți să ne ridicăm în picioare și ne-a spus:

— Când vă auziți numele, luați loc!

A început să citească numele în ordine alfabetică, pe majoritatea nici nu le-am recunoscut, iar lista era lungă. A citit în jur de 170 de nume, iar când a terminat, noi toți încă stăteam în picioare.

Într-un moment de tăcere absolută, ne-a dat răgaz să înțelegem ce se întâmplase, apoi ne-a spus:

— Aceștia sunt cei care au renunțat. Cei care stau în picioare sunt Armăsarii BUD/S ai Grupei 208. Felicitări.

A fost foarte frumos din partea lui; nu voi uita niciodată acel moment.

•

Nimeni nu poate prezice cine va trece de BUD/S. Armata încearcă să își dea seama; aduc psihologi și tot măresc numărul celor care se înscriu în proces, în speranța că la sfârșit vor fi mai mulți absolvenți. Vin cu tot felul de modificări ale programului pentru a crea mai multe oportunități pentru minorități, dar, până la urmă, instructorii le fac recruților exact ce li s-a făcut și lor înainte, așa că peste 80 la sută dintre cadeți tot pică. Avem mai

mulți membri SEAL albi doar pentru că se înscriu mai mulți albi. 80 la sută dintre albi pică, 80 la sută dintre asiatici pică, 80 la sută dintre negri pică. Iar ironia este că armata nu vrea o rată de eșec de 80 la sută. Nu pot fi niciodată prea mulți membri SEAL. Mereu suntem insuficienți.

Încă de la începutul programului de pregătire, instructorii încearcă să îi separe pe cei care vor să fie SEAL de cei care nu vor. Pe aspiranți îi pun la un loc, îi hrănesc mai bine, îi supun unor exerciții fizice menite să îi pregătească pentru BUD/S. Acești recruți promițători capătă o formă fizică mai bună și sunt pregătiți psihic. Apoi sunt trimiși la antrenamentele SEAL și 80 la sută pică. Indiferent cum ar modifica armata procesul de selecție, pur și simplu nu îi dau de cap. Ai crede că un înotător olimpic ar trebui să treacă provocarea. La fel și un jucător de fotbal profesionist. Dar nu – mă rog, 80 la sută nu o fac.

Din experiența mea, singurii care o dau negreșit în bară la BUD/S intră în nobila categorie a celor cu gura mare. De obicei, ei sunt primii care trag clopotul.

Cât despre cei care vor absolvi programul, tot ce pot să spun este: ești genul de persoană care își poate convinge corpul că poate să facă tot ce îi ceri? Care se lovește de zid și apoi întreabă „Ce zid?” Genul acesta de putere mentală nu este asociat cu nicio etnie sau culoare a pielii. Nu ține de statură, de musculatură sau de IQ. În ultimă instanță, e vorba de determinare – fie te naști cu ea, fie nu o vei obține niciodată.

•

După absolvire, am sărbătorit cu familia în stil BUD/S, mergând în Tijuana, Mexic. Nu le venea să creadă cât de ieftini erau ochelarii de soare Oakley acolo. Mi s-a rupt inima când le-am spus că sunt făcături. Oricum nu m-au crezut.

Ne-am întors cu toții în Butte pentru vacanța de Crăciun. Nu vă pot spune cât de entuziasmat eram. Tocmai terminasem BUD/S, aveam ordin să mă prezint la raport la Echipa SEAL 2 și să fac o oprire la școala de parașutism – Basic Airborne la Fort Benning, Georgia.

Când am ajuns acolo la începutul lunii ianuarie, nu prea știam la ce să mă aștept. Știam că ceilalți recruți erau cam tot de vârsta mea, dar mă întrebam ce fel de oameni sunt. Oare erau tipi imenși și duri, ca în Armată? Eram curios, dar s-a dovedit că ei erau și mai curioși în privința mea. Voiau să afle mai multe

despre antrenamentele SEAL și dacă filmele și serialele despre acest subiect erau fidele realității. Evident, le-am spus că era exact la fel. Exact ca în filme, așa suntem.

Abia când mi-am văzut frații din Grupa 208 de la BUD/S mi-am dat seama cât de mult îmi lipsiseră, deși trecuseră doar două săptămâni. Terminaserăm împreună cel mai greu antrenament militar din lume și aveam genul de conexiune pe care o creezi de obicei cu un camarad de război. Poate eram și un pic cam plini de noi.

Știam că dacă am fi picat cursul de parașutism, echipa noastră ne-ar fi mustrat și ne-ar fi trimis înapoi, să îl reluăm. Tipii din celelalte domenii nu aveau acest lux; dacă picau, acela era sfârșitul. Noi eram varianta militară a băieților de bani gata. Și mai eram și la apogeul formei fizice, aroganți și chipeși.

La cursul de parașutism, înainte să mănânci, trebuie să faci cinci tracțiuni la bara din fața cantinei. Colegii mei de la SEAL făceau chiar și 30 până să își facă apariția vreun instructor de aviație – aceștia erau porecliți „pălăriile negre” pentru că purtau toți șepci negre, cu o insignă de parașutist prinsă de ele –, care zbiera să încetăm. Mi-l amintesc pe unul care a țipat o dată la noi:

— Credeți că nu știu eu cine sunteți?... Navy SEAL... terminatori nenorociți!

Alt instructor ne-a luat deoparte și ne-a spus:

— Știu prin ce ați trecut. La fiecare una-două grupe primim tipi ca voi. Țineți minte, și eu am o datorie de îndeplinit, iar școala aceasta este foarte importantă pentru frații și surorile voastre din Armată, Marină și Forțele Aeriene. Fiți profesioniști și nu le faceți viața grea pălăriilor negre!

Apoi a râs și a zbierat:

— LA PĂMÂNT!

Ne-am așezat în poziție, obligați să facem zece flotări și să le numărăm cu voce tare. Nu uitați: în etapa a treia la BUD/S, de fiecare dată când primeam comanda „la pământ”, trebuia să facem 50 de flotări. Eram obișnuiți să facem câteva mii pe zi.

Liderul grupului nostru ținea ritmul, iar noi ceilalți număram.

— Jos... UNA!

— Jos... UNA!

— Jos... UNA!

— Jos... UNA!

Am numărat până la unu de vreo 30 de ori până să țipe pălăria neagră la noi:

— Sus! Ticăloșilor! Treceți înapoi la grupa voastră!

Ei au fost buni cu noi, iar noi am fost buni cu ei... în cea mai mare parte a timpului. După primul meu salt cu parașuta, i-am spus unei pălării negre:

— A fost cel mai tare lucru pe care l-am făcut în viața mea!

Trebuie să fi fost tare amuzat de entuziasmul meu, nimic din ce nu mai văzuse de sute de ori înainte. Trapa păruse mică, dar lumea de afară enormă; era ca un ecran mare, fals, cu cer pe o parte și copaci pe cealaltă. Saltul în sine era o învălmășeală zgomotoasă, nu îți aminteai mare lucru, urmată de un „Sfinte Sisoe” și apoi de o senzație de calm. Și de o aterizare dură. Mi-a luat trei săptămâni până să stăpânesc aterizarea. Și m-am bucurat enorm când am reușit. Cu cât dura mai mult, cu atât trebuia să facem mai multe sărituri.

Oricum, niciunul dintre noi nu a întâmpinat dificultăți majore și am absolvit cu toții la timp. Mi-au dat aripile de parașutist – o insignă grozavă, în formă de aripi argintii ieșind din pânza unei parașute – și am fost foarte mândru. Saltul dintr-un avion îți schimbă viața, iar eu voiam tratamentul complet: „aripile sângerii”.

Auzisem despre asta de la instructori, de la alți membri SEAL și de la regimentul 82 Parașutiști. Toți vorbeau despre acest ritual de trecere folosind cuvintele „pe vremea mea...” Fusese interzis în mod oficial, dar știam că încă mai era practicat printre împătimiți.

Am bătut la ușa biroului instructorului meu preferat. Mai erau alte trei pălării negre înăuntru. I-am înmânat insigna în formă de aripi, dar îi scosesem clipsul, astfel că acul ascuțit se vedea în toată splendoarea lui. M-a întrebat ce vreau.

— Încă nu merit aceste aripi, i-am răspuns eu. Știu ce faceți la regimentul 82.

— E ilegal, O’Neill.

— Puneți-mi insigna.

Ne-am uitat unul la altul pentru o secundă. El a încuviințat din cap și s-a apropiat de mine. A ținut insigna cu mâna stângă, iar cu pumnul drept mi-a înfipt-o pe partea stângă a pieptului. Apoi am dat mâna. M-am uitat apoi la celelalte trei pălării.

— Ei bine? le-am spus.

S-au apropiat cu toții și, unul câte unul, mi-au înfipt aripile și mai adânc în piept, apoi mi-au zâmbit și mi-au strâns mâna. Eram în sfârșit parașutist.

Era timpul să conduc pentru prima oară până în Virginia Beach. Era timpul să mă alătur legendarei Echipe SEAL 2.

CAPITOLUL 7

În prima noapte în Virginia Beach, am mers împreună cu patru dintre colegii din Grupa 208 la Peabody's, un club renumit pentru cei cu vârsta peste 18 ani. Îmi plăcea muzica dinăuntru, dar simțeam nevoia de o gură de aer curat, așa că mi-am luat o bere și am ieșit afară. Păcat că locul nu avea terasă.

Aveam 20 de ani și eram obișnuit cu Butte, în Montana. Aparent, în lumea normală nu ai voie să cumperi o bere și să o bei pe trotuar. Nici nu luasem bine o gură, că am și simțit cum mă ia cineva de braț. Era un polițist local și mă trăgea spre mașina lui.

Nu mă gândeam decât că aveam o bere desfăcută și, pe deasupra, mai eram și minor.

M-a izbit brusc gravitatea situației. Dacă ești arestat pe baza unor acuzații asociate cu alcoolul în prima zi la o echipă SEAL, te dau afară. Mi-au trecut prin fața ochilor toate lunile pline de sudoare, sânge, nisip și frig. Tocmai dădusem cu piciorul la tot pentru că încă nu împlinisem 21 de ani – mai aveam mai puțin de un an.

Mi-am adus aminte că am în portofel permisul de conducere expirat al fratelui meu mai mare, Tom. Îl luasem pe când eram în ultimul an la liceu și îl păstrasem și după plecarea din Butte. Nu doar că era expirat, dar de pe el mă privea și fața serioasă a fratelui meu, cu care nu semănam deloc. Mi-am spus în sinea mea că nu am nimic de pierdut și mi-am scos portofelul. I-am dat permisul polițistului și am întors capul în timp ce îl verifica. Așteptam să dea cu mine de pământ, dar doar și-a notat informațiile pe un clipboard și mi l-a dat înapoi.

— Data viitoare să stai înăuntru, Montana.

Câteva săptămâni mai târziu am primit un telefon din Butte. Era Tom, care se întreba de ce primise o amendă pentru că băuse alcool pe o stradă în Virginia Beach.

— Nici măcar nu am fost vreodată în Virginia Beach! mi-a zis el.

•

Baza echipei SEAL 2 era la Naval Amphibious Base, un

complex cu o suprafață de 8 km² într-un mic golf în Atlantic, pe nume Little Creek Cove. Echipa în sine ocupa o clădire de două etaje, având o sală de forță, un vestiar și niște birouri la parter. La etaj erau ceea ce numeam barăcile plutoanelor, un fel de cluburi pentru cele opt plutoane a câte 16 membri fiecare.

M-am cazat într-o vineri, știind că va fi zi scurtă și gândindu-mă că voi avea timp să mă orientez pe acolo până luni. Împărțeam o cameră cu Christian, un amic din Grupa 208, fiindcă nu primeam alocație pentru cazare și nu ne permiteam să plătim chiria din salariile noastre mici. De asemenea, mâncam la cantina Forțelor Navale, nu pentru că voiam, ci pentru că eram săraci.

Când am ajuns acolo în prima zi, încă mă despărțeau de statutul de membru cu drepturi depline trei luni de antrenament tactic și un examen oral de două ore. Aroganța debordantă pe care o dobândisem în urma absolvirii BUD/S și a școlii de parașutism? S-a evaporat. Nu știam cum să vorbesc sau să mă port în preajma acestor tipi.

Bineînțeles că primul SEAL pe care l-am întâlnit se întâmpla să fie cel mai dur dintre cei mai duri instructori de la BUD/S din Coronado: Instructorul Woodie. Până și numele suna răutăcios. Era un tip intimidant, un adevărat fenomen din punct de vedere fizic. Un ticălos legendar la BUD/S. Pedeapsa standard de a-i pune pe băieți să alerge peste dunele de nisip, să se arunce în apă și apoi să se rostogolească prin nisip nu era îndeajuns de rea pentru el. Ne punea să ne târâm pe coate până la apă și înapoi câteva sute de metri, iar și iar, până când băieții se ridicau și renunțau. Nu se știe câți candidați SEAL a forțat să se retragă prin metodele lui, schimbându-le pentru totdeauna viața – doar pentru că era un nemernic.

Sau cel puțin așa credeam pe atunci. Într-o zi, pe când zbiera la noi în stilul lui obișnuit, ne-a oferit o explicație. Îi voia doar pe tipii capabili să îndure cele mai ridicole batjocuri, care nu renunțau niciodată și care ar fi făcut orice să meargă mai departe. Cel mai probabil, aceștia erau cei care aveau să absolve și, ulterior, să i se alăture în misiuni și poate chiar la război.

Când l-am văzut, am avut impresia că sunt în Coronado, în toiul Săptămânii de Iad. Ca un idiot, am spus „Hooyah, Instructor Woodie!”, un fel de strigăt de luptă folosit la BUD/S.

— Ce dracu’ spui acolo, tipule? Faci parte dintr-o echipă SEAL acum, gata cu *hooyah,* gata cu instructorul cutare. Sunt Woodie.

— OK, super, Woodie, am reușit să spun.

Mi-a luat ceva timp să mă obișnuiesc să îi spun pe nume. S-a dovedit a fi unul dintre cei mai de treabă și mai sufletiști oameni pe care i-am cunoscut. Un mentor adevărat, cu un simț al umorului desăvârșit, mereu dispus să le explice novicilor tacticile echipelor și modul de funcționare al acestora.

Între membrii echipelor SEAL sunt evidente egalitatea și respectul reciproc – chiar și între ofițeri și soldații fără studii superioare. Ne adresam ofițerilor pe numele mic și nu trebuia să îi salutăm tot timpul. Ofițerii erau cei cu diplome de facultate – trebuia să ai una ca să fii ofițer. Dar până și ei recunoșteau că toți trecuserăm prin ceva mult mai solicitant decât patru ani de facultate – BUD/S. Când venea vorba de misiuni, ofițerii erau responsabili pentru ele și pentru organizarea lor. Soldații gândeau și executau tacticile. Dar era un mare du-te-vino. Existau și programe pentru soldații care voiau să devină ofițeri, dar eu nu am simțit niciodată nevoia, chiar dacă aș fi câștigat mai mulți bani. Eram mulțumit de statutul meu.

După Instructorul Woodie – scuze! după Woodie – a doua persoană pe care am cunoscut-o a fost Neil Roberts. Era blond-roșcat, ca mine, iar numele lui era aproape ca al meu, doar că invers. Dar sigur că nu mă lăsam atras de astfel de trivialități. M-a impresionat din prima cu aerul lui de SEAL suprem. Încă deținea recordul la traseul cu obstacole BUD/S și mereu termina primul antrenamentele în echipă. Pentru mine era modelul perfect din toate punctele de vedere: de la condiția fizică impecabilă, la cât de ordonat îi era vestiarul. Tot ce făcea avea un scop eficient. S-a uitat la echipamentul meu și mi-a explicat imediat ce anume trebuia să vină unde și de ce, și ce nu îmi va fi de folos. Era un tip foarte serios, dar generos în același timp.

În prima zi m-a dus la prânz la un Arby’s situat vizavi de bază și m-a tratat ca pe un egal. Friptura de vită și respectul său față de mine au fost niște surprize neașteptate. Îmi amintesc că mi-am spus în sinea mea: *Oamenii ăștia sunt impresionanți.*

Deși eram pe punctul de a deveni eu însumi SEAL – denumirea oficială era foarte cool: Naval Special Warfare Operator (Operator Forțele Navale Speciale) – încă eram naiv. La fel ca majoritatea oamenilor, și eu presupuneam că trupele

SEAL sunt mereu plecate în misiuni sub acoperire. Pe atunci credeam că toți cei din clădire care purtau Tridentul în piept – insigna aurie cu stema SEAL – aveau deja câteva omoruri la activ, probabil folosind nimic altceva în afară de cuțit. În 1997, eram destul de departe de adevăr.

Niciun membru SEAL nu mai avusese parte de acțiune adevărată de la invazia S.U.A. în Panama, când tipii din Echipa SEAL 4 au intrat într-un schimb de focuri major pe Aerodromul Paitilla, încercând să oprească avionul coruptului dictator Manuel Noriega. Trei plutoane SEAL se parașutaseră în ocean cu bărcile pneumatice în spate și parcurseseră restul drumului până la aerodrom cu barca. Pentru că regulile de luptă le cereau să provoace trupele lui Noriega înainte de a trage, au fost nevoite să își divulge prezența. Panamezii au răspuns deschizând focul dintr-un hangar, omorând patru soldați SEAL și rănind alți șapte dintre cei 15 membri ai plutonului principal. Panamezii au adus rapid întăriri, dar nu au avut șanse în fața membrilor SEAL rămași.

Asta se întâmpla în 1989, cu opt ani în urmă – același an care marcase căderea Zidului Berlinului și începutul unei mult prea scurte Pax Americana. După aceea, câțiva băieți din Echipa SEAL [...] au purtat câteva lupte prin Somalia, în perioada redată și în filmul *Elicopter la pământ.* În afară de o implicare marginală în primul Război din Golf, cam asta a fost tot. Deși apelul începea în fiecare dimineață sub un semn pe care scria „Ești pregătit de război astăzi? Ar trebui să fii”, membrii SEAL nu mai trăseseră un glonț de ani de zile. Dar nimeni nu recunoștea asta în preajma civililor, nici măcar în fața prietenilor apropiați din afara Trupelor SEAL. Apelam la clasica placă „n-am voie să vorbesc despre asta”, lăsând impresia că erau în desfășurare o grămadă de misiuni ultrasecrete. De fapt, noi între noi ne refeream la toată șarada aceasta numind-o „Minciuna americană[15]”.

În unitățile de luptă există o veche zicală: „Antrenează-te ca și cum ai lupta!” Obișnuiam să râdem de acest motto deoarece știam adevărul. L-am reformulat astfel: „Antrenează-te ca și cum te-ai antrena!”, fiindcă știam că doar atât avea să se întâmple.

[15] În original *Living the lie,* aluzie la mottoul american *Living the* (*American*) *dream* – „Trăind visul (american)” (n.t.).

Oricum, când m-am prezentat la Echipa SEAL 2, i-am tratat pe toți cei care purtau Tridentul cu respect, așa cum meritau. Chiar dacă nu fuseseră în bătaia gloanțelor, plecaseră cu toții în misiuni peste hotare, dispuși să lupte. Pur și simplu, încă nu avuseseră ocazia.

În primele două luni la Echipa 2, cei nou-veniți am fost într-un fel de purgatoriu. Nu puteam deveni membri SEAL cu acte în regulă până nu terminam cele 13 săptămâni de antrenamente tactice. Problema era că aceste cursuri se țineau doar de vreo două ori pe an și am fost nevoiți să așteptăm să înceapă unul nou. Între timp, ne pregăteam în fiecare zi împreună cu restul echipei. Nu se compara cu agonia de la BUD/S. Aici eram odihniți și în formă, iar alergările de 6 km se încheiau uneori cu câteva lăzi cu bere rece și o călătorie cu autobuzul vesel înapoi în Little Creek. Descopeream treptat că luptătorii SEAL au umor, așa că trebuia să îmi cresc nivelul.

Dar ziua de marți tot era de rahat. În fiecare marți înotam în jur de 3 km în ocean, indiferent de vreme. Dacă erau 40 de grade afară, înotam. Dacă ningea și apa era rece ca gheața, înotam. Uram cu toții această activitate, dar devenise amuzant să vedem ce scuze mai găseau oamenii ca să scape de ea. Nu o vedeam ca pe o sustragere, ci mai degrabă ca pe un concurs de inventivitate. Dacă aveai nevoie de o programare la dentist, o planificai pentru marți-dimineața. La fel și cu alte programări medicale. Mereu mă bufnea râsul când intram în sala de ședințe a echipei marți-dimineața și vedeam câțiva colegi îmbrăcați în echipamentul de camuflaj și nu în echipamentul de sport.

— Și unde mergeți astăzi?

— La dentist!

Cei care nu aveau programare în ziua și la ora respectivă, trebuiau să se ducă la vestiare, sau la „cuști”, și să își pună costumul de neopren. Astfel mai câștigam timp pentru o tentativă de scăpare. Unii intrau în vestiar și ieșeau pe ușa din spate, de unde săreau gardul în parcare. Alții se ascundeau în dulapuri; un tip a decupat fundurile a trei genți de sport și le-a cusut împreună. Intra în ele și nimeni nu se gândea să îl caute acolo, pentru că arătau ca trei genți puse una lângă alta pe un raft, toate mult prea mici cât să încapă un om în ele.

Chiar dacă nu reușeai să te faci nevăzut, tot nu era prea târziu. De obicei luam autobuzul până la Lesner Bridge și de

acolo înotam până la Chesapeake Bay Bridge-Tunnel. În timp ce unii se urcau în autobuz, alții se prefăceau că au nevoie urgentă la toaletă și stăteau acolo până pleca autobuzul. Ba chiar alergau apoi după autobuz îmbrăcați în neoprene, dând disperați din mâini, prefăcându-se supărați că îl rataseră. Foarte amuzant.

Șefilor noștri de pluton nu li se părea astfel. Ne pedepseau anulându-ne permisiile de weekend și dându-ne evaluări proaste. Dar ce conta, noi puneam bazele unei tradiții.

În acele prime zile am descoperit o altă tradiție amuzantă. Când se strângea toată echipa, noi, novicii, eram rugați să venim în față și să „spunem câte ceva despre noi!" Înainte să îmi termin de spus gradul, toată echipa a strigat „Taci dracu' din gură!" Operatorii seniori adăugau comentarii precum „Mănânci căcat!!" sau „Să-ți iasă pe cur!!" Toți râdeau cu gura până la urechi. Când se potoleau, cineva spunea: „Serios, spune-ne ceva despre tine".

Și o luau de la capăt.

Era un fel de batjocură extinsă și bine-intenționată. Ne numeau „carne proaspătă", sau colectiv „cărnuri", și noi trebuia să zâmbim și să strângem din dinți. După câteva luni, a apărut un loc pentru noi la cursul de antrenament tactic și nici că putea pica mai bine. Cursul de 13 săptămâni a constat în versiuni avansate ale probelor prin care trecuserăm în Coronado și pe insulă. Am exersat scufundări militare în Puerto Rico, și tactici de război pe uscat și folosirea armelor la Fort A.P. Hill în Virginia. Chiar și după toate acestea, eram încă în perioada de probă. Comandamentul ne urmărea fiecare mișcare, de la interacțiunile sociale cu restul echipei la performanțele din timpul pregătirii fizice – inclusiv temutul înot de 3 km. Prin urmare, nu aveam de gând să mă ascund prin genți de sport sau să stau o veșnicie pe toaletă ca să scap. Când comandamentul consideră că ești pregătit, ești supus unui examen oral de două ore în fața unor membri seniori SEAL. Testul este intens și necesită luni de studiu. Puteau să te pună să faci orice, chiar mai multe lucruri deodată. De exemplu, să asamblezi o mitralieră în timp ce răspunzi la întrebări despre proprietățile detonatorilor electrici versus non-electrici.

Examinarea mea a fost aproape un dezastru, pentru că fac mereu pe deșteptul. În dimineața aceea, eram la vestiar, mă

îmbrăcam pentru antrenamentul fizic, iar în „cușcă” mai era un tip pe care nu îl mai văzusem până în acel moment. Era tot roșcat, poate cu vreo zece ani mai în vârstă, și mi-a spus că îl cheamă Mark. M-a rugat să îi împrumut un izopren și i-am dat unul.

Apoi l-am pierdut din ochi, până am ajuns la traseul cu obstacole. Aveam în echipă un tip pe nume Art – o ciudățenie a naturii, foarte priceput la tot ceea ce făcea. Înota repede, alerga repede, trăgea cu arma perfect, era un super-SEAL. Eu încă încercam să mă afirm în acest grup elitist, așa că, atunci când Art a luat-o înainte, ca de obicei, am pornit după el. M-am spetit să îl prind din urmă, dar degeaba. Când am ajuns la secțiunea de traseu în care trebuia să treci rapid printr-un șir de anvelope, călcând în interiorul fiecăreia, am început să sar peste câteva în speranța că recuperez niște timp. La un moment dat, când alergam printr-un tunel, am auzit pe cineva strigându-mi din spate:

— Hei, nu poți să sari peste cauciucuri!

Am întors capul să văd cine era ticălosul: Mark, tipul cel nou.

Aveam de parcurs trei astfel de ture, iar la a doua, Art și cu mine eram mult în față, dar eu tot eram în urma lui, așa că am sărit din nou peste câteva cauciucuri. Mark, trecând pe lângă mine din sens opus, dar cu o jumătate de tură în urmă, m-a văzut și a strigat din nou:

— Hei, ți-am spus, nu poți să sari peste cauciucuri.

— Dacă ai fi fost destul de rapid, i-am strigat eu, m-ai fi văzut trișând și la alte probe, dobitocule.

Am terminat traseul cu obstacole la mustață de primul loc și nu mi-a mai stat mintea la Mark. Eram mult prea agitat ca să mă gândesc la altceva în afară de testul care urma. Într-un final, a venit momentul. Am intrat în sală și m-am uitat la comisia examinatoare din fața mea. Fix în centrul comisiei era tipul roșcat, Mark. Aparent, el era noul șef, Command Master Chief. Am stat acolo încremenit, încercând să nu scot niciun sunet.

— El e tipul care trișează la traseul cu obstacole și vrea Tridentul, a fost primul lucru care i-a ieșit din gură. Simți nevoia să trișezi ca să câștigi, O’Neill?

— Da, dacă vreau să îl bat pe Art! am încercat eu să fiu amuzant. Mark nu a râs. M-a ars destul de tare din această cauză, dar până la urmă mi-a dat Tridentul. Din acel moment,

am devenit Naval Special Warfare Operator, un Navy SEAL afurisit.

CAPITOLUL 8

Trecuseră aproape doi ani de când mă înrolasem în Marină și încă nu pusesem piciorul pe un vas. Însă acest gol din CV-ul meu avea să se umple într-un mare stil odată cu prima mea misiune. Am condus până la baza Marinei de la Camp Lejeune și ne-am îmbarcat pe USS Austin, unul dintre cele trei vase care alcătuiau Mobile Amphibious Ready Group. Austin era o navă amfibie de transport clasică, din anii ’60, cu o lungime aproximativă de 174 m, având capacitatea de a transporta o mie de trupe. Am plecat spre Rota, în Spania, și am stat pe mare în jur de 14 zile. Până atunci, nu trecuseră niciodată mai mult de câteva ore fără să văd pământ.

Nu răspundeam la vreo criză mondială anume, eram doar parte din puterea militară pe care America o proiecta asupra întregii lumi oră de oră, zi de zi, an de an, pregătită oricând să își facă datoria.

Era prima mea experiență alături de pușcașii marini. Eram impresionat. Proaspăt ieșit din școala de lunetiști SEAL de la Camp Atterbury, Indiana, învățasem să trag la țintă ținând cont de vânt și de distanță, să conduc un atac asupra unei ținte în mișcare, să calculez distanțe folosind puncte din raza mea vizuală prin reticulul lunetei și să fac calcule geometrice rapide. De asemenea, știam să identific un alt lunetist vizualizând traiectoria glonțului în aer, să mă camuflez și să mă apropii la câțiva metri de țintă fără să fiu văzut. Devenisem destul de bun la toate aceste lucruri, intrând în primii 20 la sută dintr-o grupă de lunetiști capabili.

Dar nu mă comparam cu lunetiștii Infanteriei Marine. Cursul de lunetiști al Naval Special Warfare a fost conceput de un tip din Marină, Sergentul de Artilerie Carlos Hathcock, care se poate să fi fost cel mai faimos lunetist din istorie, cu 93 de asasinate confirmate în Vietnam și probabil încă de trei ori pe atât neconfirmate oficial. O dată a eliminat un lunetist inamic de la distanță mare, lovindu-l în ochi prin propria lunetă. El a perfecționat arta camuflajului și a urmăririi. Conform unui necrolog pe care l-am citit la un moment dat – Hathcock a murit

în 1999 – tipul a parcurs odată 1 km în câmp deschis, târându-se prin tufișuri, și a rămas nevăzut chiar și când a ajuns la câțiva metri de inamic. S-a târât trei zile și trei nopți, dar și-a eliminat ținta, un general vietnamez. Lunetiștii Marinei de pe USS Austin erau urmași demni de reputația lui, fiind la curent cu toate metodele sale. Ne-am distrat pe cinste vorbind despre folosirea reticulelor, descifrarea hărților de amplitudine și toate celelalte chestii care încălzesc inima de gheață a unui lunetist. Apoi urcam în elicoptere și trăgeam în butoaiele care pluteau în ocean. Un fel de team building pentru lunetiști.

Cât despre programul zilnic la bord – dormitul în cușete mici, suprapuse câte trei, legănatul constant al vasului –, m-am obișnuit destul de repede cu el. Ba chiar îmi plăcea. Am dezvoltat un respect real pentru faptul că există oameni în Forțele Navale care au ocupații mai grele decât membrii trupelor SEAL. Se spetesc pe navele acelea, muncind ore îndelungate fără să fie apreciați de nimeni. Forța navală și defensiva avansată reprezintă cheia stabilității globale. O mulțime de oameni muncesc pe brânci zilnic, fără să aibă parte de prea multă recunoștință.

De exemplu, un mecanic muncește o bună parte din zi în căldură și întuneric, printre mașinării, iar apoi trebuie să stea patru ore de gardă. Asta m-a făcut să mă gândesc la ceva ce observasem la BUD/S: mulți dintre tipii care renunțau nu fuseseră niciodată în flotă. Cei care văzuseră cum este viața la bord cedau ultimii, știind la ce ar fi fost nevoiți să se întoarcă, înțelegerea acestui lucru m-a ajutat ulterior în carieră, pentru că am mai fost staționat de două ori pe nave și le spuneam mereu tipilor noi:

— Ascultați, și eu eram arogant când eram mai tânăr, dar nu le faceți zile fripte oamenilor de aici. Muncesc mai mult decât voi.

Mai ales pe mare. În calitate de SEAL, nu aveam nicio sarcină la bord. Se spune că pe mare, acronimul SEAL nu mai provine de la SEa, Air și Land, ci de la Sleep (Dormi!), EAt (Mănâncă!) și Lift (Antrenează-te!). Nava avea și o sală de forță înghesuită și două benzi de alergare. Legănatul vasului pe valuri făcea alergările pe bandă mai interesante. Ne antrenam mult, jucam cărți și jocuri de societate. Pe atunci nu aveam jocuri video, iar internetul avea conexiune foarte slabă, așa că emailurile erau

rare. Erau condiții prielnice crizelor de claustrofobie, dar partea bună era că ajungeam să ne cunoaștem foarte bine între noi.

Și, desigur, găseam tot felul de metode creative de a nu sări peste tradiționala cursă de înot de 3 km – cum am fi putut altfel să ne desfășurăm misiunile despre care „nu aveam voie să vorbim” fără să ne perfecționăm constant tehnica în ocean? În mijlocul Atlanticului, coboram barca pneumatică la apă – nu cea de dimensiuni mici pe care învățaserăm să o iubim în Săptămâna de Iad, ci una mare, semirigidă, de vreo 9 m – și mergeam la motor la vreo 3 km de vas. Acolo săream cu toții în apă, cu excepția echipajului, și înotam înapoi. Era o senzație dată naibii acolo în larg. Vorbim de o adâncime de 2 500 m și cea mai curată apă din lume. Înainte să pornim, unul dintre tipii din echipajul bărcii mi-a dat o țigară, pentru că le spusesem că voiam să fiu primul om care fumează una în mijlocul Atlanticului. Și așa am făcut.

După călătoria pe mare, din moment ce nu era niciun război în desfășurare, am pornit într-un mic tur al Europei, incluzând Spania, Italia și Grecia. Pentru un tip din Butte, Montana, a fost o experiență revelatoare. M-au distrat foarte tare toate micile diferențe. Asta se întâmpla înainte de euro, așa că fiecare țară avea moneda proprie. Unele erau atât de devalorizate, încât eram convins că țările respective printează bani la greu. Mi-a plăcut la nebunie să scot 9 milioane de lire turcești de la bancomat.

Singura noastră misiune era să ne angajăm în exerciții prestabilite cu diverși aliați NATO. Nu că lucrul acesta ar fi fost complet lipsit de riscuri. Antrenamentul nostru implica mereu o doză de pericol – și avea să devină și mai periculos pe viitor. Într-un exercițiu, am mers împreună cu un alt lunetist într-un elicopter „Huey” de pe vremea războiului din Vietnam, pentru a arunca butoaie în ocean. Mai apoi am tras în ele din elicopterul în mișcare. Voiam să vedem cât de repede putem să le ciuruim astfel încât să le facem să se scufunde.

Pilotul era un căpitan de Marină foarte tare, alături de care zburam des. Vechile elicoptere Huey aveau geamuri care se lăsau în jos, ca autobuzele cu care mergeam la școală – trăgeai de o manetă care le debloca, apoi le împingeai în jos. Pilotul fuma ca un turc și arunca mucurile pe geam în timp ce noi trăgeam în butoaie în voie. Era un comportament cam grosolan,

dar era distractiv.

În timp ce pilotul fuma, iar noi trăgeam în butoaie, am auzit brusc o bubuitură puternică. M-am întors instinctiv în direcția sunetului și am văzut că din motor nu mai rămăsese aproape nimic. Calculele erau simple: aparatul de zbor avea un singur motor. M-am uitat la pilot, își punea centura. M-am uitat la celălalt lunetist. Se uita în jos, spre apă, parcă se gândea să sară. Știam că trebuie să iau o decizie: Când să sar? Să risc să rămân blocat într-un elicopter pe cale să explodeze sau să sar în ocean? Am studiat din nou distanța. În mod evident, eram prea sus, la cel puțin 150 m. Nu te refaci după o astfel de săritură.

Primul lucru pe care l-a făcut pilotul când a auzit bubuitura a fost să ducă țigara la gură, calm, și să tragă un ultim fum. L-a expirat, a aruncat mucul pe geam și a spus: „Futu-i”. Apoi a început să își manevreze pasărea schilodită înapoi spre puntea de aterizare a navei, care mie îmi părea foarte departe. Trăgea de tot felul de manete și, parcă prin puterea voinței, înaintam. Nava se apropia cu viteză, dar noi cădeam și mai repede. Elicopterul abia avea altitudine când s-a lovit de pupă și a alunecat spre provă în loc să se lovească de cocă și să se prăbușească în ocean.

Am coborât cu toții teferi și nevătămați. Elicopterul a stat pe tușă o perioadă, dar cumva au reușit să îl facă din nou să zboare. Mecanicii sunt nemaipomeniți.

În săptămâna următoare, am mers la o bază în Italia, unde am făcut exerciții cu un H-53s vechi, un elicopter mare cu un rotor imens. La final, nava noastră a plecat din port fără noi și am fost nevoiți să zburăm cu H-53-ul pentru a o ajunge din urmă. Nu am fost prea fericiți. Tocmai fusese lansat filmul *Salvați soldatul Ryan,* iar noi am fi vrut să rămânem la bază să îl vedem. Probabil că atitudinea noastră negativă a avut un impact puternic, pentru că elicopterului i-a explodat un motor la decolare și a trebuit să aterizeze forțat. De data asta, accidentul s-a produs prea rapid și la o altitudine prea mică pentru a mai trage un ultim fum din țigară sau a ne gândi să sărim. S-a auzit o a doua bubuitură și elicopterul a luat-o drept în picaj. Am reușit să mai atenuăm căzătura folosind „autorotația”. Nu sunt foarte sigur ce înseamnă asta, dar, după cum spuneam, piloții sunt tari. Vestea bună era că eram teferi și ne-am întors la bază la timp pentru genericul de început al filmului.

Apoi, în sfârșit, ne-au dat de făcut niște muncă adevărată. Planificam un exercițiu militar în Albania când am primit informații că gruparea Al-Qaida plănuia un atac asupra oficialilor de acolo. Îmi amintesc că cineva a menționat numele Osama bin Laden. Marina ne-a dus la ambasada din Tirana pentru a întări securitatea. Patrulam împreună cu prietenul meu Mike Johnson pe teritoriul ambasadei. Eram îmbrăcați în civil și mă gândeam că suntem foarte cool. Chiar în acel moment, prin fața ambasadei a trecut o mașină din care se trăgea cu un pistol de pulverizare cu flacără. Erau doar niște golani puși pe scandal. Abia dacă mi s-a accelerat pulsul, dar aceea a fost prima oară când s-a tras în mine.

Am alergat spre mașină, dar a demarat în trombă.

Nu am avut niciun moment de ezitare în fața potențialului pericol. Ne antrenam pentru aceste momente de foarte mult timp. Chiar și știind că niște colegi fuseseră răniți în Bosnia și Kosovo, voiai să fii unul dintre cei care are parte de acțiune reală, deoarece ei capătă aproape instantaneu statut de legendă. Voiam și eu asta, voiam să fiu cel mai bun.

Dar nu aveam să îmi primesc porția de acțiune, cel puțin nu în această misiune. Când a avut loc marele eveniment – întâlnirea președintelui Albaniei cu niște amirali – ne-au dus din nou acolo. Am identificat o zonă mai înaltă pe acoperiș, pentru a ne ocupa pozițiile de lunetiști, având cu noi și un observator care să ne ajute să identificăm diverse pericole vizavi. Nu m-am ales cu altceva în afară de clasica arsură solară din pricina expunerii la soare. Acesta a fost sfârșitul misiunii. Am aterizat înapoi în Virginia Beach și primul lucru pe care l-am făcut a fost să mergem la Taco Bell.

•

La începutul anului 2000, am mers în prima mea misiune în Orientul Mijlociu, la bordul unui portavion. Misiunea avea să apară pe primele pagini ale ziarelor din întreaga lume. Iată cum a prezentat-o Baltimore Sun:

> Într-o noapte liniștită, la începutul lunii, un elicopter Seahawk al Forțelor Navale a survolat în mare viteză apele întunecate ale Golfului Oman și a planat deasupra petrolierului Volganeft, care arbora steagul rusesc și era ancorat foarte aproape de Emiratele

> Arabe Unite. Dintr-odată, zece membri ai trupelor SEAL – îmbrăcați în negru din cap până în picioare și înarmați cu puști M-16 și mitraliere – au coborât pe punte și au adunat echipajul laolaltă. Echipele SEAL au găsit documente conform cărora cele 4 000 de tone de petrol de la bord – echivalentul a 29 200 de barili – fuseseră extrase din Iran. Dar imaginile prin satelit arătau că ruta petrolierului începuse în Irak, iar graficele călătoriei fuseseră șterse. Trupele SEAL i-au interogat pe membrii echipajului, care au avut versiuni diferite în legătură cu ruta și cu opririle în Iran. Dovezile găsite la bordul Volganeft pe 2 februarie includ și o mostră de petrol. Un laborator din Statele Unite a analizat-o, iar câteva zile mai târziu, Secretarul Apărării William S. Cohen a anunțat rezultatele: petrolul provenea din puțuri irakiene, o încălcare flagrantă a sancțiunilor impuse de Națiunile Unite.

Eu am fost unul dintre membrii SEAL îmbrăcați în negru din cap până-n picioare. A fost prima misiune cu urcare la bordul unui vas din elicopter – dintotdeauna. Mă antrenasem pentru acest lucru, dar nu auzisem de cineva care să o fi făcut vreodată în realitate. Sarcina mea ca lunetist a fost să rămân în elicopterul care plana deasupra petrolierului și să le ofer acoperire colegilor mei care urcau la bord. Desigur, era o navă comercială, nu una de război. Nu știam dacă va trebui să arunc pe cineva în aer, dar eram pregătit pentru orice eventualitate. Totodată, a fost primul interogatoriu la care am asistat. Nu trebuia decât să îi facem să vorbească, și, așa cum a spus articolul, fiecare a venit cu o altă poveste.

Am preluat comanda petrolierului și l-am ghidat spre Oman, unde l-am predat autorităților, cu tot cu echipaj. Se presupunea că operațiunea aceasta trebuia să fie micul nostru secret, dar iată-ne la știri.

În anul următor, am fost trimiși în Kosovo, cu escală în Germania. Deși conflictul se încheiase în 1999, încă mai era nevoie de forțe de menținere a păcii. Mai multe plutoane făceau cu schimbul din Germania la Camp Bondsteel, în Kosovo, pentru misiuni de recunoaștere și supraveghere. Ne ascundeam în munți și îi spionam pe localnici, asigurându-ne că nu există

agresiuni. Am învățat două lucruri: (1) echipele clandestine de recunoaștere și supraveghere sunt compromise mai mereu de către localnici și (2) e de rahat să mergi pe câmpuri de mine. Iar dopurile de urechi nu ajută.

•

Spre sfârșitul verii, tocmai ne întorseserăm din Kosovo în Germania. Îmi pierdeam timpul într-un birou cu alți șase colegi. Abia așteptaserăm cele câteva săptămâni de rutină relaxată: adunarea dimineața, pregătire fizică, câteva antrenamente, totul gata până la ora 16:00. Înapoi la barăci, care fuseseră modernizate față de anul precedent, ne aranjam și mergeam la un pub irlandez.

Îi scriam un e-mail unei fete pe care o cunoscusem în Lituania și pe care o așteptam în vizită și tocmai mă gândeam să beau o halbă de bere. Nici nu eram atent la raportul financiar pe care CNN îl prezenta la televizorul fixat de tavanul pubului. La 02:49 ora Germaniei, emisia s-a întrerupt și pe ecran au apărut, mari, cuvintele BREAKING NEWS, urmate de o imagine cutremurătoare a unuia dintre turnurile World Trade Center din New York. Dintr-o gaură imensă din mijlocul clădirii se înălța un fum negru și gros. M-am oprit din scris și m-am uitat la televizor, întrebându-mă „Ce dracu' se întâmplă?" Un martor se bâlbâia agitat, iar pe fundal clădirea era învăluită în fum. Brusc, din partea dreaptă a ecranului, un alt avion de pasageri a brăzdat cerul senin, intrând în plin în cel de-al doilea turn. O minge imensă de foc s-a înălțat din spatele șuvoiului de fum de la primul. Prezentatorul, care nici măcar nu observase, își continua interviul de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar noi am văzut totul. Am văzut, dar nu ne venea să credem.

Toată lumea striga:

— Ați văzut? Ați văzut al doilea avion?

Nu cred că au trecut mai mult de treizeci de secunde până când cineva a spus:

— Osama bin Laden. Asta e mâna Al-Qaida. Suntem atacați.

Mi-am zis în sinea mea: *Dumnezeule, viețile noastre tocmai s-au schimbat pentru totdeauna. Asta a fost.*

La fel ca toți ceilalți, ne-am uitat la televizor tot restul zilei. Nu știam cum va reacționa restul lumii. Nu știam dacă vom primi apelul: „Faceți-vă bagajele și plecați imediat". Dar ordinul nu a venit. Aparent, mai întâi trebuiau să pună un plan la punct.

Misiunea noastră s-a încheiat la scurt timp după aceea și am zburat acasă. A fost ciudat să vedem toate steagurile arborate în bernă; atmosfera era tensionată. Totul arăta diferit acum.

•

Nu plănuisem niciodată să am o carieră lungă ca SEAL, dar lucrurile se schimbaseră. Acum chiar urma să mergem la război. De fapt, Echipa SEAL [...] a zburat aproape imediat în Afganistan. La scurt timp după aceea, au început să lucreze în scopul doborârii regimului taliban – același regim care adăpostise Al-Qaida în timp ce își antrena luptătorii jihadiști și complota împotriva Americii. Voiam să mă alătur Echipei [...] pe frontul acestui nou război. Am completat toate actele pentru a aplica, dar mai întâi aveam de îndeplinit încă o misiune cu Echipa 4.

Era o perioadă interesantă. Ne antrenaserăm ani buni pentru asta, iar în acest moment, țara avea nevoie disperată de abilitățile pe care noi ni le perfecționaserăm prin atâta muncă. Ni-i imaginam pe nemernicii ăștia cu părul și bărbile lungi, așa cum văzuserăm în multe filmări cu luptători talibani, și pe mujahedini cu pălăriile lor specifice și cu kalașnikovurile cu care îi fugăriseră pe ruși înapoi la Moscova. Iar acum băieții noștri erau deja acolo în munți, gata să le strice planurile și să îi distrugă.

În toamna aceea ne-am întors acasă din Germania, pentru încă o sesiune de antrenament în Virginia Beach. Până pe 4 martie 2002, deja ne pregăteam temeinic pentru propria plecare în Mediterană. Eram la departamentul aviatic de la Little Creek, împachetând parașute, când cineva a intrat și a spus:

— Hei, îl știai pe Neil Roberts?

Neil fusese al doilea tip pe care îl cunoscusem când mă alăturasem Echipei SEAL 2 cu patru ani în urmă; după cum v-am spus, mă impresionase instantaneu cu forma fizică și cu generozitatea sa. Am remarcat imediat că întrebarea era la timpul trecut și nu mi-a plăcut.

— De ce? Ce s-a întâmplat? am spus.

— Ni s-a spus că a fost ucis în luptă.

Nu știam întreaga poveste, dar au început să circule zvonuri cum că ar fi căzut dintr-un elicopter luat cu asalt de grenade pe vârful muntelui Takur Ghar. Oamenii spuneau că elicopterul fusese nevoit să facă o manevră în picaj, iar el a rămas singur

împotriva furnicarului de inamici.

Operațiunea Anaconda a fost cea mai înverșunată bătălie din Afganistan de la încercarea eșuată de asasinare a lui bin Laden, în urmă cu trei luni. Acesta se ascundea împreună cu luptătorii săi în munții din Tora Bora.

Până în martie, Al-Qaida și insurgenții talibani se regrupaseră în Valea Shahi-Kot din estul Afganistanului. Din informațiile pe care le aveam, estimam că acolo iernau între 150 și 200 de luptători. Aceasta a fost prima dintr-un lung șir de erori care aveau să afecteze operațiunea. S-a dovedit că numărul real era cuprins între 500 și 1 000 și că erau pregătiți pentru un atac.

Pe 4 martie, lui Neil și colegilor lui SEAL le-a fost încredințată misiunea de a stabili un punct de observație pe vârful înalt de 3 000 m al muntelui Takur Ghar, care se înălța deasupra văii. În mod normal, ar fi aterizat într-o zonă mai protejată și ar fi urcat pe jos până în vârf, dar elicopterul care trebuia să îi ducă la luptă a avut o defecțiune la motor și au fost nevoiți să aștepte altul. Trebuiau să își ocupe poziția înainte de răsărit, așa că nu au avut timp să facă drumeția pe jos. În schimb, au aterizat direct pe vârf, într-o poziție mult mai periculoasă.

Conform avionului de luptă AC-130 care executase un zbor de recunoaștere mai devreme, în vârf nu se aflau luptători inamici. Aparatul și-a continuat zborul pentru a oferi sprijin într-o altă luptă din apropiere, lăsând vârful descoperit. Când a aterizat elicopterul în care se aflau Robert și echipa sa, cu puțin înainte de ora 3:00 dimineața, echipajul a observat urme de pași în zăpadă, apoi un tun antiaerian, care a deschis focul. O ploaie nimicitoare de gloanțe și grenade s-a năpustit asupra elicopterului, defectând motorul și sistemele de comandă. Pilotul a încercat din răsputeri să redreseze elicopterul, dar în zadar. Roberts, probabil pregătindu-se să deschidă focul, se poate să fi alunecat pe niște ulei și să fi căzut spre ușa deschisă. Unul dintre colegi l-a văzut rostogolindu-se către margine și a încercat să îl tragă înapoi. Într-un final, cele peste 90 kg ale lui Roberts, plus rucsacul de 35 kg și arma de 12 au fost prea mult. Roberts a alunecat din strânsoarea lui. Pilotul a încercat să se întoarcă după el, dar nu a mai putut controla elicopterul și a fost nevoit să efectueze o prăbușire controlată, izbindu-se de sol la vreo 6 km mai jos pe munte.

Știm că Roberts a supraviețuit căderii, din imaginile filmate de

o dronă. Se vede cum un luptător singuratic ține piept unui puhoi de inamici timp de nouăzeci de minute după căderea din elicopter. Apoi a fost răpus chiar cu câteva clipe înainte ca un al doilea elicopter să vină pentru o tentativă de salvare.

Colegii care au încercat să îl salveze pe Neil au aterizat în toiul aceleiași rafale de muniție ca primul elicopter. Au fost imediat încolțiți și au început să sufere pierderi. Într-un final, primind sprijin aerian, întăririle au dus o luptă aprigă timp de 17 ore, omorând numeroși inamici, cu prețul vieților a încă 6 americani și 4 răniți. O cască despre care se crede că i-a aparținut lui Roberts a fost găsită cu o singură gaură de glonț la spate. Mă îndoiesc că va afla cineva vreodată toate detaliile celor întâmplate, dar am recuperat arma lui Neil – se numea SAW și era o armă automată. Am fixat-o pe perete deasupra biroului meu, drept omagiu. Țeava este îndoită într-un unghi ascuțit – impactul căzăturii fusese atât de puternic, încât afurisita aia de țeavă s-a îndoit. A fost inutilă când a avut cea mai mare nevoie de ea, așa că a continuat să lupte cu ce a avut: câteva grenade și un pistol. Când i s-a terminat muniția, nu am niciun dubiu că a luptat până la sfârșit folosindu-și cuțitul.

Înainte să plece în această misiune, Neil îi scrisese soției o scrisoare, în eventualitatea în care nu se va mai întoarce. Spunea așa: „Deși am sacrificat libertatea personală și multe alte lucruri, am primit înapoi la fel de mult pe cât am dat. Timpul pe care l-am petrecut în Echipele SEAL a fost special. Cu toate că m-a durut, mi-a fost frig, am fost ud, obosit, înspăimântat, înfometat și furios, m-am distrat de minune”.

Când am primit vestea morții lui Neil, războiul a devenit real și pentru mine.

CAPITOLUL 9

A trebuit să completez o cerere specială ca să pot da probă pentru Echipa SEAL [...]. În Navy trebuie să faci cereri speciale pentru orice – pentru permisii, pentru a te putea muta în afara bazei și chiar pentru un tatuaj. Cred că informația despre tatuaje nu a ajuns până la mine.

Oricum, completezi cererea, i-o dai respectivului Petty Officer în a cărui subordine ești, iar el, dacă ți-o aprobă, o dă mai departe către Șeful de Pluton. Acesta, la rândul lui, o dă superiorului său, Command Master Chief. Toți trebuie să fie de acord că semnatarul petiției are șanse să ajungă în echipă. Dacă Command Master Chief crede că ești bun, atunci Command Officer va fi și el de acord și ești acceptat. Nu în echipă, ci în procesul de selecție.

În echipele SEAL convenționale sunt numeroși luptători duri și capabili. Dar nu au experiența necesară și încă nu au dovedit că sunt cei mai buni dintre cei mai buni – aceștia din urmă sunt cei doriți pentru cele mai delicate și ultrasecrete misiuni. Procesul de selecție și pregătirea durează aproape un an. Mai întâi are loc examinarea inițială, care determină dacă vei fi selectat pentru cea amănunțită, în urma căruia vei fi sau nu acceptat pentru programul de antrenament de opt luni, care este de fapt un alt proces de selecție. Șansele de reușită sunt de 50 la sută.

Așadar, floare la ureche.

Echipa [...] face anual câteva astfel de preselecții. Cei care se înscriu trebuie să treacă o versiune mai dificilă a probei de aptitudini fizice la care sunt supuși membrii echipelor SEAL obișnuite. Distanțele sunt mai lungi, timpii mai scurți și toate exercițiile au mai multe reprize. Este un test foarte serios. Dacă îl treci, ajungi în fața unei comisii formate din ofițeri superiori, iar ei te descos timp de o oră în legătură cu medaliile obținute, cu tacticile și experiența ta, cu șefii pe care i-ai avut, cu viața personală și finanțele și cu cât de mult bei – cunoscându-i pe cei din SEAL, pentru ei s-ar putea ca „doar un pic” să fie „foarte mult”. Practic, vor să se asigure că se simt în largul lor în preajma ta înainte de a te chema la încă trei săptămâni de

evaluări.

M-am prezentat în fața comisiei la sfârșitul lui aprilie 2003 și m-am simțit imediat intimidat. Toți bărbații care mă fixau cu privirea fuseseră implicați în lupte. Lupte reale. Și toți pierduseră pe cineva, colegi sau frați. Erau mult mai serioși decât membrii SEAL din baza mea, mai profesioniști. Și mai în vârstă. Nu au stat la glume, au trecut direct la subiect. De ce ar trebui să te acceptăm? Ce ai de oferit? Nu dai probe să devii Navy SEAL, ci pentru a deveni operator în Echipa SEAL. Poți face față? Era prezent chiar și administratorul-șef, care îmi verifica dosarul, asigurându-se că panglicile pe care le purtam erau în ordine și că nu lipsea nimic. Se asigura că nu purtam vreo decorație pe care să nu o fi câștigat pe merit.

Am fost invitat să mă alătur grupei care urma să înceapă pregătirea în martie 2004. Aveam aproape un an de așteptat, timp în care mi-am continuat antrenamentul și am efectuat o deplasare cu echipa mea SEAL obișnuită. Am traversat Mediterana în speranța că vom fi chemați să luptăm în Irak, dar nu a fost să fie.

În acest punct, condițiile de trai în Virginia mi se îmbunătățiseră substanțial. Împărțeam cu alți doi colegi un apartament grozav pe plajă, impresionând femeile, și trăiam visul SEAL. Însă vântul schimbării a început să bată când am primit un telefon de la sora mea, Kelley, care încă locuia în Butte. Tocmai ieșise dintr-o relație toxică și voia cu disperare să plece din oraș.

— Știi ce, ar trebui să te muți cu mine în Virginia Beach, i-am zis.

Am zburat în Montana, i-am reparat mașina, un Nissan albastru rablagit, și am condus împreună înapoi spre Virginia Beach. Până să ieșim din oraș, am descoperit că nu avea niciun ban. Bine, aproape niciun ban. Avea fix un dolar.

— E de rahat că trebuie să plătesc eu totul, dar nu te las să îți cheltuiești dolarul. Cu o condiție – ascultăm Elvis Presley tot drumul.

Și așa am făcut. Ne-am distrat de minune și nu ne-am grăbit deloc. Este un drum de 34 de ore, dar noi l-am făcut în șase zile. În acea săptămână petrecută pe drum, Kelley a condus în total patru ore – cât să ațipesc și eu puțin. În acele patru ore, a reușit să ia o amendă pentru depășirea limitei de viteză în Iowa și să

intre cu mașina într-un șanț adânc din Virginia de Vest. Un localnic cu bavețică la gât a apărut parcă de nicăieri cu o camionetă de tractare.

— Să v-ajut să ieșiți din șanț sau ceva?

Kelley, nervoasă și rușinată, i-a răspuns:

— Nu, frate, mă descurc!!... Normal că avem nevoie de ajutor!

Când am ajuns în Virginia Beach, i-am făcut rost de o slujbă la un bar numit Hometown Heroes. Îl știam pe patron, așa că i-am pus în legătură. Jur că nu am făcut-o doar ca să mă apropii de o blondă tânără și drăguță pe nume Nicole, care lucra acolo. Dar am rugat-o pe Kelley să îmi pună o vorbă bună. Nicole nu voia să aibă nimic de-a face cu mine. Deșteaptă fată. Și amuzantă, vorbăreață și independentă. Am curtat-o mult timp, dar degeaba. La început nici măcar nu știa ce e un SEAL, așa că habar nu avea că eu nu renunț ușor. Într-un final, a cedat, probabil doar ca să îmi închidă gura. Nu știa nici cât de aproape eram de a completa o cerere specială.

Ne-am căsătorit după vreun an și jumătate și am cumpărat o casă. Începeam să văd conturul unei alte vieți, una cu mai multe responsabilități.

Procesul de selecție a debutat cu și mai multe probe fizice, chiar mai dificile decât cele preliminarii. Dar din moment ce candidații erau membri SEAL deja căliți, evaluarea psihologică a fost prioritară. Voiau să fie siguri că funcționăm la capacitate maximă chiar și în cele mai groaznice condiții – cum ar fi să cazi dintr-un elicopter pe un vârf de munte împânzit de inamici. Nu era de glumit cu asta.

Am reușit să trec în faza următoare. Primele trei sau patru săptămâni au fost dedicate salturilor cu parașuta. Ulterior au schimbat structura programului, mutând salturile în ultima etapă – antrenamentul de parașutism era scump și prea mulți renunțau în faza următoare, a tacticilor de luptă în spații restrânse. Dar eu m-am bucurat să încep cu saltul din avion. Măcar porneam de sus.

Am observat imediat că nivelul e altul. Ne-am bucurat de beneficiile bugetului Echipei SEAL [...]; în loc să sărim dintr-un C-130 de pe vremea Războiului din Coreea, cum făceam la Echipa SEAL 2, am zburat în Arizona pentru a ne antrena la o bază foarte bine dotată de lângă Tucson.

•

Am dat startul zilei cu o alergare matinală de 19 km, apoi am petrecut restul ei sărind cu parașuta. Am început cu salturi HALO[16], care presupun o cădere liberă foarte lungă, urmată de deschiderea parașutei la distanță mică de sol, dar suficientă pentru ca cel care sare să rămână întreg. O variantă mai complicată este saltul HAHO[17], presupunând deschiderea parașutei aproape de îndată ce ai sărit din avion. Săream câte 30 de inși, unul după altul, ne deschideam parașutele și apoi încercam să ne aliniem în formație. Imaginați-vă 20 de oameni sub parașute deschise, fiecare la 3 m în spatele și 3 deasupra celui dinaintea sa. Noi numim această formație „stivă”. Parașutele noastre nu sunt conice, ca cele tradiționale, ci dreptunghiulare, semănând cu o aripă de avion. Poți ghida parașuta. La salturile HAHO, poți să călătorești în formație cu o viteză orizontală cuprinsă între 30 și 80 de km/oră, în funcție de vânt, și să aterizezi la 16 km distanță, într-un punct precis, pe care nu l-a văzut nimeni înainte decât pe hartă.

O formație de membri SEAL zburători este foarte tare, dar este și o tactică foarte periculoasă. Manevra de stivuire presupune prudență maximă și respectarea strictă a principiilor de bază. De exemplu, de fiecare dată când executam un salt HAHO, o luam către dreapta când săream din avion. Întotdeauna. Este o regulă de aur, pentru că ideea este ca toți să o ia în aceeași direcție. Dacă doi parașutiști – fiecare îngreunat de 45 kg de echipament – se ciocnesc mergând în aceeași direcție, e destul de înspăimântător, dar cel mai probabil nu vor muri. Dacă se ciocnesc mergând în direcții opuse, e catastrofal. În această situație, s-ar izbi unul de altul la o viteză de 32 km/oră – echivalentul ciocnirii de un zid cu 65 km/oră. Ambii parașutiști ar muri pe loc, probabil tăindu-se în două reciproc. Chiar dacă parașutiștii nu s-ar ciocni, și-ar putea încurca parașutele. Ceea ce, din nou, nu ar fi de bine. Ar fi înfășurați într-o bilă mare de mătase și ar porni în cădere liberă spre sol, gândindu-se cât de dureros ar fi ca mâna să le fie tăiată de corzile parașutei sau că mai au aproximativ 45 de secunde de trăit până să se izbească de sol.

Indiferent câte măsuri de precauție îți iei, este pur și simplu periculos. Mai târziu în carieră, am pierdut doi colegi într-o

[16] High-altitude, low-opening = altitudine mare, deschidere joasă. (n.t.).

[17] High-altitude, high-opening = altitudine mare, deschidere la înălțime. (n.t.).

singură lună în timpul salturilor de antrenament. Eram toți conștienți de riscuri. Dar treptat, frica dispare și ajungi să o înlocuiești cu o conștientizare constantă a faptului că lucrurile o pot lua razna oricând. Vrei să înveți să îți accepți mortalitatea? Sari din avion în formație, în bezna deplină a unei nopți fără lună. Și fă-o în repetate rânduri. Avantajul: eram mereu bine hrăniți. După o zi și o noapte de salturi, unul dintre noi sugera inevitabil:

— Trebuie să mâncăm o friptură diseară. Ar putea fi ultima noastră noapte pe Pământ.

La un moment dat, am testat o parașută nouă, mai performantă, concepută pentru a se mișca mai repede în aer. Era atât de rapidă, că mi s-a prins capul între corzile ei și nu puteam să ajung la declanșator. Am fost captiv ceva timp în această spirală a morții. Ajunsesem în punctul în care mi-am spus: „Dacă vrei să îți mai vezi vreodată familia, trebuie să scapi de drăcia asta”.

Nici până în ziua de azi nu vă pot spune cum am reușit să mă eliberez, dar până la urmă am tras declanșatorul și nenorocirea aceea s-a umflat în toată splendoarea ei. M-am uitat la altimetru și am văzut că eram la 1 400 m. Dacă nu aș fi tras declanșatorul atunci când am făcut-o, la 3 000 m, și aș fi așteptat până la pragul obișnuit de 1 600 m, m-aș fi izbit de sol înainte să apuc să mă eliberez din corzi.

Când am aterizat, unul dintre prietenii mei mi-a spus:

— Ce s-a întâmplat acolo sus? Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

I-am povestit.

— Dumnezeule, trebuie să rezolvăm problema asta, altfel o să moară cineva.

Doar că nu a făcut-o nimeni, iar acest lucru avea să mă bântuie într-un mod foarte crunt.

Dar am supraviețuit în ziua aceea, la fel cum am supraviețuit întregului antrenament de parașutism – fără să ies prea șifonat, doar cu câteva kilograme în plus de la toate fripturile.

•

Următoarea etapă a pregătirii, cea mai faimoasă și mai dificilă, se numește tactici de luptă în spații restrânse. Aceasta ne-a pregătit pentru un tip mai intim, dar mult mai periculos, de luptă, constând în pătrunderea în clădiri ocupate de inamici

ostili și înarmați, situația fiind de multe ori complicată de prezența civililor și/sau a ostaticilor. Ținta poate fi o casă, un hotel sau un vas – toate situații în care trebuie să străpungi bariere și defensive exterioare și apoi să operezi în spații înguste, unde poți da de capcane ale morții la orice pas.

Ne exersam mișcările de sute, chiar mii de ori, ca într-un balet violent, cu un ritm halucinant.

Instructorii nu ne scăpau din ochi. La sfârșitul fiecărei zile ne citeau scorurile, atrăgându-ne atenția și la cele mai mici scăpări și încălcări ale normelor de siguranță. La sfârșitul săptămânii se întorcea roata și ne puneau pe noi să facem un top al primilor și ultimilor cinci din clasă. N-am avut niciodată o problemă în a-i nominaliza pe cei mai buni; mă uitam în jur și îmi spuneam: „Ăsta e bun, ăsta e bun, bun, bun…” Apoi ajungeam la ultimii cinci și îmi dădeam seama că toți sunt buni și nu puteam alege! Așa că sfârșeam prin a mă trece pe mine pe ultimul loc și pe încă alți patru, la nimereală. Toți făceam la fel.

Se joacă în asemenea hal cu mintea ta, încât ajungi în punctul în care ai senzația că ai o zi grozavă, că nimic nu poate merge prost; apoi, într-o fracțiune de secundă o dai în bară, iar ei îți iau arma și te pun să repeți exercițiul, de data asta cu o mătură în loc de armă, doar ca să te facă să te simți ca un idiot. Știi că la următoarea greșeală te trimit la plimbare – pentru că erau trimiși oameni acasă pe capete.

Într-o dimineață, după câteva ore de kickboxing, vorbeam cu un tip despre ce am fi vrut să facem în Memphis în noaptea aceea. Era vineri. Nu trebuia decât să trecem cu bine de câteva ore de lupte în spații restrânse; fusese o săptămână grozavă și era aproape pe sfârșite. În a patra cameră din ultimul exercițiu, eram de aceeași parte a peretelui după ce intraserăm printr-o ușă pe colț. Am făcut dreapta. Alți doi colegi erau lângă peretele opus. În fața mea se aflau trei cabine de toaletă cu ușile închise. Simplu: eu trebuia să merg spre ele, să deschid ușa și apoi să mă lipesc cu spatele de perete; unul dintre tipii de la peretele opus trebuia să tragă dacă era vreun pericol înăuntru. La fel și cu următoarele cabine. Simplu. Singura problemă a fost că, atunci când am deschis prima ușă, tipul din spatele meu a tras trei gloanțe și toate mi-au trecut razant pe lângă cap, la câțiva centimetri de față. Am tras adânc aer în piept, am expirat, l-am privit în ochi, apoi m-am uitat la ceilalți doi colegi. Amândoi erau

cu gurile căscate. Nu le venea să creadă. În drum spre următoarea ușă, am arătat cu degetul spre unul dintre ceilalți doi și am strigat:

— De data asta tu tragi!

— Încetați focul!! a zbierat un instructor.

Am ridicat privirea. Omul se holba la noi de la postul său de observație.

— Îmi pare rău că n-am intervenit, O'Neill. Când l-am văzut trăgând, mai că mi-am înghițit fluierul. Voi trei, afară! a zis el arătând spre mine și cei doi tipi de la peretele opus. Tu! Descarcă-ți arma și rămâi în urmă, i-a spus celui care trăsese.

În după-amiaza aceea, era deja în avion spre casă. Nu l-am mai văzut niciodată.

Instructorii au o strategie foarte bine pusă la punct. Vor să știe dacă: ești o persoană care poate să greșească într-o situație limită și apoi să uite? Sau te gândești prea mult la greșeala aceea și apoi comiți una mai gravă? Orgoliul tău rănit și lipsa de încredere în sine vor pune în pericol întreaga echipă?

Avem nevoie de cineva capabil să ia rapid decizii de viață și de moarte și să meargă mai departe orice s-ar întâmpla. Eu văd strategia lor astfel: instructorii iau stresul specific luptei și încearcă să îl aducă în mediul de antrenament. Pentru că nu e luptă propriu-zisă, ci doar un antrenament, oamenii văd mai clar că stresul este doar în capul lor, este autoindus. Același principiu se aplică și atunci când explodează bombe în jur și unii încearcă să te omoare. Stresul nu te va ajuta să rămâi în viață. Dimpotrivă, te poate ucide. Poți să treci peste sau o să faci din țânțar armăsar și o să lași orice gafă să îți strice ziua?

În special în cazul luptelor în spații restrânse, este foarte important să înțelegi ce fac tovarășii tăi, încotro se îndreaptă echipa și care sunt cei mai logici pași. Comunicarea este cheia, nu vorbitul. Este un proces foarte dificil, iar dacă greșești, pleci acasă. Nimeni nu are timp de pierdut cu cei care nu gândesc rapid sau cedează sub presiune.

•

Până să terminăm antrenamentul, credeam că e imposibil să devenim mai buni sau mai rapizi. În curând aveam să aflu cât de tare mă înșelasem.

O altă parte interesantă a pregătirii a avut loc în statul Washington, la cursul de Supraviețuire, Eschivare, Rezistență și

Evadare (SERE). Punctul culminant a fost un joc de-a războiul. Exercițiul a avut următorul scenariu: ni s-a spus că o escadrilă avea să se parașuteze într-o țară ostilă, iar noi trebuia să ne întâlnim cu ei la punctul de aterizare și să îi luăm de acolo cu mașina. Aveam hărțile unui oraș fictiv și un dosar cu notițe legate de logistică, agenții guvernamentale locale și comunicații. În drum spre țintă, am fost opriți de o flotă de mașini de poliție cu girofarurile pornite. Ofițeri în uniforme militare străine ne-au scos din mașini sub amenințarea armelor și ne-au băgat în dube. Tipii aceștia își intraseră foarte bine în rol – fluturau amenințător armele și zbierau la noi cu accent străin, ba chiar bolboroseau între ei într-o limbă ciudată.

Ne-au luat pe sus, ne-au despărțit și m-au interogat într-un mod foarte agresiv. Acesta este unul dintre cursurile în care le este permis să pună mâna pe tine, așa că mi-au tras câteva palme, m-au bruscat un pic, mi-au pus cătușe și mi-au dat o uniformă de deținut, apoi m-au închis într-o celulă. Și nu era o celulă ca în închisorile americane, ci una de mărimea unui vestiar de liceu. Aveai loc să te așezi în fund doar cu genunchii ridicați la piept. Mi-au dat doar o cutie goală de cafea în care să îmi fac nevoile. Cred că ne-au ținut acolo în jur de două zile și jumătate – dar noțiunea timpului e prima pe care o pierzi.

Mă târau constant afară din celulă pentru interogatoriu. Uneori îl nimeream pe tipul cel mai nenorocit; mă mai pocnea din când în când și mă arunca înapoi în celulă. Alteori îl nimeream pe cel mai de treabă și aveam impresia că dezvolt o conexiune cu el. Doar mai târziu mi-am dat seama că ne învățau tactica polițistul bun/polițistul rău.

Oricum, m-au închis din nou în celula aia mică. Nu puteam să dorm pentru că rulau în mod repetat niște înregistrări oribile cu copii țipând. Când nu mă torturau țipetele copiilor, îmi puneau să ascult o muzică străină dubioasă – o auzisem de atâtea ori, că începusem să cred că versurile erau în engleză. Nu vedeam pe nimeni, dar am început să cred că îmi recunosc colegii după modul în care tușeau. Așa mi-am dat seama că e OK, că și ei sunt acolo, și am început să comunicăm de parcă am fi fost prizonieri de război. Primele tentative de comunicare au fost prin bătăi în perete, apoi am trecut la șoapte și tuse. Gardienii se enervau, dar nu știau cu exactitate cine făcea zgomotul. La un moment dat am auzit pe cineva strigând „Noonan!”, ca în

filmul *Păsunea snobilor.* Mi-a prins bine să îmi aud colegii râzând.

Te fac să stai în picioare tot timpul, dar îi auzi pe ceilalți alunecând ușor în josul peretelui, până la podea. Apoi îl auzi pe gardianul de afară urlând, și în secunda următoare cineva deschide ușa și aruncă o găleată cu apă rece pe tine. Și te gândești, poate chiar spui, „Ce dracu', omule?"

— Colegul din camera vecină s-a așezat, așa că te pedepsim pe tine.

La scurt timp după aceea, îl auzeam pe colegul din cealaltă cameră alunecând la podea și – zdrang! – iar se deschidea ușa și aruncau apă rece pe mine. Deja eram epuizat de la statul în picioare și lipsa de somn, dar și de la faptul că îmi dârdâia fundul de la apa rece. Am ținut-o așa câteva ore, dar într-un final mi-am zis „Ce porcărie!" și m-am așezat. Gardianul a deschis valvârtej ușa.

— Te-ai așezat! Alege un prieten, mi-a spus.

— Du-te dracu', dă în amândoi.

După cum am spus, pierdusem orice noțiune a timpului, dar când m-au scos iar din celulă, am avut impresia că stătusem o veșnicie acolo. M-am gândit că o voi lua iar pe coajă, dar și-au ieșit în final din roluri și mi-au arătat împrejurimile. Eu încă eram într-o altă lume. Mi-au arătat steagul american și mi-au citit Bill of Rights[18] sau nu știu ce rahat patriotic. Când am dat semne că revin la realitate, m-au pus să iau loc și mi-au arătat o compilație cu înregistrările video ale interogatoriilor la care fusesem supus și m-au trecut prin ele punct cu punct – ce trebuie și ce nu trebuie să spui, cum să îți construiești povestea astfel încât să nu te încurci în minciuni, în cazul în care ești nevoit să minți. A fost interesant, deși nu cred că multe dintre lucrurile pe care le-am învățat sunt aplicabile; dacă am fi prinși, știm cu toții că ni s-ar tăia beregata, și asta dacă tipii ce răi sunt de treabă.

•

Pe la jumătatea celor opt luni, ne antrenam pe o navă mare a Forțelor Navale, destul de departe în larg, ca să putem arunca lucruri în aer și să exersăm cu arme adevărate. La bord nu erau prea multe facilități. Nici paturi nu erau – puneam un izopren pe

[18] În română: Legea drepturilor, act care cuprinde primele zece amendamente la Constituția Statelor Unite ale Americii. (n.t.).

jos oriunde găseam un spațiu cât de mic și dormeam în sacul de dormit. Nu aveam nici semnal la telefon. Nici că se putea nimeri mai prost, din moment ce soția mea era însărcinată și se apropia de termen. Într-o dimineață, mă pregăteam să merg la antrenament când m-a abordat Master Chief-ul grupei noastre.

— Hei, O'Neill, cară-te de aici.

Am rămas cu gura căscată și cu ochii cât cepele.

— Ce dracu'? Nici măcar nu am început antrenamentul! Mă dați afară? Ce am făcut?

— A, nu, nu. Nimic de genul ăsta. A sunat prietenul tău. Soția ta e la spitalul Portsmouth, a intrat în travaliu. Vine o barcă să te ia.

Primul meu gând a fost: „Ah, Slavă Cerului, nu mă dau afară".

Cel de-al doilea: „Dumnezeule! O să am un copil".

Barca pe care o trimiseseră era incredibil de rapidă și am stabilit un nou record de viteză pe drumul înapoi spre țărm. Am sărit în mașină și am încălcat toate limitele de viteză până la spital. Am ajuns cu cinci minute înainte de nașterea fiicei mele.

Din fericire, echipa se întorsese în oraș pentru încă o săptămână sau două, așa că am fost prezent când fiica și soția mea au venit acasă de la spital. Dar tot a trebuit să mă trezesc la 5 dimineața pentru exercițiile fizice și să mă antrenez până seara, la 7. Cu un bebeluș nou-născut, dormeam în jur de o oră pe noapte, apoi plecam la antrenament. Parcă retrăiam Săptămâna de Iad.

Când s-a căsătorit cu mine, Nicole habar nu avusese în ce se bagă. Dar s-a împăcat cu situația. Familia ei era din zonă și mai avea și sprijinul faimoasei rețele de neveste SEAL. Se pricepeau să își poarte de grijă una alteia. Pe atunci nu prea se murea la datorie, deci nu își făcea mari griji pentru asta. Ca proaspătă mămică, nu prea îi stătea mintea la altceva în afară de noua ei postură.

Am terminat cu succes antrenamentul în decembrie 2004. Doar 35 din 60 de inși au absolvit. Pentru noi cei care reușiserăm, repartizarea în escadrile se făcea precum selecțiile NFL (National Football League): fiecărei escadrile îi venea rândul să aleagă. Cea care alesese prima în anul anterior alegea ultima acum și tot așa. Fiecare escadrilă are membri responsabili cu supravegherea antrenamentelor – sunt un fel de scouteri, oferind grupurilor lor informații din interior cu privire la

candidați. Există și o listă oficială în care candidații sunt aranjați în ordinea evaluărilor făcute de către instructori, dar și a celor făcute de colegi.

Am mers cu toții la „preselecție” cu escadrila preferată în minte. Poate avea o reputație bună sau poate aveam prieteni acolo – fiecare unitate avea propriile caracteristici. De exemplu, într-una dintre ele se bea cam multicel și se fuma, dar era și dură ca naiba din punct de vedere fizic. Într-o alta, echipa era renumită pentru faptul că membrii își purtau de grijă unul altuia.

Escadrila din care voiam eu să fac parte era genul de echipă care muncește și în pauza de prânz și ajungi să pleci lihnit de acolo. Muncitori, profesioniști – și căliți în luptă. Era cunoscută pentru faptele de vitejie din timpul Operațiunii Anaconda, cea în care îl pierduserăm pe Roberts. Lunetiștii escadrilei s-au întors pe munte pentru a-l salva pe Roberts și au luptat cu un inamic foarte îndârjit. Trupele lor de recunoaștere i-au luat prin surprindere pe luptătorii străini care plănuiau o ambuscadă asupra forțelor de luptă americane și au chemat întăriri aeriene care au dus la eventuala victorie.

Dacă voiai să iei cât mai repede parte la o luptă, la ei trebuia să ajungi.

Da, eram proaspăt tătic, cu o soție tânără. Dar pentru ce muncisem și mă antrenasem atâția ani dacă nu pentru a răzbuna morțile lui Neil și ale tuturor americanilor care au plecat la muncă într-o dimineață și s-au trezit forțați să aleagă între a arde de vii și a sări în gol de la o înălțime de câteva sute de etaje? Nu vă pot spune de câte ori mi-au venit în minte imaginile acelor siluete minuscule, dar distincte, care cad neajutorate în gol dintr-un turn în flăcări. Iar acum, în sfârșit, eram în postura de a putea face ceva în privința asta.

Am apelat la cunoștințe și mi-am rugat prietenii să pună o vorbă bună. Fiecare membru al escadrilei participa la selectarea noilor membri – încă un detaliu unic al Echipei [...]. În acest proces, nu se știe în ce ordine suntem aleși, cine vorbește pro și cine contra noastră. Pur și simplu, într-o zi apar repartizările, de parcă ar fi scoase din Jobenul Magic de la Hogwarts.

M-am uitat pe listă și mi-am văzut numele în dreptul escadrilei la care îmi doream să ajung. Încă mi se face pielea de găină când mă gândesc.

Îmi amintesc momentul când am intrat pentru prima oară în

Sala de ședințe a echipei – am rămas înmărmurit. Și nu doar din cauza suvenirurilor sau trofeelor de pe pereți, ci din pricina „Țintașilor”. Îmi dădeam seama că și ei erau entuziasmați. Mereu este palpitant să îți întâlnești noii colegi. Asta înseamnă că e rândul altcuiva să ducă gunoiul și să asigure curățenia. Înseamnă și că foștii noi colegi sunt „promovați” și nu mai trebuie să care scările în timpul patrulelor, barosul sau ranga. Când apar oameni noi în echipă, ghiciți cine trebuie să facă onorurile?

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să stăm de vorbă cu conducerea, formată din membri înrolați. I-am cunoscut pe Leo, Leading Petty Officer; pe Ralph și Cole, Troop Chiefs, și pe Decker, Master Chief. Ei ne-au spus la ce să ne așteptăm și cum să ne comportăm, dar și că nu o vor lăsa mai moale cu noi doar pentru că abia încheiaserăm cu succes procesul de selecție. Se așteptau ca performanțele noastre să se ridice la nivelul celor ale membrilor experimentați. Apoi ne-au lăsat să punem întrebări. Prima a fost:

— Care sunt standardele de îngrijire personală?

Fiecare SEAL din Virginia Beach trebuie să fie la „Standardele Forțelor Navale” cât timp se află pe teritoriul Statelor Unite. Lungimea părului, bărbieritul, uniforma, totul e standardizat. Dar Leo a arătat cu degetul spre barba lui și ne-a zis pe un ton foarte lejer:

— Relaxaaaați-vă.

Sosisem acasă.

•

În primele zile, ne-au fost repartizate „cuștile” în care să ne ținem – echipamentul și ne-am mutat armele în depozitul de armament, în spațiul destinat escadrilei noastre. Cuștile din vestiar erau un loc foarte interesant, uneori distractiv, alteori dezgustător, dar mereu ingenios. Era cunoscut faptul că în escadrilă se făceau farse, iar seniorii erau adevărați maeștri în domeniu. Erau foarte inventivi – mai ales când își negau faptele. Nu știu dacă era datorită antrenamentului, dar puteau nega orice. Dacă cineva îi acuza „Ai furat prăjiturile”, ei răspundeau „Nu, nu e adevărat”. Dacă cineva le spunea „Dar ești cu mâna în borcan!”, ei spuneau „Asta nu e mâna mea!”

O farsă obișnuită era bomba împuțită. Pentru a nu aluneca la duș, băieții își puneau covorașe pe jos în vestiar și le lipeau

marginile. Când erau în duș, „infractorii” dezlipeau banda adezivă și băgau sub covoraș bombele acelea împuțite sub formă de bilă, care se sparg când calci pe ele. Instantaneu, camera este învăluită într-o duhoare de parcă ți-ai fi vândut fundul diavolului. Când ghinionistul ieșea de la duș, înfășurat în prosop, călca pe covoraș și atât îi trebuia. Toți trebuiau să evacueze vestiarul, cu excepția victimei, care, de dragul decenței, rămânea să respire duhoarea în timp ce se îmbrăca.

Dar bombele împuțite erau doar așa, de încălzire. Unii așteptau să vină weekendul ca să aibă două zile la dispoziție să își pună farsele în aplicare. Astfel aveau destul timp să vopsească toate uniformele victimei în roz, să le usuce și să le pună înapoi la loc în ordinea corectă.

De-a lungul carierei mele am fost victima a nenumărate farse, unele amuzante, altele de-a dreptul meschine. Dar farsa „supremă” m-a lovit când nu era nimeni în jur să vadă. Fizioterapeuții de la bază țineau niște creme antidurere cu efect de încălzire în camera de reabilitare. Erau de uz industrial, astfel că ni le administrau în doze limitate. Unul dintre colegii mei a pus mâna pe o astfel de cremă și a hotărât să ne dea și nouă o doză zdravănă. Așa că a aplicat-o cu generozitate pe zona inghinală a pantalonilor scurți în care noi făceam exercițiile fizice. Nu știu de cât timp stătea perechea respectivă împăturită frumos pe raftul meu, dar i-am pus pe mine și am plecat spre sala de fitness, care se afla la câteva sute de metri de mers prin complex. Partea amuzantă la această loțiune diabolică este că nu se încinge cu adevărat până când locul pe care este aplicată nu se umezește. Iar eu nu transpirasem încă.

Era o zi de sâmbătă, iar sala era pustie. Am decis să încep cu douăzeci de minute de încălzire pe bicicleta eliptică. După vreo cinci minute, am început să transpir și „lucrurile” au început să se încingă, nu doar să se încălzească. Am simțit că ceva nu este în regulă, dar m-am gândit că pot să rezist până la finalul antrenamentului. M-am înșelat. După vreo șapte minute, aveam senzația că un spiriduș ține o torță aprinsă sub părțile mele intime. Mă ardea atât de tare, că a trebuit să alerg înapoi la vestiar, tocmai în partea cealaltă a campusului. La jumătatea drumului, senzația de arsură se intensificase atât de mult, că nu mai puteam suporta pantalonii. Am reușit să îi smulg de pe mine fără să îmi scot căștile din urechi și am alergat restul distanței

arătând ca Porky Pig: purtând doar tricou, fără pantaloni, simțind că îmi ia foc zona genitală ca unui star porno de mâna a doua, cu Demon Hunter bubuindu-mi în urechi.

Am ajuns la vestiare și m-am dus spre dulapul meu. Voiam să îmi iau săpunul și prosopul, ca să fac un duș și să scap de senzația de arsură. Când am dat să îmi iau geanta cu produse pentru duș, a zburat praf în aer și am auzit un bum! Explodase o grenadă flash-crash – le foloseam la antrenamente, pentru un efect realist, nu erau periculoase. Doamne, ce pricepuți erau tipii ăștia.

Farsele făceau parte din viața de zi cu zi în escadrilă. Unele secțiuni ale vestiarului erau mai bune decât altele. Culoarul pe care se afla dulapul meu era cel mai rău. Am nimerit într-o zonă cu cei mai pricepuți farsori, tipi care erau acolo de mult timp și care își perfecționaseră abilitățile. Îl porecliseră „Fâșia Gaza”, pentru că tot timpul explodau lucruri acolo.

Dar am fost foarte fericit să fac parte din acest grup. Niciodată, până în acel moment, nu făcusem parte dintr-o echipă cu un moral atât de ridicat. Deși mai existau mici certuri, toți ne înțelegeam bine între noi, camaraderia era incredibilă. Tipii mai în vârstă aveau grijă de cei tineri și se muncea cu adevărat în echipă.

La primul raid al unei case în cadrul antrenamentului de lupte în spații restrânse cu noua escadrilă, eram în mijlocul grupului când s-a declanșat alarma. În secunda următoare, toată lumea a dispărut. Eu și ceilalți noi recruți – toți crezând că suntem mari și tari la acest exercițiu – a trebuit să alergăm pentru a ține pasul cu ei. Tipii aceștia erau mai rapizi decât îmi imaginasem eu vreodată, dar în același timp executau toate manevrele în deplină siguranță. Raidul s-a terminat înainte să apuc să mă dezmeticesc, și a fost impecabil – cel puțin pentru mine. Ofițerii de Securitate au avut câteva observații de făcut la ședința de după, dar să fim serioși. Tipii ăștia erau senzaționali. Ajunsesem din nou în postura de a fi nevoit să îmi îmbunătățesc jocul pentru a ține pasul.

Ca toți tipii cei noi, și eu am fost într-un fel de perioadă de probă. Se apropia următoarea misiune peste hotare, așa că „ucenicia” s-a sfârșit. Era timpul pentru… „Petrecerea la metru” (cu tematica: Fălci).

Ca să primești insigna, trebuie să respecți o tradiție care

presupune să bei un metru de bere fără oprire, dintr-un tub lung de sticlă, cu un bulb mare în capăt. Cred că în tub intrau cam trei beri, dar, bineînțeles, exista și o șmecherie. Bulbul de la bază era plin cu whisky, iar berea era rece ca GHEAȚA. Dacă îți iei buzele de pe sticlă sau dacă vomiți înainte să termini, sper să ai mai multă baftă data viitoare. E de preferat să îndeplinești sarcina în mai puțin de un minut – asta în timp ce porți pe cap o pălărie penibilă, cu o claie de păr și coarne de bivol.

Toți eram atât de entuziasmați, încât eram convinși că vom reuși din prima. Dar, împreună cu alți doi amici, m-am gândit că ar fi o idee înțeleaptă să mergem la un bar înainte de petrecere. Raționamentul a fost următorul: dacă ne facem încălzirea înainte, vom fi bine. Încă nu sunt sigur că a fost o idee prea bună, dar cel puțin gândeam neconvențional.

Prin urmare, după câteva beri la Aj Gator, ne-am dus la petrecere. Toată escadrila era prezentă; am fost aliniați în ordine alfabetică. Pentru mine era bine, pentru că puteam să văd cum se descurcă cei dinaintea mea. L-am urmărit pe „Maestrul Berii” umplând metrul în timp ce șeful ținea un discurs. Mai bine nu mă uitam: Dumnezeule, cât whisky era acolo. Trebuie să fi pus vreo zece shoturi, pentru că a umplut tot bulbul. Apoi a pus cireașa pe tort: bere Kilian’s foarte rece. Primul tip a ținut un toast și a dat tubul pe gât cât ai clipi. Când a terminat, arăta de parcă ar fi numărat în gând până la opt, ca într-un meci de box, pentru a fi sigur că totul este în regulă. Nu a vomitat; a făcut un tur de mulțime, dând mâna și îmbrățișându-se cu oamenii.

Următorul tip, la fel. Așa au mers toți până la mine. Iar eu normal că nu voiam să fiu primul care o dă în bară în mod spectaculos. Despre un asemenea eșec legendar, există o poveste cu un amic pe nume Lance. Absolvise BUD/S imediat după mine și trecuse de preselecție cu un an înaintea mea. Din nu știu ce motiv, Lance a mâncat o porție mare de spaghete la cină înainte de petrecere. O idee groaznică, bineînțeles. Deloc surprinzător, când mai avea de băut doar un sfert de metru, a vomitat, iar bulbul s-a umplut la loc – și nu doar cu bere și whisky.

Prima regulă a jocului este că nu ai voie să îți iei gura de pe sticlă odată ce ai început să bei. Nici măcar în aceste circumstanțe „speciale”. Lance era un SEAL, așa că a refuzat să

se dea bătut. A dat pe gât vreo trei sferturi din scârboșenia aia, apoi s-a întâmplat același lucru și bulbul s-a umplut din nou. A fost atât de oribil, că oamenii din jur au început și ei să vomite.

Petrecerea aceea a rămas cunoscută în istorie drept „petrecerea mișto care s-a sfârșit prost”.

Încercând să îmi alung din minte orice gând despre „sfârșituri proaste”, mi-am pus pălăria cu coarne și mi-am așteptat metrul de bere. Când a venit, am ridicat tubul și am închinat un toast în cinstea Tribului, după care l-am dus la gură. Mirosea și avea gust ca un pahar imens de Jack Daniel’s în care vărsase cineva niște bere din greșeală. În mod normal, când ai de-a face cu un miros urât, secretul este să respiri pe gură; nu era cazul aici. Era timpul să îl dau pe gât!

Când bei un metru de bere, e foarte important să iei în calcul bulbul de la capăt. Acesta se umple cu aer foarte încet pe măsură ce îl înclini. Problema este că, odată ce se umple complet, aerul împinge lichidul afară din tub cu o viteză foarte mare. V-am mai spus că nu ai voie să verși nicio picătură? Dacă o faci, ești descalificat, baftă data viitoare. Așa că este imperios necesar ca cel care bea să ridice tubul, dar să îl și învârtă în același timp. Așa eviți problema.

Am aplicat această tehnică și mi-am terminat metrul de bere în puțin peste un minut. A fost greu de înghițit, dar a meritat. Nu prea îmi amintesc cum am mers (sau cum m-am împleticit) să fac turul de strângeri de mâini și îmbrățișări, dar în sfârșit intrasem în Trib.

Ne-am întors în sufragerie și ne-am aliniat cu spatele la perete în timp ce restul escadrilei continua să privească. Command Master Chief-ul nostru a rostit câteva cuvinte – am dubii că și le mai amintește cineva – apoi ne-a dat insignele. M-am uitat înmărmurit la ea câteva secunde, cu un profund sentiment al demnității și onoarei. A fost una dintre cele mai frumoase zile din viața mea. Eram înconjurat de cei mai buni prieteni; tocmai terminaserăm nouă ani din cel mai dificil antrenament pe care ți-l poți închipui. Făceam în mod oficial parte din echipă. Și ne pregăteam să mergem la război.

CAPITOLUL 10

Fiica mea nu împlinise nici măcar un an când m-am trezit sărutând-o de rămas-bun. Mă gândeam că s-ar putea să nu o mai văd niciodată și, dacă s-ar întâmpla asta, pentru ea ar fi ca și cum nu aș fi existat niciodată.

Nu vreau să exagerez cu dramatismul, dar acesta e genul de gând care îți trece prin minte când pleci pentru prima oară la război.

Era aprilie 2005 și ne îndreptam către Afganistan. Până la acel moment, Echipa SEAL [...] nu fusese încă trimisă în Irak. Iar pentru această misiune din Afganistan nu primise autorizație să lupte împotriva talibanilor, dacă vă vine să credeți. Ne trimiteau cu ordine stricte să capturăm ținte Al-Qaida foarte valoroase. Câțiva dintre camarazii noștri mai fuseseră acolo în misiuni anterioare și ne povestiseră că anumite părți din Afganistan îți dau impresia că „ai călătorit înapoi în timp, în secolul X. Până nu vezi cu ochii tăi, nu crezi”.

Și chiar aveam să vedem cu ochii noștri.

Când am ajuns la bază împreună cu Nicole, unii dintre coechipierii mei erau deja acolo. Ne-am privit unii pe alții luându-ne la revedere de la familie, apoi am intrat înăuntru. Băieții stăteau în sala de ședințe cu câte o bere în mână, așteptând să vină autobuzele să ne ia. Cea mai mare parte a echipamentului fusese deja încărcată în cutii imense de metal și expediată la destinație cu câteva săptămâni înainte. Fiecare avea cu el câte un rucsac North Face cu un sac de dormit, o saltea pneumatică, câteva schimburi de haine, un laptop și alte obiecte personale.

Am dat berile pe gât, apoi am urcat în autobuz pentru scurtul drum până la avionul cargo C-17 care urma să ne ducă la destinație. Un C-17 are un imens compartiment deschis, cu băncuțe de-o parte și de alta. În centru erau vreo șase cutii uriașe cu lucrurile care nu fuseseră deja transportate. Speram doar ca aceste cutii să fie bine ancorate.

După decolare e întotdeauna amuzant pentru că se dă startul la o cursă nebună: cine își umflă primul salteaua. În mod

evident, toată lumea vrea locul cel mai bun (acesta este pe cutii, dar veteranii au întâietate), ca să doarmă tot drumul până în Germania. Nu că ar fi vreun loc cine știe ce confortabil. În aceste avioane e frig și gălăgie ca naiba. Toți purtăm căști de protecție sau pur și simplu dăm muzica la maximum. Din când în când ne punem centurile acelea mari de siguranță, specifice avioanelor cargo, dar numai în caz de turbulențe. Apoi luăm Ambien. Toată lumea îl adoră – este un somnifer eficient, care te ajută să dormi în orice condiții, inclusiv pe sol dur, rece și cu denivelări, când știi că la micul dejun vei servi foc inamic.

Am coborât la Baza Aeriană Ramstein cât să mâncăm ceva și să facem plinul, apoi ne-am îmbarcat din nou. Am mai dat o raită prin lumea viselor și bam!, am ajuns în Afganistan.

Până să ajungem la Baza Aeriană Bagram, eram revigorați, dormisem 15 ore. Era miezul nopții, dar noi eram odihniți după tot acel somn de frumusețe. Am deschis containerele și ne-am luat lucrurile.

Apoi ne-am împărțit pe echipe pentru diverse avanposturi. Eu am fost selectat să merg la o casă conspirativă în Jalalabad împreună cu alți doi SEAL, un tip de la unitatea de geniu (Explozive Ordnance Disposal – EOD) și unul de la radiorecepție. Ne-am urcat într-un C-130, un avion cu patru motoare cu turbopropulsor, și am zburat la Aerodromul Jalalabad, care la vremea respectivă era destul de rustic și nu foarte sigur. Tipii din echipa pe care o înlocuiam ne așteptau acolo. Noi am coborât din avion, iar ei au urcat. Protocolul de primire-predare a fost destul de scurt, tot ce-am făcut a fost să batem palma cu ei, pe fundalul sonor al avionului care nici măcar nu oprise motoarele.

Și camionetele Toyota Hilux cu care veniseră ei fuseseră lăsate cu motoarele pornite. Ne-am pus echipamentul în spate, am urcat și am pornit spre oraș. Aveam cu noi un interpret căruia îi spuneam Larry, un afgan care lupta de ani buni alături de forțele proguvernamentale. Interpreții pe care îi angajam noi erau vorbitori nativi, fără excepție. La început li s-a permis să poarte arme – toți crescuseră cu ele în mână și aveam încredere în ei. Însă spre sfârșitul războiului, lucrurile s-au mai schimbat. Mergeau în urma noastră și îi chemam doar când aveam nevoie de ei. Larry a fost prima mea interacțiune cu un localnic. Din moment ce nu primiserăm detalii de la cei dinaintea noastră, nu

știam ce să cred despre el; a fost primul afgan pe care l-am întâlnit. Era mai scund decât mine și avea o conformație medie, trăsături închise la culoare și ochi de un căprui-închis, fără barbă. Eram pentru prima dată acolo, nu știam încă în cine să am încredere, așa că am fost scurt și la obiect cu el. Ba chiar m-am gândit că poate va trebui să îl arunc în aer la un moment dat.

Încă de la acel prim drum cu camioneta până la finalul misiunii, de fiecare dată când conduceam prin Afganistan, aveam mereu un pistol la îndemână – fie în vestă, fie la picior. Îmi țineam pușca lipită de portieră, în caz că ar fi trebuit să sar pe neașteptate. Nu aveam nicio intenție să-mi las arma în mașină, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Era un sentiment ciudat să fiu în Jalalabad, considerat oraș mare din Afganistan – unde a locuit la un moment dat și Osama bin Laden. Era o vară caniculară, orașul era plin de praf, iar în aer plutea o duhoare înțepătoare de gunoaie și fum. De-o parte și de alta a străzilor împânzite de gropi erau clădiri joase și mohorâte, bazaruri pretutindeni și limitatoare de viteză dubioase la fiecare câteva sute de metri. După câteva întâlniri violente cu limitatoarele și gropile adânci, am învățat că cea mai bună metodă este să le iei cu viteză. După vreo zece minute, am intrat pe o alee îngustă și am oprit în fața porții unei curți imense, în fundul căreia se afla o clădire cu două etaje, la fel de neimpresionantă ca restul – parcă ar fi fost un motel obscur.

Liderul echipei mele, Adam, ne-a condus în casă. Adam era maestru la spart ușile sau pătrundere prin efracție. Încă nu s-a inventat ușa sau baricada pe care el să nu o poată dărâma sau arunca în aer. Era unul dintre cei mai buni oameni ai Echipei SEAL [...] și fusese decorat cu Steaua de Argint pentru rolul avut în Operațiunea Anaconda în urmă cu trei ani. Chiar înainte ca echipa SEAL în care se afla Neil Roberts să încerce aterizarea pe Takur Ghar, Adam urcase prin zăpadă câteva zile împreună cu alți lunetiști și luaseră în vizor niște luptători Al-Qaida care se pregăteau să doboare orice elicopter american ar fi intrat în vale. Teroriștii aveau o mitralieră antiaeriană imensă și se aflau într-o poziție perfectă. Dar Adam și echipa lui erau mai buni. Adam era o legendă și mă bucuram să fiu împreună cu el în prima mea misiune cu Echipa [...].

Ne-a făcut turul casei și ne-a lăsat să ne alegem camerele.

Casa era un fost motel, iar curtea avea garduri de beton. Și paznici înarmați. Am ajuns să împart camera cu tipul de la EOD, Harp, deoarece trecuserăm împreună prin preselecție și ne cunoșteam foarte bine. Este unul dintre cei mai amuzanți oameni pe care îi cunosc, un maestru al exploziilor – un tip foarte mișto în general. Când l-am cunoscut, l-am întrebat:

— De unde ești?

— Din Texas, mi-a răspuns. Tu?

— Montana.

— Montana? În ce parte a Texasului e asta?

Adam ne-a dat toate detaliile misiunii, confirmând ceea ce auziserăm deja despre capturarea țintelor Al-Qaida valoroase. Apoi am așteptat să răsară soarele și ne-a făcut un tur al cartierului. Aleea noastră avea o poreclă – Aleea de Ciocolată. Dădea chiar în strada principală. În jurul casei conspirative locuiau familii afgane. Într-o altă casă din apropiere erau staționați ofițerii de informații care lucrau cu sursele și informatorii lor pentru a identifica tot timpul ținte noi. Tot acolo erau bucătarul și bucătăria. Pe atunci aveam mai multă mâncare decât ținte de capturat. La trei ani și jumătate după invazia americană, cei mai mulți luptători Al-Qaida fuseseră uciși sau fugiseră din Afganistan pentru a se regrupa în altă parte.

Deoarece încă nu primiserăm permisiunea să intrăm în luptă cu talibanii, nici nu participam la raiduri în care ar fi putut fi și ei implicați. Prin urmare, trebuia să încercăm să trăim ca niște oameni obișnuiți, cu program de birou. Ne trezeam dimineața, făceam un antrenament, citeam niște rapoarte informative și așteptam mesele. Când nu mâncam sau nu ridicam greutăți, stăteam în ceea ce numeam camera de familie, care fusese cândva holul motelului, și ne uitam la televizorul uriaș pe care îl comandaserăm din Bagram. Ecranul era mult prea mare pentru spațiul în care ne aflam, dar ne oferea o scuză bună pentru a scoate de la naftalină o grămadă de DVD-uri vechi. Am văzut toate episoadele din *The Shield*: *lege și fărădelege* de mai multe ori și toți voiam să îl imităm pe Vic Mackey, polițistul dur care era personajul principal.

Mare parte a timpului petrecut în casele conspirative este dedicat renovării și reamenajării lor, astfel încât să devină un spațiu mai bun pentru locuit. Aveam și un buget pentru asta. Am adus o echipă de localnici ca să ne construiască o piscină

mică. Și când spun mică, vreau să spun că era cât o cadă – adâncă de un metru și puțin. Benzi de alergare aveam, așa că am comandat greutăți și o bicicletă eliptică. Băieții de la Green Berets aveau o sală de gimnastică și mai făceam schimb cu ei. Am mai făcut rost și de niște saltele pe care să practicăm Jiu-jitsu.

Sună ciudat, dar Jalalabad era un oraș pașnic pentru noi. Aveam motociclete cu care ne plimbam prin oraș, mergeam la cumpărături prin bazaruri și dădeam iama în standurile cu falafel și shaorma.

Nu că am fi uitat de misiunea noastră. Eram mereu în căutare de surse și informatori, de oameni pe care să îi putem trece granița în Pakistan, ca să aflăm ce se mai întâmplă. În timp ce interogam foști mujahedini, încercam și să găsim localnici pe care să îi angajăm pe post de paznici, electricieni și interpreți. Aveam o curte imensă în care îi intervievam. Se formau cozi pe Aleea de Ciocolată – zeci de oameni voiau să lucreze pentru americani. Pe atunci, prezența americanilor nu era foarte numeroasă, așa că nu ne simțeam ca pe niște invadatori. Nu purtam uniformă; ținuta ne era la fel de neconvențională ca stilul nostru luptă și ne dădeam mari cu faptul că nu trebuia să respectăm codurile vestimentare stricte care se aplicau celorlalți membri ai personalului militar american aflat peste hotare. Bănuiesc că îi datorăm această libertate vestimentară fondatorului SEAL, Dick Marcinko, un adevărat rebel când venea vorba de reguli. Dar ținutele noastre lejere aveau și ele scopul lor. Ne ajutau să ne pierdem mai ușor în mulțime și să fim mai puțin intimidanți când mergeam pe jos sau cu mașina prin oraș. De fiecare dată când mergeam pe aleea care ducea la casa conspirativă, ne asaltau copii, spunând „ciocolată, ciocolată”, iar noi le dădeam ciocolată. De aici venea și numele: Aleea de Ciocolată. Copiii ne iubeau și noi, la rândul nostru, îi iubeam pe ei. Părinții lor au observat asta și au început să fie protectori față de noi.

Pentru a ne integra și mai eficient în mulțime, am angajat oameni care să ne ducă de colo-colo cu vehicule numite tuk-tuk. Ne îmbrăcam în veșminte locale și ne plimbam prin Jalalabad fără vreun scop precis. Conduceam de-a lungul râului, verificam barajul, vizitam bazarurile. Acum, dacă vreun american hoinărește prin oraș, s-ar putea să rămână fără cap.

Pe atunci nu era atât de rău. Dar existau tipi răi. Iar noi dezvoltam noi tehnologii pentru a le da de urmă – tot felul de dispozitive menite să intercepteze informații pe baza semnalelor electromagnetice, despre care nu am voie să vorbesc în detaliu. Aduceam cu avionul experți care făceau minuni. Reperau indivizi care țineau legătura cu oameni din Pakistan și care încercau să organizeze atacuri împotriva americanilor. Când știam exact care era casa în care locuiau acești indivizi, atacam. Cum Adam ne avea doar pe noi trei în casa conspirativă, aduceam o echipă de șase oameni din Bagram. Și porneam la treabă.

Prima misiune a fost o adevărată lecție pentru mine. L-am tras deoparte pe Harp, tipul de la EOD, și l-am întrebat:

— Omule, e nasoală amenințarea asta cu bombă a teroriștilor sinucigași? Dar cu dispozitive explozive improvizate [IED – Improvised Explozive Device]?

El m-a asigurat că nu era foarte grav, dar văzusem și eu câteva filme și mă uitasem la știri, așa că eram convins că teroriștii sinucigași erau la tot pasul. La câteva ore după lăsarea serii, am pornit cu mașina spre casa pe care o luaserăm în vizor. Nu sunt multe de făcut în Afganistan, așa că localnicii se culcă devreme. Habar nu au cât e ceasul sau câți ani au, dar știu că e vremea de culcare când soarele coboară dincolo de orizont. Am ieșit de pe Aleea de Ciocolată, am trecut printr-un sens giratoriu cu un glob mare în centru, am făcut dreapta pe strada principală, am mai condus câteva sute de metri, apoi am făcut stânga și am oprit. Această operațiune se desfășura chiar în cartierul nostru. Cu Adam în frunte, am mers pe jos alte câteva sute de metri, apoi ne-a arătat casa. Eu am pus o încărcătură de explozibil pe poarta principală. Eram cu nervii întinși la maximum, dar când s-a declanșat explozibilul și am început să ne mișcăm, totul a devenit limpede. Îmi amintesc că mă uitam la liderul de echipă și nu-mi venea să cred cât de liniștit și eficient era, văzându-și calm de treabă. Nu mă gândeam decât „Cum poți fi atât de calm?”

Am aruncat în aer ușa și am pătruns în clădire exact ca la antrenamentele de luptă în spații restrânse. Oamenii încă dormeau. Am fost surprins că reușeau să doarmă în asemenea condiții – sau poate doar se prefăceau adormiți. Ulterior, aveam să văd des acest comportament, dar acum era prima dată.

Copiii dormeau, la fel și soțiile. Țintele nu sunt niciodată singure în casă. Dacă vânezi trei bărbați adulți, știi de la început că trebuie să mai adaugi nouă neveste și douăzeci de copii. Cam acesta este raportul. Am mers din cameră în cameră, am luat pe sus bărbații adulți și am vorbit cu ei prin intermediul interpretului. În cultura aceasta, femeile sunt atât de supuse bărbaților, că se retrag într-un colț, iar copiii le urmează. Cei mici plâng la început, dar se opresc după ce le dăm bomboane sau bețe colorate fosforescente. Pe atunci, interpreții încă erau membri ai miliției afgane, deci erau și ei înarmați. Ba chiar intrau odată cu noi, interogau suspecții și ne spuneau cine sunt băieții răi. În cazul de față, căutam un tip gras din Arabia Saudită. De cele mai multe ori, când dai de un arab în Afganistan, poți să fii sigur că nu e acolo cu gânduri bune. Eram foarte serios în timp ce îi puneam cătușele, dar apoi i-am observat tricoul soios care îi acoperea burdihanul. Nu m-am putut abține, am pufnit în râs. Pe tricou scria în engleză – cred că nici nu știa ce înseamnă – „Nu e o burtă de bere, ci carburant pentru mașinăria de sex”. Un terorist amuzant.

L-am târât afară, l-am dus la aerodrom și l-am urcat în avion spre Bagram. Acolo aveau experți în interogatorii de la diverse agenții și sectoare militare care urmau să descifreze motivele pentru care individul ăsta se afla în Jalalabad și, speram noi, să obțină informații utile pentru capturarea altor ținte. Probabil era doar un pion mărunt pe scara ierarhică și avea să fie deportat fără prea mult tam-tam. (Nu știam acest lucru pe atunci, dar trebuia să fii un răufăcător destul de important ca să meriți tortura prin înecare simulată, darămite să fii trimis la Guantanamo Bay).

Cam așa a decurs prima mea operațiune. Începeam să înțeleg care e atitudinea pe care trebuia să o adopt: nu trebuie să îți faci prea multe griji, fă ceea ce ai fost antrenat să faci și totul va fi bine.

Am efectuat încă șase misiuni fără să tragem un singur foc și fără să se tragă asupra noastră.

Dar odată a fost cât pe ce și am învățat o lecție importantă. Ne furișam pe lângă o casă în timpul nopții, folosind ochelari cu infraroșu, când am văzut niște tipi înarmați venind către noi. Mi-am îndreptat arma spre ei. Îi vedeam prin ochelari datorită razelor infraroșii, invizibile cu ochiul liber. Punctele laserelor

noastre erau pe ei, dar tipii habar nu aveau. Ne pregăteam să tragem când Adam ne-a zis:

— Stați. Cred că pot să dezamorsez conflictul. Nu cred că sunt băieți răi.

Era suficient de inteligent cât să știe că în Afganistan, doar pentru că ești înarmat, nu înseamnă că ești rău. Armele sunt ca telefoanele mobile acolo. Toată lumea are una.

Am purtat o conversație tensionată în pașTuna noastră stricată, fără să lăsăm armele jos, dar s-a dovedit că tipii erau polițiști afgani în patrulare.

Dacă i-am fi omorât, ar fi fost un incident grav. Dar pentru că liderul echipei mele a fost stăpân pe situație, a salvat cinci vieți în seara aceea. Nu voi uita niciodată cât de calm era și faptul că îmi doream să fiu exact ca el.

•

Prin iunie 2005, lucrurile s-au domolit în Jalalabad. La aerodrom se construia un centru de comandă. Au instalat niște corturi și au adus oameni din Echipele SEAL 10 și SDV 1. Toți eram entuziasmați. Se zvonea că voiau să trimită lunetiști în munții stâncoși de la granița cu Pakistanul, în Valea Korengal. Primise numele de Valea Morții și era, probabil, cel mai periculos loc din lume. Munții izolați și acoperiți de păduri colcăiau de războinici talibani și Al-Qaida. Echipa SEAL 10 voia să plece la vânătoare după Ahmad Shah, cea mai mare amenințare a locului. Acesta luptase împotriva talibanilor și a Al-Qaida în 2001, dar de când trecuse de partea lor, devenise un jucător cheie în consolidarea trupelor Al-Qaida prin traficarea de luptători străini.

Liderii echipelor noastre, atât din Jalalabad, cât și din Asadabad, discutau prin e-mail și telefonic cu comandantul Echipei SEAL 10, Erik Kristensen, punând la cale tot felul de planuri de a-l prinde pe Shah. Kristensen era „task unit commander”, ceea ce însemna că îi putea propune misiuni ofițerului de pe treapta ierarhică superioară. Șefii mei, care erau la același nivel cu Kristensen, nu erau prea optimiști, considerau că momentul nu e oportun. I-au spus: „Nu trimitem lunetiștii de la Echipa SEAL […]. Credem că teroriștii au rachete sol-aer”.

Au discutat îndelung dacă să trimită lunetiști sau nu. Dar Kristensen era un comandant agresiv. Evident, ai mare nevoie de oameni ca el, mereu dispuși să lupte cu inamicul. Este o

treabă foarte riscantă, desigur, dar de cele mai multe ori, așa se câștigă războaiele.

În fine, până la urmă, au trimis lunetiști în vale pentru a cerceta zona. În mod ciudat, erau tipi de la SDV, unitatea de submarine din care nu voia nimeni să facă parte. Patru dintre lunetiștii lor – Michael Murphy, Danny Dietz, Matthew Axelson și Marcus Luttrell – au nimerit în această misiune.

Echipa 10 a zburat la Aerodromul Jalalabad pentru a se pregăti, la rândul ei, de incursiune: ideea era că, odată ce echipa de recunoaștere urma să stabilească coordonatele lui Shah, băieții din Echipa 10 urmau să fie inserați în zonă pentru a-l elimina.

Am mers și noi la aerodrom să-i conducem și am mai povestit una-alta, a fost o repriză drăguță de miștocăreli. Îi știam de la antrenamente sau din misiuni anterioare – Jeff Taylor, Dan Healy, Jeff Lucas și prietenul meu Mike B. Healy, cu care fusesem la școala de lunetiști în 1998. Era un munte de om din New England, care nu bea decât bere Samuel Adams. Barba stufoasă pe care și-o lăsase să crească îl făcea să pară și mai mare, ceea ce era aproape imposibil. Am vorbit despre bere și despre cât de grozav va fi să ne întoarcem acasă. Aici nu se găsea Sam Adams. Nu îl mai văzusem pe Jeff Taylor de la o zi de naștere petrecută la casa soacrei mele în Virginia Beach, în urmă cu câteva luni. Dar am reluat conversația de unde o lăsaserăm: salturi cu parașuta din avion sau dintr-un punct fix (un munte sau o stâncă). Tipul era neînfricat, foarte bun la sporturi extreme, iar soțiile noastre erau cele mai bune prietene. Tot sperasem să particip și eu la raidul acesta cu el, dar nu se întâmplase. În cele din urmă, după o repriză bună de trăncăneală și miștouri, echipa mea și-a luat la revedere și ne-am întors la casa conspirativă.

Adevărul e că eram invidioși. Ei erau pe cale să aibă parte de acțiune, iar noi plimbam arabi grași la aeroport. L-am pândit pe șeful avanpostului nostru și i-am spus că vrem să mergem și noi în raid cu ei.

— Sub nicio formă. Toată lumea din Echipa SEAL [...] să coboare din elicopterele alea, ne-a zis el.

Nu era nimeni de la noi la bord, dar voia să fie totul foarte clar: Echipa SEAL [...] nu se va implica. Știa că ceva urma să meargă prost. În definitiv, toată lumea avea informațiile sub

nas, doar că Echipa 10 nu a vrut să asculte.

Chiar în timp ce noi pălăvrăgeam în cortul de la aerodrom, cei patru lunetiști SEAL luptau pentru viața lor. Niște localnici îi văzuseră și îi informaseră pe talibani. Cincizeci de luptători inamici porniseră un atac devastator prin învăluire, dintr-o poziție mai înaltă pe munte. Cei patru SEAL, toți răniți încă din primele minute ale confruntării, au reușit totuși să evite capturarea sau înfrângerea rapidă, coborând panta abruptă în salturi uriașe și disperate, de câte 8-9 m deodată. Au ajuns într-o poziție relativ ferită, într-o râpă, printre stânci, dar nu aveau semnal pentru a face apelul de urgență. Dietz, tipul responsabil de comunicații, a încercat să iasă în teren deschis, dar a fost împușcat în mână, fiindu-i spulberat degetul mare. Murphy și-a dat seama că singura șansă rămăsese telefonul lui cu conexiune la satelit, așa că a alergat în spațiu deschis pentru a face apelul. Citez din Raportul oficial al Forțelor Navale:

> Îndepărtându-se de stâncile care îi ofereau protecție, Murphy s-a expus în mod conștient focului inamic [...]. În timp ce inamicul continua să tragă asupra sa, Murphy a stabilit contactul cu Forțele de Reacție Rapidă de la Aerodromul Bagram și le-a cerut asistență. A furnizat calm locația echipei sale și informații despre efectivul inamic, cerând întăriri. La un moment dat, a fost împușcat în spate și a scăpat transmițătorul din mână. Dar l-a ridicat din nou, a terminat apelul și a continuat să tragă în inamicul care se apropia. Grav rănit, Locotenentul Murphy s-a întors lângă oamenii săi și a continuat să lupte.[19]

Noi eram în piscina încropită din spatele casei când un Maior Ranger – comandantul general al zonei respective – a venit și ne-a spus:

— Hei, băieții voștri tocmai au încasat-o rău de tot.

Ne-a spus că se întâmplase ceva în Korengal și că niște elicoptere MH-47 Chinook plecaseră într-o misiune de salvare.

[19] Locotenentul Michael Patrick Murphy (7 mai 1976-28 iunie 2005) a fost ucis în misiunea respectivă, împreună cu Danny Dietz și Matthew Axelson. Pentru faptele sale de vitejie, Murphy a fost decorat postum cu Medalia de Onoare, cea mai înaltă decorație militară a S.U.A. Povestea este redată în volumul *Supraviețuitorul,* de Marcus Luttrell (Preda Publishing, 2019).

Am urcat grăbiți pe motociclete, ridicând nori de praf în timp ce goneam spre aerodrom. Când am ajuns acolo ne-au spus că unul dintre elicoptere fusese doborât.

Conform raportului, un Chinook cu opt membri SEAL la bord pornise împreună cu o escortă formată din elicoptere masiv blindate de atac ale Armatei. Scopul lor, după cum reiese din raportul oficial, era să „neutralizeze inamicul și să creeze condiții sigure de aterizare pentru elicopterul de transport personal”.

Conștienți că fiecare minut care trecea diminua șansele de a-și găsi frații în viață, echipajul din Chinook a luat decizia de a lăsa în urmă elicopterele de atac mai grele și mai lente. Raportul oficial menționează: „Cunoșteau riscurile enorme pe care și le asumau intrând în zona activă a inamicului în plină zi, fără întăriri și fără acoperirea nopții... dar știind că frații lor sunt atacați, înconjurați și grav răniți, echipa de salvare a decis să intre direct în luptă, sperând că va putea ateriza pe teren accidentat”.

Dar înainte să se întâmple acest lucru, elicopterul în care se aflau 16 oameni – inclusiv prietenii noștri cu care tocmai stătusem la taclale: Jeff Taylor, Dan Healy, Jeff Lucas și șeful lor, Erik Kristensen – a fost spulberat în zbor.

Celălalt tip cu care stătusem de vorbă în cort, Mike B., a supraviețuit. Existaseră două elicoptere de salvare cu operatori ai Echipei SEAL 10 în ele. Primul – elicopterul principal, cel care a fost doborât – se numea Turbine 33. Celălalt era Turbine 34. Înainte de decolare, Dan Healy, care era în Turbine 34, l-a luat deoparte pe Mike B., din 33, și l-a rugat să facă schimb. Dan era de la SDV, iar Mike din Echipa 10.

— Sunt oamenii mei acolo, i-a zis Dan.

Voia să ajungă primul la ei, astfel că Mike a fost de acord. Habar nu aveau că acea decizie avea să determine cine moare și cine trăiește în următoarele minute.

Când s-a întors elicopterul cu supraviețuitori, noi eram deja la Jalalabad, așteptând. Piloții erau atât de șocați, că au aterizat la o altă bază, în cealaltă parte a orașului. Băieții au străbătut tot orașul pentru a se întoarce la aerodrom. I-am văzut venind pe rând: Greg Czar, Luke Newbold și apoi Mike. Văzându-i, m-am gândit: „Lumea e un loc mai bun pentru că sunteți încă în ea”.

— Ce dracu’ s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Trag cu rachete în noi, a răspuns unul dintre ei.

Raportul oficial spunea că Turbine 33 a fost doborât cu un lansator de grenade (RPG). Dar băieții din cel de-al doilea elicopter ne-au spus că au văzut două rachete ieșind din vale și virând. Grenadele nu iau viraje. Însă rachetele termo-ghidate, da. Prima a lovit Turbine 33. Nu a fost ca în filme, când aparatul de zbor este lovit, apoi se prăbușește de-a dura pe munte. A explodat instantaneu la impact. A doua rachetă a ratat Turbine 34. Dacă era, într-adevăr, o rachetă sol-aer și și-a ratat ținta, înseamnă că cineva acolo sus le-a purtat de grijă, pentru că acestea sunt concepute special pentru a doborî aeronave.

Fără vreun ajutor la orizont, cei patru SEAL captivi în râpă au rămas treptat fără muniție. Rezistaseră două ore și reușiseră să ucidă zeci de inamici. Dar, într-un final, armele lor au amuțit. Murphy, Axelson și Dietz au murit. În mod miraculos, Luttrell a supraviețuit unui atac ratat cu RPG-uri; a fost aruncat peste marginea râpei și a rămas acolo jos inconștient.

Din nou, iată versiunea oficială:

> Recăpătându-și cunoștința, Luttrell a reușit să scape, grav rănit, și să se târască încet în jos pe versant. Deshidratat sever, cu o rană de glonț la un picior, schije în ambele picioare, trei vertebre fracturate; situația nu arăta prea bine pentru el. Cumva, a reușit să se târască 11 km, reușind să evite inamicul pentru aproape o zi. Localnicii i-au venit în ajutor și l-au transportat în cel mai apropiat sat.

Bineînțeles, noi nu știam nimic din toate acestea. Nu știam decât că trebuie să ajungem cumva la locul accidentului, dar nu în zbor. Deja răspundeau multe elicoptere la apel – Apache, Chinook și altele – dar Comandamentul nu voia să le dea aprobare să zboare până în vale, din pricina potențialei amenințări a rachetelor anti-aeriene. Cineva trebuia să ajungă acolo pe jos – lucru chiar mai periculos decât prin aer – și simțeam că ține de noi să o facem.

Nu a fost o decizie venită de sus. Am trimis oameni din ușă în ușă prin complex pentru a forma o echipă de salvare. Efectiv, mergeam pe la fiecare baracă a Forțelor Speciale, indiferent de divizie:

— Hei, avem nevoie de voluntari. Uitați care e situația. Un elicopter a fost doborât și patru lunetiști sunt dați dispăruți.

Fiecare tip la care am apelat a sărit imediat din pat, dispus să își ofere ajutorul. Fiecare om. Toți spuneau:

— Ar trebui să ne ia zece minute să strângem tot echipamentul, dar vom fi gata în cinci.

În câteva minute, aveam alături de noi Army Rangers, tipi de la Forțele Aeriene, din Marină, de la EOD, Navy SEAL și Green Berets. Știam că încă se lucra la metode alternative de salvare și că la un moment dat – nimeni nu știa când – aveau să lanseze și o misiune de salvare pe cale aeriană. Dar noi nu aveam de gând să așteptăm după ei. Era ca o alarmă de incendiu, iar noi formam lanțul uman prin care dădeam gălețile cu apă din mână în mână până la sosirea pompierilor. Am luat ce mașini am găsit, Humvee, Hilux, și am pornit către nord prin Jalalabad, de-a lungul Râului Korengal, până într-un punct despre care știam că este de cealaltă parte a unui munte din Valea Korengal. Am condus cât de mult am putut în susul muntelui și ne-am întâlnit cu colegii SEAL din Asadabad. Aveau cu ei niște măgari, pe care i-am încărcat cu mâncare, apă și ce alte rahaturi mai aveam cu noi. Apoi am luat-o la picior. Am plecat de la o altitudine de 600 m și trebuia să ajungem la 3 000 m mai puțin de o zi, la temperaturi de 37 de grade Celsius.

Muntele acesta nu era ca cei pe care îi știam eu din Montana. Era un amestec de pământ și piatră, cu vegetație rară, și abrupt ca naiba. Filmul *Supraviețuitorul* prezintă o versiune mai drăguță, dar în realitate, munții nu arătau deloc așa.

Am dat peste o cărare veche de-a păstorilor de capre – un rând de trepte abrupte care parcă fuseseră făcute de un nebun. Erau săpate în zigzag, dar măcar urcau și tot urcau.

Treptele și temperaturile ridicate le-au venit rapid de hac băieților. În curând, unul dintre medici a început să le împartă altora echipamentul său, pentru că nu mai putea să îl care. Băieții au rămas mască: „Ce dracu’? Nu cărăm nimic”. Unii dintre ei chiar mai aruncau din muniție ca să scape de greutate. Pe măsură ce ziua trecea, situația se înrăutățea din ce în ce mai tare, până când, la un moment dat, unii dintre măgari au refuzat să mai înainteze. I-am tras, i-am împins, dar nimic. S-au dat într-o parte și au sărit pe cea mai apropiată stâncă. Un lucru era cert: nu mai voiau să se afle acolo.

Eram foarte deshidratați, știam că în curând aveam să pierdem oameni. Ne opream lângă tufișuri ca să pot agăța perfuziile de ramuri și îi hidratam pe băieți împotriva insolației. Venele li se micșoraseră atât de mult din pricina deshidratării, încât era o provocare să găsești una bună. După ce reușeam cu greu să le pun perfuzia, vedeam cum corpul lor absoarbe tot lichidul. Nu eram medic, dar învățasem să pun perfuzii. Cred că am pus șapte sau opt în ziua aceea, dar nu a fost suficient; am fost nevoiți să apelăm la evacuarea medicală în cazul unora dintre băieți. Doar pastilele mici și albe pe care le împărțea cineva ne-au ținut pe picioare.

După vreo zece ore de urcat, am luat o pauză. Stăteam jos cu încă doi sau trei colegi SEAL când mi-a picat fisa și am întrebat:

— Hei, a sunat cineva acasă înainte să plecăm pe munte?

— Păi, nu, cum adică? a fost răspunsul.

— Rahat. Soțiile noastre vor afla că niște SEAL din Virginia Beach tocmai au murit, iar ele nu știu nimic de noi.

Aveam dreptate să îmi fac griji. În acele momente, soția mea Nicole era acasă la prietena noastră Karen. Karen era acum văduvă. Soțul ei, Jeff, fusese printre cei care muriseră în Turbine 33.

La ușa casei ei au bătut oameni în uniforme albastre, cu expresii sobre, normal că s-a speriat. Karen și Jeff erau căsătoriți de doar câteva luni. Nicole nu putea face mare lucru pentru a o consola – dacă vreți să știți ce înseamnă inconsolabil, aceasta este definiția perfectă –, dar nu voia să se ducă acasă. Îi era teamă ca nu cumva acolo să o aștepte și pe ea aceeași oameni sobri în uniformă. Așa că a rămas cu Karen cât de mult a putut. O luase cu ea și pe fiica noastră, care nu avea nici măcar un an, așa că la un moment dat a trebuit să plece acasă.

Nicole a condus incredibil de încet tot drumul către casă, îngrozită de ce ar fi putut să o aștepte acolo. Dar când a ajuns, aleea din față era pustie. Nici urmă de vreun ofițer al Forțelor Navale care să îi dea vești groaznice. A răsuflat ușurată, dar și oarecum vinovată, pentru că ea fusese cruțată și Karen nu. A coborât din mașină și a intrat în casă ținând-o pe fiica noastră sprijinită pe șold. În timp ce încerca să o țină și să descuie ușa, o bavețică i-a căzut din geantă. Nicole nu a observat. A intrat în casă, a închis ușa în urma ei și a încuiat-o – de parcă zăvorul ar fi putut să țină veștile rele la distanță. I se luase o piatră de pe

inimă, momentan, și nu putea decât să se roage ca lucrurile să rămână astfel.

Dar tot nu se simțea în siguranță. A început să se plimbe agitată prin casă, așteptând bătaia fatidică în ușă.

Între timp, vecinul meu Ron văzuse bavețica pe jos. S-a gândit să fie un vecin bun și să i-o înapoieze lui Nicole. Problema era că Ron lucra cu mine, tot în Forțele Navale, și era îmbrăcat în uniformă.

A ridicat bavețica și s-a dus la ușa din față. A apăsat butonul soneriei. Nicole s-a uitat pe geam și a văzut un om în uniformă. Asta era. A așezat-o pe fiica noastră într-un colț, sprijinită de un perete. Nu putea să stea singură în șezut încă, astfel că Nicole a vrut să fie precaută. Nu voia să o scape din brațe în caz că leșina.

Apoi s-a dus la ușă. Mi-a spus ulterior că aceia au fost cei mai dificili pași pe care i-a făcut în viața ei. Apoi… ei bine, îl las pe Ron să termine povestea:

— S-a deschis ușa și i-am spus „ți-a scăpat asta”. La care Nicole mi-a tras un pumn în față și mi-a trântit ușa în nas.

Asta se petrecea acasă în timp ce eu eram pe munte, făcând, la rândul meu, unii dintre cei mai dificili pași pe care a trebuit să îi fac vreodată.

Când am ajuns în vârf, am aflat și decizia Comandamentului: hotărâseră, în sfârșit, să trimită elicoptere de la Bagram pentru a securiza perimetrul și a recupera trupurile. Nu am aflat niciodată ce i-a făcut să se răzgândească. În acest punct, auziserăm că Axelson e dispărut, probabil mort. Soarta celorlalți era încă incertă. Ne-am întors din drum; am început să coborâm pentru a pune la cale un plan de căutare.

Era noapte, așa că am început să orbecăim prin întuneric. În timp ce coboram, am văzut un foc la intrarea într-o peșteră. Purtam ochelarii infraroșu, așa că vedeam niște oameni în jurul focului. Talibani, evident. Probabil tipii care doborâseră Turbine 33. Am sunat la Bagram, sugerând un raid aerian, dar nu l-a autorizat nimeni. Ne-au spus clar:

— Nu spunem că sunt femei și copii în peșterile acelea, dar nici nu putem demonstra că nu sunt.

Tocmai urcaserăm 3 000 m pe o căldură îngrozitoare. Nu aveam de gând să ne lăsăm învinși de niște imbecili care stăteau bine-mersi în centrul de comandă. Ne-am ținut de capul

lor și i-am convins să intervină. Au chemat avioanele cu reacție A-10 Warthog. Era prima oară când erau trimise să se ocupe de oameni, și nu de tancuri sau vehicule. Era impresionant. Acestea sunt avioane mari de atac, un adevărat arsenal aerian. Au coborât foarte jos, brăzdând cerul, și au deschis focul chiar deasupra noastră cu mitralierele Gatling cu șapte țevi, cântărind 1,8 tone. Gloanțele șuierau la viteză supersonică: le auzeam lovind ținta înainte să auzim mitralierele trăgând. Totul era invers, era o nebunie. Ai impresia că zboară un dragon imens deasupra ta, mugind și scuipând foc. Warthog 7, talibani 0.

Când am ajuns la poalele muntelui, am urcat în camionete și am mers la Asadabad pentru a organiza căutarea lunetiștilor dispăruți în misiune. Eram deja treji de două zile.

Sătenii care l-au ajutat pe Luttrell au făcut-o din angajament față de vechiul cod afgan al onoarei, Pashtunwali: obligația de a-i proteja pe străinii care îți intră în casă. Chiar și când au venit talibanii și le-au cerut să îl predea pe Luttrell, sătenii au refuzat, deși erau conștienți că ar fi putut plăti cu propria viață pentru asta.

În mod ironic, unul dintre oamenii care l-a îngrijit pe Luttrell a declarat ulterior că a fost motivat de același cod care l-a împins pe liderul taliban Mullah Mohammed Omar să îl protejeze pe Osama bin Laden, și să lupte împotriva invaziei americane în loc să îl trădeze pe terorist.

În timp ce a stat ascuns, Luttrell a scris un bilet, cu numele său, codul numeric personal și alte câteva detalii minore care să ne ajute să ne dăm seama că într-adevăr era el. Deja știam că e unicul supraviețuitor. Un sătean în vârstă de 80 de ani a mers cu biletul ascuns în cămașă prin teritorii controlate de talibani, până la cea mai apropiată bază militară a coaliției. Pușcașii marini de acolo ne-au adus nouă biletul, împreună cu bătrânul.

Săteanul arăta la fel ca orice alt om care trăia prin locurile acelea de 10 000 de ani: purta tradiționala „rochie bărbătească” albă, avea pielea bronzată și ridată și o barbă mare, pe care bărbații din tribul său reușeau cumva să o vopsească în roșu, în picioare avea sandale și pe cap, un turban alb. Nu avea ochii conturați cu tuș, deci nu era taliban. Arăta de parcă ar fi avut o sută de ani.

Bătrânul ne-a spus numele satului său, dar noi trebuia să știm exact casa în care se afla Luttrell, ca să îl sustragem rapid. Când

i-am arătat o hartă detaliată a satului, omul a făcut ochii mari, iar privirea îi era pierdută. Familia lui locuia acolo de 5 000 de ani, dar el nu își putea recunoaște locuința pe hartă pentru că nu văzuse în viața lui una. Harta era ceva abstract. Am hotărât că cel mai bine ar fi să vadă imagini reale. L-am așezat în fața unui computer și i-am arătat imagini din satelit ale satului. Am fi putut la fel de bine să i-l arătăm pe însuși Profetul Mahomed. Bătrânului nu îi venea să-și creadă ochilor. Era atât de uimit de tehnologie, încât a devenit total dezorientat. Într-un final s-a liniștit și ne-a arătat casa. Mă rog, o casă. Speram doar să fie cea corectă.

Metoda cea mai rapidă ar fi fost să zburăm până acolo și să coborâm pe corzi în casă. Dar elicopterele nu fuseseră foarte norocoase în ultimul timp. Așa că ne-am gândit să conducem până acolo și bătrânul să ne ducă direct la casa în care era Luttrell – îl luam și plecam.

Era un plan simplu, dar nu a convins pe nimeni de la Comandament.

Noi eram scandalizați:

— Glumiți. Unul de-ai noștri este acolo, rănit și în pericol. Mergem să-l luăm.

Apoi Comandamentul a început să spună că biletul era fals, pentru că T-urile din Luttrell nu aveau liniuță, și că era o capcană.

Serios? Cum rămâne cu faptul că CNP-ul era corect?

Răspunsul a fost tot nu. În mod normal, ne-am fi supus ordinelor, dar în acest punct nu ne mai păsa. Un american, un frate de-al nostru, lunetist, membru SEAL, era rănit pe teritoriu inamic, iar noi trebuia să îl salvăm. În cele din urmă, maiorul responsabil de avanpostul nostru a luat decizia finală:

— Mergem să-l luăm.

Cred că maiorului i s-a interzis să mai calce vreodată în Afganistan după această intervenție. Dar nu în ziua respectivă. L-am urcat pe bătrân într-o camionetă și am pornit spre sat.

Probabil a fost cel mai groaznic drum pe care l-am făcut vreodată. Străzile erau pline de dâmburi și gropi imense, și știam că talibanii colcăie prin munții din împrejurimi. Când am ajuns într-un punct pe un deal aflat vizavi de sat, am coborât din mașină și am luat-o pe jos. Soarele răsărise deja – era a treia noapte nedormită –, iar căldura era insuportabilă. Ne-am întâlnit

cu niște pușcași marini care ne ieșiseră în întâmpinare. Ne mișcăm mai repede decât ei, pentru că erau îngreunați de echipament, aveau veste antiglonț, căști, tot tacâmul. Noi eram în tricouri și aveam doar câteva cartușe de muniție. Îmi amintesc că m-am gândit: „Dumnezeule, pușcașii ăștia marini sunt dați naibii”.

Dar bătrânul era și mai și – practic zbura în susul dealului. Asta făcea de o viață întreagă, munții erau parte din ființa lui. Desigur, nu era nici înarmat și nici treaz de câteva zile, ca noi. Dar tot eram impresionați.

Terenul era foarte abrupt. Pe ultima sută de metri, unul dintre colegii mei s-a așezat.

— Nu mai pot continua. Trebuie să mă opresc.

Este o adevărată provocare să urci la deal pe caniculă și nedormit. Îl înțelegeam perfect. Dar de cealaltă parte a dealului ne aștepta Luttrell.

— Bine, i-am zis. O să îi spunem mamei lui Luttrell că am fost foarte aproape să îi salvăm fiul, dar nu am făcut-o pentru că ai obosit tu.

— Știi ce, ai dreptate, a spus el, apoi s-a ridicat și a pornit din nou la drum.

— Hei, fă-mi o favoare, i-am zis. Peste vreo șapte pași, te rog să îmi spui același lucru, pentru că nici eu nu mai pot.

Dar am continuat până am ajuns în vârful dealului. În acel punct, comandanții hotărâseră să trimită un elicopter după Marcus, dar voiau ca noi să continuăm, în caz că elicopterul ar fi fost atacat de inamici și forțat să întoarcă. Chiar când începeam coborârea pe partea cealaltă a dealului, am primit vestea că elicopterul ajunsese cu bine, îl luase pe Luttrell și plecase. Marcus era în siguranță. Grozav. Dar noi tot trebuia să ne cărăm de acolo.

M-am uitat la amicul meu și i-am spus:

— De-aia e atât de greu antrenamentul SEAL.

— Ce vrei să spui?

— Dacă am vrea să renunțăm acum, unde mama naibii să ne ducem?

Până să ajungem înapoi la camionetă, cred că începusem să am halucinații – în timpul coborârii am avut impresia că am văzut niște copii afgani. Era atât de cald, că i-am dat unei fetițe una dintre sticlele mele cu apă. Am rămas uimit când am văzut

că o varsă pe jos – voia să se joace cu sticla.

Nu se poate să fi fost real, nu? Dar a fost. Afganistan era o mașină a timpului, iar noi eram somnambuli în secolul al XIV-lea.

Ne-am întors înapoi la bază pe drumul acela oribil și am dormit 25 de ore.

CAPITOLUL 11

Spre sfârșitul anului 2005, eram acasă în Virginia Beach când am aflat că băieții de la Forțele Speciale ale Armatei erau atacați serios în vestul Irakului. Timp de un an, vestul Irakului fusese un haos total. Pierduseră o trupă întreagă – 25-30 de luptători fuseseră uciși sau răniți grav. Cele mai multe pierderi fuseseră înregistrate în lupte intense în spații restrânse sau din pricina teroriștilor sinucigași.

Irak nu făcuse niciodată parte din misiunile noastre – nu cred că vreo escadrilă din Echipa [...] fusese acolo până în acel moment. Dar acum auzeam oameni spunând: „Cred că de data asta ne trimit în Irak”.

Văzuserăm ceva grozăvii în ultima misiune în Afganistan, dar Irak era diferit. Auziserăm de bombele artizanale care aruncau oameni în aer la tot pasul și despre teroriștii sinucigași. Ce naiba, erau peste tot la televizor. Dar deși ne dădeam seama cât de periculos va fi, eram din ce în ce mai entuziasmați, de parcă am fi fost promovați.

În ianuarie 2006 am zburat la Baza Aeriană Al Asad, în vestul Irakului, la vreo 120 km de granița cu Siria. Baza era mare, amplasată într-o porțiune de deșert plat și compusă din șiruri de clădiri prefabricate – practic, niște cutii de metal dreptunghiulare. Ne-am întâlnit cu mai mulți oameni de la Operațiuni Speciale și a devenit imediat evident că motivul numărului ridicat al pierderilor era de natură tactică.

America nu mai fusese implicată în lupte grele și susținute de la Războiul din Vietnam, iar tacticile de pe vremea aceea încă erau înrădăcinate în multe unități militare. În Irak, multe dintre trupele noastre dădeau buzna în case, pur și simplu, și porneau lupta. Nu era cea mai bună strategie. Și mai rău era că Al-Qaida ne studiase tacticile. Lăsau ușa deschisă, iar când auzeau elicopterele, câțiva teroriști cu mitraliere așteptau înăuntru, pregătiți să îi omoare pe primii 4-6 oameni care intrau.

Nu avea prea mult sens, dar învățam cât de greu este să te împotrivești puterii obișnuinței, mentalității „așa am făcut dintotdeauna”. Mereu am fost de părere că cel mai prost mod în

care să conduci o echipă este să vii cu soluții vechi la probleme noi. Așa că am început să ne întrebăm: „De ce dracu' dăm buzna în case? Hai să o lăsăm mai moale. Hai să schimbăm tactica".

Ideea noastră nu era complicată. Aterizam la distanță mai mare de țintă, îndeajuns de departe cât să nu fim auziți de oamenii din casă. Apoi mergeam pe jos până la clădire și fie aruncam în aer ușa, fie ne furișam înăuntru în liniște deplină.

Ne-am stabilit sediul într-o fostă clădire abandonată de la bază. Era un spațiu nefinisat, dar mare, astfel că fiecare echipă avea camera ei. La fel ca în Afganistan, am amenajat locul, transformându-l într-un adevărat bârlog bărbătesc, cu televizoare cu ecrane mari și aparate de fitness. Am pus console Xbox în mai multe camere, pentru ca pasionații de jocuri video să poată juca Halo. Erau momente când ne strângeam și câte 16 băieți în fața ecranelor. Cei cărora nu le plăceau jocurile video se puneau la zi cu ultimele episoade din *The Shield,* se antrenau sau jucau *cornhole,* un joc în care trebuie să arunci saci mici cu fasole printr-o gaură.

Spre deosebire de prima mea misiune în Afganistan, acum eram în echipele de asalt, așa că ziua noastră începea la apusul soarelui. Ne trezeam, eram puși la curent cu ultimele informații obținute și posibilele ținte, ne beam cafeaua și mergeam la cantină. Drumul cu camioneta până la sala de mese a Armatei era mereu distractiv. Ne amuza contrastul dintre soldații în uniforma standard și noi, îmbrăcați în blugi și tricou și nebărbieriți. Mâncarea era bună, iar noi eram mereu puși pe glume și bine dispuși. Aveam o misiune în care credeam, făceam ceva ce puțini oameni ar fi putut face la fel de bine ca noi. Și aveam încredere totală în toți oamenii din echipă, pe care îi iubeam sincer. Vorbeam serios când spuneam că suntem frați.

Veniseră doi tipi noi în echipa noastră, cu care am ajuns să dezvolt o legătură profundă. Pe Jonny îl mai întâlnisem înainte, la clubul militarilor înrolați de la Fallon Air Station, Nevada, la sud de Reno. Încă eram în Echipa SEAL 2 pe atunci, și mă antrenam cu Scott Neil, alt prieten care avea să rămână vreme de 20 de ani în trupele SEAL. După pensionare, după ce a supraviețuit multor misiuni periculoase, Neil a murit într-un accident de motocicletă la o stradă distanță de casă. În fine, eu și Scott eram la o bere când a venit la noi un puști și ne-a spus:

— Tocmai am terminat Săptămâna de Iad.

Eu și Scott i-am râs în față. Mințea pe cine nu trebuia. Dacă tocmai ar fi terminat Săptămâna de Iad, ar fi fost în Coronado, căcat, nu în Fallon, Nevada.

— Mănânci rahat, frate, i-am zis eu.

Scott a sugerat să îl pedepsim punându-l să ne cumpere bere.

Dar Jonny nu mințea. Era salvamar – o slujbă grozavă, în care trebuia să sară în apă din elicopter în situații disperate –, iar antrenamentul echipajului său avusese loc în Fallon. După Săptămâna de Iad, primise o permisie de câteva zile și zburase să își vadă prietenii din escadrila de elicoptere. După ce am ajuns la concluzia că Jonny vorbește serios, i-am cumpărat noi lui bere și ne-am distrat de minune.

Numele lui complet era Jonny Savio și arăta ca un italian tipic dintr-un cartier din New Jersey. Accentul de Jersey i se estompase, dar tot spunea „mozzarella” de parcă ar fi fost din Sicilia. Arăta bine, avea părul des și negru, iar sprâncenele stufoase aproape că i se uneau. Hainele și pantofii îi erau întotdeauna elegante. Doamnele păreau să aprecieze acest aspect. Era singur, dar spre deosebire de majoritatea burlacilor, avea mereu grijă de el însuși și de banii lui. Era pus la punct în toate privințele: echipamentul, casa, mașina – mereu imaculate. Era un bun cunoscător de vinuri, un bucătar excelent și un prieten și mai și. În anii următori aveam să devenim foarte apropiați. Dacă eram plecat din oraș și cineva îi dădea bătăi de cap soției mele, îl sunam și se ocupa el. Dacă sora mea se simțea singură, el o scotea la film.

Nu era genul foarte sportiv, nu era niciodată în topul performerilor. Dar în ceea ce privește tactica, era brici, știa totul în cel mai mic detaliu.

Jonny s-a alăturat Echipei SEAL 2 la vreo șapte luni după ce îl cunoscusem și am devenit buni prieteni. S-a alăturat procesului de selecție în echipa mea la vreun an după mine și a terminat primul în grupa sa. Escadrila mea alegea prima în anul respectiv și l-am luat pe el.

M-am bucurat să îl am alături în prima mea misiune în Irak.

Nu eram la fel de sigur în privința celuilalt tip nou. Nu că Andy nu ar fi fost băiat grozav. Era englez, transferat de la British Special Boat Service, departament al Marinei Regale Britanice. Și el era genul „primul din grupă”, un operator excelent. Dar

printre britanici avea reputația de magnet de conflicte – ca și cum ar fi avut constant un nor al războiului deasupra capului. Oriunde mergea, era imposibil să nu intre într-o luptă.

În 2003 participase la invazia Irakului. Detașamentul lui de 60 de oameni trebuia să conducă aproape 1 000 km până la Râul Tigru în mașini Land Rover blindate și să accepte capitularea Diviziei 5 irakiene, care număra 1 000 de oameni. Știu că pare o greșeală de tipar, dar din informațiile coaliției aflaserăm că Divizia 5 era demoralizată și voia pur și simplu să se predea.

Când Andy și oamenii săi au ajuns la țintă, divizia, în loc să îi întâmpine cu un steag alb, a deschis focul cu arme automate și armament antiaerian. Toată povestea cu predarea fusese un truc; din păcate, serviciul nostru de informații o crezuse. Andy și colegii lui fuseseră ademeniți în capcană. Depășiți atât din punct de vedere numeric, cât și al armamentului, nu au avut altă opțiune decât să se retragă. În timp ce ei procesau gravitatea situației, opt dintre cele unsprezece vehicule Land Rover s-au împotmolit în nisipul fin și negru. Așa că au montat pe ele detonatoare cu declanșare automată în 90 de secunde, iar ei s-au înghesuit în cele trei mașini încă funcționale, creând o diversiune.

Unul dintre băieți a declarat apoi pentru Sunday Times că „Focul inamicului a fost devastator, implacabil și de-a dreptul impresionant. Mă uitam în jur la băieți, cum se fereau de gloanțe, și mi-am amintit de filmul Matrix”.

Forțele coaliției aflate în retragere, înghesuite în mașini, trăgeau și ele în inamici și aruncau grenade, vrând să lase o impresie bună pentru posteritate. Dar, cumva, au reușit să se adăpostească în albia unui râu secat, de unde i-au evacuat elicopterele Chinook care îi așteptau.

Așadar, poate nu a fost tocmai vina lui Andy. Informațiile eronate aproape că îi costaseră viața. Voiam să cred că făcuserăm progrese de când începuse războiul.

Aveam oameni care munceau non-stop – tura de zi și tura de noapte – într-o cameră ticsită cu ecrane mari, încercând să își dea seama cine ce pune la cale. Identificau case suspecte, trimiteau drone deasupra lor și le supravegheau zile sau chiar săptămâni. Orice activitate era înregistrată cu minuțiozitate: a apărut un camion în cutare loc, atâția oameni au coborât, au stat atât timp, au dat atâtea telefoane, au discutat asta.

Era un proces de colectare a informațiilor care pe noi ne implica doar în momentul când identificau și localizau pe cineva important din rețeaua Al-Qaida într-o casă anume.

La ședințele informative, agenții serviciilor secrete ne spuneau: noi credem că în casa cutare e un tip rău. Asta este poza lui. Asta este o listă cu rudele lui și cu toate numele false pe care le folosește. Credem că face cutare lucru și asta este rețeaua lui, care ar putea duce la ținta numărul unu, Abu Musab al-Zarqawi.

Zarqawi era un iordanian de 40 de ani care îi jurase credință lui Osama bin Laden. El a condus o etapă foarte violentă a rebeliunii irakiene, specializată în decapitarea ostaticilor, atentate sinucigașe cu bombă și transformarea conflictului irakian într-un război civil între sunniți și șiiți, care erau de mult timp asupriți sub regimul lui Saddam Hussein. Cu câteva luni înainte de sosirea noastră, Zarqawi fusese creierul din spatele atentatelor cu bombă asupra a trei hoteluri iordaniene frecventate de diplomați occidentali, omorând 60 și rănind alți 115. Cu bin Laden în ascunzătoare, Zarqawi devenise premiul cel mai râvnit, pe capul lui fiind pusă o recompensă de 25 de milioane de dolari.

În această misiune am început de jos, urcând încet-încet spre vârful piramidei teroriștilor, unde se afla Zarqawi. (Într-un final, căutarea a dus la o casă conspirativă dintr-un sat izolat la vreo 55 km nord de Bagdad, unde, pe 7 iunie 2006, la șase luni de la sosirea noastră, două bombe inteligente a câte 225 kg fiecare l-au scos pe Zarqawi pentru totdeauna din ecuație.)

După ce ne prezentau toate aceste detalii, șeful echipei ne spunea:

— Acestea sunt informațiile noastre și acestea sunt probabilitățile. Vreți ținta asta?

Răspunsul era „da” aproape întotdeauna.

Apoi ne luam rolul în serios. Ne asiguram că echipamentul este în regulă, că bateriile sunt încărcate și totul este curat. Mă refer la arme și la ochelarii cu infraroșu. (Hainele noastre erau de-a dreptul jegoase. Unii băieți – bine, mulți băieți – își spălau foarte rar echipamentul de camuflaj. Eram superstițioși în privința asta. Ne scosese cu bine din multe situații, de ce să îl spălăm de energiile pozitive? Drept urmare, duhneam ca naiba.)

În timp ce noi ne pregăteam, liderii se întâlneau cu piloții și

puneau la cale un plan. Apoi ne strângeam cu toții pentru o ședință scurtă, în care ni se comunicau toate detaliile. După aceea ne echipam și ne îndreptam către elicoptere, care erau chiar afară, la un mai mult de 50 m de ușa noastră. Și porneam.

Primele misiuni nu au fost foarte diferite de cele din Afganistan. Încă învățam să conducem interogatorii. Nu avuseserăm cursuri în sensul acesta, nici nu ni se făcuse vreun instructaj. La primul interogatoriu condus de noi, i-am dus pe suspecți în bucătăria casei în care tocmai pătrunseserăm. L-am înșfăcat pe un puști de 22 de ani și l-am țintuit la pământ. Patru dintre noi stăteau în jurul lui, zbierând la el în engleză, iar el țipa înapoi în arabă. Nu aveam interpret, iar unul dintre câinii noștri o luase razna, lătra și mârâia încontinuu. De fapt, devenise atât de agitat, că l-a mușcat pe șeful meu de picior. Șeful s-a oprit din zbierat, s-a întors și i-a făcut semn responsabilului cu câinii, iar acesta a tras animalul de acolo. Puștiul irakian se holba la noi de parcă ar fi gândit: „Doamne, tipii ăștia sunt nebuni. Se lasă mușcați de proprii câini”. Nu am scos nimic de la el.

Pe măsură ce am dobândit mai multă experiență, ne-am perfecționat și tacticile de asalt. Vechea metodă punea accent pe viteză: dai buzna în casă în viteză, o verifici în viteză. Asta înseamnă că nu foloseai ochelarii cu infraroșu, ci lumina albă de mare intensitate din capătul puștii, ca să vezi totul clar și să te miști mai repede. Problema era că și băieții răi vedeau lumina asta. Așa am început să ne gândim: „Ce naiba, hai să folosim ochelarii cu infraroșu. Și laserele, să nu le mai vadă nimeni. Da, vom fi mai înceți, dar mai organizați și, cel mai important, invizibili”. Astfel obțineam un avantaj imens.

Imaginați-vă că aprindeți o lanternă într-o cameră întunecată. Acum imaginați-vă că nu o vede nimeni în afară de voi. Așa se vede prin ochelarii cu infraroșu. Dacă îndrepți fasciculul către tavan, luminează întreaga încăpere. Toți tovarășii tăi vor vedea ce luminezi, dar nu și tipii răi.

Ieșeam în fiecare seară și treptat am învățat că războiul era un antrenament bun. Nu era atât de înfricoșător pe cât îl făceau să pară la știri și nu erau nebuni cu veste blindate cu explozibil la fiecare colț de stradă. Nu că ne-am fi complăcut în această situație, dar am devenit realiști și am început să ne ajustăm tacticile. Singurii care erau mereu în priză erau lunetiștii – mai ales un tip pe nume Greg. Era prima oară când lucram cu el, dar

nu și ultima. A salvat și a luat mai multe vieți decât oricine altcineva. Nu știu exact cum „confirmi” un inamic doborât. Nimeni cu care am lucrat nu le confirma. Dar Greg are sute de inamici neutralizați „neconfirmați”, deși nu veți auzi asta din gura lui.

Când ajungi în Echipa SEAL [...], te specializezi într-o anumită direcție. Poți fi lunetist sau atacator. Cei mai mulți dintre noi eram calificați să le facem pe ambele. „Lunetist” este o calificare. Dacă mergi la o școală specifică și absolvi, ești lunetist. La fel și în cazul comunicațiilor, parașutismului și așa mai departe. Gândiți-vă la toate aceste calificări ca la niște insigne de merit – unele pe care un SEAL le acumulează, dar nu este obligatoriu să le folosească pe toate în fiecare misiune. Cei mai mulți atacatori au și calificare de lunetiști, dar execută sarcini de atacatori: găsesc o cale prin care să pătrundă într-o casă și să atace. Lunetiștii – mulți sunt calificați și ca maeștri parașutiști și experți în pătrunderi – se amplasează pe teren înalt și îi protejează pe atacatori. În mod ironic, când m-am înrolat îmi doream să devin lunetist, dar am descoperit că îmi plăcea mai mult să fiu în echipa de asalt, cu atacatorii. Când le spuneam acest lucru celorlalți, iar ei mă întrebau de ce, le spuneam în glumă: „Lunetiștii ucid mai mulți oameni, dar atacatorii ucid oameni mai faimoși”.

Încă nu omorâserăm pe nimeni faimos în mod special, dar lista lui Greg creștea. Noi pregăteam tacticile, el apăsa pe trăgaci. Dar într-o noapte totul s-a schimbat.

•

Serviciile Secrete identificaseră trei clădiri rezidențiale pline cu teroriști, toate în aceeași zonă. Am hotărât că era un moment bun să testăm noile tactici. Avea să fie o operațiune comună. La ședința informativă am stabilit următoarele:

— Vom face un mic ocol. O să aterizăm toți la 5 km distanță și vom înainta pe jos, ca să nu ne audă, apoi ne vom furișa în interiorul clădirilor țintă.

Toată lumea a fost de acord.

Am aterizat la locul stabilit într-o beznă totală și am pornit la drum. La început era doar nisip, deșert deschis. Pe măsură ce ne apropiam, auzeam câinii lătrând. Nu ne făceam griji – câinii latră mereu și nu ne-au dat niciodată de gol. Cred că, în Orientul Mijlociu, nu se opresc niciodată din lătrat. Cu cât ne apropiam

mai mult, cu atât terenul devenea mai mlăștinos. Din loc în loc au început să apară copaci și chiar câteva mici podgorii. De la vreo 500 m distanță, vedeam conturul complexului rezidențial. Era un moment cheie, ultima șansă de a ne pregăti pentru atac. Mi-am schimbat bateriile ochelarilor cu infraroșu, ca să mă asigur că nu rămân fără ei în toiul luptei. Eram pregătit.

Zum! Dintr-odată, deasupra noastră au început să se audă elicoptere. Erau afurisiții de la Forțele Speciale ale Armatei. Refuzaseră să meargă pe jos. Voiau să aterizeze direct la țintă. Britanicii au făcut la fel, doar că au venit cu un Chinook, care e și mai zgomotos, trezește și morții din mormânt.

Băieții noștri înjurau toți de mama focului. Prezența noastră nu mai putea trece neobservată și trebuia să ne grăbim. Lunetiștii și cei care cărau scările au alergat până la cel mai apropiat acoperiș. Imediat ce au urcat pe el, am auzit focuri de armă. Brusc, au început împușcături din toate părțile. Am înaintat către obiectivul nostru – fiecare unitate avea repartizată o clădire – folosindu-ne de noua tactică, pătrunderea pe întuneric.

Echipa mea a ajuns la intrarea principală a țintei noastre. Pentru că se auzeau focuri de armă peste tot în jurul nostru, am decis să aruncăm în aer ușa din față. Spărgătorul nostru a avansat sub acoperirea liderului de echipă și a montat explozibilul, apoi s-a retras la o distanță sigură. Bum! Am intrat în liniște și ne-am trezit într-un coridor lung. Explozia umpluse casa de praf, iar eu, Andy, Jonny și încă doi băieți am înaintat în formația noastră obișnuită de luptă în spații restrânse, dar mișcându-ne mai încet – nu alergi cu ochelarii cu infraroșu la ochi. Eram al patrulea din față în spate. Lanternele cu infraroșu fixate la capătul armelor noastre luminau spațiul. Un tip cu o mitralieră AK-47 ațintită spre noi ne-a sărit în cale precum păpușile acelea din tunelul groazei din parcurile de distracții. Noi ne uitam la el, iar el la noi, doar că el nu ne vedea. Eram ca niște fantome, înainte să apucăm să tragem, a dispărut din nou în spatele ușii. Andy și încă un tip, dur și masiv, au deschis ușa și am auzit un foc de armă. Am rămas un pic surprinși. Tipul ăsta mare și dur nu omorâse pe nimeni niciodată, iar acum tocmai împușcase un om fix în față.

Aveam să învăț că, într-un schimb de focuri, combinația de adrenalină, memorie musculară și concentrare supraomenească

nu lasă loc de frică în psihicul uman. Nu o ignoră, ci efectiv nu mai este loc pentru ea. Când ne întorceam dintr-o misiune și ne relaxam puțin, atunci îmi pica fisa: *Uau, era să mor*! Abia apoi simțeam cum frica îmi înclește pieptul și stomacul. Dar singura emoție trăită la momentul acțiunii era… curiozitatea.

Știam că Andy fusese implicat în mai multe schimburi de focuri decât Jesse James, așa că atunci când am ajuns lângă cadavru, i-am spus lui să îl verifice pe individ. Andy s-a apropiat de el și a coborât fasciculul de lumină albă pe chipul lui – arăta ca un pepene zdrobit pe ciment.

— S-a dus dracului, frate, ne-a zis Andy.

Bun, deci eram oficial în luptă. Am terminat de verificat casa. Eu și Jonny am auzit lunetiștii trăgând de zor afară. Noi doi am părăsit clădirea și am văzut un lunetist pe o clădire, unul căruia îi spuneam Dirty, privindu-ne. Asta era bine. Treaba lui era să ne acopere în timp ce noi acționam. Jonny mergea înaintea mea pe o alee îngustă dintre clădiri. Trebuia să luăm colțul, iar pregătirea ne învățase să presupunem că vom găsi mulți inamici dincolo. Jonny a înaintat. Mi-am dat seama după abordarea lui că eu trebuia să merg pe cealaltă parte a aleii, ca să ne acoperim reciproc fața, câmpurile noastre de tragere intersectându-se într-un punct aflat între noi și, totodată, înaintea noastră. Nu ne-am vorbit, nu ne-am făcut semne – anii de antrenament își spuneau cuvântul.

O făcuserăm de sute de ori la antrenamente și funcționase – cu ținte de hârtie.

Eram amândoi în mișcare. În secunda următoare, au apărut doi tipi cu puști – am tras amândoi, simultan și instantaneu. Ambii au căzut la pământ, fără suflare. Tocmai omorâserăm amândoi pentru prima oară pe cineva și o făcuserăm în același timp.

— Rahat, Jonny, am spus eu. Tocmai l-am omorât pe tipul ăla.

Mi-am îndreptat fasciculul invizibil de lumină spre trupul neînsuflețit. Nu fusese ca în filme. Oamenii nu trec prin ferestre, nici nu zboară prin aer când îi împușți. Cad pur și simplu din picioare în poziții dubioase. Mă uitam la un terorist chircit la pământ, cu o AK-47 lângă cap.

Îl priveam lung când Jonny mi-a spus:

— Și pentru mine a fost prima oară.

— Și acum ce facem?

— Păi, ne retragem.

Evident, în clădirea din față erau inamici, iar noi trebuia să aducem întăriri. Ceea ce voiam să facem se numește retragere eșalonată. Ne-am întors după câțiva băieți, apoi am evacuat clădirea. Înăuntru era un tip cu o rană urâtă la picior. Reușise să se descotorosească de armă până să ajungem noi, așa că era neînarmat, dar era clar că era unul dintre băieții răi. I-am pus un garou la rană și l-am pregătit pentru transportul cu elicopterul la spital. Mă îndoiesc că Al-Qaida ar fi făcut la fel pentru noi.

Când am ieșit din nou afară, am nimerit în toiul unei ploi de gloanțe. Le auzeam șuierând pe deasupra capului. Mă gândeam, „Frate, ce prost trag ăștia”. Ulterior am înțeles că majoritatea inamicilor aveau încredere că Allah le va ghida gloanțele, așa că de ce să se obosească să țintească? Această credință este, probabil, motivul pentru care sunt astăzi teafăr și nevătămat.

Dar și gloanțele prost țintite reprezintă o amenințare, mai ales în număr atât de mare. Lunetiștii noștri abătuseră focul asupra unei moschei din apropiere, unde mujahedinii se retrăseseră pentru un ultim atac. Am văzut pe cineva fugind spre ușa moscheii și am tras în direcția lui în timp ce intra, dar nu știu dacă l-am nimerit. Nu știam ce arme aveau înăuntru și nici nu voiam să aflăm. Ne-am gândit imediat la Rangerii care veniseră cu noi.

Rangerii sunt forța noastră de rezistență principală. În mod obișnuit, ei ne apără perimetrul în timp ce noi intrăm după țintele valoroase. Când nu se mai pune problema de lupte de precizie și trebuie să îi nenorocim pe ticăloși, apelăm la Rangeri, care sunt experți în asta.

Unul dintre Rangerii noștri avea 2 m înălțime și îl căra pe umăr pe Carl Gustav, un lansator de rachete făcut de suedezi, asemănător cu o bazooka. Un altul, de 1,65 m înălțime, îl urmărea peste tot. Datoria lui era să care rucsacul cu proiectile de 84 mm, cu care trăgea Carl Gustav. Nu cred că nefericitul ăsta a avut vreodată o armă proprie. Pentru fiecare pas făcut de partenerul lui uriaș, el făcea doi, cărând proiectilele alea afurisite. Cine spune că Armata nu are simțul umorului?

Așadar, băieții răi erau în moschee și trăgeau în noi. Asta se întâmpla la începutul războiului, când regulile de luptă erau mai flexibile. Dacă se trage în tine, ai permisiunea să tragi și tu. La atac, Gustav.

Rangerul uriaș a încărcat tunul și a lansat un proiectil chiar în moschee. I-am spus să repete, iar el s-a supus, încă o rachetă găsindu-și ținta. Moscheea amuțise, iar pe ușă ieșea un nor negru de fum. Tocmai ne pregăteam să intrăm pentru a o evacua, când tipul mai scund a spus:

— Putem să mai tragem o dată?

O rachetă mai puțin de cărat? Sigur, de ce nu? Așa că am mai lansat una.

Când am intrat în moschee, locul arăta de parcă tocmai trecuse pe acolo Jason Voorhes, din filmul de groază Vineri 13. Erau cadavre peste tot, sfârtecate și mărunțite. Nu era o priveliște prea plăcută. Dar ce m-a tulburat cel mai tare nu a fost imaginea sinistră a masacrului, ci mai degrabă sunetul, ca susurul apei curgând la robinet. Era sângele care curgea dintr-un braț amputat.

După ce ne-am întors la bază, am făcut o ședință pentru a da raportul. Le-am povestit cum eu și Jonny ne-am acoperit reciproc pe alee, iar Dirty, lunetistul, a povestit cum s-a angajat într-un schimb de focuri cu tipii de pe acoperiș. Apoi șefii ne-au întrebat ce s-a întâmplat în moschee.

— Am evacuat-o cu ajutorul Rangerilor, am zis eu. O să îl las pe el să vă spună mai multe.

Cei mai mulți Rangeri sunt puști tineri și nu scot un cuvânt la ședințe. Eu tocmai pusesem reflectorul pe unul dintre ei. Puștiul respectiv, uriașul de 2 m, s-a ridicat în picioare.

— Ei bine, a zis el, am descins în moschee. Primul la înaintare a fost Carl Gustav.

Acela a fost primul schimb de focuri real în care am fost implicat și am învățat foarte multe: intră în perimetru de la sol, nu cu elicopterul, pentru că așa zgândări cuibul de viespi. În timp ce intri, nu aprinde nicio lumină, s-ar putea să îți semnezi condamnarea la moarte.

Poate cel mai surprinzător lucru pe care l-am aflat este că e palpitant. Mă antrenam de mult timp pentru asta, iar acum luptam în sfârșit și nu era atât de rău pe cât mă temusem că va fi. Mi-am păstrat cumpătul și am luat decizii care mi-au îmbunătățit poziția. Eu și tovarășii mei aproape că eram supracalificați pentru a ne lupta cu nemernicii ăștia. Eram buni.

Iar eu omorâsem pentru prima oară un om. Nu vreau să fac o comparație cu primul cerb ucis, dar totuși a fost asemănător. Îi

invidiasem pe cei care aveau la activ inamici uciși și se lăudau cu acest lucru. Acum mă număram și eu printre ei și nu aveam nicio remușcare. Indivizii aceia mi-ar fi tăiat gâtul înainte să se uite bine la mine. Își dedicaseră viața distrugerii culturii occidentale și a valorilor reprezentate de aceasta. Făceau parte dintr-o rețea care sărbătorea atunci când reușeau să dărâme un hotel plin de turiști și să ucidă bărbați, femei și copii care nu făceau nimic mai periculos decât să ia micul dejun. Creaseră un cult al morții. Bucurați-vă de paradis, domnilor.

CAPITOLUL 12

În 2006 aveam deja o casă, o ipotecă, o soție și copii. În următorii șase ani, am petrecut în medie 325 de zile pe an departe de casă – fie la antrenamente, fie în misiuni. Soțiile membrilor SEAL din Echipa [...] erau obișnuite cu această viață și se susțineau reciproc. Dar era o viață pe care soția mea, într-o zi mai grea, ar fi putut să o rezume într-o singură propoziție: „Nu a fost niciodată prezent”.

Nu că nu ar fi apreciat cele 40 de zile pe an în care eram acasă – 20 de concediu și 20 în care lucram 12 ore pe zi, dar eram acasă la ora 17:00 – sau cei 75 000 de dolari pe care îi primeam anual, sau indemnizația de locuință care ne ajuta să plătim ipoteca. Și nu spun că nu îmi susținea munca, despre care nu puteam vorbi prea mult. Vreau doar să subliniez sacrificiile făcute de soția și copiii mei și de toate familiile colegilor mei SEAL. Pentru majoritatea americanilor, în anul 2006, războaiele din Irak și Afganistan deveniseră un simplu zgomot de fundal în timpul știrilor de seară, în timp ce pentru familiile noastre erau un freamăt constant al absenței, care putea oricând să devină definitivă.

Pentru mai mult timp decât mi-aș fi imaginat vreodată, sunetul războiului a însemnat pentru mine huruitul elicopterelor, focurile de armă ale mitralierelor și vocea unui lunetist SEAL în ureche, avertizându-mă că în camera următoare un mujahedin așteaptă să îmi zboare creierii.

Și unul aproape că a reușit în toamna lui 2006, în Afganistan.

Eram la Baza Chapman, lângă Khost, în estul Afganistanului. Aici, trei ani mai târziu, un individ despre care Serviciile Secrete americane au crezut că este agent dublu lucrând pentru noi va omorî șapte agenți și furnizori într-un atac sinucigaș cu mașină-capcană. După ședințele informative în care ne-au fost repartizate țintele, am plecat cu Humvee-urile împreună cu câțiva Rangeri. Ei stăteau pe locurile din față, cu Carl Gustav pregătit, în caz că precizia noastră ar fi dat greș.

Într-o noapte, ținta noastră era un complex mare – nimic neobișnuit după standarde afgane, dar mai greu de conceput

pentru americani. Imaginați-vă un amestec între un joc de cuvinte încrucișate și un sat Ewok din Războiul Stelelor. În interiorul zidurilor înalte era un labirint care, văzut de sus, arăta ca o rubrică de cuvinte încrucișate. Coloanele întortocheate ale rubricii erau o serie de camere înconjurate de un perete. În mijlocul complexului se afla o construcție de două etaje, fără ferestre. Holurile se învârteau de jur-împrejur, aparent neducând nicăieri. Am știut imediat că evacuarea va fi un coșmar.

Unul dintre colegii din această misiune era prietenul meu Lance – renumit pentru „petrecerea mișto care s-a sfârșit prost". Evenimentele nefericite nu s-au oprit acolo pentru el.

Lance era un tip fantastic. Îl porecliserăm Cobra pentru că era mereu în alertă, gata să atace. Mai avea o calitate pe care noi o numeam „factorul Lance" – o tendință de a intra în situații limită, în care era în pericol de moarte, dar din care ieșea fără nicio zgârietură. Aceste incidente în care sfida moartea deveniseră atât de obișnuite, că aproape așteptam să se întâmple. Mereu îl întreba cineva: „Doamne, Lance, cum s-a întâmplat asta?"

În 2005, în Irak, Lance tocmai nimicise o casă plină cu teroriști în timpul unui raid nocturn, când a căzut într-o piscină. Irak era ultimul loc în care te-ai fi gândit că trebuie să îți faci griji pentru accidentele în piscine. Dar situația a fost gravă. Echipamentul lui era foarte greu și îl trăgea la fund. Mi-a spus că își ținea respirația, încercând să iasă la suprafață, când a văzut un cablu electric rupt, scânteind, aproape atingând apa. În timp ce se întreba dacă va muri înecat sau electrocutat, vederea a început să i se încețoșeze. Chiar înainte de a leșina, a ridicat ochii și l-a văzut pe tovarășul său privindu-l șocat și îngrozit deopotrivă, parcă vrând să spună „Ce dracu' cauți în piscină?"

Lance mi-a spus că partea cea mai rea a fost convingerea că ultimul lucru pe care îl va vedea înainte să moară va fi tovarășul lui arătându-l cu degetul și spunând aproape râzând „Nu... cred... așa... ceva!"

Lance nu își amintește cum a înotat afară din piscină, dar a făcut-o, teafăr și nevătămat, desigur.

Toți îl iubeau pe Lance, inclusiv eu. Era foarte meticulos în legătură cu tot: vestiar ordonat, uniforme perfecte, tactici perfecte... era doar ghinionist.

Altă dată, săream cu parașuta în Arizona, iar Lance fusese

desemnat instructor pentru exercițiul respectiv – un fel de maestru de ceremonii. Era responsabilitatea lui să ajusteze parașuta de frânare pentru o pereche care sărea în tandem. Unul dintre ei era instructor de salturi în tandem – se întâmpla să fie chiar super-lunetistul Greg –, iar tipul celălalt sărea pentru prima oară în tandem. Doi tipi care sar în tandem cad mai repede decât cei care sar singuri. Rolul parașutei de frânare este de a acționa pe post de frână aerodinamică încetinindu-i, astfel încât toată lumea să rămână împreună. Treaba lui Lance era să țină parașuta de frânare cât cei doi săreau, să o ajusteze, să îi dea drumul, apoi să sară și el.

Dar Lance a sărit prea devreme, a căzut peste parașuta de frânare, care încă se despacheta, și s-a încurcat în corzile ei. Acum erau cu toții terminați. Dacă Greg ar fi tras de parașuta principală, aceasta s-ar fi încolăcit în jurul lui Lance și toți trei ar fi plonjat spre moarte. Lance se chinuia să se elibereze în timp ce altimetrul i se învârtea nebunește. A reușit să se desprindă din corzi în ultima clipă și și-a deschis parașuta, permițându-i astfel lui Greg să o deschidă și el pe a sa, salvând astfel viața unuia dintre cei mai buni lunetiști din istoria Americii.

După ce au aterizat cu bine, tipul pentru care fusese primul salt în tandem a început să danseze și să își sărbătorească reușita – până a văzut fețele palide ale celor doi. În tot acest timp, omul nu știuse cât de aproape fusese de moarte.

Așadar, având-l pe Lance lângă mine în acest complex haotic, poate ar fi trebuit să mă aștept la niște rateuri. Eram la jumătatea verificării unei camere când mai mulți inamici au deschis focul. Trăgeau în Lance, desigur. Imaginați-vă un schimb de focuri în acest labirint. Ne-a luat ceva timp, dar i-am ucis pe cei care trăgeau în noi. Mai aveam de verificat o cameră. Era la capătul unui hol lung, care cotea într-un unghi destul de ascuțit. Nu avea ușă, doar o intrare blocată parțial de un gard. Intrarea era în colț, așa că nu puteai vedea prea mult din cameră de unde stăteam noi – poate că acolo se adăposteau mai mulți inamici.

Am pășit peste trupurile teroriștilor morți și am înaintat. Unii dintre noi s-au desprins de grup și au luat-o prin alt coridor, astfel că m-am trezit în fruntea formației. Acum era sarcina mea să ocolesc gardul și să intru primul în cameră.

În timp ce mă pregăteam să o fac, încercam să am în vedere

unghiurile. Vedeam deja că am liber colțul din fața mea. Mai trebuia să arunc o privire de la stânga la dreapta și să încerc să verific din hol o porțiune cât mai mare din încăpere. Într-o astfel de situație, poți să acoperi doar 170 din cele 180 de grade ale camerei. Acele ultime 10 grade, fâșia dintre intrare și peretele din spate, sunt unghi mort. Nasol. Nu ai ce să faci în privința asta. La un moment dat, trebuie să îți iei inima în dinți și să îți asumi riscul. Iar inamicul știe acest lucru.

Unii dintre ei știau cum să se ascundă în acel unghi mort, așteptând să intrăm. Această posibilitate ne îngrozea pe toți și mulți au murit astfel.

Când l-am simțit lângă mine pe colegul din spate, mâna mea dreaptă, am intrat. Am auzit imediat trei focuri trase de o armă cu amortizor. Un insurgent a căzut la pământ, încă strângând în mâini mitraliera AK-47. Era chel, la bustul gol și purta pantaloni albi. A fost un moment ireal. Creierul meu se chinuia să pună toate piesele cap la cap și în curând am obținut imaginea de ansamblu. Tipul ăsta, încă în pijamale, fusese trezit de focurile de armă. Se dăduse jos din pat și se ascunsese în gaura pe care o săpase dinainte în perete – exact în unghiul mort. Nu era deloc întâmplător. După cum spuneam, și ei ne studiază tacticile. Individul voia să îl ia prin surprindere pe primul om care intra. Adică pe mine. Am ridicat instinctiv privirea spre acoperișul clădirii cu două etaje. Era Greg. Bineînțeles că el era. Stătea în picioare cu arma atârnându-i pe umăr, uitându-se la mine de parcă ar fi fost un zeu al războiului. Obișnuiam să îi spunem Hoff – după actorul american David Hasselhoff –, pentru că arăta enervant de bine. A apăsat butonul stației și l-am auzit în cască spunând sec: „E liber, Rob”.

Atunci mi-a picat fisa. Nu că mi-a salvat viața – mi-o salvase de nenumărate ori. Ce m-a impresionat a fost că, de la o distanță de 30 m, în întuneric, și-a dat seama cine sunt după mers și după echipament. Am avut o revelație: „Uau, ce bine ne cunoaștem. Chiar ne acoperim reciproc spatele”.

Nu că luptătorii SEAL ar acționa mereu perfect sub presiunea atacului inamic. Am vorbit despre cât de repede ne mișcăm, dar uneori băieții încep să o lase mai moale. Un coleg a fost concediat pentru că începuse să dea semne de ezitare. Aveam nevoie de oameni dispuși să acționeze fără să stea pe gânduri atunci când era cazul. Eram în război.

Se poate întâmpla într-o misiune sau două. Cineva spune: „Hei, am observat că tipul cutare a cam dispărut”. Poate mai menționăm și noi asta în timpul evaluărilor periodice – nimic prea formal, doar ne întâlnim și vorbim despre cum ne descurcăm. Cineva îi va spune respectivului: „Hei, ce se întâmplă cu tine?”

De obicei, decizia este luată de comun acord. Tipii respectivi se întorc la echipele SEAL din care făcuseră parte anterior sau devin instructori. Alteori părăsesc de tot Forțele Navale.

Nu se lasă cu supărări sau învinuiri. De obicei, ei știu că le vine momentul. Am avut odată un lider de echipă care pur și simplu evita țintele. Nu știam dacă de frică sau altceva. Ne-am dus la șeful lui și i-am spus că vrem să îi aducem ceva la cunoștință.

Șeful l-a luat deoparte, iar el nu a negat. A spus: „Da, sunt la sfârșitul carierei, iar astfel de lucruri nu mai sunt pentru mine”. S-a retras și ne-a fost repartizat un nou lider. Astfel de lucruri se întâmplă, dar nu des. Cei mai mulți tipi vor să fie în toiul acțiunii.

•

Un astfel de tip era Nate. Era printre cei mai agresivi oameni cu care lucrasem vreodată și un SEAL excelent. Dar fusese în câteva misiuni până la cea din 2006 din Khost și nu împușcase încă pe nimeni. La fel cum îl tachinam pe Andy că are mereu un nor al războiului deasupra capului, așa îl șicanam pe Nate că este urmărit de norul păcii. Nu exista un motiv anume pentru care nu reușise să ucidă pe nimeni, era o chestie întâmplătoare, dar pe el îl obseda și voia să schimbe acest lucru.

Într-o noapte din acea toamnă – era Halloween – eu, Nate și Lance trebuia să luăm cu asalt o casă. Duceam lipsă de personal, așa că am hotărât să renunțăm la tactica obișnuită și să intrăm doar noi trei. Nu era situația ideală, dar nici nu era ceva neobișnuit; se întâmpla des să nu avem efective. Nate era primul în formație și de îndată ce a intrat, una dintre ținte s-a aruncat asupra lui și au început să se lupte corp la corp. Zgomotul a mai trezit încă doi tipi. Aveam ochelarii cu infraroșu la ochi, așa că i-am văzut luându-și AK-urile. Nu știu ce mi-a venit, dar până să apuce să își îndrepte armele spre noi, am strigat „Ne dați ori nu ne dați, nenorociților!” și i-am împușcat pe amândoi. A fost singura replică demnă de filmele de acțiune din toată cariera mea. Nate, care îl prinsese într-o priză pe

adversar, s-a uitat la mine și a zis:

— Să dea naiba, Rob.

— Ce? am zis eu.

— Mereu împuști oameni. Eu nu apuc să împușc niciodată pe nimeni. Ce dracu'?

— Păi, nu știu, azvârle-l pe tipul ăsta în mijlocul camerei și împușcă-l.

Teroristul a căscat ochii mari și a spus:

— Nu, nu, domnule, e o idee proastă.

— Te-a întrebat cineva ceva, tipule? i-am răspuns.

Glumeam, desigur – evident că nu aveam să facem asta. Am început să îl interogăm.

— Hei, știm că acest camion a parcat aici la ora cutare, pentru că oamenii noștri supravegheau casa. Al cui e camionul?

Tipul nu era prost.

— Al lui, ne-a zis, arătând cu degetul spre unul dintre tipii morți.

— Bun răspuns, i-am zis eu.

I-am pus o glugă pe cap ca să îl extragem de acolo și am părăsit clădirea. Lance ne ghida prin curte, când un câine mare și lățos l-a atacat fără să latre. A fost rapid. Apoi am auzit prin stație: „Ce dracu', Lance!" Bang. Era Greg. Văzuse incidentul și la salvat pe Lance de la a fi făcut zdrențe. Și probabil de rabie, din moment ce era vorba de Lance. Cine merge la război și e atacat de un animal de companie?

•

Un an mai târziu, eram staționați împreună în Irak. Nate tot nu omorâse pe nimeni. Eram într-o misiune în centrul Irakului și mujahedinii dormeau acum afară, printre palmieri – știau că locuințele lor nu mai erau sigure. Încă un motiv pentru care câinii noștri erau utili: dacă băieții răi erau afară, câinii îi adulmecau imediat.

În această misiune îi aveam cu noi pe câinele Toby și pe Jimmy, dresorul lui. Jimmy, ca toți dresorii, avea pregătire specială și lucra constant cu Toby, pentru a-i șlefui abilitățile și a îmbunătăți relația dintre ei. Era o treabă obositoare – câinii au nevoie de îngrijire constantă. Unor băieți le place, altora nu. Dacă nu existau suficienți dresori voluntari, desemnau un nou-venit. Noi voiam să folosim câinii cât de des puteam, așa că ne însoțeau cam în 90 la sută dintre misiuni. Animalele ascultau de

noi toți în situațiile de luptă, nu doar pe dresori, dar trebuia să le atragi atenția, fie cu un indicator cu laser, fie apelând la dresor. Câinii ascultă mereu întâi de dresori, apoi de noi. Erau antrenați să se țină după oameni de vârsta noastră și de regulă nu mușcau copii – deși puteau și chiar au făcut-o de câteva ori. Aveam mereu cu noi un interpret care striga în fața casei: „Afară toată lumea! Trimitem un câine înăuntru”. Strategia asta funcționa mai mereu: civilii ieșeau. Dar am văzut și femei lăsând în urmă bebeluși într-o casă care urma să fie controlată de câini. Nu trebuia decât să dai din cap ca să îi lase în pace. Dar dacă vreo femeie era mușcată, o bandajam și dădeam familiei niște bani.

În noaptea respectivă, Jimmy i-a dat instrucțiuni lui Toby, un Ciobănesc Belgian, iar acesta a zbughit-o pe cărare. Noi l-am urmat. Deodată, câinele a cotit la dreapta. Îl porecliserăm „racheta cu blană”, fiindcă mereu țâșnea ca dintr-un lansator și ataca țintele. A luat-o la goană printre copaci și l-am văzut imediat cu mâna unui tip în gură. Individul țipa, încercând să se ridice și să îndrepte mitraliera spre câine, dar Toby tremura de furie, țopăind de zor, fără să își descleștеze colții din brațul victimei. Cei doi, omul și câinele, erau prinși într-un dans al țipetelor și mârâielilor, iar tipul a început să tragă cu arma. Gloanțele zburau peste tot. Nate avea cu el o SR-25, o carabină cu lunetă, mult mai zgomotoasă decât armele noastre obișnuite și nu avea nici amortizor. Tocmai când părea că individul va reuși să îl împușте pe Toby, am auzit arma lui Nate descărcându-se, despicându-i capul în două. Tipul a căzut la pământ, iar Toby, acum în siguranță, s-a oprit din lătrat. Pentru un moment, ne-a învăluit o tăcere apăsătoare, apoi Nate a zis calm:

— Să fiu al dracu’.

În sfârșit, spărsese gheața și omorâse pe cineva.

Aveau să urmeze mai mulți în acea staționare. În tot acel timp, învățaserăm și ne adaptaserăm la stilul inamicului dur și experimentat, Al-Qaida. Ei reacționau la acțiunile noastre, iar noi reacționam la acțiunile lor. Tot așa, până am evoluat și am devenit una dintre cele mai letale unități de luptă din istoria modernă. Și eram pe cale să atingem apogeul.

CAPITOLUL 13

Era întotdeauna puțin ciudat să mă întorc acasă de la război și să reintru în rutina antrenamentelor. Acolo m-am trezit și în primăvara lui 2007, având o zi groaznică, împachetând parașute pentru salturi în tandem. Parașutele acestea sunt imense, iar împachetarea lor presupune îndesarea pânzei de 37 metri pătrați într-o geantă de mărimea unui laptop. Și pentru că era un antrenament SEAL, ca să fie și mai distractiv, ne puneau să le împachetăm, să le despachetăm, să le împachetăm din nou și apoi să sărim cu ele. Apoi iar împachetat, despachetat, reîmpachetat, sărit. Era de rahat. Mai aveam puțin și terminam de împachetat, când a plesnit cablul care deschide parașuta. A trebuit să o iau de la capăt. Iar. Viața nici că putea deveni mai rea de atât.

Chiar în acel moment, am primit un mesaj de la Nicole: „Sună-mă". Am sunat-o.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt însărcinată, mi-a zis.

Bine, poate că viața nu putea deveni mai rea, dar sigur putea deveni mai costisitoare și mai stresantă, prinzându-mă complet nepregătit pentru un alt copil. Se va dovedi a fi cel mai minunat lucru scump și stresant care mi se putea întâmpla, dar mai întâi trebuia să mă întorc la război.

În vara lui 2007, cursul războiul din Irak se schimbase: până în acel moment fuseserăm într-un impas, fără a avea o strategie clară. În cele din urmă, Generalul David Petraeus, comandantul forțelor americane din Irak, avea să primească laude pentru răsturnarea situației prin „Trezirea Sunnită". Musulmanii sunniți, o forță în Provincia Anbar din vestul Irakului, fuseseră ostili față de ideea unificării țării în jurul guvernului susținut de americani și condus de rivalii lor șiiți. Prin urmare, se solidarizaseră cu luptătorii Al-Qaida, care erau tot sunniți.

Lui Petraeus i s-a atribuit meritul de a-i fi convins pe sunniți să se răzgândească și să se întoarcă împotriva luptătorilor Al-Qaida, care erau de aceeași religie ca ei. De fapt, era doar parțial adevărat: sunniții ne ajutau pe noi acum, dar nu din

iubire pentru omenire și credință în libertate. Ajutorul se datora parțial „creșterii” de aproape 35 000 a efectivului trupelor americane. Erau eliminați o mulțime de membri Al-Qaida, astfel că restul sunniților – mulți dintre ei urându-i și temându-se de ei – credeau că îi vor putea înfrunta. Am ucis mai mulți luptători Al-Qaida în acele luni decât în orice alt moment al istoriei SEAL. Cu noi scoțând din ecuație numeroși teroriști, sunniții „s-au trezit”. I-am ajutat să câștige războiul, dacă acest tip de război poate fi câștigat.

Până în mai 2007, efectivul nostru a crescut. În primul rând, erau mai mulți recruți SEAL în pregătire deoarece crescuse numărul de înscrieri la BUD/S. Mutaseră Săptămâna de Iad din săptămâna a cincea în a treia, gândindu-se că, astfel, cadeții nu vor mai fi atât de epuizați și ar avea mai multe șanse de reușită. Săptămâna de Iad e în continuare nasoală, pentru că asta este și ideea. Dar chiar și așa, cred că 80 la sută tot pică. Totuși, mai mulți înscriși înseamnă mai mulți absolvenți; mai mulți membri în trupele SEAL convenționale înseamnă mai mult material potențial pentru echipele de elită. Raționamentul nostru a fost că, mărind numărul personalului, va crește și timpul petrecut acasă de fiecare dintre noi. Dar nu s-a întâmplat așa. Pur și simplu, trimiteau mai mulți oameni în toiul acțiunii. Asta însemna că luam băieți direct de la antrenament și îi trimiteam la război. Deși nu mai era timp pentru perioada de selecție obișnuită, unii dintre băieții noi aveau să se dovedească a fi printre cei mai buni războinici ai Americii.

Mă gândesc la perioada aceea petrecută în Irak ca la „Misiunea care nu a existat”, pentru că cei mai mulți din escadrila noastră au fost trimiși în sudul Afganistanului, în timp ce o echipă restrânsă s-a dus în Irak, mai mult sau mai puțin neobservată. Cerința aceasta a venit din partea comandantului meu direct. Era un tip foarte deștept. Știa că echipa lui vrea să omoare băieți răi, și fiind o unitate mică, departe de toți ofițerii superiori, am fi fost liberi să facem ce aveam de făcut fără să stăm prea mult pe gânduri. Pe comandant îl chema Rich și, deși era doar locotenent-comandant, era SEAL-ul cu cel mai înalt grad din Irak. A fost unul dintre cei mai buni lideri pe care i-am avut. Mottoul său, pe care i l-am furat, era: „Nimeni nu a lucrat pentru mine. Au lucrat *cu* mine”.

Am fost staționați în Provincia Anbar, în vestul Irakului, la

Baza Aeriană Al Asad, aceeași în care fuseserăm instalați și în 2005. Am reușit rapid să capturăm sau să eliminăm țintele Al-Qaida relativ puține din imediata vecinătate. Apoi ne-am trezit zburând către est, spre Ramadi și Fallujah, pentru a ne ocupa de țintele nocturne. Zborurile acestea erau lungi, ineficiente și incomode, așa că am decis să ne strângem lucrurile și să pornim spre est.

Pe parcursul a două nopți, grupul operativ a împachetat în containere mari tot echipamentul, inclusiv obiecte personale, arme, explozibili, computere și toate cele necesare în război, pe care apoi le-au ridicat cu elicopterul. În 48 de ore eram din nou operaționali.

Ne-am instalat într-un fost conac pe malul râului Tigru. Condițiile de trai aici nu erau la fel de grozave ca în Al Asad, unde ne construiserăm spațiul astfel încât să se plieze pe nevoile noastre și aveam o rutină sistematică. Rangerii ocupaseră vechiul conac pentru o vreme. Stilul lor de viață era mult mai spartan decât al nostru. Față de ce avuseserăm în Al Asad – televizoare cu plasmă, console Xbox, frigidere și cafetiere –, noul sediu ni se părea cam primitiv. Dar ne-am gândit că oricum urma să ne mutăm mai la est în curând – spre Bagdad, unde se dădeau lupte mai serioase.

Dar, după cum s-a dovedit, nu am dus niciodată lipsă de ținte. Ieșeam aproape în fiecare noapte, după ședința informativă zilnică de la centrul de operațiuni comune (Joint Operations Center – JOC), care era într-o casă vecină. Deși la doar 100 m distanță, JOC părea mult mai departe când trebuia să mărșăluiești pe temperaturi de 50 de grade Celsius, chiar și după asfințit. Nu îndrăzneam să bem cafea până nu intram într-un spațiu cu aer condiționat, unde încercam să absorbim cât mai mult aer rece. Unde urma să mergem noi nu era deloc.

Recent învățaserăm pe pielea noastră o lecție valoroasă: Al-Qaida știa câteva dintre tacticile noastre speciale de pătrundere în spații închise. După cum am spus, spărgătorul era cel care trebuia să introducă echipa de asalt într-o țintă, indiferent de dificultatea operațiunii. Băieții sunt antrenați să spargă ferestre, să taie pereții cu drujba, să spargă lacăte, orice este nevoie. Dar cea mai comună metodă rămâne aceea de a arunca în aer ușile folosind explozibili. Dacă echipa consideră că este necesară o intrare prin explozie, spărgătorul este primul la ușă. De obicei,

acest lucru este valabil când timpul sau tipul de teren obligă echipa să aterizeze foarte aproape de locul cu pricina. Al-Qaida știa asta. Așteptau câteva secunde după ce auzeau elicopterele, apoi trăgeau prin ușă, eliminându-l pe spărgător și pe cine mai era cu el. În ciuda a ceea ce ne arată filmele hollywoodiene, trebuie să vă spun că gloanțele chiar trec prin uși. Mulți băieți buni au murit în timp ce montau explozibili.

Așa că se cerea o abordare mai inteligentă.

La una dintre ședințe, ne-au fost repartizate ținte care necesitau un atac simultan asupra a trei case separate, adiacente, astfel că trei echipe trebuiau să lucreze împreună. Era o misiune delicată din pricina presiunii timpului: tipii pe care îi voiam noi erau acolo la momentul respectiv, dar exista posibilitatea ca în câteva ore să nu mai fie. Am fi putut elimina o întreagă celulă teroristă dacă am fi acționat repede. Cel mai rapid mod era să aterizăm lângă țintă, ceea ce mă cam îngrijora. Casele acestea de lângă Fallujah erau ticsite de membri Al-Qaida. Sigur aveau să ne audă și să ne aștepte la ușă. Trebuia să găsesc o tactică prin care să îmi reduc timpul petrecut acolo. Așa că am construit o fâșie de 2 m de explozibil C-6, pe care am rulat-o ca pe o ruladă cu fructe, doar că nu era la fel de delicioasă. Materialul de pe fundul benzii este extrem de lipicios, astfel că atunci când derulezi bomba spre ușă, se lipește de podea. Și treaba asta dura doar o clipă. Am mai economisit niște timp atașând dinainte detonatorul. Nu încercați asta acasă. Este un risc destul de mare să alergi de colo-colo cu un explozibil gata pregătit. Dar nici să fii împușcat nu e mai bine, așa că mi-am asumat riscul.

Tot ce mai aveam de făcut odată ce bomba era plasată era să atașez de detonator un fitil lung de 6 m, care era înfășurat pe un mosor asemenea gutei pe mulineta undiței de pescuit. În timp ce ne pregăteam de lansare, mi-am pus echipamentul în două genți pentru puști și mi le-am prins la șold.

Am decolat la câteva ore după apusul soarelui, în trei elicoptere Black Hawk. Cu mine mai erau Cole, Delicious și Mack. Evident că toți aveam porecle. A mea era NSRO (pronunțat „nizzro”), inițialele de la Navy Seal Rob O’Neill. Șefului meu îi plăcea să strige după mine: „Care-i treaba, nizzro?!” Mack fusese jucător de rugby în facultate și era un dur. Îi lipsea un dinte din față, avea părul negru până la umeri și o

barbă neagră stufoasă. Arăta ca un vagabond dur, dar era foarte deștept și un expert al tacticilor. Delicious era cel mai chipeș dintre noi și o ciudățenie a naturii din punct de vedere al fizicului. Avea un corp perfect, piele bronzată și dinți de un alb impecabil. Sunt convins că ridica greutăți și se cățăra pe clădiri și în timpul liber.

Cât despre Cole, este cel mai agresiv SEAL cu care am lucrat. Folosim foarte des cuvântul „neînfricat”, dar pe el chiar îl descrie perfect. Și el era un tactician strălucit și avea un fizic sportiv. Și arăta foarte bine. Vedeți un tipar deja? Înalți, bruneți și frumoși, Delicious și Cole ar fi putut poza pentru orice campanie publicitară. Mack? Doar dacă își repara dintele.

Liderul echipei noastre, Cruz – american de origine poloneză – era foarte sarcastic. Era un tip robust, cu trăsături întunecate și o barbă neagră, deasă. El și familia lui vorbeau fluent poloneză, iar frații săi erau la fel masivi ca el. Doi dintre frații lui Cruz chiar au ajuns în Echipa SEAL [...] și am lucrat cu ei. Erau foarte meticuloși și probabil cei mai loiali oameni pe care i-am cunoscut. Toți aveau aceeași poreclă, „Cruz”, de la numele lor de familie. Pe acest Cruz, liderul echipei mele, l-am întâlnit inițial în Echipa SEAL 2. Fusese în misiuni în Sarajevo și în Kosovo și era cunoscut drept operator. Cu prima ocazie, a făcut trecerea la Echipa SEAL [...] și imediat a devenit lider al Echipei D, echipa mea. Era un filosof, un lider înnăscut, aproape imposibil de învins într-o cursă pe uscat sau pe apă. În ciuda staturii și forței fizice, își impunea punctul de vedere folosindu-se mai degrabă de argumente logice decât de intimidare, și avea mereu grijă să asculte toate părerile. Totuși, dreptatea era mai mereu la el.

Cruz era renumit pentru faptul că storcea până și ultimul bănuț – pe merit – de la guvern atunci când completam „Diurnele”. Fiecare membru e responsabil de propriul decont, dar noi nu știam regulile. Cruz știa tot, de la distanța casă-aeroport, până la costurile hainelor. La un moment dat, s-a chinuit să explice câteva detalii tehnice întregii escadrile. Era o chestiune foarte complexă, iar noi eram un public dificil. Tocmai ne întorseserăm de la război și ne durea în cot de contabilitatea lor și de regulile de decontare. Am așteptat să termine, apoi am adăugat:

— A, și încă ceva, băieți, înainte să plecați acasă la copiii pe

care nu i-ați mai văzut de câteva luni bune: pe drum, poate treceți pe lângă un telefon public. Opriți-vă și verificați dacă nu cumva a lăsat cineva o monedă înăuntru. Puteți să o păstrați!!

Toată lumea a râs, Cruz cel mai tare dintre toți, și am plecat acasă.

Să revenim. În timpul scurtului zbor cu elicopterul Black Hawk spre cele trei case adiacente de lângă Fallujah, am parcurs din nou în minte procedeul de pătrundere pentru a mă asigura că e perfect. Nu eram tocmai speriat. Aș zice că eram serios și preocupat. Nu voiam să fac vreo prostie în fața ușii ăleia. Ascultam ce se vorbea în stații: ne țineau la curent cu situația de la locul-țintă și cu poziția oamenilor de acolo. Nu plecase nimeni. Erau liniștiți; câțiva dormeau pe acoperiș. Acest detaliu era îngrijorător, dar nu foarte grav. Din cauza căldurii extreme, oamenii dorm adesea pe acoperiș. Totuși, puteau fi lunetiști, puteau avea o mitralieră încărcată lângă ei.

L-am auzit pe pilot spunând „Două minute” în casca din ureche. Mi-am scos picioarele pe ușa de pe partea dreaptă a elicopterului, apoi m-am concentrat pe ce se întâmpla în stânga – direcția de mers. Urmăream cu privirea acoperișurile și câmpurile, încercând să văd dacă alertaserăm pe cineva. Nimic. Pilotul menținea altitudinea la 30 m deasupra solului. „Un minut”. Atunci începe să îți bubuie inima. Puține lucruri sunt mai palpitante decât să aterizezi chiar la țintă. Ernest Hemingway spunea: „Nu există vânătoare ca vânătoarea de oameni, iar celor care au vânat oameni înarmați îndeajuns de mult timp și le-a plăcut nu prea le mai pasă apoi de altceva”. Eu nu eram unul dintre cei blestemați să nu își găsească altă formă de amuzament, dar înțeleg perfect ce a vrut să spună. Deși este foarte periculos să elimini băieți răi, te ia pe sus valul de adrenalină.

În primele mele experiențe de luptă fusesem ciudat de deconectat, de parcă aș fi observat acțiunea de undeva de sus. Îmi treceau prin minte tot felul de gânduri: „Aha, deci așa se aude un glonț care îți trece razant pe lângă ureche” sau „OK, deci așa se crapă fruntea unui om la contact direct”. Nu știu de ce atunci nu îmi era frică – ulterior, a venit și frica. Dar în acele zile de început mă trezeam așteptând cu nerăbdare să zboare gloanțele spre noi. Înainte de staționarea aceasta în Irak, aș spune că 70 la sută din misiuni fuseseră „gloanțe oarbe” –

nimeni nu opunea rezistență, iar țintele nu erau cele mai importante.

Când izbucneau schimburile de focuri, știai că ai găsit inamicul și că noaptea respectivă nu va fi o pierdere de timp. Am niște filmări de la câteva răfuieli în care am fost implicați, și mă auzi spunând „O, da!” în clipa când începe să se tragă, ca și când aș spune „A început, să îi dăm drumul”.

— Treizeci de secunde, s-a auzit vocea pilotului.

Vedeam deja casele și mi-am trasat în minte ruta pe care aveam să o urmez până la ușa din față a țintei principale. Aveam arma pregătită, ochelarii cu infraroșu la ochi și laserul invizibil pornit. Luminam ușa, gata să trag dacă s-ar fi ivit vreun cap de om sau o armă de dincolo de ea. Nimic. Am aterizat și am alergat spre ușă. Îi aveam pe Cole, Delicious și Mack cu mine pentru acoperire. Delicious și Mack aveau să rămână în urmă și să asigure colțurile, iar Cole venea cu mine ca să asigure intrarea – cu alte cuvinte, să stea cu arma îndreptată spre ușă, în caz că se deschide în timp ce eu plasez explozibilul. Am ajuns la ușă – era standard, din lemn masiv, cu mânerul pe stânga. Prin urmare, balamalele erau pe dreapta. Voiam să montez încărcătura pe partea cu balamalele. Foloseam 2 m de C-6, trebuia să funcționeze. Am avut grijă să stau pe partea dreaptă cât am montat explozibilul. În spatele meu, îl simțeam pe Cole stăpân pe situație, cu arma îndreptată spre ușă. Dacă băieții răi ar fi tras prin ea în cele trei secunde cât mi-a luat să derulez banda cu explozibil, gloanțele ne-ar fi ratat la mustață. *Dacă* ne-ar fi ratat. Eram precauți, dar situația era totalmente instabilă. Am luat-o la fugă de acolo, continuând să desfășor rola adezivă, iar Cole venea în spatele meu. La vreo 7 m distanță de ușă, am detonat explozibilul. BUM!

O asemenea încărcătură provoacă o explozie mare și zgomotoasă, periculoasă chiar și când ești la o distanță „sigură”. Este atât de puternică, încât mulți colegi suferă leziuni cerebrale traumatice mai târziu în viață. Este o explozie care distruge totul în cale, iar aceasta nu a făcut excepție de la regulă.

Băieții care veniseră cu celelalte elicoptere nici măcar nu își montaseră încă explozibilul, deci presupun că metoda mea funcționase. În locul unde fusese ușa se căsca acum o gaură neagră. Am pătruns în casă. Eram omul numărul doi, în spatele lui Delicious. Camera dădea într-o sufragerie mică, din care

porneau o altă cameră la stânga și o scară la dreapta. În față era o ușă deschisă, ducea în bucătărie. Delicious a luat-o la dreapta, eu la stânga. M-am asigurat că în colțul din stânga nu e nimeni și în timp ce mă întorceam spre dreapta, am văzut un trup ghemuit la podea, lângă o mitralieră AK-47. Am urmărit cu privirea dâra de sânge care se întindea de la cadavru până undeva pe perete, aproape de tavan. Evident, rebelul stătuse lângă ușă, pregătit să tragă, dar explozia i-o luase înainte.

M-am uitat mai atent la trupul neînsuflețit și m-a trecut un fior rece. Rebelul nu era bărbat, ci femeie. O femeie inamică, pregătită să mă ucidă cu o AK-47, dar totuși femeie. Țin minte că mi-am spus în sinea mea: *Sper ca Dumnezeu să mă ierte.*

De-a lungul timpului, m-am gândit de multe ori la acest moment și nu m-am simțit prea confortabil, dar în clipa aceea nu aveam timp să mă las copleșit de vină. Delicious a verificat o cameră și s-a întors. Am trecut amândoi pe lângă trupul femeii și am intrat în bucătărie. Nu era nimeni înăuntru, dar în capătul opus era o ușă care dădea într-un dormitor. Din moment ce ușa avea deschidere pe colț, puteam să verific încăperea pe porțiuni. În proces, laserul meu a mai expus un rebel care stătea cu mitraliera îndreptată către ușă, așteptând să intrăm. În spatele lui erau trei copii mici. Din păcate pentru el, eu puteam să văd în întuneric, iar el nu. Poc! Poc! Am reușit să îl elimin cu două gloanțe în cap. Am verificat restul camerei cât de bine am putut și am intrat.

Cei trei copii erau bine, dar speriați, evident. Era ultima cameră de pe acel etaj, iar restul echipei terminase de verificat etajul al doilea. Casa era acum liberă; doi rebeli fuseseră uciși în acțiune, iar trei copii erau bine din punct de vedere fizic. De afară se auzeau focuri de armă. Celelalte două echipe își făceau de cap.

În timp ce colegii mei căutau arme, explozibili, indicii și informații prin casă, eu i-am luat pe copii în bucătărie și am chemat interpretul. Acest lucru era mereu dificil. Cei mici se holbau cuminți la noi – erau de vârsta copiilor mei și ai prietenilor mei. Era nasol că erau și copii implicați; de fapt, nu lipseau niciodată din casele acestea. Niciodată. Copiii ne-au spus că cei mai mulți oameni din apropiere erau din familie, dar că erau străini în oraș. Aceea era casa tatălui lor; pe el îl împușcasem în dormitor. Dormeau cu toții, când i-au trezit

elicopterele. Tatăl își trimisese soția, pe mama copiilor, la ușă cu mitraliera, ca să se sacrifice și, eventual, să ia pe unul dintre noi cu ea. Acești copii rămăseseră orfani.

Nici măcar nu știau la momentul acela că tatăl lor murise – auziseră doar două focuri de armă amortizate, care nu sunt întotdeauna recunoscute ca atare de necunoscători. Nu știau nici că mama lor murise în explozia de la intrare. Dar eu știam. I-am întrebat unde le sunt rudele cele mai apropiate. Mi-au spus că mătușa lor locuiește dincolo de câmpul din spatele casei. Le-am spus copiilor să se încalțe. Mi-am ascuns arma ca să nu îi sperii și i-am condus, vreo 30 m, până la casa mătușii. Eram în toiul unui schimb de focuri, iar eu sunam la o afurisită de sonerie.

Cred că a fost unul dintre cele mai nesăbuite lucruri pe care le-am făcut vreodată. Dar mă simțeam groaznic, știind că eu le ucisesem părinții – chiar în fața lor. Voiam să mă asigur că cineva va avea grijă de ei. Nu avuseseră nicio legătură cu toate acestea și, la urma urmei, noi eram băieții buni. Abilitatea de a salva viețile civililor era, poate, una dintre cele mai importante aptitudini învățate la Echipa SEAL [...]. Când serviciile de informații ne indică o casă conspirativă teroristă, liderii pot să ordone o bombă ghidată și să arunce locul în aer. După cum v-am spus, fiecare luptător dintr-o casă are soție, copii, verișori, astfel că rata victimelor colaterale poate ajunge în jur de 20 la 1. Dacă arunci o bombă într-o casă, riști să ucizi douăzeci de oameni nevinovați pentru fiecare terorist eliminat. Însă atacurile noastre erau îndeajuns de precise cât să ucidă doar ținta, fără victime colaterale. De aceea ni se dădea libertate – cel puțin pe atunci. Demonstraserăm că suntem în stare să facem exact ce ni se ordona.

I-am dus pe copii în fața ușii și m-am retras în umbră. O femeie a ieșit în prag și a vorbit câteva secunde înainte să îi bage în casă. Au trecut pragul și apoi – nu o să uit asta niciodată – s-au întors și mi-au făcut cu mâna.

Când m-am întors la casa de unde plecasem, schimbul de focuri continua în jurul nostru. Echipa mea găsise mitraliere AK-47, grenade și niște dispozitive explozive artizanale. Eram în inima teritoriului Al-Qaida, iar armamentul găsit era dovada acestui lucru. La fel și rezistența armată pe care o înfruntam. Am mers în formație de patrulă până la ținta secundară. Street,

liderul echipei de acolo, ne-a întâmpinat la intrarea principală și ne-a pus la curent cu situația. Eliberaseră clădirea, omorâseră doi inamici și arestaseră alți doi, care momentan erau interogați de către Echipa de Interogări Tactice. Restul băieților lui cotrobăiau prin toate crăpăturile după arme și informații ascunse ale grupării teroriste Al-Qaida.

În timp ce Street vorbea, a fost întrerupt. Poc! Poc! Am auzit sunetul inconfundabil al unei arme automate. La două camere de noi, o parte din echipa de căutare descoperise un bărbat adult ascuns într-o gaură în perete. Era înarmat și încercase – fără să reușească – să tragă cu arma când echipa mutase peretele fals în spatele căruia se ascundea. Primul „poc” a fost ultimul lucru pe care l-a auzit individul respectiv.

Am luat cu noi toți bărbații, lăsând copiii și femeile în urmă. Le-am spus femeilor să nu iasă din case înainte de răsărit, explicându-le că avioanele noastre vor rămâne în zonă și că nu voiam să fie confundate cu întăriri. S-ar fi terminat rău.

În noaptea aceea am omorât în total șapte luptători Al-Qaida și am luat alți nouă de pe câmpul de luptă. Nici măcar nu a fost o noapte neobișnuit de bogată în evenimente. Intram în lupte în fiecare seară și ajunseserăm în punctul în care, dacă omoram doar cinci teroriști, o consideram o noapte plictisitoare.

Am rămas la reședința noastră modestă din Ramadi pentru zece zile. Perfecționându-ne tacticile și tehnicile, deveniserăm atât de buni la pătrunderile silențioase, că am început să jucăm un joc pe care l-am numit „lovituri de grație[20]”, în onoarea războinicilor amerindieni din trecut.

Pentru a-și demonstra curajul și abilitatea de a rămâne neobservați, amerindienii se furișau pe lângă inamicii lor în timp ce aceștia dormeau, îi atingeau și chiar le furau obiecte personale fără să îi trezească. Așa că am început să facem și noi asta. Ne strecuram într-o casă plină cu inamici fără să folosim explozibil, ci scoțând ferestrele cât de silențios posibil, spărgând yalele sau prin cine știe ce altă metodă ingenioasă care nu implica prea mult zgomot. Când găseam vreun inamic dormind, stăteam asupra lui și îl dezveleam încet. Apoi ne treceam ușor degetul peste pieptul lui, pentru a ne asigura că nu poartă vestă cu explozibil – unii dormeau cu ele puse. Dacă individul purta

[20] În limba engleză în original, Counting coup – cel mai mare act de curaj al unui luptător care participa la războaiele dintre triburi. (n.t.).

vesta, trebuia să îl împușcăm înainte să aibă ocazia să se arunce în aer. Dacă nu o purta, era momentul să îl trezim. Aceea era partea cea mai distractivă. Îi puneam un deget pe buze și îi șopteam: „Șșșt, șșșt,”. Era foarte interesant să vezi cum reacționează „inamicii de temut ai Americii”, acești războinici sfinți. Fără excepție, toți erau niște lași și se smiorcăiau ca niște școlari care tocmai făcuseră pe ei pe terenul de joacă. De obicei, chiar făceau pe ei. Dar cine putea să îi învinovățească? Se treziseră față în față cu cel mai groaznic coșmar al lor: justiția americană.

În timpul acestor vizite, îi lăsam afară pe interpreți până eliberam casele; era prea periculos să îi luăm cu noi. Îmi amintesc o discuție pe acest subiect cu agenții și analiștii de la serviciile secrete. Se întrebau cum comunicăm cu cei pe care îi capturam.

— Nu vorbești arabă, mi-a spus unul dintre ei.

— Nu, dar toată lumea înțelege limbajul armelor.

•

Din nou, pe măsură ce eliminam țintă după țintă, numărul membrilor Al-Qaida se micșora văzând cu ochii. Comandantul Rich a fost întrebat dacă vrem să fim mutați din Ramadi, unde lucrurile se domoleau, la Bagdad, unde am fi lucrat direct pentru comandantul Forțelor Speciale ale Armatei. Tipul avea același rang ca Rich, dar Bagdadul era teritoriul lui, așa că el era șeful. Cei mai mulți membri SEAL ar fi refuzat politicos această oportunitate. Fuseseră multe situații în trecut când ofițeri SEAL refuzaseră să lucreze sub comanda altor unități, din afara Forțelor Navale. Mă credeți sau nu, membrii SEAL sunt destul de aroganți uneori.

Nu, serios.

Dar Rich nu avea nevoie de aroganță pentru că era foarte încrezător în sine. Era de părere că putea lucra cu oricine. A înțeles ce ar fi însemnat această colaborare pentru oamenii lui și, mai important, pentru întreaga misiune. Prin urmare, atunci când a fost întrebat, nici nu a stat pe gânduri. Eram norocoși să fim invitați în bârlogul ursului. Roata începea să se învârtă, iar noi dădeam o mână de ajutor.

Ne-am făcut încă o dată bagajele și am zburat spre Aeroportul Internațional din Bagdad. A fost impresionant să coborâm din elicoptere și să vedem toate echipamentele de la baza de acolo.

Eram obișnuiți cu avanposturile izolate, dar iată-ne aici, în inima puterii militare americane. În fața noastră erau aliniate avioane cargo, cu reacție, de atac și bombardiere. Tancurile Abrams stăteau pe post de santinelă lângă gardurile care împrejmuiau perimetrul. Că tot vorbim de putere, mă bucur că noi avem lucrurile astea, iar băieții răi, nu.

Mai aveam și vehicule blindate mai mici, pentru transportul de personal, numite Stryker. Erau folosite în principal pentru a-i duce la luptă pe durii din infanterie sau pe Rangeri. Apoi erau vehiculele Pandur, mai mici, mai ușoare, mai ușor de manevrat. Sunt preferatele Forțelor Speciale pentru misiunile în oraș, dar eu aveam reținerile mele. Până în acest punct, mulți americani servind în Irak fuseseră uciși sau mutilați de dispozitive explozive improvizate, iar eu nu voiam să fiu unul dintre ei. Mă simțeam mai în siguranță în zbor sau mergând pe jos, dar omologii noștri pretindeau că aceasta era cea mai bună soluție. Urma să aflăm că aveau dreptate.

Până una-alta, elicopterele din dotare ne dădeau un sentiment de siguranță: Chinook, Black Hawk, Kiowa, și multe Little Bird. Little Bird erau cele mai tari pentru că erau mici, rapide și ușor de manevrat. În plus, aveau băncuțe pe partea exterioară a fuzelajului. Luptătorii ieșeau în afara cabinei, lângă pilot, asigurați cu un cordon. Ne simțeam foarte cool când mergeam cu un Little Bird în misiuni.

Ne-am luat echipamentele, iar o escortă ne-a condus la spațiile de locuit. Erau localizate într-o structură imensă, asemănătoare unui depozit, care fusese împărțit astfel încât obținuseră coridoare lungi ce separau camere spațioase. Forțele Speciale ale Armatei erau acolo de ceva timp și aveau totul bine pus la punct. Instinctele lor de autogospodărire erau la fel de bine dezvoltate ca ale noastre. De fapt, Forțele Speciale se asemănau mult cu noi în privința modului de luptă și relaxare. Aveau dormitoare individuale, sufragerii cu scaune ca cele de pe stadion, televizoare cu ecran plat și mini-baruri cu gustări. Pe lângă toate astea, erau șmecheri, pur și simplu. La urma urmei, noi eram Echipa SEAL [...], dar tot mi-a trecut prin minte de câteva ori că băieții din Forțele Speciale ale Armatei sunt supertari.

O luam din nou de la zero. Aveam doar spațiu. Dormitoarele noastre aveau șase paturi și cam atât. Fără mese, canapele sau

televizoare. Nu aveam nici măcar perne sau cearșafuri. Asta trebuia să se schimbe.

Aveam în minte un proces în doi pași: 1) să găsim pe cineva care avea toate lucrurile de mai sus; 2) să facem o rechiziție. Uneori, acest lucru însemna să recurgem la lingușeală sau să folosim factorul „tip mișto”. Dacă găseai un grup de băieți care părăseau rar perimetrul, sau nu îl părăseau niciodată, ar fi putut fi de acord să se combine cu niște operatori, doar ca să simtă că fac parte din echipă. Desigur, acest lucru se poate întoarce împotriva ta. Unii dintre ei petrecuseră atât de mult timp în preajma tipilor cool, încât aveau impresia că s-au molipsit și ei. De la aceștia furi.

Să nu vă pară rău pentru ei. Genul acesta de oameni are chiar și un nume, inventat de cineva mai amuzant decât mine: Fobbit. Este o combinație între două cuvinte, FOB și Hobbit. Vă explic imediat. FOB este acronimul de la Forward Operating Base (bază operațională). Hobiții sunt o specie fictivă renumită pentru lenea și confortul la care tânjesc. Puse împreună, obținem Fobbit. Fobbiții sunt cunoscuți pentru faptul că se duc la schimbul de personal și cumpără toate chestiile bune înainte să mai apuce ceva și băieții care chiar luptă. Vorbim de tutun, frișcă pentru cafea, jocuri video, gustări, electronice și reviste. Fobbiții nu merg la sală, mănâncă numai porcării bogate în calorii și beau sucuri carbogazoase și energizante. Din moment ce nu trebuie să lupte cu inamici propriu-ziși, își concentrează tot efortul strategic pe a fi primii la coadă la cantină sau a consuma apa caldă de la dușuri. Apoi sună acasă și se povestesc cât de tari sunt ei. Le place să folosească cuvinte ca „rază de acțiune” sau „luptător în război”.

Penibili, acești Fobbiți. Să nu îi compătimiți că furam de la ei.

Iar dacă planul cu Fobbiții dă greș, caută-i pe tipii de la construcții. În majoritatea timpului pe care l-am petrecut acolo, asta însemna vizite la Batalionul de Construcții al Forțelor Navale, sau Seabees (traducere aproximativă: „Albinuțele Marine”), cum erau porecliți. Sunt foarte tari tipii. În general, sunt unii dintre cei mai muncitori oameni din armata americană. Ei fac lucrurile să funcționeze, chiar dacă nu au resursele necesare. Și o fac în afara bazei, și mai și luptă cu inamicii. În plus, au bere. Nu în zona de război, desigur, ar fi ilegal. Zic și eu.

În acest caz special, Seabees aveau oameni puțini și erau

suprasolicitați la alte proiecte, dar ne-au dat bucuroși acces la cimitirul lor de vechituri. Acolo am găsit diverse obiecte de mobilier și alte lucruri folositoare. Am găsit până și o pușcă de asalt franțuzească, aproape nouă, în toată grămada aceea: nu fusese tras nici măcar un foc cu ea.

Am luat și noi ce am putut de acolo și ne-am apucat de treabă. Eu nu aveam abilități într-ale tâmplăriei, așa că am ajutat la alegerea materialelor mai bune și căratul lor până la bancul de lucru. Aparent, aptitudinile de tâmplar nu prea contau. Important este să vrei să faci; această atitudine, combinată cu o doză de miserupism, era mai presus de orice. Cel mai priceput la abordarea asta era Cole. Era unul dintre cei cinci tipi cu care împărțeam camera și ne convinsese că nu avem de ce să ne facem griji. Cât timp îi tăiam materialele și îi făceam rost de unelte, avea el grijă de noi.

Cole funcționa într-o singură viteză: accelerație maximă. Mi-aș fi lăsat propria viață pe mâinile lui, și chiar am făcut-o. De fapt, dacă aș fi avut mâinile înghețate bocnă, l-aș fi lăsat pe Cole să facă pipi pe ele – Cole era colegul de la BUD/S pe care îl rugasem să îmi facă această favoare cu mulți ani în urmă, în timpul Săptămânii de Iad. Pe lângă faptul că era un SEAL agresiv și neînfricat, avea câteva ciudățenii amuzante. Mereu întârzia unsprezece minute – la orice. La primul lui antrenament cu escadrila noastră, mergeam cu mașina până la locul antrenamentului – mai aveam doar cinci minute la dispoziție să ajungem – când a văzut un magazin de încălțăminte Boot Barn.

— Hei, uite un Boot Barn, mi-a zis. Hai să oprim, să ne uităm după bocanci.

— Cred că glumești, i-am spus eu, privindu-l uimit. Aproape am întârziat și tu vrei să... nu. Ne oprim dacă vrei să bem o bere, dar nu mergem la cumpărături de bocanci.

Din acel moment, am tot încercat să conving lumea să îl poreclim „Boots” (Bocanci), dar nu a prins. Ori de câte ori întârzia unsprezece minute și șeful întreba unde dracu’ e, eu spuneam „La cumpărături de bocanci”. Și tot nicio reacție. Nimeni nu înțelegea că era porecla perfectă, iar asta mă frustra foarte tare.

Până la această staționare. Într-una dintre misiunile de lângă Ramadi, eram pe acoperișul unei clădiri, în toiul unui schimb de focuri, și l-am văzut intrând de unul singur într-o casă, lucru pe

care nu ar fi trebuit să îl facă. A urmat o confruntare crâncenă. Din câte auzeam, erau cel puțin trei trăgători, adică era în inferioritate numerică. Am rămas cu ochii pe ieșire, dar când au încetat focurile de armă, Cole a ieșit singur afară.

— Ce dracu' s-a întâmplat acolo? l-am întrebat.

— Ah, a trebuit să intru cu bocancii în ei.

De data asta, porecla a prins.

Boots întârzia mai mereu, dar nu aveai ce să îi reproșezi în ceea ce privea etica muncii. Muncea non-stop la proiectele lui de construcții, iar rezultatele erau amuzante. A construit un birou imens, care l-ar fi făcut și pe Shaquille O'Neal să pară un preșcolar subnutrit, și l-a asortat cu un scaun care părea furat de la actorul Verne Troyer. Colegii își mai puneau computerele pe birou și se așezau pe scaun. Chiar și dacă mâinile le ajungeau la tastatură – dar, de cele mai multe ori, nu era cazul – nu conta, pentru că nu ajungeau să vadă monitorul.

Ne-am plâns lui Boots și a remediat situația. Am intrat în cameră și am dat peste o invenție ciudată – un scaun de birou rotativ, vechi și șubred, îmbinat cu unul de grădină. Scopul era ca scaunul să fie îndeajuns de înalt cât să ajungem la birou, astfel că toată construcția era prinsă pe o anvelopă 4 x4 și părea să aibă un echilibru precar.

M-am dus mai aproape să o analizez și poate să îi spun lui Boots că e nesigură. Ca să îmi demonstrez punctul de vedere, am încercat să cobor invenția de pe anvelopă, dar părea să fie destul de bine fixată. Era un scaun imens, glorios și ridicol. Mirosea a tomberon și abia încăpea pe ușă. Dar măcar ajungeai la birou.

Am trăit așa o perioadă, îndurând cu stoicism; ne obișnuiserăm fără Xbox, iar de filme nu mai aveam timp. Dar aveam o sală de forță echipată cu tot ce ne doream: CrossFit, saci de box, greutăți, aparate cardio și mult spațiu pentru stretching. Mai aveam și aparate de cafea care făceau latte, espresso și cappuccino, iar la Centrul Tactic de Operațiuni aveam și o cantină spațioasă. Fără celelalte lucruri ne descurcam. Veniserăm acolo la vânătoare, nu la stat degeaba.

CAPITOLUL 14

Când oamenii se gândesc la trupele SEAL și la Forțele Speciale, probabil își imaginează o rivalitate crâncenă. Ei bine, nu sunt departe de adevăr. După cum spuneam, mulți comandanți SEAL s-ar fi opus unei misiuni în care noi am fi fost nevoiți să raportăm unui comandant dintr-o altă divizie. Dar încă de la început, ne-am bucurat să lucrăm împreună cu ei și am beneficiat de expertiza lor în cel mai palpitant (și distractiv) stil de luptă, pe care îl practicau zilnic în timp ce zdrobeau inamicul.

Într-o astfel de aventură, au atacat un convoi inamic format din mai multe vehicule decât puteau ei gestiona. Două dintre mașini au scăpat. Din fericire, aveam întăriri în aer, iar Forțele Aeriene au reușit să le urmărească înapoi, până la casa lor conspirativă. Ambele vehicule au parcat și cinci rebeli au intrat într-una dintre cele trei case adiacente.

Înapoi la Aeroportul Internațional din Bagdad, noi eram la centrul de operațiuni, monitorizând casele, în timp ce superiorii discutau posibilitățile. Luau în considerare, printre altele, posibilitatea de a trimite o echipă de asalt. Forțele Speciale ale Armatei îi eliminaseră deja pe toți ceilalți rebeli, așa că avea sens să interogăm pe cine mai puteam prinde pentru a afla mai multe despre celula lor teroristă. Și „intrarea kinetică” era o variantă – asta însemna să dăm drumul la niște bombe peste casă. Această metodă sigur i-ar fi omorât pe toți, dar s-ar fi dus și șansa de a afla ceva.

În timpul dezbaterii, cineva a sugerat o a treia opțiune: „Să trimitem TF Blue”, adică pe noi – Task Force Blue (Grupul Operativ Albastru), albastrul din nume provenind de la Forțele Navale. Ideea a făcut înconjurul încăperii, până când un ofițer SAS (Serviciile Aeriene Speciale) a decretat:

— Da, trimiteți TF Blue. E ca și cum am intra kinetic. Doar să le spunem să scoată măcar unul viu de acolo!

Glumea și nu prea. Comandantul chiar ne-a atenționat:

— Băieți, voi omorâți pe toată lumea. Încercați să aduceți măcar unul viu, ca să îl interogăm.

Agenții serviciilor secrete de la JOC erau cu ochii pe țintă, în

timp ce noi plănuiam lovitura. În casă părea liniște: luminile erau stinse și nu se vedea nicio mișcare.

— Știți ce? am zis noi. Suntem staționați aici de multă vreme, hai să nu mai urcăm pe jos până acolo. Mai bine zburăm și aterizăm fix în față. Eliberăm locul în zece minute și plecăm. Terminăm cât ai zice pește și ne întoarcem la mobila noastră dubioasă.

Am ales să aterizăm la câteva sute de metri de ușa din față. Era periculos, pentru că știam că sunt băieți răi, înarmați și speriați. Dar chiar dacă ar fi ieșit și ar fi început să tragă, ne gândeam că tot am fi putut să le-o luăm înainte. Planul a fost delăsător, iar noi am fost prea încrezători în forțele noastre. Când lucrurile merg bine pentru o lungă perioadă de timp, nu te mai gândești la ce ar putea să meargă prost. Așa devine succesul periculos, uneori chiar fatal.

Am decolat în trei Black Hawks și am pornit pe ruta cea mai scurtă către țintă. Eram în aer de puțin timp când piloții ne-au anunțat:

— Zece minute.

Ușile erau deschise, iar eu eram în partea din spate a elicopterului Dash Trei, pe stânga, cu picioarele atârnându-mi peste margine. Asta era partea mea preferată – adrenalina atinge cote maxime, iar vântul îți biciuie fața. Mi-am verificat iar ochelarii cu infraroșu și arma, fără să scap din ochi ținta, ca nu cumva să ratez vreo mișcare.

— Două minute… un minut.

— Treizeci de secunde.

De-acum aveam toate cele trei case în vizor. Cum era de așteptat, inamicii ne auziseră venind și alergau afară. Au deschis focul, iar noi am ripostat din aer. Nici nu aterizaserăm și eram deja în toiul unui schimb de focuri.

Elicopterele au aterizat toate trei deodată, iar echipele au sărit din ele. Datorită acoperirii întunericului și echipamentului cu infraroșu, am reușit să eliminăm rapid trei dintre inamici; ceilalți doi s-au despărțit și au fugit fiecare în locuri separate, adiacente.

O echipă restrânsă a verificat trupurile neînsuflețite, în timp ce Echipa Echo a intrat în casa din dreapta, iar băieții mei, Echipa Delta, în cea din stânga; în fiecare era câte un insurgent. Echipa mea a acoperit intrările și ferestrele și a făcut ceea ce

noi numim „diminuare de forțe”. În loc să dăm buzna și să începem să tragem, ne-am ocupat pozițiile și l-am „chemat afară” pe terorist.

La fel ca în serialele polițiste, i-am strigat și câteva cuvinte pe care le știam în arabă: „Știm că ești înăuntru. Ieși afară și nu va mai fi nimeni rănit!” Nimic.

Era timpul să dăm drumul la câini. Serios. Îl aveam pe Toby cu noi și era un dulău dat naibii.

— Dacă nu ieși, i-am strigat noi, dăm drumul câinelui și chiar o să te muște. Ieși acum!

Nimic.

I-am dat semnalul lui Toby. El a zbughit-o înăuntru, înarmat cu nimic altceva în afară de colții lui și protejat doar de o vestă care nici măcar nu era antiglonț, având doar un mâner pe spate în caz că trebuia să îl luăm vreodată pe sus. A gonit prin camerele întunecate folosindu-se doar de simțul lui ascuțit al mirosului. Câteva secunde mai târziu, a început să latre insistent. Reușiserăm să elaborăm un sistem de comunicare complex cu aceste animale foarte bine instruite: dacă animalul latră, presupunem că a găsit ceva. Dacă latră și cineva țipă, știm sigur că a găsit ceva. De fapt, nu e chiar atât de complex.

Luam câini în mai toate misiunile. Erau absolut neînfricați și ne completau prin abilitățile lor. Intrau printre ultimii în casă, împreună cu dresorul, și veneau la apel. Dacă situația era delicată – oameni baricadați, indivizi care nu voiau să iasă sau pur și simplu aveam o presimțire ciudată – trimiteam câinele. Uneori, animalul avea montate camere de filmat pe vestă și vedeam imaginile în timp real, alteori nu. Mai foloseam câini și pentru urmărirea „Țâșnitorilor”. Aceștia sunt tipii care încearcă să fugă. Țâșnitorii fie sunt prinși din urmă de câini și sfâșiați, fie se ascund, dar sunt găsiți de câini și sfâșiați – deznodământul este același. Câinii atacă oameni înarmați fără să ezite. Inamicul era îngrozit de ei. Insurgenții vedeau câinii ca pe niște gunoieri râioși, cele mai josnice animale, așa că aceste creaturi magnifice și sălbatice trebuie să li se fi părut un cu totul alt animal. Ori de câte ori aveau ocazia, încercau să îi împuște.

Am pierdut câțiva câini în luptă și i-am plâns ca pe niște frați. În fața sediului Echipei SEAL [...] din Virginia, se află o bucată mare de oțel de la World Trade Center, modelată în forma unui trident, și un perete mare și negru cu numele tuturor celor

dispăruți atunci. Dacă stai cu spatele la perete, la câțiva metri mai în față și la dreapta, e un perete mai mic, cu numele tuturor câinilor căzuți la datorie. Așa mergeau în luptă, înaintea noastră și la dreapta.

Când nu eram în misiune, câinii stăteau cu noi oriunde eram cantonați – ca animalele de companie, cu mici diferențe. Când nu sunt echipați, poți să te joci cu ei, să le arunci mingea – iubesc mingea aia mai mult decât iubesc mâncarea. Stăteau și se uitau la televizor cu noi. Dar nu trebuie să uiți niciodată că sunt câini de luptă. Dacă stau pe canapea la același nivel cu tine, trebuie să îi dai la o parte. Dacă stau lângă tine și își pun lăbuța pe piciorul tău, nu înseamnă „te iubesc”, ci „eu sunt masculul alfa”. Trebuie să ai mare grijă. Dacă le permiți să se simtă dominanți, te-ar putea ataca. Unii sunt mai buni decât alții. Unii sunt prietenoși, alții sunt niște javre ordinare. De fapt, unul singur a fost așa, dar era psihopat.

Toby, însă, era un câine grozav. Încrezător că găsise ceva, am verificat toată casa, până am ajuns în ultima cameră, de unde el se auzea lătrând. Întâmplarea face că era o baie. În mijlocul camerei era un fel de cadă mică. Era încastrată în podea și servea drept scurgere pentru capul de duș de deasupra. Toby zgâria violent cu lăbuțele și lătra fix la scurgere. Ni s-a părut ciudat, așa că l-am dat pe Toby la o parte, iar doi dintre colegii mei, Boots și Mac, s-au postat lângă cadă, cu armele îndreptate către scurgere. S-au lăsat pe vine și au apucat fiecare de o margine a structurii, apoi au început să ridice. În acest timp, din cadă au țâșnit gloanțe, ratându-le milimetric fețele. Au dat drumul căzii de parcă s-ar fi transformat brusc într-o viperă și au ripostat cu foc, retrăgându-se câțiva pași.

Au tras câte șase gloanțe fiecare. Cada, care nu avea să mai țină apă vreodată, a cedat. Spărgând tăcerea care se lasă de obicei după un schimb de focuri, unul dintre băieți a exclamat:

— Să dea dracu’, ne luptăm cu o cadă!!

Ne-au năpădit emoțiile pentru câteva secunde, gândindu-ne cât de aproape fuseserăm de moarte. Apoi unul dintre noi a ațintit arma spre scurgere, iar ceilalți am ridicat bucățile de cadă. Sub ea era o gaură și înăuntru zăcea fără suflare rebelul. Lângă el, o mitralieră și câteva grenade. Își săpase acea ascunzătoare cu gândul de a se sacrifica întocmai într-o asemenea luptă. Din fericire, nu reușise să ne ia și pe noi cu el.

Uneori e mai bine să fii norocos decât bun.

Știam că nu ar fi trebuit să aterizăm chiar lângă case, dar o făcuserăm oricum. Poate data viitoare ne vom aminti o lecție care aproape că a fost scrisă cu sânge: îngâmfarea ucide.

Băieții din cealaltă casă au reușit să îl ia pe rebel fără să tragă cu arma. Ar fi putut foarte bine să îl împuște, pentru că era înarmat, dar s-au abținut. La urma urmei, șeful ne rugase frumos.

Am încărcat armele și documentele incriminatoare în elicoptere și l-am dus pe prizonier la Aeroportul Internațional din Bagdad. Poftim, luați-l. Era vremea pentru micul dejun.

•

Principala diferență dintre Ramadi și noua bază era mobilitatea. Acum aveam din belșug.

Aveam acces la elicopterele Little Birds oricând era nevoie și puteam folosi și flota de vehicule blindate Pandur, de care vă spuneam. Aveau un blindaj ușor, erau simplu de manevrat, mici, rapide și relativ silențioase. Într-unul încăpeau o echipă de asalt, un lunetist și un interpret și puteam merge cu ele oriunde în Bagdad. Deși nu am fost niciodată un fan al deplasării cu mașina prin Bagdad, Forțele Speciale ale Armatei ne demonstraseră că vehiculele Pandur erau cele mai potrivite pentru urmărirea inamicilor prin cartiere aglomerate. Dezavantajul era că se dovediseră a fi capcane mortale, dacă erau lovite de vreun dispozitiv exploziv improvizat. În situații tactice, trebuie să te întrebi: „Merită riscul?” Uneori da, așa că arunci zarurile.

Într-o zi, urmăream un terorist despre care credeam că este o țintă valoroasă. Nu era atât de valoroasă, dar voiai să îl prinzi dacă se întâmpla să îți iasă în cale. Și tocmai o făcuse. Era în toiul zilei – adică noapte pentru noi –, așa că ne-am chinuit să ne trezim și am fugit să ne echipăm. Am luat vehiculele Pandur, am ieșit pe poarta principală și am pornit spre casa respectivă. Am luat cu noi și patru mașini Stryker, pline cu Rangeri pentru plus de siguranță.

Știam unde se află casa, așa că am ajuns repede. Am împrejmuit locul și l-am verificat cu grijă, adunându-i pe toți înăuntru pentru interogatoriu. Dar ținta nu era printre ei. I-am lăsat în mijlocul interogatoriului și am pornit după ținta noastră evazivă.

Casa în care bănuiam că fugise era la doar câteva sute de

metri distanță, așa că am decis să mergem pe jos. Vehiculele Pandur și Stryker ne puteau prinde din urmă câteva minute mai târziu. Ne-am împărțit în două formații, câte una de fiecare parte a străzii. În felul acesta, ne puteam acoperi reciproc. În 2007 era periculos să patrulezi prin Bagdad, mai ales ziua în amiaza mare.

Am ajuns repede în capătul străzii și am cotit spre casă. Am împrejmuit-o și l-am pus pe interpret să strige comenzi printr-o portavoce. Le-a spus locuitorilor casei că noi eram forțele coaliției și că toată lumea ar trebui să iasă afară. Ceea ce au și făcut, majoritatea fiind femei și copii, plus încă doi bărbați cam de vârsta înrolării. I-am separat, iar băieții noștri au început să îi interogheze, în timp ce restul echipei a verificat clădirea. Procesul era tensionat, ca întotdeauna, pentru că teroriștii nu se predau mereu când îi rugăm frumos. Unii vor să lupte și să moară.

Casa s-a dovedit a fi goală, dar în timp ce noi o inspectam, ținta noastră și-a făcut din nou apariția. De data aceasta, se afla la trei străzi distanță. Era straniu cum reușea să fie mereu cu un pas înaintea noastră. Colegii mei o luau personal, iar asta îi făcea și mai dornici să pună mâna pe el. Ne-am urcat în mașinile Pandur și am gonit spre noua destinație. Până să ajungem acolo, ținta noastră dispăruse din nou. Câteva minute mai târziu, a apărut într-o casă la vreo cinci străzi distanță. De data asta nu a mai dispărut. Să-l prindem!

Am urcat cu toții în mașini și am pornit în trombă. Toți operatorii erau nerăbdători. Eram tot mai aproape cu fiecare secundă care trecea; de data asta nu avea să mai scape. Când am luat colțul la vreo 200 m distanță, am văzut clădirea cu pricina. Aproape ajunseserăm. Apoi am văzut că ne desparte un pod de țintă.

— Stop, stop, toată lumea! a strigat prin stație comandantul Rich. Întoarceți, mergem acasă.

Colegii mei erau de-a dreptul nervoși. Se agitaseră toată ziua prin canicula, într-un cartier foarte periculos, vânând un tip pe care își doreau cu disperare să pună mâna sau să îl ucidă. Începuseră să sară scântei.

— De ce dracu’ să ne întoarcem?! mi-a zis Boots. Individul e chiar acolo!!… Hai să-l nimicim!

— E dincolo de pod, frate, i-am răspuns eu. Poate e o capcană

cu bombă. E o decizie bună să ne retragem.

— Nu-mi pasă, hai să-l terminăm pe nenorocit!

Dar nici măcar nu conta ce vorbeam noi în mașină, decizia fusese luată, așa că ne-am supus. Ne-am întors la bază ciondănindu-ne în continuare. Cei mai mulți dintre băieți ar fi vrut să elimine ținta, la naiba cu podul. Dar erau sub influența emoțiilor. Ținta noastră ar fi putut fi o momeală, menită să ne atragă peste podul ticsit de explozibil. Comandantul luase decizia corectă. Și băieții aveau să înțeleagă acest lucru ulterior, dar momentan aveau nevoie de timp să se calmeze.

O săptămână mai târziu am deschis subiectul cu trei colegi de-ai mei. Mai fuseserăm în câteva misiuni după acel moment și voiam să pun punctul pe i.

— Își mai amintește cineva numele țintei de săptămâna trecută, care s-a ascuns de cealaltă parte a podului? i-am întrebat eu.

Toți au răspuns că nu.

— Vă mai amintiți numele copiilor voștri?

Vedeam că încep să înțeleagă.

Ce voiam să subliniez este că nu te poți îndrăgosti de o țintă. Trebuie să te oprești o secundă, să te asiguri că nu iei decizii de viață și de moarte când nu gândești rațional. Lucrul acesta nu se aplică doar la SEAL, ci și în viața de zi cu zi.

Nu am aflat niciodată dacă podul fusese o capcană sau nu, dar șansele erau clar împotriva noastră, bazându-ne pe acțiunile țintei urmărite. Ceea ce știm sigur este că nimeni din oamenii noștri nu a fost rănit. Privind imaginea de ansamblu, faptul că rataserăm o țintă valoroasă era nesemnificativ în comparație cu succesele pe care le obținuserăm. De fapt, noi și Forțele Speciale ale Armatei produseserăm pagube atât de mari teroriștilor sunniți, încât începuseră să se mute. Era timpul să facem și noi la fel. Urma să mergem 160 km la nord de Bagdad, la Baquba.

•

Furnizorii de la noua noastră casă erau înfricoșător de eficienți. Patru corturi, fiecare de mărimea unui camion Ryder mare, s-au materializat în câteva ore în mijlocul deșertului, pe o căldură de 54 de grade Celsius. Tot ei au adus și niște lăzi mari pline cu fire, monitoare, tastaturi și antene și s-au pus pe treabă. La scurt timp după aceea, aveam un centru de

operațiuni funcțional, cu acces la Internet, atât securizat, cât și nesecurizat, dar și telefoane și alte mijloace de comunicație necesare pentru a urmări teroriștii. Era ca un post de comandă apărut de nicăieri – foarte impresionant, cu excepția faptului că toți împărțeam o singură toaletă ecologică.

De fapt, nu doar cu toaleta se zgârciseră în privința dotărilor din corturile noastre. Aveam doar paturi de campanie, saci de dormit și ponchouri. Am atârnat ponchourile astfel încât să delimităm cumva spațiile și să avem puțină intimitate și am pornit aerul condiționat. Asta a funcționat surprinzător de bine, Slavă Domnului. Cei de la Seabees au adus și instalat niște unități imense de aer condiționat. E un adevărat coșmar când se strică – un coșmar cu ochii deschiși, pentru că de dormit e imposibil. În plus, peste tot am avut dușuri grozave, mai puțin aici. Am stat 30 de zile fără să facem duș. Aerul condiționat a fost singura noastră alinare.

Nu poți să pui rafturi într-un cort, așa că am întins corzi de parașută de tip 550 și ne-am agățat echipamentul de ele. Corturile erau maronii pe dinafară și albe pe dinăuntru. Nu știu dacă există vreo știință în spatele acestor culori, dar pentru noi erau de rahat. Munceam noaptea și încercam din răsputeri să dormim în timpul zilei, dar soarele din deșertul irakian strălucește puternic în toiul verii. De cele mai multe ori, eram norocoși că aveam acces la somniferul Ambien; colegii din ștaiful medical erau de treabă și înțelegeau.

În timp ce noi staționam, colegii de la serviciile secrete puneau cap la cap toate informațiile culese despre ținte. Prima țintă avea să fie și cea mai bună: un grup de producători de dispozitive explozive improvizate, pe o peninsulă mică. Ne plăcea să luăm în vizor astfel de grupuri pentru că bombele produse de ei erau responsabile pentru majoritatea victimelor americane în război. Când îi eliminam pe producători, știam că salvăm viețile americanilor și ale aliaților.

Grupul acesta își alesese înțelept ascunzătoarea. Peninsula era atât de mică, încât era practic imposibil să te infiltrezi fără să fii observat. De fapt, niciun american nu fusese vreodată acolo. Erau prea multe femei cu copii ca să apelăm la un raid aerian și era prea periculos să încercăm să zburăm noi într-acolo; erau șanse mari să ne doboare în zbor. Și pentru că exista un singur drum de acces, era plin de dispozitive explozive

improvizate. Un convoi sigur ar fi fost aruncat în aer. Rezultatul? Al-Qaida își desfășura operațiunile acolo încă din 2003, complet nestingheriți. Se simțeau în siguranță. Știam că erau mulțumiți de ei înșiși.

Planul nostru era simplu: nu zburăm, nu mergem cu mașina. Ce naiba, doar suntem SEAL. O să înotăm.

Era perfect; inamicul credea că ar fi auzit o eventuală invazie americană la sol sau din aer. Nu le-ar fi trecut prin cap că o să înotăm. Uitaseră să sape un șanț și să îl umple cu crocodili.

Pe lista noastră erau 19 teroriști în 10 case. Nu știam sigur câți dintre ei chiar aveau să fie acolo, așa că am luat toată echipa: 17 luptători SEAL, doi câini și câțiva furnizori. Aveam să ne udăm cu toții.

Am încărcat elicopterele și am făcut un zbor scurt până la punctul de inserție. Am mers puțin pe jos, până ce solul uscat a început devină treptat mlaștină. Nu era foarte rău; în general, noroi mlăștinos cu câteva puncte de apă adâncă, prin care aveam să trecem înot. Desigur, nu eu căram stâlpii și scările – mereu îi puneam pe puștii cei noi să o facă. Pentru ei era de rahat. Câinii țopăiau prin nămol, dar în apa mai adâncă trebuia să îi luăm pe sus – aveau mânere pe veste, așa că îi căram ca pe niște serviete agitate. Ne puseserăm armele în genți prin care puteai să tragi, fără să fii nevoit să le scoți din ele. Erau dotate cu o mănușă de cauciuc încorporată, ca să ajungi la trăgaci în caz de nevoie.

În două ore eram din nou pe uscat. Peninsula era destul de mică, de mărimea a două stadioane de fotbal, dar ticsită de case, colibe și drumuri înguste. Era evident de ce nu am fi reușit să aterizăm acolo; iar dacă am fi vrut să coborâm pe coardă din elicopter, inamicul ar fi avut prea mult timp la dispoziție să tragă în noi. Dar iată-ne la destinație. Era ora 01:00 noaptea, ora locală.

Ne-am croit drum spre principalele clădiri-țintă. Erau una lângă alta. Cea din dreapta avea trei etaje. Cea din stânga, care era ținta echipei mele, avea două etaje. Planul nostru era să le înconjurăm pe amândouă și să îi trimitem pe lunetiști pe acoperiș pentru acoperire. Apoi urma să pătrundem simultan și în liniște în ambele clădiri și să îi luăm prin surprindere pe inamici. Acest plan nu a ținut mult. Ne-a reperat o santinelă din clădirea din dreapta. Nu știa exact cine suntem, dar știa că nu

aveam ce căuta acolo. A început să tragă cu o mitralieră AK-47 chiar pe deasupra noastră. Eu și băieții mei eram pe o alee îngustă, chiar sub el, între cele două clădiri.

Cumva, nu a reușit să nimerească pe nimeni – bănuiesc că Allah era ocupat în altă parte – și am reușit să ne adăpostim. Poziția nu ne permitea să îl luăm în vizor și eram mult prea disciplinați ca să tragem la întâmplare în direcția lui. Trebuie să țintești ceea ce vrei să nimerești și să tragi în punctul unde țintești. În plus, dacă nu ripostam, inamicul putea fi indus în eroare. Tipul ăsta era pe un balcon și trăgea rapid și orbește câteva focuri, apoi se retrăgea câțiva pași. De aceea am putut să ne adăpostim.

Greg, care era salvatorul nostru, dar un fel de înger al morții pentru Al-Qaida, a făcut ceea ce face Greg de obicei: a salvat situația. Din fericire, când a început să se tragă, lunetiștii noștri aveau deja scările pregătite și erau gata să urce. Sunetul mitralierei AK-47 pur și simplu i-a făcut să urce mai repede. Greg a reușit să ajungă primul pe acoperișul clădirii cu trei etaje și să îl ia în vizor pe terorist. Individul era cu spatele la Greg, dar soția lui stătea chiar lângă el. Problema lui Greg era că locul în care urcase era o mică intrare în casă și avea un bec aprins deasupra lui. Asta îi încurca socotelile, așa că s-a strecurat lângă bec și a început să îl deșurubeze. Lumina s-a stins la timp, pentru că, odată ce s-a făcut întuneric, femeia s-a întors și a pornit înapoi spre intrare. A mers direct spre Greg, s-a oprit pentru o secundă în fața lui, apoi a intrat. Greg purta ochelarii cu infraroșu, așa că a urmărit-o în tot acest timp. Ea nici măcar nu l-a observat.

Santinela cu AK-47 a tras ultimele gloanțe spre alee, apoi a dat fuga în casă pentru a lua muniție. Și el, la fel ca femeia, a dat nas în nas cu Greg pe întuneric, doar că Greg nu s-a dat la o parte din calea lui. I-a tras două gloanțe în cap cu un pistol de calibru .45 cu amortizor.

— Acoperiș, clădirea 1-1, liber.

Greg e al naibii de cool.

Inamicii din clădirea noastră sigur auziseră hărmălaia de afară, astfel că echipa mea a decis să intre imediat, cât încă mai aveam un oarecare avantaj. Ne-am părăsit adăpostul și am alergat spre intrarea principală a clădirii din stânga, care era chiar după colț, în capătul aleii. M-am trezit că sunt primul în

formație și m-am oprit în fața ușii, să verific dacă este deschisă. Era. În mai puțin de o secundă, l-am simțit în spatele meu pe Mack și am intrat.

Eu am luat-o la stânga, iar el la dreapta. Am întâlnit imediat doi teroriști înarmați cu mitraliere. Unul dintre ei era în stânga mea, într-un dormitor, și lângă el stătea o femeie. Îi vedeam prin ușa deschisă a camerei. Celălalt ieșea dintr-un dormitor din capătul holului. Lângă el erau niște copii. De aceea nu am vrut să bombardăm direct locul.

De îndată ce am identificat amenințarea, am tras de două ori la stânga femeii, nimerindu-l în cap pe bărbatul înarmat. L-am auzit pe Mack trăgând aproape în același timp. Ambii teroriști au căzut morți.

Eram deja patru de-ai noștri în casă și am început să o evacuăm. Am intrat în dormitorul din stânga, în care fusese tipul pe care tocmai îl împușcasem, iar Boots era în spatele meu. Împreună cu Delicious, Mack a verificat dormitorul din care ieșise victima lui. Ceilalți doi membri ai Echipei D au urcat scările, care se aflau în capătul opus al încăperii principale.

După ce am verificat prima cameră, l-am percheziționat pe teroristul mort pentru a ne asigura că nu avea vreo bombă asupra sa și am luat-o pe femeie de acolo. Am condus-o în dormitorul din capătul holului, împreună cu celelalte femei și copiii lor. Cei doi indivizi uciși erau singurii din casă care aveau vârsta de înrolare. Unul dintre colegii mei a rămas în urmă, supraveghind femeile și copiii, iar noi ceilalți am urcat la etaj. Din cealaltă clădire se auzeau focuri de armă. Echipele E și F eliminau teroriștii care le ieșeau în cale, dar și pe cei care încercau să fugă afară.

Am încetinit pe măsură ce urcam treptele. În casă era în continuare întuneric, așa că ne păstram un oarecare avantaj. Dacă erau inamici la etaj, nu voiam să îi anunțăm că venim.

Scările urcau doar până la jumătate, apoi trebuia să faci stânga pentru a urca și cealaltă jumătate. Eram al treilea în formație. Când liderul s-a întors pentru a urca a doua parte a scărilor, a observat ceva ce i-a dat fiori reci. În perete era o gaură, chiar în dreptul capului lui. Și-a îndreptat arma spre ea și a aprins lumina încorporată în vârful pistolului pentru a examina spațiul. Nu era nimeni acolo, așa că am urcat în fugă treptele, am verificat etajul, apoi am revenit la gaura din perete. Pe

partea cealaltă, într-un dulap, era o saltea – un adevărat cuib de lunetist. Dacă ar fi fost unul acolo, omul numărul unu din formație s-ar fi trezit cu mai multe gloanțe de calibru 7.62 mm în moalele capului.

Acum că verificaserăm clădirea, am predat femeile și copiii unuia dintre furnizorii care veniseră să ne ajute. Lupta continua în clădirile de care se ocupau Echipele E și F, dar lunetiștii noștri eliminaseră toate amenințările de pe acoperiș, așa că puteam să avansăm.

Până să ajungem la următoarea țintă, clădirea 1-3, se treziseră toți teroriștii, fără îndoială. Am intrat încet, ca să putem verifica toate unghiurile prin uși și ferestre. Dacă puteam evita un schimb de focuri, această încetinire a ritmului va fi meritat.

M-am trezit din nou că sunt primul în formație, iar când am început verificarea primei camere, am observat că ne aștepta un tip înarmat. L-am răpus cu două gloanțe în cap și mi-am continuat treaba. Ochelarii cu infraroșu și laserele invizibile sunt un mare avantaj. Am mers lângă trupul căzut la pământ și am rămas acolo, permițându-le celor din spatele meu să intre. Toți cei cinci membri ai Echipei D au început să verifice metodic locul. Au mai dat peste un membru Al-Qaida în camera din capătul holului, iar Boots l-a împușcat. Au terminat de verificat etajul și au trecut la următorul. Eram ultimul în formație, privindu-i pe băieți urcând treptele, pregătit să le sar în ajutor. Delicious era primul. Ajuns în capul scărilor, verifica spațiul cât de bine putea fără să intre în camere. Poc! Poc! Găsise încă un terorist și îl trimisese în iad.

În timp ce înaintam spre următoarea țintă, Nate era în continuare pe acoperișul clădirii 1-2. Ne urmărise împușcând în stânga și în dreapta pe măsură ce ne croiam drum prin complex și se plictisise să se tot uite la noi.

— La dracu’ cu acoperișul ăsta, a zis el prin stație. Mă alătur Echipei D.

A coborât în fugă scările, ne-a prins din urmă și a intrat în următoarea clădire împreună cu noi.

Cruz era în față de data asta și înainta încet spre intrarea principală, care era în partea dreaptă. Nate a luat-o spre stânga, unde văzuse un loc bun, deasupra unei ferestre, pe care putea să se cațăre. Am mers cu el pentru a-i acoperi spatele. Nate și-a

pus pușca de calibru .45 pe umăr și s-a cățărat pe acoperiș. Apoi și-a luat arma, a ațintit-o spre fereastră și a tras de trei ori. În afara razei mele vizuale, un bărbat se ascundea în spatele unei mese, cu o AK-47, așteptând să intrăm și să ne prindă în ambuscadă. Nate l-a văzut în ultima clipă și i-a tras trei gloanțe în piept. Din nou, întunericul a fost de partea noastră.

Cruz și ceilalți au verificat rapid clădirea, teroristul mort fiind singurul tip de acolo. După cum s-a dovedit, era ultimul terorist din peninsulă.

În evaluarea post-misiune, parcurgeam împreună cu șeful meu lista pe care o alcătuise echipa și am început numărătoarea. Cu 2 câini și 17 luptători SEAL, îi eliminaserăm pe toți cei 19 teroriști fără să rănim femei și copii și fără să suferim pierderi.

În ziua următoare, localnicii care fuseseră terorizați de această celulă Al-Qaida în ultimii patru ani și-au dat seama că persecutorii lor muriseră. Le-am văzut reacțiile în timp ce survolam zona, în caz că apăreau băieți răi să își îngroape morții. Dar nici vorbă de așa ceva, la sol era doar o mare sărbătoare și oamenii dansau în stradă. Petrecerea se animase atât de tare, că un ziar din Bagdad a trimis un reporter acolo. Omul a întrebat localnicii:

— Cine a făcut acest lucru? Cine a venit azi-noapte?

— Au venit niște ninja și aveau lei cu ei, au răspuns femeile.

Aceasta a fost prima pagină a ziarului a doua zi în Bagdad.

CAPITOLUL 15

Întorși de la război, am revenit la antrenamente. Și, din nou, la parașute.

Deși încă nu mă parașutasem la niciun obiectiv în cadrul unei misiuni oficiale, antrenamentul era important. Una dintre cele mai potente arme ale Echipei SEAL [...], este aceea de a parașuta trupe în orice punct al planetei, pe orice relief. De aceea, într-o sesiune de antrenament în Arizona, ne-am forțat puțin norocul pentru a mai face o săritură înainte să se strice vremea. Lance era instructorul nostru – Lance cel din „Factorul Lance", așa că ar fi trebuit să știu că urmează ceva „interesant" – iar eu eram parașutistul principal. Fiind primul care urma să sară din avion, treaba mea era să rămân în față și să conduc toată formația la țintă.

Nu execut niciodată salturi HAHO cu ochelari de protecție, pentru că se aburesc, așa că nu port nimic pe ochi. În mod normal, acest lucru nu e o problemă.

Dar de data aceasta, sub noi se adunau nori negri de furtună, care se luminau ca niște torțe la fiecare fulger amenințător. Ar fi trebuit să ne retragem, dar eram hotărâți să mai facem un salt. Lance a dat semnalul, iar eu am sărit – fix în furtuna cu grindină. Am închis ochii și am căzut în gol preț de șase secunde, timp în care grindina mă lovea peste față cu o viteză de 240 km/oră. Poate că nu conștientizați acest lucru, dar șase secunde sunt o veșnicie când ești lovit în față cu mare viteză de pietricele de gheață tăioase. Când am știut, conform calculelor, că sunt în poziția corectă, mi-am deschis parașuta și, în același timp, am simțit gust de sânge în gură. Din acel moment, am ghidat formația spre punctul de aterizare.

După ce am aterizat cu toții, am dat nas în nas cu unul dintre șefi și primul lucru pe care mi l-a spus a fost:

— Iisuse, arăți de parcă ai fi purtat un stup de albine pe post de cască.

Nu era vina lui Lance – cu toții fuseserăm de acord să mai facem un salt. Doar că acesta era norocul lui; tocmai atunci s-a nimerit să fie el instructor, când lucrurile au luat-o razna. Toată

lumea se amuza de fața mea ciuruită, iar Lance a venit la mine și mi-a spus:

— Cred că știu de ce sângerezi. Te-au lovit picăturile de ploaie cu partea ascuțită.

A doua zi ne-am întors în aer. Eram din nou în postura de prim săritor, iar lunetistul Greg închidea formația. Uneori, îi puneam pe săritorii experimentați la coadă, ca să dirijeze formația. Ei vedeau imaginea de ansamblu și îi prezentau liderului situația. Ne-am deschis toți parașutele și ne-am aranjat în formație. Punctul în care trebuia să aterizăm era la 15 km distanță. Vizibilitatea era bună și am reperat locul de îndată ce ne-am reunit – când formația este completă, unghiurile sunt mai ușor de determinat. Totul era în regulă, sau cel puțin așa credeam, până în momentul când l-am auzit pe Greg prin stație:

— Hei, Parașutistul 12, ai o coardă încrucișată, trebuie să o tai. Tai-o acum.

„O coardă încrucișată” înseamnă că parașuta s-a deschis, dar una dintre corzi s-a înfășurat în jurul vârfului. Este o defecțiune evidentă pentru cel care se află în spate, dar poate fi văzută și de parașutistul în cauză. Sau ar fi trebuit să o poată vedea și el. Respectivul s-a dovedit a fi un parașutist de la Air Force PJ (salvatorii aerieni) – un magician al medicinei de urgență, de la paracetamol la intervenții chirurgicale pe teren. Nu e mare filosofie să tai coarda unei parașute la viteză mare – intervine automat memoria musculară pur și simplu o tai. Dar la viteză mică, și în formație, ai mai mult timp de gândire, ceea ce nu e un lucru bun. Pentru că parașutistul ghinionist a început să se gândească: „Dacă o tai pe asta, rămân cu rezerva, iar dacă nu se deschide rezerva, sunt mort”. Nu ai nevoie de pregătire medicală ca să îți dai seama de acest lucru.

Ne aflam la o altitudine de 4 000 m, iar parașuta lui era încă funcțională, așa că tipul s-a uitat în sus, la restul formației, și a spus:

— Nu, e în regulă.

— Da, e OK acum, dar la altitudine mai joasă se va înrăutăți situația, i-a răspuns Greg. Nu vrei să te trezești cu parașuta în cap la 300 m de sol. Nu mai apuci să o deschizi pe cea de rezervă.

Eu eram în fruntea grupului, dar trăgeam de chingi ca să mă pot întoarce și să îl văd pe tip. Toți cei din spatele meu făceau la

fel. Vedeam că are o expresie încruntată; se gândea la cuvintele lui Greg.

— Of, bine, a zis el cu o voce pițigăiată, de parcă ar fi inspirat heliu.

Și-a tăiat corzile și – bum! – voalura s-a desprins aproape instant. Apoi a tras de coarda statică a parașutei de rezervă, care s-a deschis fără probleme. Tipul era în continuare pe cursul bun, reușise să își mențină poziția în formație pe parcursul manevrei, fără să rateze vreun pas.

— M-am întors, nenorociților, i-a răsunat vocea în stație.

Lucrurile reintraseră pe făgașul normal, eram din nou în formație și mai aveam câțiva kilometri până la aterizare. Deodată, am auzit în stație: „Băieți, vine o aeronavă care se deplasează de la vest la est”.

M-am uitat în jos, așteptându-mă să văd un avion utilitar. Mai apar din când în când, dar pe acestea le poți evita. Doar că nu era unul utilitar. Fix spre noi se îndrepta un avion comercial plin cu pasageri, asemenea unui rechin aerian năpustindu-se asupra prăzii. A trecut în viteză pe lângă mine, dar a fost silențios. Știam că e un avion al US Airways – nu pentru că am citit ce scria pe aeronavă, ci pentru că am văzut insigna de pe uniforma pilotului. Atât de aproape a trecut. Am văzut fețele pasagerilor prin ferestre.

Teoretic, într-o astfel de situație, poți să tai corzile parașutei și să încerci să te dai din calea avionului, apoi să deschizi rezerva. Dar totul s-a întâmplat atât de repede, că nu a făcut nimeni nimic. Doar am privit înmărmuriți cum aeronava aceea imensă a trecut pe lângă noi. Apoi am auzit un huruit în stație și cineva a spus:

— Iisuse, ce-o să se întâmple dacă se produc turbulențe de siaj?

Brusc, ne-am trezit într-un vârtej ca într-o mașină de spălat uriașă, loviți de undele provocate de trecerea aeronavei. Toți ne gândeam la același lucru: *Aproape am fost loviți de un afurisit de avion*! Dacă ar fi lovit pe oricare dintre noi, avionul ar fi fost înfășurat într-o voalură de 33 în pătrați. Pânza de mătase și corzile ar fi fost aspirate de motor, iar avionul s-ar fi prăbușit. Dându-ne seama cât de aproape fuseserăm de un dezastru imens, restul coborârii a decurs mai puțin amuzant.

Ideea este că nu ar fi trebuit să se ajungă la această situație-

limită. Cu o zi înainte, trimiseserăm ceea ce se numește „Aviz către Piloți” tuturor aeroporturilor din regiune, fie ele mici sau mari. În el scria că, într-un interval orar stabilit, nu trebuia să fie nicio aeronavă în câmpul aerian din zona respectivă, deoarece acolo urmau să fie douăzeci de tipi cu parașute în formație. În mod evident, cineva nu fusese atent.

Poate ar fi trebuit să facem ceva în legătură cu acest lucru.

•

În 2008, spre sfârșitul iernii, ne pregăteam pentru încă o detașare în Afganistan în câteva săptămâni, iar eu eram instructor la un alt curs de parașutism în Arizona. Lance era și el acolo – da, acel Lance care aproape s-a electrocutat într-o piscină în Irak, care s-a încurcat în corzile unei parașute de frânare în timpul unui salt în tandem și care a sărit în mijlocul unei furtuni cu grindină. Când a anunțat că vrea să participe la cel mai periculos curs de parașutism, instructorii i-au spus:

— Hei, Lance, nu e o idee bună. La norocul tău, o să pățești ceva, frate. Nu ar trebui să faci cursul ăsta.

Și vorbeau serios. Cursul era unul periculos. Eu l-am urât din răsputeri, era de-a dreptul înspăimântător.

În toiul salturilor, am fost chemat într-o misiune de salvare de ostatici în Columbia. Până să ajung din Arizona la Virginia Beach, era prea târziu: avionul decolase deja spre Barranquilla. Mai aveam doar doi tipi care erau acasă, așa că în loc să zburăm înapoi spre Arizona, ne-am gândit să facem întâi un antrenament și apoi să mergem la Suffolk, să exersăm niște salturi. Tocmai efectuaserăm un salt și împachetam parașutele, când Street, șeful meu, care era cu noi, ne-a spus:

— Trebuie să ne întoarcem. A murit Lance.

În acele momente te simți de parcă un șoc electric îți traversează tot corpul. Nu uiți niciodată unde erai și ce făceai când ai aflat că unul dintre frații tăi a murit. În urmă cu nicio lună, tot într-un accident de parașutism, îl pierduserăm pe Tom Valentine, un tip minunat, căsătorit, cu copii mici. Trupul îi fusese găsit pe un teren de golf de jucătorii bogați care se bucurau de pacea și siguranța la păstrarea cărora contribuise și Tom. Oamenii lui îl iubeau, toată lumea îl iubea. Era unul dintre cei mai buni. Unul dintre tipii care a sărit cu el în ziua respectivă a spus că, în ultimele sale secunde, Tom a raportat o defecțiune la parașută, numită „potcoavă”, celorlalți din formație. Ultimele

lui cuvinte au fost: „Vă iubesc, băieți”.

Cu o săptămână mai devreme, Mike Koch și Nate Hardy fuseseră uciși amândoi în aceeași cameră în timp ce verificau un complex terorist în Irak. Cu două luni înainte, Mark Carter, unul dintre cei mai buni băieți SEAL – care fusese Ștrumf în Săptămâna de Iad la BUD/S – murise într-o altă misiune în Irak. Călcase pe un dispozitiv exploziv improvizat în timp ce asigura securitatea exterioară a unei case într-un oraș foarte periculos.

Și acum Lance. Am aflat ulterior că pățise ceea ce pățisem și eu cu an în urmă. Doar că eu îmi deschisesem parașuta la 4 000 în altitudine, având astfel timp să mă lupt cu forța gravitațională și să mă redresez. Lance a tras de coardă la 1 700 m, iar parașuta de rezervă nu s-a deschis la timp. S-a izbit de pământ cu o viteză de 160 km/oră.

Ghiciți ce a spus toată lumea: „Dumnezeule, trebuie să facem ceva în privința asta”.

Nu zău! Trebuia să fi făcut ceva cu un an mai devreme.

Înainte să începem să pierdem atâția oameni, comandamentul ne pusese să completăm formulare despre „Ce îmi doresc în caz că mor”. Pentru că încă nu suferiserăm nicio pierdere, luasem în glumă formularele acelea și ideea în sine. Unul dintre colegi a scris: „Dacă mor, vreau ca Nitro, omul nostru care și-a pierdut un picior pe vârful muntelui Takur Ghar în timpul Operațiunii Anaconda, să cânte a cappella melodia Tiny Dancer”. Nu a luat nimeni în serios acele formulare – asta până când am început să pierdem oameni.

Când și-a completat formularul, Lance a spus că vrea să fie înmormântat într-un cimitir din Pennsylvania și ca un Camaro să tragă lângă mormântul său, iar din el să răsune la maximum muzica formației lui preferate, Iced Earth. Cât despre noi, trebuia să stăm în jurul mașinii și să bem bere Natural Light. Își dorea ca mama lui să arunce prima lopată de pământ peste sicriul său, iar după ea să urmăm noi. Apoi, ne dădea instrucțiuni să mergem la un bar de striptease chiar în capătul străzii.

Și așa am făcut. Am condus unul dintre Camaro-urile lui până la cimitir și am dat muzica la maximum. Am băut bere și i-am spus mamei lui „Povești cu Lance”. Sincer să fiu, a fost oarecum amuzant. Era oribil că îl pierduserăm pe Lance, pe care îl iubeam cu toții, dar ne-a plăcut să ni-l închipuim fericit pentru

că reușiserăm să îi îndeplinim dorința.

Apoi am mers la barul de striptease. Fără mama lui.

CAPITOLUL 16

La câteva zile după înmormântarea lui Lance am zburat la o fostă bază militară rusească în Asadabad, un oraș mic și deloc impresionant, înconjurat de munți stâncoși. A fost interesant să ocupăm ceea ce fusese o unitate militară a Rusiei, iar acest lucru era menit să ne atragă atenția să nu pățim și noi ca ei, și anume să o luăm pe coajă.

Fiind la un avanpost izolat, am interacționat mai mult cu localnicii și, pentru prima oară, mi-am făcut o idee despre cât de diferită era perspectiva lor. În America, poate că urmărești de la distanță războiul din Afganistan și te gândești: *Dacă le dăm democrație, vor depăși problemele care îi țin pe loc.* Dar nu este atât de simplu. Mulți afgani, în special cei din regiunile mai îndepărtate, în afara orașelor mari, nu gândesc la fel ca noi. De exemplu, nu este deloc neobișnuit să dai peste oameni care cred în dragoni – la propriu. Interceptam apeluri telefonice și la un moment dat am ascultat doi afgani vorbind despre nu știu ce eveniment care îl supărase pe dragonul care scuipă în fiecare dimineață o piatră prețioasă pe cer ca să aprindă soarele. Bubuitura aceea căreia noi îi spunem tunet? Este dragonul care își exprimă nemulțumirea. Odată l-am auzit pe un tip spunând că singurul mod în care poți să ucizi dragonul este cu arma B-52 de fabricație germană, care nu există, apropo.

Noi chiar aveam impresia că reușim să comunicăm cu aceste comunități afgane rurale. Dar am început să recunosc diferența de perspectivă când mi-am dat seama că spuneam lucruri care nu se potriveau cu viziunea lor asupra lumii. Aveam un bucătar pe nume Idris – locuia în oraș și venea zilnic la bază să ne pregătească masa. Vorbeam adesea cu el și ajunsesem să îl cunosc destul de bine. Într-o zi a spus ceva care m-a deranjat și am făcut diferența între ritmul lent al dezvoltărilor tehnologice în Afganistan și progresul imens făcut de țara mea în doar două sute de ani. I-am spus că America trimisese un om pe lună.

— Domnule Rob, nu sunteți prea inteligent, mi-a zis. Nu poți să pui un om pe lună. E cam atât de mică! a continuat, ținând degetul mare la doi centimetri de arătător.

În acest punct al războiului, lucram cu o echipă afgană de elită, bine antrenată, bine plătită, ai cărei membri fuseseră aleși pe sprânceană de către americani.

Cu foarte puține excepții, armata afgană obișnuită era o glumă, dar tipii aceștia erau foarte buni – deși eram îngrijorat că, în cele din urmă, ne vor da bătăi de cap, pentru că prioritățile lor erau după cum urmează: familia, tribul, banii. Când plecăm dintr-un loc, pleacă și banii cu noi, iar tăierea de salariu cu care se confruntă nu este foarte mare față de cât le pot oferi talibanii… Să spunem doar că, indiferent pentru cine ar lucra, sunt destul de buni – incomparabil mai buni decât armata obișnuită – cât să dicteze regulile jocului.

Pe atunci nu se petreceau prea multe în Asadabad. Misiunile erau cam rare. Iar cele pe care le primeam aveau tendința să eșueze. Aceasta era prima staționare în care eram lider de echipă. Avansasem până la gradul de Chief Petty Officer – o mare realizare în Forțele Navale. Fiind „chief”, devenisem eligibil pentru roluri de conducere la nivel de echipă. În cazul de față, acest lucru a adus cu sine responsabilitatea de a lucra cu un tip de acolo, pe nume Tom – avea un stil dur, era foarte inteligent și experimentat. Avea și o înțelegere profundă a peisajului: triburi, sate, văi. Chiar se pricepea. Voia să elimine inamicul, iar eu adoram asta.

Într-un final, băieții de la serviciile secrete ne-au făcut rost de o țintă valoroasă – nimeni altul decât Zabit Jalil, cel care orchestrase ambuscada asupra unei echipe de recunoaștere SEAL, omorând trei membri din patru și doborând apoi elicopterul de salvare la bordul căruia se aflau opt membri SEAL, doi piloți și șase membri ai echipajului.

Își tot făcea auzită vocea de partea pakistaneză a graniței, în apropierea Districtului Sarkani. Știam că regulile noastre de luptă ne îngreunau accesul; inamicul trecea granița în Afganistan și ataca, apoi fugea înapoi în Pakistan, știind că nu avem voie să îl urmăm. Cu mici excepții…

Aveam de partea noastră două acronime: TIC și IDP. Înseamnă „Trupe în Contact” și „Identificare Pozitivă”. Dacă eram angajați în luptă cu forțe inamice (TIC), iar acestea fugeau înapoi în Pakistan, aveam voie să îi urmărim pe o distanță de maximum 10 km dincolo de graniță, atât timp cât reușeam să menținem o confirmare vizuală a faptului că erau același grup

cu care ne luptaserăm de cealaltă parte a graniței (IDP).

Am decis să gândim o operațiune-capcană. Urma să pătrundem în zbor pe timp de noapte, împreună cu o echipă redusă din forțele afgane antitero, și să urcăm pe jos până în vârful muntelui înainte de răsărit. De acolo am fi avut o imagine clară asupra graniței. Speram ca oamenii lui Jalil să ne vadă și să atace – fără să realizeze că americanii și bombardierele lor vor fi implicați. Odată angajați în luptă, urma să chemăm artileria și, speram noi, întăririle aeriene și să îi urmărim pe măsură ce s-ar fi retras.

Ne-am adunat trupele și ne-am asigurat că avem echipament suficient pentru o luptă care s-ar fi putut desfășura între 24 și 48 de ore. Pentru că eram o echipă mică și urma să urcăm pe teren accidentat, am împărțit între noi lucrurile necesare. Eu căram bateriile de rezervă pentru stația radio, Tony căra stația, Jesse avea trusa de prim ajutor și altcineva căra purificatorul de apă; nu că am fi găsit apă de purificat în vârf, dar la poalele muntelui era un râu și nu știi niciodată unde vei ajunge.

În calitate de lider al echipei, serveam și drept Comandant al Forțelor Terestre, ceea ce însemna că eu dirijam acțiunea. De obicei, comandantul este un ofițer, dar nu exista niciunul în această misiune. Îi aveam cu mine pe Tom și pe Seth din Armata S.U.A.; cu ajutorul interpretului lor, interceptau transmisiunile inamice și ne ajutau să le anticipăm mișcările și intențiile. Mai aveam cu noi și în jur de 40 de afgani. Am pus totul la punct, iar jumătate dintre noi, inclusiv echipa mea, s-a îmbarcat într-un CH-47 pentru un zbor de 15 minute spre granița cu Pakistanul. Odată ajunși la destinație, elicopterul urma să se întoarcă pentru a aduce și cealaltă jumătate a forțelor noastre.

Am început să mă îngrijorez ascultând sistemul intern de comunicații al elicopterului, auzindu-l pe pilot explicând echipajului ce anume vede și ce nu. Pentru că un CH-47 este mai mare decât un autobuz și este construit în principal din metal, pilotul nu vede ce se întâmplă în partea din spate a aparatului, ci ascultă indicațiile echipajului. Deși vedeam că pilotul este calm, era evident că zona de aterizare din vârf era mai mică decât anticipase, iar copacii mai mari și mai deși decât sperase. Luând în calcul aceste aspecte, pilotul a hotărât că singura soluție era să dea cu spatele și să efectueze o parcare

laterală. Era nevoit să aibă încredere în tipii din spate, care îl ghidau. Îi ascultam dându-i indicații și într-un final am simțit roțile din spate aterizând. Mi-am dat căștile de pe urechi și am sărit de pe rampă într-un mic luminiș. Ne-am stabilit rapid perimetrul, iar elicopterul a decolat din nou.

De îndată ce pasărea de metal și-a luat zborul, iar zgomotul motoarelor s-a stins, mi-am condus echipa la câteva sute de metri distanță, unde am așteptat vreo 45 de minute ca elicopterul să se întoarcă. Odată ce trupele s-au reunit, am deschis marșul spre pozițiile prestabilite de lângă graniță. Munții erau impresionanți. Îmi aminteau de Parcul Național Glacier din Montana sau de Parcul Național Grand-Teton din Wyoming. Erau ridicol de abrupți. Eu eram primul din formație pentru că eram cel mai experimentat. Ceilalți doi colegi SEAL ai mei încă nu fuseseră implicați în luptă; era prima lor excursie peste hotare și nu aveam de gând să las vreun afgan să ne conducă. Era o operațiune unică și voiam să mă asigur că totul decurge conform planului.

Pe la mijlocul drumului, am lăsat în urmă 25 de afgani pentru a avea sprijin în cazul în care am fi fost forțați să ne retragem și să luptăm la poalele muntelui. Aveau și mortiere, pentru orice eventualitate. Sincer să fiu, nu prea aveam încredere în afgani, dar nici nu voiam să îi luăm pe toți în vârful muntelui; dacă trădam prea multă forță, era posibil ca inamicul să nu vrea să se angajeze în luptă. Asta însemna că rămâneam cu cincisprezece afgani, echipa mea de patru americani și un interpret. În vârf, ne-am împărțit pe două flancuri, fiecare constând în șapte și opt afgani, cu echipa mea la mijloc. Între poziția mea și flancuri erau vreo 150 m.

De aici, planul era simplu: trebuia să așteptăm și să vedem dacă ne observă cineva. Nu voiam ca prezența americanilor în grup să fie evidentă – ar fi descurajat un eventual atac și i-ar fi limitat durata. Inamicul știa că americanii ar fi adus cu ei bombardiere și elicoptere de luptă, toate devastatoare. Din acest motiv, limitasem numărul de aeronave care ne supravegheau. E bine să ai aeronave în aer pentru întăriri din mai multe motive: supraveghează zonele învecinate și raportează mișcările inamice și nu numai; pot multiplica forța de atac lansând bombe și focuri de armă; pot extrage trupe proprii și aliate din zone periculoase. Dar, pe de altă parte, au și

tendința de a veni prea aproape în momentele în care vrei să treci neobservat și produc mult zgomot, care îi alertează pe localnici. Prin urmare, am avut un avion care ne-a supravegheat patrulând spre graniță, dar a plecat după 30 de minute. Apoi am rămas singuri. Ne-am instalat în două poziții, în cele mai înalte puncte. Eram în vârful muntelui, deasupra lizierei, așa că era spațiu deschis. Dacă talibanii erau pe aici, aveau să ne vadă. Așa că am așteptat.

•

De îndată ce a răsărit soarele, am început să vedem activitate în partea pakistaneză a graniței. Din moment ce noi eram pe teren înalt, vedeam la câțiva kilometri distanță în ambele părți ale graniței și peste trei văi. Era un bun punct de observație. Am văzut șase bărbați înarmați mergând înăuntrul și în jurul unui perimetru redus, împrejmuit cu garduri. Era la aproximativ 800 m distanță de noi, pe partea pakistaneză, fiind un fel de punct de control. Totuși, în partea asta de lume, acest lucru nu spune prea multe. Știam că ne aflăm în mijlocul liniilor inamice, iar șansele ca punctul respectiv să fie patrulat de gărzi pakistaneze prietenoase erau aproape nule. Oricum, era evident că ne vedeau și discutau ce să facă.

După jumătate de oră de deliberări, patru bărbați înarmați au pornit spre flancul nostru drept. Nu eram foarte îngrijorat. Aveam o poziție înaltă, iar ei erau în inferioritate numerică. De asemenea, le puteam urmări mișcările în timp ce parcurgeau cei 800 m care ne despărțeau. Pe măsură ce se apropiau, am observat că purtau uniforme asemănătoare. Nu erau militare, dar ceva asemănător. Noi am rămas nemișcați, cu armele ațintite asupra lor. Când au ajuns la vreo 200 m de flancul drept, au început să strige la noi în diverse limbi; engleza nu era printre ele. L-am întrebat pe interpretul de lângă mine ce spuneau și mi-a răspuns că cereau ca ofițerul superior să coboare la un ceai. L-am pus pe interpret să îi spună ofițerului nostru afgan să ia cinci oameni de-ai săi cu el și să coboare la bărbații în uniformă. Trebuia să le spună că fac parte dintr-o grupare afgană care patrulează zona. Dacă ar fi fost întrebați dacă sunt și americani cu ei, trebuia să nege.

Cei șase afgani au coborât și au vorbit aproximativ 45 de minute cu tipii în uniformă. Au băut ceai, apoi s-au întors la noi. Am fost informat că tipii înarmați pretindeau că fac parte din

„Corpul de Frontieră”; o unitate militară formată din pakistanezi, plătită și înarmată de către S.U.A. pentru a ajuta la păzirea graniței dintre Afganistan și Pakistan. Era o risipă totală de bani și nu puteai avea încredere în tipii aceia. În această parte de lume domnea fărădelegea; indiferent câți bani primeau, granița nu era păzită. Iar să le dăm și arme acestor tipi era o idee și mai proastă.

Ofițerul afgan mi-a povestit pe larg discuția cu indivizii. Liderul Corpului de Frontieră i-a spus că se temeau de talibani, care erau pretutindeni. A spus că dacă ar apărea și i-ar ataca, ar trebui să îi ajutăm. Era valabil și invers: dacă ne-ar ataca pe noi, ei ne-ar ajuta.

Erau aberații și știam asta. În niciun caz armata pakistaneză nu ar fi staționat oameni acolo, singuri. Acești tipi lucrau pentru alte grupuri și puteam să pariez că unul dintre ele era format din talibani. Eram convins că acest punct de control era al talibanilor și că lucrurile erau pe cale să devină interesante. Mă liniștea gândul că încă aveam o poziție superioară și că îi depășeam numeric. L-am pus pe Tony să ia legătura prin stație cu Centrul de Operațiuni Tactice de la Aerodromul Bagram, informându-i că deocamdată era liniște. Mă bucuram că puteam lua legătura cu ei oricând.

Dimineața a trecut, iar noi eram în continuare cu ochii pe punctul de control. În jur de ora 10:00, am văzut două camionete urcând spre el. Erau oameni în cabină și în spate. Exista posibilitatea ca transportul respectiv să fie unul cu provizii și eventual un schimb de tură, dar eu nu credeam asta. Oamenii au coborât, iar vehiculele și-au văzut de drum. Apoi s-au întors – trei camionete de data asta, cu și mai mulți oameni. Apoi și mai mulți.

Se schimbase situația – acum erau câteva sute de trupe evident ostile la doar câteva sute de metri. Am început să cântăresc opțiunile: să rămân în vârful muntelui cu patru americani și cincisprezece soldați afgani și să avem un eventual schimb de focuri cu câteva sute de talibani și luptători Al-Qaida sau să ne retragem încet, să ne regrupăm cu trupele lăsate în urmă și să cerem să fim extrași de acolo în plină zi. Deși asta însemna să renunțăm la avantajul terenului înalt, îmi plăcea mai mult a doua opțiune; aveam impresia că grupul care încă se aduna nu se aștepta să plecăm. Dacă ne-am fi retras rapid și am

fi chemat curând elicopterele, poate că zgomotul lor nu le-ar fi atras prea mult atenția. În plus, dacă ne-am fi putut îndepărta în jur de 1 km de punctul de control, distanța și terenul accidentat ne-ar fi scos din raza lor de acțiune. Am luat legătura prin stație cu cei din josul muntelui, le-am făcut un scurt rezumat și le-am spus că venim.

M-am asigurat rapid că toată lumea este prezentă și la curent cu situația și am ghidat patrula înapoi. Mergeam de vreo zece minute spre locul de întâlnire, când l-am auzit pe ofițerul afgan, pe care nu îl auzisem niciodată vorbind engleză, începând să strige:

— Băieții răi, băieții răi.

Arăta spre vârful muntelui; am văzut trupele inamice despărțindu-se. Îmi amintesc că alergau la vale și au început să tragă în noi. Ne-am grăbit să ne adăpostim, dar nu prea aveam unde. M-am târât în spatele unei stânci mici, care abia mă proteja. Gloanțele șuierau peste tot prin jur. Încă nu ajunseserăm în poziția plănuită, dar eram aproape. Trebuia să calculez coordonatele inamicilor și să cer un raid aerian. Apoi puteam chema elicopterul să ne ia. Dar pentru asta aveam nevoie de radio.

M-am uitat după Tony, dar nu îl vedeam. În timpul coborârii, împărțisem Echipa SEAL astfel încât să fim cu ochii pe afganii noștri, în caz că lucrurile ar fi scăpat de sub control. Acum îmi doream să îl și ținut pe Tony aproape. Puteam să îi vorbesc în cască, dar situația devenise haotică și voiam să fiu lângă el ca să evit confuziile. Nu îmi imaginasem că inamicul va ataca atât de curând și cu atâta precizie.

Deasupra noastră, îi vedeam pe cei care ne voiau morți executând tot felul de manevre. Alcătuiseră o formație de bază din cinci sau șase oameni, care se întindeau pe jos și trăgeau rafale de gloanțe spre noi, forțându-ne să stăm ascunși. În timp ce trăgeau, alt grup avansa pe flancuri, încercând să ne înconjoare – și reușind. După ce închideau distanța suficient, se întindeau pe jos și începeau să tragă. Apoi se ridica formația de bază și înainta și ea. În acest scenariu mai erau și echipe cu lansatoare de grenade (RPG-uri), având aceeași misiune. O echipă lansa grenade, în timp ce alta înainta ca să ne înconjoare. Era o metodă foarte eficientă de a ne ține pe loc, cu capul în pământ, din moment ce RPG-urile sunt zgomotoase și

este foarte greu de prezis din ce direcție va veni următoarea. Toate aceste echipe erau la câteva sute de metri est de noi și se împrăștiau pe munte la nord și la sud de noi. Situația nu era prea grozavă.

Apoi s-a înrăutățit. Sunetul strident și bubuiturile mortierelor au anunțat o intensificare neașteptată a forțelor inamice. Traiectoria focurilor sugera că vin dinspre echipe de mortiere din interiorul punctului de control pe care îl urmărisem toată dimineața. Nu văzusem niciun mortier acolo, dar se poate să fi fost ascunse. Sau poate că fuseseră livrate de camionete. Oricum, loveau îndeajuns de aproape cât să strângem din fund de frică. Inamicul era organizat și motivat, iar eu eram aproape sigur că ei încă trăiau cu impresia că iau cu asalt o mică armată afgană, fără să anticipeze întăriri aeriene. Asta însemna că erau pregătiți să o țină așa toată ziua, până ne omorau pe toți. Trebuia să îl găsesc pe Tony, dar nu îl vedeam nicăieri.

Cu spatele încă lipit de bucățica mea de stâncă, am ridicat capul câțiva centimetri și am scanat cu privirea câmpul de luptă. Auzeam gloanțele șuierând chiar pe deasupra capului, iar grenadele explodau peste tot în jur. Într-o poziție ușor mai înaltă decât a mea, ofițerul afgan care tocmai rostise primele lui cuvinte în engleză, începuse să se târască la deal, încercând să recâștige teren, când o rachetă l-a nimerit în rucsac și l-a aruncat în aer. Pălăria i-a sărit de pe cap, iar el a început să se rostogolească la vale, izbindu-se violent de stâncile de jos. Văzusem mulți oameni murind, iar imaginile îmi erau familiare. Mă gândeam că se îngroașă gluma, tocmai pierduserăm primul om. Am fost șocat când l-am văzut ridicându-se și uitându-se în jur. S-a scuturat de praf și privirile ni s-au întâlnit – ne-am holbat câteva secunde bune unul la celălalt. Apoi a strigat a doua propoziție în engleză:

— OK, S.U.A!

A alergat înapoi la mitraliera pe care o scăpase în explozie. Mă simțeam ușurat că trăiește și fericit că poate să riposteze cu foc. Credeam că acela avea să fie cel mai impresionant lucru pe care îl voi vedea toată ziua. Mă înșelam din nou.

Stăteam înlemnit, privind inimaginabilul desfășurându-se în fața ochilor mei. Aveam nevoie de sprijin. Aveam nevoie de bombe. Aveam nevoie de stația radio. Aveam nevoie de Tony. L-am văzut într-un final în spatele unor stânci mici și a câtorva

copaci, la vreo 150 m de mine. Stătea ghemuit și întorcea focul, dar nu vorbea în cască. Probabil era decizia corectă – din două motive. Unu, încă nu aveam un plan pus la punct și nu avea cine să îi dea indicații. Doi, nu mai fusese niciodată în luptă și probabil ezita să ceară un atac aerian asupra postului de la graniță, într-o țară cu care nu ne aflam în război direct. Trebuia să ajung la el, să îi spun unde aveam nevoie de raid aerian și să îl asigur că, în situația de față, regulile de luptă prevedeau că puteam bombarda Pakistanul. Singura problemă – bine, una dintre probleme – era că trebuia să alerg în câmp deschis, în mijlocul zilei, în timp ce mulți oameni trăgeau din toate direcțiile cu tot felul de rahaturi în mine.

Mi-am amintit de unul dintre primele cursuri avute în cadrul antrenamentelor de luptă pe uscat: un soldat poartă pe câmpul de luptă trei „straturi de echipament”. Primul strat este compus din haine și orice mai are la curea: trusa medicală, bani, cuțit, plus ce mai are prin buzunare. Al doilea strat este echipamentul atașat de hamurile pentru umeri: magazii de muniție, apă, grenade și stația radio. Al treilea strat este rucsacul. În el ai mâncare, rezerve de apă, sacul de dormit, salteaua de izopren și toate elementele de rezervă sau care nu sunt imediat necesare. Raționamentul este următorul: soldatul poate renunța la straturi într-o anumită ordine dacă situația este critică, devenind astfel mai rapid. Al treilea strat este primul de care scapi, întrucât conține obiectele cel mai puțin esențiale. Nu am auzit să facă cineva asta, dar așa scrie la carte.

Focul inamic era din ce în ce mai intens, venind din vreo șapte poziții diferite, plus exploziile pricinuite de mortiere și de RPG-uri. Era timpul să trecem la treabă. Sau să terminăm odată. Mi-am aruncat rucsacul pe pământ și am luat-o la fugă către Tony. Îmi amintesc că în timp ce alergam mi-am dat seama că manualul are dreptate. Să dea naiba, chiar sunt mai ușor și mai rapid!

Când am ajuns la Tony, m-am aruncat peste el și i-am spus:

— Știi punctul ăla de control? De acolo au venit cu mortierele astea. Acolo este postul lor de comandă, lovește-l cu orice vor piloții, doar fă-l să dispară.

— Scuze, șefu’, a strigat Tony. Nu avem nimic. Niciun luptător, niciun bombardier, niciun elicopter.

— Și când vor ajunge aici?

— Nu știe nimeni.

Strigam unul la altul pentru a acoperi zgomotul schimbului de focuri. Vedeam cum inamicul avansează pe un dâmb abrupt la est, croindu-și drum spre ambele noastre flancuri. Alții veneau direct spre noi. Ne țintuiseră în loc, așa că ei se puteau mișca în voie. Răspundeam și noi cu foc, dar dintr-o poziție inferioară și ținând capul plecat, astfel că riposta noastră era ineficientă. Unul dintre cele mai groaznice sentimente din lume este să se tragă în tine cu precizie, iar gloanțele tale să nu aibă nicio șansă să ajungă la inamic. Nu îmi plăcea.

În timp ce evaluam situația, care era destul de sumbră, unul dintre colegii mei a strigat:

— Hei, Rob, întăririle aeriene ar fi mai bune acum decât mai târziu.

— Da, frate, încerc.

Într-un final, Tony a reușit să ia legătura cu baza operațională din zonă, care avea artilerie și era gata să trimită întăriri. Au refuzat să deschidă focul asupra punctului de control din Pakistan, dar au acceptat să îi ia la țintă pe cei care trăgeau în noi de pe teren înalt. Când au venit, au venit degeaba. Până să le transmitem noi unde e localizat inamicul, acesta se mutase. Artileria nu a făcut decât să plaseze haotic niște explozibil, de parcă nu ar fi fost destule explozii deja.

Inamicii continuau să avanseze spre noi și erau destul de aproape cât să îi auzim strigând. Vorbeau în principal în pașto, dar am auzit și cuvinte arabe. Asta însemna că făceau parte din Al-Qaida. Unde erau avioanele alea nenorocite?

•

Unul dintre grupuri s-a apropiat atât de mult, că îl vedeam pe tipul care trăgea în noi. Era alb, cu barbă roșcată stufoasă și avea o mitralieră cu bandă. Semăna mult cu mine. Mi s-a părut foarte ciudat: ar fi putut să fie de prin părțile acestea, fiul ilegitim al vreunui soldat rus, dar exista și posibilitatea să fie cecen. Mai fuseseră văzuți pe aici, mai ales la începutul războiului, dar erau încă prin preajmă și nemiloși. În orice caz, trăgea spre mine și urla încontinuu „Allahu Akbar” (Allah e mare). Nu știu ce era mai enervant, strigătul sau împușcăturile. Între mine și gloanțele lui stăteau doar cele câteva stânci după care mă ascundeam.

Imediat în spatele meu erau colegii din Armată, Seth și Tom,

și interpretul lor. Au reușit să se târască până la mine și să îmi spună ce aflaseră. Interceptaseră o frecvență radio inamică, iar interpretul tradusese informațiile. Aparent, un tip cunoscut drept „Comandantul” dădea indicații luptătorilor prin stații portabile. Așadar, indivizii aceștia erau destul de organizați și șeful lor era pe munte; poate era chiar Zabit Jalil, ținta noastră.

Inamicul continua să tragă în noi, iar RPG-urile și mortierele se apropiau din ce în ce mai mult. Situația era foarte serioasă, iar roșcatul urla fără încetare „Allahu Akbar! Allahu Akbar! Allahu Akbar!” în timp ce trăgea. Unele gloanțe sfârâmau stânca în spatele căreia mă ascundeam, altele șuierau prin aer și totul în jur părea să explodeze, împrăștiind bucăți de șrapnel. Mă simțeam ca într-un vârtej. Timpul parcă se repeta. Tot voiam să ridic privirea să văd dacă mai am picioare, apoi îmi aminteam că, dacă aș fi făcut-o, aș fi rămas fără cap; strigam tot timpul la Tony să îl întreb dacă ne vin avioanele, în timp ce îl ascultam pe tipul care clar avea o problemă cu mine și încerca să mă ciuruiască, amintindu-mi continuu că „Allah e mare!”

Toate acestea s-au repetat la nesfârșit sau, după ceasul meu, timp de o oră. O oră în toiul unei lupte în care ești înconjurat este o oră foarte lungă. Inamicul făcea o treabă foarte bună în a ne ține pe loc, cu capul la cutie. În această oră, nu am reușit să trag nici măcar un foc. Tony a petrecut-o încercând să coordoneze prin stație întăririle aeriene de la bazele militare din apropiere. Al treilea membru SEAL reușise să ajungă într-o poziție bună pe un mic dâmb în dreapta noastră și din când în când riposta cu foc. Câțiva dintre afganii noștri trăgeau și ei sporadic cu mitralierele cu bandă, încetinind vag progresul inamicilor. Eu eram conștient că gloanțele puștii mele 4-16 de calibru 5.56 mm nu și-ar fi atins eficient ținta, așa că nu voiam să irosesc muniția. Nu știam cât va mai dura lupta și aveam doar patru magazii. Fiecare glonț trebuia să conteze. Mă tot gândeam la viteză, la zgomot, la haos și la constanță. Cuvântul care m-a izbit a fost „constanță”. Treaba asta e reală. Mă întrebam oare ce simți când încasezi un glonț în frunte. O să doară? O să simt, măcar? Doamne, aș vrea să fie întuneric, când o să se întunece? Rahat, e abia amiază. O să fie o zi lungă. Asta dacă o să-i apuc sfârșitul.

Inamicul încerca să ne împingă într-o vale spre sud, undeva în dreapta noastră. Vedeam mai mulți luptători strângându-se pe

un teren înalt deasupra văii, pregătind o ambuscadă în momentul în care am fi ajuns acolo. Stăteam deasupra lui Tony și încercam să îl încurajez.

— Nu mergem în valea aia. Trebuie să aduci ajutoare aici, pentru că noi o să alegem unde murim, nu ei.

În timp ce îi spuneam aceste cuvinte, două gloanțe trasoare mi-au trecut fix printre armă și ureche. Am văzut scânteia, am auzit pocnetele; parcă trecuseră rapid două insecte bâzâind. Am lăsat tacticile deoparte și am început să mă gândesc la familie. Am purtat o conversație cu mine însumi: *O să fii împușcat în cap, pregătește-te. O să se întâmple, o să se întâmple.*

— Rob! a strigat Tony. Am legătura cu Bones 22, e gata de lansare!!

Sincer să fiu, cu atâtea indicative de apel, nu știam cine sau ce era Bones 22, dar nici nu îmi păsa. Tony tocmai îmi spusese că e gata de lansare. Asta însemna bombe, iar bombele erau bune.

— Spune-le să lanseze orice e nevoie pe punctul ăla de control!

— Nu pot, Rob, am rămas fără baterie la stație!

— Păi schimbă-le, ce dracu'!

— N-am cu ce, bateriile de rezervă sunt la tine!

— Bine, sunt la mine în rucsac… Ah, băga-mi-aș!

Adică în rucsacul pe care îl aruncasem cât colo pentru a deveni mai eficient. Acum era în câmp deschis, în spatele unor stânci mici, nu la fel de eficiente pe post de scut. Aveam nevoie de acele baterii – acum. Dar mai întâi trebuia să mă adun. Instinctiv, am dus mâna la buzunar și am scos cutia cu tutun de mestecat Copenhagen. Mi-am pus puțin între buză și gingie și am băgat cutia înapoi. Mi-am luat arma de pe umăr și i-am dat-o lui Tony. Trebuia să fiu cât mai rapid, iar arma ar fi fost greutate suplimentară. Oricum nu aș fi avut timp să trag cu ea. Trebuia să fug, să deschid rucsacul, să iau bateriile și să mă întorc. Sau să mor undeva în acest interval.

— Mă întorc repede.

M-am ridicat și am alergat vreo 150 m până la rucsac, simțindu-mă ca Forrest Gump. Știam că băieții mei vor încerca pe cât posibil să mă acopere din pozițiile lor nu foarte eficiente. Problema era că acest lucru nu era de ajuns. Focul inamic a devenit și mai intens când am zbughit-o după baterii și îl tot

auzeam pe noul meu prieten strigând „Allahu Akbar”. În timpul sprintului care parcă a durat o veșnicie, mă gândeam că odată ajuns la rucsac o să am acoperire, o să îl deschid, iau bateriile, trag aer adânc în piept și fug înapoi. Îmi păruse un plan foarte bun până să ajung la rucsac. Acoperirea micilor stânci era inutilă, practic inexistentă. Unele gloanțe nimereau rucsacul.

— Îmi bag picioarele!

Am deschis rucsacul pe loc și am cotrobăit după cele două baterii pătrățoase. Evident, erau la fund. Le-am luat și am fugit înapoi cât de repede am putut, printre șuierăturile și pocnetele gloanțelor, ocazionalele explozii și strigătele despre Allah. Inițial am avut impresia că mă tot îndepărtez de destinație, dar am reușit cumva să ajung înapoi. Mi-am reluat poziția în fața lui Seth și Tom și i-am aruncat bateriile lui Tony.

— Deschide-le tu, nenorocitule!

Mi-am luat pușca înapoi, iar Tony a început să rupă ambalajul de plastic al bateriilor. M-am rostogolit și am dus mâna la buzunarul din spate, după cutia de tutun. Când am luat puțin în gură, l-am auzit pe Seth din spate:

— Hei, Rob! Tu tocmai ai luat o gură de tutun în haosul ăsta?

— Nu, frate, l-am împrospătat pe cel vechi!

Tony a reușit să schimbe bateriile și a stabilit imediat conexiunea cu Bones 22. Între timp apăruse și un avion de supraveghere neînarmat, de la care am aflat că inamicul plimba mortierele și muniția între punctul de control de la granița cu Pakistanul și pozițiile lor pe munte. Eu, pilotul și Tony am căzut de acord că regulile de luptă ne permit să lansăm bombe ghidate prin GPS asupra punctului de control, chiar dacă acestea ar fi căzut pe partea pakistaneză a graniței. Bones 22 a lansat patru bombe; trei cântăreau în jur de 900 kg și urmau să explodeze în triunghi chiar deasupra punctului de control. A patra avea 220 kg și urma să lovească fix în mijloc. Avea să fie minunat.

— Două minute până la impact! m-a anunțat Tony.

— Două minute?? am strigat eu. De unde pizda mă-sii le-a dat drumul, de pe lună?? Trebuie să lovească acum!

Atunci am aflat că Bones 22 era un bombardier B-1, care zbura la 15 000 în altitudine. Bănuiesc că lucrurile astea necesită timp.

În timp ce așteptam, focul inamic a atins cote maxime. La fel

și strigătele „Allahu Akbar!” Frate, începusem să mă satur de tipul ăla. Unde mai pui că între timp avansase. Dar știam că va veni și momentul meu. Îmi fusese greu să răspund atacului lui, pentru că el avea o armă mai mare și o poziție mai avantajoasă. Dar eu știam ceva ce el nu știa: rolurile aveau să se inverseze, așa că am stat cu capul la cutie și am așteptat. Eram cumva întins pe spate, ușor într-o parte, așa că vedeam zona în care se afla punctul de control. Era la doar vreo mie de metri de noi, așa că zgomotul avea să devină și mai intens. Dar ziua urma să devină minunată.

Inițial, abia s-a auzit, dar sfârâitul s-a amplificat treptat. Era sunetul a patru bombe căzând din cer cu viteză maximă. ZzzzzzzBUM!

Mingea de foc a fost minunată și am simțit unda de șoc produsă de trei tone de artilerie explodând chiar deasupra refugiului inamic. A fost o victorie dată dracului. Pur și simplu, bum! Apoi focul a încetat. Toți cei dinăuntrul punctului de control dispăruseră, ca și cum nu ar fi existat niciodată. Luptătorii de pe munte se confruntau cu revelația că nu atacaseră o mică forță afgană; erau și americani implicați. Americani extrem de furioși.

Inițial au fost toți șocați, dar niciunul mai mult decât cel care mă luase în vizor. A amuțit și a oprit imediat focul, s-a ridicat în genunchi și a privit peste umăr spre locul impactului. Era la vreo 70 m de mine.

— Allahu Akbar, jigodie! am strigat și l-am împușcat în cap de câteva ori.

A căzut lat la pământ. În sfârșit, mă puteam ridica ușor și observa câmpul de luptă.

Vedeam majoritatea pozițiilor inamice, iar luptătorii începuseră să se retragă. Mai trăgeau focuri la întâmplare, dar voiau să se întoarcă în partea pakistaneză a graniței. Mortierele se opriseră definitiv, ceea ce însemna că primul atac aerian avusese succes. Dar am luat în considerare amenințările încă prezente și am decis să ne păstrăm statutul de „Trupe în Contact”.

Majoritatea inamicilor încercau să ajungă într-o vale situată în fața noastră, la vreo 300 m în spatele tipului pe care îl împușcasem. Pentru ei părea cel mai bun adăpost disponibil din calea bombardierului, în încercarea de a se întoarce la punctul

de control și la vehiculele lor. Cei care pregătiseră ambuscada la sud de noi se îndreptau acum către nord-est, încercând și ei să ajungă în același loc. Cel mai probabil, nu își dădeau seama că nu vor mai găsi nimic acolo.

În timp ce îi urmăream cu privirea, am stabilit împreună cu Tony coordonatele a alte patru atacuri aeriene asupra văii din fața noastră. Am coordonat mișcările bombardierului, iar Bones 22 a lovit din nou. Două minute mai târziu, patru explozii separate au avut loc de la vest la est pe tot versantul. Impactul bombelor a fost suficient de puternic cât să îl resimțim și noi. Exploziile au luminat valea, iar când fumul s-a ridicat, am văzut câțiva luptători inamici alergând cuprinși de flăcări.

În acest punct, forța inamică era cuprinsă de panică și alerga haotic spre vârful muntelui. Erau mereu în raza noastră vizuală și a aparatelor de zbor de deasupra. Pentru că se îndepărtau de noi, am început să ne folosim de ochii piloților. Fiind Comandantul Forțelor Terestre, eram responsabil de ce se întâmpla la sol.

Am fost informat că sosise un nou avion. Indicatorul lui de apel era „Dude 12” și m-am entuziasmat. Dude era un F-15, iar aceste avioane sunt de obicei pilotate de piloți tineri, aroganți și îndrăzneți. M-au informat și că rebelii trecuseră în Pakistan și că se opriseră din alergat. Ba chiar încercau să stabilească noi poziții, crezându-se în siguranță. Ei bine, nu erau.

— Tony, am strigat eu, dă-i undă verde lui Dude să lanseze bomba pe poziția aceea. l-am identificat ca fiind aceiași inamici și eu consider că suntem în continuare în contact.

Tony a făcut întocmai, iar Dude a urmat instrucțiunile. Mi-ar fi plăcut să fi fost o musculiță în interiorul avionului, să aud vorbele de duh ale pilotului în timp ce se pregătea să bombardeze „trupele aflate în câmp deschis”. Inamicii se aflau în Pakistan și păreau relaxați, convinși că sunt în siguranță. Din nou, știam ceva ce ei nu știau. Dude a lansat patru bombe a câte 225 kg, care i-au lovit în plin. Pentru cei care nu au fost uciși în explozie, a reînceput agitația. Tot ce le rămânea de făcut era să fugă cât de repede puteau, cât mai departe de graniță.

În acest punct, le-am dat piloților sarcina de a-i urmări cu ajutorul camerelor video montate pe aeronave. Noi nu îi mai vedeam, dar am păstrat legătura prin radio cu piloții și le urmăream progresul. Câteva minute mai târziu, Bum! Bum!

Bum! Bubuiturile s-au dovedit a fi alte patru bombe ghidate prin GPS, pe care Dude le lansase la vreo 2 km în interiorul Pakistanului. A fost genial. Eram convins că șeful îmi va ține morală cu prima ocazie.

Fostul câmp de luptă devenise relativ sigur. Încă mai era muniție la sol și Dumnezeu știe câte RPG-uri neexplodate, dar în sfârșit veniseră și elicopterele de atac, pregătite să ne ia de acolo. Erau trei – un CH-47 și două H-60 Black Hawk. Majoritatea afganilor și interpreții încăpeau în CH-47, iar restul într-un Black Hawk. Echipa mea redusă de americani avea să zboare în celălalt Black Hawk, iar eu aveam să urc ultimul.

Primele două elicoptere au aterizat, au luat oamenii și au plecat. Al treilea, cel în care trebuia să urc și eu, a venit ultimul. I-am urcat pe Tony și Jesse, pe Tom și Seth și pe interpretul lor, apoi am urcat și eu. Zburasem în elicoptere aproape în fiecare noapte a fiecărei misiuni, dar aceasta părea mai calmă. Stăteam pe podea, cu picioarele în exterior, pe partea dinspre tribord. Zburam de la sud la nord-vest și voiam să văd câmpul de luptă. Totul era distrus și fumegând, dar peisajul îți tăia respirația. Zburam în josul stâncilor abrupte, iar copacii și râul Konar arătau minunat. Iar eu eram încă în viață.

Atunci m-a izbit revelația: fusesem implicat în cel mai intens schimb de focuri din viața mea, care durase mai bine de o oră, iar eu folosisem doar o magazie și jumătate – 45 de gloanțe.

•

Când am aterizat la baza operațională, toată lumea ne-a ieșit în întâmpinare. M-am întâlnit cu Tom, tipul care era la comandă, și părea mulțumit. Știa ce se petrecuse. Cu un rânjet larg, m-a întrebat dacă vreau un pahar de Jack Daniel’s. I-am spus că da și am mers înăuntru.

— Știi că nu suntem în război cu Pakistanul, a ținut el să sublinieze în timp ce beam.

— Astăzi am fost, i-am răspuns eu.

— Ce părere ai? m-a întrebat Tom.

— Păi, mă bucur foarte mult că trăim, și eu și oamenii mei. Cred că patru dintre afganii noștri au răni minore. Păcat că a durat o oră să apară întăririle aeriene, timp în care s-a tras în noi încontinuu. Cred că ori primesc decorația Silver Star, ori merg la Leavenworth. Tu ce crezi?

— Cred că ai dreptate.

Silver Star, a treia cea mai importantă distincție militară pentru fapte remarcabile în luptă – după Crucea pentru Distincție în Serviciu (sau Crucea Marinei) și Medalia de Onoare – îți este acordată atunci când, acționând în moduri care îți pot pune viața în pericol, reușești să smulgi o victorie din ghearele eșecului. Este o medalie foarte greu de obținut. Mă gândeam că e puțin probabil să o primesc, dar nu imposibil.

Leavenworth – penitenciarul în care ești trimis dacă duci lupta dincolo de granița unei țări aliate sau, în cazul nostru, care se preface a fi aliată – părea varianta mai plauzibilă.

În final, ambele părți au derulat investigații. Pakistanul a susținut că lupta a început ca un atac neprovocat asupra unei unități a Corpului de Frontieră și a punctului de control al armatei pakistaneze. Prin urmare, aceștia, împreună cu un trib local, au încercat să se apere, dar au fost copleșiți de forțele aeriene americane, acțiunea soldându-se cu moartea a unsprezece soldați pakistanezi.

Statele Unite au trimis doi generali la noi și le-am spus adevărul. Ne-au interogat pe Tony, Jesse și pe mine și ne-au spus că au înregistrări video încă de la începutul luptei – pe care nu le arătaseră pakistanezilor. Era evident că fuseserăm atacați din Pakistan și că resursele inamicilor fuseseră aduse de acolo. Respectaserăm prevederile regulilor noastre de luptă și cu asta, basta. Într-un final, le-au arătat și pakistanezilor filmările, iar acum ele sunt disponibile și pe Internet. Până la urmă, nu am mers la Leavenworth. În schimb, mi-au dat medalia.

Nu am primit o statistică finală a inamicilor uciși, doar rapoarte de la informatorii locali plătiți. Deși Pakistanul a susținut că a pierdut unsprezece soldați și a umplut mass-media cu veșnica lozincă „Moarte Americii”, eu am auzit că numărul se ridica undeva la 100. Probabil nu vom ști niciodată.

Dar eu am continuat să caut informații despre Zabit Jalil, întrebându-mă dacă făcuserăm dreptate. Tot ce am aflat a fost că fusese rănit în bombardamente. Avea o gaură mare în piept și pierduse o fesă. Când am auzit acest lucru, am spus:

— Deci chiar i-am dat foc la cur.

Mi-a luat ceva timp să mă obișnuiesc cu ideea că sunt în viață și în afara oricărui pericol. Parcă intri într-o altă dimensiune. Primul gând normal pe care l-am avut a fost că trebuie să sun acasă. Nu mai știau nimic de mine de trei zile și știam că tata, în

special, presupunea întotdeauna că eu eram acolo unde era și pericolul. Avea dreptate de data asta. I-am sunat și le-am spus că fusesem într-o luptă și că totul era bine. Nu puteam intra în detalii până nu mă întorceam. Mama nu voia să afle mai multe nici măcar atunci. Prefera să nu adauge alte detalii coșmarurilor ei.

La ceremonia de decernare a medaliei Silver Star mi-am adus toată familia. Mi s-a părut că este cel puțin la fel de importantă ca ceremonia de absolvire SEAL și că ar trebui să fie prezenți.

Chiar dinainte de a mă înrola în Forțele Navale, mama își făcea griji că voi fi rănit – doar făcând ceea ce fac băieții în Montana. Pe vremea aceea îi spuneam:

— Mamă, nu te mai îngrijora. Sunt aici pentru a face ceva special. Nu-ți face griji pentru mine.

Dar când am început să plec în misiuni, îngrijorarea ei a crescut și mai mult. Era exact înainte de 11 septembrie. Dar eu îi spuneam același lucru:

— Mamă, nu-ți mai face griji. Sunt aici pentru a face ceva special. Relaxează-te.

Apoi au avut loc atentatele de pe 11 septembrie și am tot încercat să o calmez.

— Nu se întâmplă prea multe, nu-ți face griji. Sunt aici ca să fac ceva special.

Apoi a venit la ceremonia Silver Star și i-a auzit pe oficiali citind motivarea distincției. S-a speriat, pentru că era prima oară când auzea detaliile și erau mai groaznice decât cele mai urâte coșmaruri ale ei. Nu mai puteam să îi spun că nu fusese mare lucru. În schimb, i-am spus:

— Mamă, îți jur că nu voi mai primi niciodată o medalie Silver Star. E ultima dată.

CAPITOLUL 17

Miercuri, 8 aprilie 2009, Richard Phillips, căpitanul navei comerciale Maersk Alabama, a fost luat ostatic de către patru pirați somalezi, în largul coastei de est a Africii. În timpul acestui calvar, Phillips a fost forțat să coboare într-o mică barcă de salvare acoperită și să își aștepte destinul. Pirații au încercat să îl ducă în Somalia, tărâmul fărădelegilor, vrând să obțină o răscumpărare de la Statele Unite sau chiar să îl vândă celor de la Al-Shabaab, o grupare teroristă asociată cu Al-Qaida.

În timp ce Phillips stătea înghesuit în barca supraîncălzită, așteptând să moară din clipă în clipă, și-au făcut apariția navele de război americane, care nu dispuneau de personal specializat pentru o operațiune de salvare. Dar le-au blocat ruta piraților și au trimis elicoptere să planeze chiar deasupra lor, la altitudine mică, pentru a le îngreuna înaintarea. Ba chiar au privit neputincioși cum căpitanul a încercat să scape sărind în apa Oceanului Indian. A fost tras înapoi în barcă de către răpitorii săi.

Pirații știau acum că e aproape imposibil să se întoarcă la țărm, dar de asemenea știau că se pot folosi de căpitan pentru a negocia. De cealaltă parte, și Navy știa că îi poate ține departe de mal, dar și că, pe măsură ce trecea timpul, creștea și pericolul în care se afla compatriotul lor. Situația ajunsese în impas, când barca piraților a rămas fără combustibil. După negocieri tensionate, distrugătorul USS Bainbridge a început să remorcheze barca de salvare. Ambele părți erau agitate, iar presa internațională urmărea incidentul cu sufletul la gură.

Întorși acasă, noi am aflat de această situație încă de la început. Știam și că factorul politic va juca un rol important în gestionarea și soluționarea ei. Oricum, am început să facem planuri, entuziasmați de perspectiva unei misiuni atât de importante. Deși ne antrenam mereu pentru astfel de situații și eram cea mai bună echipă din lume la acest capitol, Echipa SEAL [...] nu mai efectuase niciodată o misiune completă de salvare a ostaticilor pe mare. Unii colegi mai avuseseră ocazia să se ofere voluntari, dar fuseseră mereu puși să se retragă

chiar înainte de punctul culminant. De data asta lucrurile aveau să fie diferite.

Am început să întoarcem posibilitățile pe toate părțile. Am făcut planuri peste planuri. Ați putea crede că, în 25 de ani de existență, trecusem prin toate scenariile. Dar adevărul era că nu ne trecuse niciodată prin minte scenariul cu o barcă de salvare remorcată de un distrugător. Barca măsura aproape nouă metri, era acoperită, avea o singură ușă de acces la pupa și un chepeng la prova. Cum naiba aveam să îl scoatem noi pe tipul ăsta de acolo?

Zilele treceau fără nicio schimbare, iar noi continuam să facem planuri, așteptând să primim undă verde. Spre sfârșitul zilei de joi era evident că negocierile nu aveau să ducă nicăieri. Știam cu toții ce urmează să se întâmple.

Vineri, 10 aprilie, se întâmpla să fie și ziua mea. Era și serbarea de Paște a fiicei mele de patru ani. Îi promisesem că o voi duce eu la grădiniță și eram nerăbdător să sărbătorim împreună. Planul era ca cei mici să stea la masă, iar adulții să stea la coadă la bufet și să ia mâncare. Ne bucuram amândoi de timpul petrecut împreună, iar eu eram mai mult decât conștient că nu aveam parte de prea multe asemenea zile.

Eram pe la mijlocul rândului, mă întindeam după brioșe și alte chestii care le plac copiilor, când mi-a sunat pagerul. Era un cod ultrasecret – urma să încercăm să îl salvăm pe căpitan.

A trebuit să îmi sun soția.

— Hei, eu sunt. Trebuie să plec acum, te rog să vii imediat.

Nicole știa deja. Soțiile SEAL sunt mai inteligente decât noi și au o rețea mai bună de informații. Era deja pe drum, știa că într-o oră trebuie să ajung la bază. Urma să decolăm în două avioane de transport C-17, luând cu noi două șalupe cu motor. Fiecare minut era esențial și toată lumea știa acest lucru, inclusiv soțiile.

După ce a ajuns Nicole și a luat-o în grijă pe fetița noastră, le-am sărutat pe amândouă și am plecat. La război. Aveam de făcut un drum de 20 de minute cu mașina până la bază și așteptasem deja 10 minute la școală. Aveam câteva minute de pierdut și știam cum le voi folosi. Chiar lângă bază era un magazin deschis non-stop, așa că plănuiam să opresc acolo, să scot cât mai mulți bani de la bancomat și să îmi cumpăr un bax de tutun Copenhagen și un cartuș de țigări. Raționamentul meu

era că urma să sărim în mijlocul oceanului, neștiind exact unde o să ajungem. Puteam foarte bine să nimerim undeva unde nu intenționam să ajungem, poate chiar într-un loc deloc prietenos cu americani SEAL. În acest caz, aș fi putut să îmi cumpăr libertatea sau să fac troc cu țigări. Sau aș fi putut ajunge într-un loc drăguț de ziua mea, cu mulți bani în buzunar și mult tutun. Mi-ar fi convenit și asta.

Ca de obicei, planul de bătaie nu a decurs așa cum am vrut. Am mers la casă pentru a plăti cumpărăturile, iar în fața mea era un tip cu cască de protecție pe cap, care în mod evident nu se grăbea să se întoarcă la săpat șanțuri sau schimbat țevi de gaze. Știți genul de om despre care vorbesc. Ați stat vreodată în trafic, iar șoferul din față a ezitat prea mult să treacă pe galben, până s-a făcut roșu? Genul acela de om. Sau poate v-ați oprit într-o seară la supermarket să luați câte ceva pentru cină, iar la casa pentru coșuri, persoana din fața voastră are un cărucior plin ochi în loc de coș. Și o mai și freacă cu banii, ba numerar, ba card. Exact, despre genul ăsta de persoane vorbesc.

Un astfel de om era în fața mea la casă. Era un tip corpolent, jovial, gata să stea de vorbă cu oricine îi arunca o privire. Am observat că printre cumpărături avea și ziarul USA Today, iar Căpitanul Phillips era pe prima pagină. Într-un mod patriotic, dar foarte lent, l-a trântit de tejghea și a spus:

— Frate, aș vrea să facă cineva ceva în legătură cu asta.

— Hai, amice, plătește mai repede și o să facem, i-am spus.

În apărarea lui, tipul s-a prins imediat unde se afla magazinul și ce însemna acest lucru. Și-a luat restul și s-a dat la o parte oarecum împleticindu-se, iar eu am plătit repede cumpărăturile. Am ieșit din magazin, m-am urcat în mașină și în câteva minute eram la bază. Lucrurile erau agitate prin parcare; am parcat și am alergat spre intrarea laterală.

Am urcat scările în fugă până la etajul doi și am intrat în vestiar. Lista de prezență era atârnată pe perete, exact ca la antrenament, așa că am semnat-o și am trecut ora. Ajunsesem mai devreme, dar tot trebuia să mă grăbesc. Mai erau multe de făcut, iar timpul trecea repede.

La parter, liderii de echipă și operatorii seniori dezbăteau tactici și finalizau ordinea salturilor – cine și când urma să sară, cine în ce barcă și în ce avion urma să fie. Știam deja cu toții detaliile acestea, dar nu strica încă o verificare. În acest timp,

juniorii din echipa de atac încărcau bagajele tuturor în camioane. Fiecare membru al escadrilei avea patru genți, care erau etichetate și încărcate înainte de fiecare misiune. Luam foarte în serios întreținerea lor. Fiecare geantă stă în vestiarul posesorului, cu mai multe etichete, în funcție de mediu – apă, uscat, deșert, junglă, altitudine mare, scufundare și așa mai departe. Lângă ele se aflau un inventar laminat și un marker. Genții puteau sta neatinse mult timp. Dacă voiai să te antrenezi cu vreun echipament care se afla într-o geantă, în momentul în care îl scoteai din ea, trebuia să îl tai de pe listă, ca să știi că nu mai este înăuntru. Când îl returnai, trebuia să îl bifezi, ca să știi că e la loc în geantă.

Urma să luăm cu noi în aeronavă prima geantă – „geanta pentru salturi în apă”. Conținea tot echipamentul necesar parașutării din avion și înotului până la barcă. A doua geantă era etichetată „Antitero, în desfășurare”. Aceasta era încărcată în coca bărcii pe care urma să o parașutăm, iar în interiorul ei se aflau toate cele necesare unei misiuni de salvare a ostaticilor – armură corporală, pușcă, cască, ochelari cu infraroșu și altele. Odată ce săream în apă și urcam în barcă, ne echipam și eram gata de acțiune. A treia era „Geanta de Escală” și fie era încărcată în barcă, fie era pasată unui alt avanpost, dacă barca ar fi fost prea grea. Aceasta conține articole de confort pentru 48 de ore, în cazul în care echipa se află la vreo bază sau pe vreo navă înainte sau după misiune. În ea erau o trusă de duș, șlapi, șosete de rezervă și o uniformă. A patra geantă era etichetată „Continuare” și rămânea la centrul de comandă, în vestiarul fiecăruia. Conține articole de luptă suplimentare, în caz că mai apar misiuni în timp ce echipa este pe teren. În această eventualitate, cineva poate să transporte geanta în locul dorit.

Am încărcat tot echipamentul în mașini și am condus spre aerodrom. Am depozitat genții în bărci și le-am luat pe cele pentru salturi. Am numărat parașutele – de două ori. Era timpul să pornim la drum. La ora la care ne propuseserăm să plecăm, eram cu toții pregătiți de decolare.

Zborul lung către Oceanul Indian a scos la iveală ceea ce noi numim „cicatricea de antrenament” – un defect care trece neobservat, oricât de realist ne-am antrena pentru o misiune, dar care devine evident în timpul misiunii propriu-zise. Oricine a proiectat avionul C-17, sigur nu a luat în calcul un zbor de 16

ore cu atât de mulți oameni la bord – fie asta, fie avea un simț bolnav al umorului și s-a gândit că ar fi amuzant să instaleze o singură budă în avion. Cu 50 de oameni la bord, nu a durat mult până să se umple nenorocirea, așa că a trebuit să ne descurcăm cum am putut mai bine. Rațiile noastre alimentare, numite MRE (Meals, Ready to Eat) veneau în niște pungi groase de plastic, pe care băieții au început să le folosească, după care le aruncau într-o pungă comună mare. Scârbos.

Când nu căutam soluții pentru a scăpa de deșeurile personale, planificam misiunea. Am luat decizia de a sări conform planului prestabilit. Urma apoi să mergem cu bărcile până la nava amfibie de asalt USS Boxer, care de obicei susține misiuni cu elicoptere și nave de desant. Încă nu primiserăm autoritatea executivă, așa că foloseam nava ca avanpost. Inițial, ideea fusese să sărim cu toate cele patru bărci și toți operatorii. Oamenii din culise, personalul auxiliar care zburase împreună cu noi pentru a ne ajuta pe drum, urmau să se întoarcă cu cele două avioane și să aterizeze în Djibouti. Dar apoi ne-am gândit că e posibil să avem nevoie de ei – de tipii de la radiocomunicații și de tehnicieni – pentru a ne ajuta să ne instalăm. Luaserăm cu noi suficiente parașute pentru salturi în tandem, dar această nouă schemă complica un pic lucrurile. Oameni care nu plănuiseră să părăsească aeronava acum trebuiau să o facă, ceea ce însemna că depășeam capacitatea bărcilor. Prin urmare, trebuia să mai renunțăm la bagaje. Am aruncat multe dintre articolele de confort, din moment ce nu erau considerate „esențiale”.

Cealaltă complicație, nu tocmai minoră, era că mare parte din personalul auxiliar nu sărise niciodată cu parașuta.

— Schimbare de planuri, o să sari cu noi, i-am spus unui tip.

— Nu, nu, eu merg la Djibouti, mi-a zis el.

— Negativ, i-am răspuns. Vei sări. O să te prindem de tipul ăsta.

I-am făcut cunoștință cu Boots – cu el urma să sară. Boots era foarte vesel și entuziasmat în legătură cu această misiune. Nu și partenerul lui de salt. S-a văicărit încontinuu despre cum nu își dorise niciodată să sară dintr-un avion și în niciun caz în ziua aceea. Am încercat să îl încurajez, spunându-i că vremea este frumoasă și că apa e limpede și călduță. Ce mai, o adevărată vacanță exotică! Dar el se tot smiorcăia:

— Nu m-am înrolat ca să fiu SEAL. Nu sunt SEAL, nu pot să sar!

— Ei bine, ai dreptate. Pe jumătate. Nu ești SEAL, dar o să sari!

Când mai aveam cam o oră până să sărim, ne-am echipat. I-am inspectat pe toți parașutiștii, inclusiv pe cei care săreau în tandem, și am rugat pe cineva să mă verifice și pe mine. Când a venit momentul, rampa s-a deschis, iar în fața ochilor mi-a apărut apa albastră a Oceanului Indian și un dreptunghi gri: nava USS Boxer. Am înaintat până pe marginea trapei, întrucât trebuia să coborâm bărcile. Fiecare avion trebuia să lanseze ambele bărci, urmate de câte trei parașutiști pentru fiecare barcă – șase în total, alcătuind echipajul bărcilor. Cum am primit undă verde, bărcile au dispărut. Imediat după, a sărit și echipajul.

Apoi, ambele avioane au făcut un ocol larg, pentru a se asigura că toate bărcile aterizaseră și că echipajele lor erau complete. În timp ce ne pregăteam și noi să sărim, îi vedeam pe cei de jos pregătind bărcile. Eram la marginea rampei, privind în jos către ocean. Vedeam nava USS Boxer, dar nu și cele patru bărci. Era vital să le localizez, din moment ce trebuia să ghidez parașutiștii din ambele avioane către ele. Dacă ratam bărcile și aterizam prea departe, ar fi fost nevoite să vină să ne ia unul câte unul, ceea ce ne-ar fi decalat foarte mult programul. Șansele de a pierde oameni deveneau reale. Dar nu aveam de ce să mă stresez, nu?

Stând la marginea rampei, m-am uitat la parașutiștii aliniați în spatele meu. Toți erau agitați. Privirea mi s-a intersectat cu a unui pasager pentru un salt în tandem, căruia îi era frică să sară. Într-un ultim efort de a-l încuraja, i-am zâmbit, făcându-i semn că totul va fi OK. Omul a dat din cap speriat. Apoi am văzut rânjetul lui Boots, care mi-a făcut și el semn că e OK și a strigat:

— Da, frate!

Pasagerul lui s-a întors să vadă ce se petrece, iar Boots i-a zis:

— Nu te uita la mine, amice… Habar n-am cum funcționează drăcia asta.

Bietului om mai că i-au sărit ochii din cap.

Am primit semnalul de la instructor și am părăsit rampa. O mie, două mii… eram 102 parașutiști și 96 de parașute în aer:

evident, 6 salturi erau în tandem.

Avându-i pe toți în urma mea, scanam apa de dedesubt în căutarea celor patru bărci, dar nu vedeam nimic. Am virat brusc la stânga pentru a le fi mai ușor celor din spate să mă identifice și, unul câte unul, m-au urmat. Aveam la dispoziție doar câteva minute pentru a găsi zona de aterizare și nu vedeam decât rechini-balenă înotând aproape de suprafața limpede a apei. Era foarte frumos, dar nu aveam timp să admir priveliștea. Eram ocupat să găsesc șalupele, care, aparent, nimeriseră în mod foarte convenabil chiar în mijlocul peticului strălucitor de lumină unde se reflectau razele soarelui. Aceasta era o altă „cicatrice de antrenament” – la antrenament, bărcile creau mereu cercuri în jurul zonei de aterizare, producând o țintă mare și vizibilă. Dar acum, când să punem și noi exercițiul în practică… nimic. Rahat, eram ghid pentru o sută de oameni și habar nu aveam încotro merg.

Am decis că cea mai bună soluție era să traversez zona în unghiuri drepte, sperând că orice îmi bloca privirea va dispărea. Am condus grupul pe un segment în care vântul bătea din spate, apoi am virat la dreapta și ne-a întâmpinat un vânt din lateral. Am menținut acest curs pentru câteva sute de metri, apoi am virat din nou la dreapta la vreo 150 m deasupra apei. Și iată-le, toate cele patru bărci, în dreapta noastră.

Toată lumea știa lângă ce barcă să aterizeze. Eu țînteam spre a doua și am aterizat chiar lângă ea – pe o meduză mare. Perfect. Din fericire, aveam foarte multe straturi de haine pe mine, așa că abia dacă am simțit înțepătura. Am urcat în bărci și ne-am numărat. Eram toți, așa că am pornit către Boxer. Pagerul îmi sunase cu 15 ore și 46 de minute în urmă. Mă descurcasem chiar bine pentru prima dată.

Nava USS Boxer a ridicat toate șalupele la bord și imediat am găsit un loc în care să punem la punct pașii următori. Nu aveam spațiu suficient pentru toată lumea, așa că cei mai mici în grad au plecat în căutarea unui spațiu de depozitare pentru echipamente și a unui loc pentru a ne curăța. Au găsit și locuri de dormit.

Când ne-am îmbarcat, Boxer era la vreo 800 km distanță de Bainbridge. E prea riscant să te parașutezi noaptea. Dacă cineva se separă de grup, nu îl mai găsești. Așadar, planul fusese să ne parașutăm pe Boxer pe lumină, apoi să navigăm spre locul cu

pricina astfel încât să ajungem acolo după lăsarea întunericului. Exact așa am făcut.

Odată ajunși pe Boxer, conform planului nostru, un grup mic de lunetiști trebuia să plece pe Bainbridge, pentru a pregăti terenul. Amicul meu Jonny era printre ei. Înainte să plece, m-a privit și mi-a spus:

— Știi că există un singur sfârșit pentru situația asta, nu?

— Știu, i-am răspuns. Nu am venit până aici ca să îi convingem să se răzgândească.

În timp ce lunetiștii așteptau pe Bainbridge să aibă ținta în vizor și să primească ordinul de execuție, alți membri SEAL aveau să înlocuiască echipa care livrase provizii căpitanului și piraților. Echipajul de pe Bainbridge făcuse acest lucru până în acel moment, dar acum urma să preluăm noi ștafeta, costumați în uniformele echipajului. Știam cum să punem capăt rapid oricărei situații și să ne apropiem de pirați fără a fi observați.

Între timp, barca de salvare era trasă încet-încet către navă. Cei șase lunetiști care se instalaseră la pupă așteptau. Lunetiștii sunt campioni la acest capitol. Făceau cu schimbul; trei sau patru se uitau prin lunetă vreo două ore la rând, apoi fie luau o pauză, fie treceau la postul de observator. Știau că exista posibilitatea ca acest proces să se întindă pe zile bune și erau pregătiți.

Pirații nu erau. Cu fiecare oră care trecea, deveneau din ce în ce mai irascibili. Tipii de la pupă știau ce se petrecea la bordul bărcii de salvare, pentru că fusese adus un interpret somalez, care comunica sporadic prin strigăte cu piratii. Primeau mâncare și apă, dar rămăseseră fără khat. Erau dependenți de această plantă masticabilă, un stimulent asemănător amfetaminei. La sevraj adăugați răul de mare și confuzia cauzată de faptul că liderul lor fusese săltat pe Bainbridge cu câteva zile în urmă, în timpul așa-zisei „negocieri”, și obțineți niște pirați foarte țâfnoși. Unul, în mod special, părea foarte furios. Tot zbiera la Căpitanul Phillips și îl lovea periodic.

Situația era delicată din toate punctele de vedere. Din moment ce piratii nu făceau parte dintr-o grupare teroristă cunoscută și, practic, nu erau combatanți inamici (nu eram în război cu Somalia și ne aflam în ape internaționale), nu aveam autoritate legală fermă să îi eliminăm. Avocații de la Washington încă dezbăteau chestiunea. Tot ce știam era că, legal, militarii

americani pot acționa cu forță letală împotriva amenințărilor iminente la adresa lor, a partenerilor și a civililor din coaliție. Acesta era subiectul discuției dintre Jonny și colegii lui în timp ce așteptau. Tot dezbăteau dacă erau îndreptățiți să tragă sau nu. Pirații demonstraseră că nu erau de încredere. Deschiseseră focul asupra unui elicopter. Trăseseră în navă. Când Căpitanul Phillips le-a arătat cum să dirijeze barca de salvare, ei l-au luat ostatic. Comandantul navei Bainbridge îi încredințase comanda tactică a situației lui Walt, ofițerul SEAL care stătea la pupa cu lunetiștii. El trebuia să ia decizia. Dar asta nu însemna că alegerea nu îi putea fi contestată, poate chiar sancționată legal, după încheierea situației.

După 24 de ore de supraveghere tensionată și epuizantă, a venit rândul lui Jonny să privească prin obiectivul lunetei. Din ceea ce vedeau și auzeau el și colegii lui, situația se deteriora rapid. Pirații făceau ceea ce fac agresorii când sunt speriați. Deveneau și mai agresivi. Piratul țâfnos începuse să îl supună pe Căpitanul Phillips la „execuții simulate”, punându-i un pistol neîncărcat la cap și apăsând trăgaciul. Nu mai încăpea îndoială că amenințarea la adresa vieții lui Richard Phillips era iminentă. Problema era că singurul punct de observație avantajos era prin micile hublouri ale bărcii acoperite. Doi dintre cei trei pirați erau constant în raza noastră vizuală, dar al treilea, cel furios, tot apărea și dispărea. Dacă nu îi împușcau – și omorau – pe toți trei deodată, mai mult ca sigur că supraviețuitorul avea să îl împuște pe căpitan.

Lunetiștii aflați de-o parte și de alta a lui Jonny îi aveau în vizor pe cei doi pirați vizibili, iar Jonny nu își lua luneta de pe hubloul în raza căruia nu se afișa nimeni. Deodată, capul celui de-al treilea pirat i-a apărut în vizor, apoi a dispărut din nou. Cu ochii și luneta ațintite în punctul respectiv, Jonny i-a spus lui Walt:

— Hei, s-ar putea să nu mai aveam altă ocazie. Data viitoare când îl văd, va trebui să acționez.

— Ai permisiunea să acționezi, i-a răspuns Walt.

În câteva secunde, piratul a apărut iar. Jonny petrecuse mii de ore și folosise milioane de gloanțe exersând pe ceea ce noi numim „ținte popcorn” – ținte care sar brusc în vizor și care necesită reacție instantanee și precizie totală. Toată acea pregătire a dat roade într-o secundă, cu o simplă mișcare a

degetului arătător. S-a auzit un zgomot înfundat; un glonț a țâșnit din luneta cu amortizor și s-a înfipt în capul piratului cu o viteză de 2 800 km/oră. Ceilalți doi lunetiști au tras efectiv în același timp.

Toți pirații au dispărut din hublouri, dar în acel moment s-a auzit sunetul strident al unei arme fără amortizor. Pirații trăseseră și ei. Nu putea fi decât de rău. Primul gând al lui Jonny a fost că ratase și că Phillips fusese executat. A rămas pe loc, întrebându-se dacă o dăduse în bară, în timp ce un alt lunetist a coborât în barcă pe frânghia de remorcare, ca la antrenamentele BUD/S. Exersaserăm coborârea pe frânghie de mii de ori și de fiecare dată ne întrebaserăm când dracu' o să ne folosească așa ceva? Aparent, unui tip i-a folosit o dată. De această dată. L-a găsit pe Phillips în viață și pe pirați, morți.

— Hei, totul e bine. Phillips trăiește. Toți pirații au murit, ne-a transmis el prin stație.

În cădere, probabil că unul dintre pirați avusese un spasm și apăsase trăgaciul. Phillips, pe care îl legaseră ca pe o căprioară – funia îi fusese atât de strânsă în jurul mâinilor, încât ulterior el avea să scrie că i se umflaseră „ca niște mănuși de box" –, nu vedea ce se întâmplase. Nu știa decât că pirații erau pe cale să îl împuște. Se pregătea să moară când a auzit POC! POC! POC! Apoi a urmat o tăcere cum nu mai auzise de zile întregi. S-a gândit că poate se împușcaseră pirații între ei, din moment ce se certaseră tot timpul. Apoi a auzit vocea unui SEAL.

— Ești bine?

În tot acest timp, eu eram pe Boxer, punând la cale un plan împreună cu șeful meu. Pirații ne ceruseră să îi tractăm înapoi în Somalia, unde știau niște sate mai prietenoase cu ei. Voiau stații radio pentru a lua legătura cu bătrânii satelor și voiau să fie duși acasă. Noi voiam să le dăm tot ce ceruseră, dar să îi tractăm câțiva kilometri mai la nord decât voiau ei. Aveau să iasă din barcă gândindu-se că se vor întâlni cu bătrânii. Dar în întâmpinare urma să le ieșim eu și echipa mea. Avea să fie întuneric, să nu ne poată vedea, dar planul era ca noi să purtăm ochelari cu infraroșu.

Am fi avut nevoie de aprobare de la oameni destul de influenți pentru a pune piciorul în Somalia. În timp ce superiorii noștri puneau lucrurile în mișcare pentru aplicarea acestui plan și a altora patru de rezervă, eu eram în biroul șefului să îmi iau o

cafea. În secunda următoare, am primit un mesaj text: „Îl avem”.

— Pe cine? am răspuns noi.

— Pe cine crezi? E bine.

Paște Fericit, Richard Phillips.

•

Primul lucru pe care l-a cerut Phillips când a ieșit din golful acela nenorocit a fost să îi dăm câteva beri. Era ușor traumatizat. A fost făcut și un film după această întâmplare, care redă foarte bine realitatea. Căpitanul era zdruncinat, lucru normal pentru oricine s-ar fi aflat în poziția sa, dar în același timp bucuros și recunoscător. Într-un final, l-au adus pe USS Boxer, unde mă aflam și eu, dar Jonny deja îmi dăduse raportul desfășurării evenimentelor.

Când l-am văzut pe Jonny, toți voiam să îl batem pe umăr, să îl felicităm, dar el ne-a rugat să îl lăsăm singur jumătate de oră și s-a îndreptat spre marginea navei.

Ceea ce tocmai făcuse nu era un lucru mărunt. Și-a scos cutia de Copenhagen, a luat un vârf de tutun și s-a uitat lung la ocean pentru o vreme. Când s-a întors, i-am zis:

— Realizezi, nu, că ai făcut cel mai tare lucru din istoria trupelor SEAL?

— Super. Acum putem să ne întoarcem acasă? a venit răspunsul.

De fapt, nu, nu puteam. Au mai trecut câteva săptămâni până să ne întoarcem, pentru că nimeni nu știa ce să facă cu noi. Un alt defect al antrenamentelor: ne canalizăm toată energia în a pune la cale planul perfect de salvare a ostaticilor, dar nimeni nu se gândește: „Cum îi aducem pe băieții ăștia înapoi acasă?”

Am ajuns în Qatar, la Tabăra Snoopy din Doha, și timp de două săptămâni am trăit în corturi, fără vreun schimb de haine la noi. Comandamentul a apelat la fondul pentru situații de urgență și ne-a trimis la niște magazine arăbești care vindeau marfă Oakley contrafăcută. Purtam toți echipament Oakley falsificat, șepci și încălțăminte cumpărate din banii Forțelor Navale, și nu aveam altceva de făcut decât antrenamente fizice și să bem rațiile de bere ale fraților noștri din Armată staționați acolo. În tot acest timp, Jonny nu a fost el însuși. Ne spusese că are nevoie de o jumătate de oră pe Boxer, dar clar nu îi fusese de ajuns. În secunda în care apăsase pe trăgaci, făcuse o faptă

eroică, pentru care Echipa SEAL [...] a devenit faimoasă în toată lumea. Făcuse exact lucrul pentru care se antrenase din greu, și îl făcuse perfect.

Dar în loc să fie bucuros, Jonny simțea o mare greutate pe umeri. La scurt timp, a simțit că printre frații săi, de care fusese mai apropiat decât de propria familie timp de ani buni – oameni alături de care își riscase viața și în care avea încredere deplină – erau câțiva care începuseră să se uite la el cu invidie și neîncredere.

Șeful lui Jonny fusese lângă el, pe puntea de la pupa navei Bainbridge, dar nu trăsese. Când ne-am întors acasă, am avut cu toții parte de câteva zile libere. Când am revenit la muncă – era într-o luni – deja începuseră să circule zvonuri: șeful voia să îl concedieze pe Jonny, să îl dea afară de la bază. Era o atmosferă neplăcută. Țin minte că am mers acasă la Jonny împreună cu câțiva colegi lunetiști de-ai lui și ne tot întrebam: „Ce dracu' se întâmplă?" Nu înțelegeam. Nu avea sens. Jonny era numărul 1, cel mai bun din grupa noastră. Fuseserăm în Irak împreună. Omorâserăm primii oameni împreună. Era printre cei mai buni la luptele în spații restrânse și un lunetist fantastic. Făcuse această faptă eroică și, dintr-odată, oamenii care nu fuseseră ei înșiși pregătiți să o facă se supăraseră pe el.

— Hei, Jonny, mai ia niște tutun, îi tot spuneam, întinzându-i cutia de Copenhagen.

Voiam doar să mă asculte.

— Ești un erou. Nu asculta rahaturile lor. Ești un afurisit de erou. Ai făcut cea mai tare chestie. Nu îi asculta.

După o vreme, atacurile frontale la adresa lui s-au domolit, dar tensiunile au continuat să existe. Nu prea îmi convenea, dar nici nu îmi trecea prin cap că, într-o bună zi, totul se va întoarce să mă bântuie.

CAPITOLUL 18

Nimic nu îți limpezește mintea mai bine ca o nouă misiune peste hotare.

Asta am primit la nici două luni de la salvarea Căpitanului Phillips – o nouă excursie în Afganistan, pentru capturarea altor ținte de interes ridicat. Dar ceva se schimbase. Echipa noastră tocmai îndeplinise cea mai mediatizată misiune din istoria echipelor SEAL. Apăruse pe prima pagină a ziarelor din întreaga lume. Și, lăsând la o parte tevatura mediatică, cu toții fuseserăm de mai multe ori în Afganistan și Irak. Conduseserăm mai multe avanposturi și participaserăm la multe situații de conflict, de la cap la coadă. Deveniserăm cei mai buni dintre cei mai buni și știam acest lucru. Nu mai aveam emoții.

Tipii noi din alte echipe ne abordau cu o curiozitate respectuoasă – și vorbim despre membri SEAL experimentați în luptă, care omorâseră mulți inamici. Acum intrau în vorbă cu noi și se entuziasmau că îi luam în serios. Îmi și imaginam ce gândeau: *Hei, tipii ăștia chiar ne ascultă.* Erau băieți buni care voiau să ne descoasă pentru a ajunge la același nivel la care își imaginau ei că suntem.

De data aceasta, am fost trimiși la o bază militară de mare altitudine – baza operațională Sharana din Provincia Paktika, o zonă în care ne concentram în principal pe distrugerea vehiculelor militare inamice în drumul lor spre câmpul de luptă. Erau misiuni care se desfășurau într-un ritm alert, de obicei din elicopter. Sediul nostru era în vârful unui deal mare, îndeajuns de înalt cât să nu fie foarte cald tot timpul. Condițiile de trai erau chiar bune. Unitatea dinaintea noastră construise sediul și ne lăsase moștenire o sală de forță grozavă, care avea un televizor cu ecran plat cu diagonala de 170 cm – poate chiar 220. Nu mai știu exact, dar știu că era uriaș. Îl foloseam pentru a ne uita la filmulețe cu exerciții fizice, iar după ce terminam munca din timpul nopții, ne strângeam acolo și jucam jocuri video. La vremea aceea era în vogă Guitar Hero. Dădeam volumul la maximum și nu ne păsa absolut deloc. La urma urmei, eram la sală! Eu și Jonny jucam meciuri al naibii de

competitive în Madden NFL – concuram la orice, inclusiv cine face cea mai bună cafea la presa franceză. V-am zis că aveam și un bar acolo? Era mai mult un loc în care discutam chestii legate de muncă, făceam cafea la presă și mestecam tutun.

O duceam destul de bine. Primeam misiuni cam o dată la trei zile. Țintele cu adevărat importante fugiseră în Pakistan, dar primeam multe informații despre fabricanții de dispozitive explozive improvizate – și, repet, ne făcea plăcere să îi vânăm, întrucât ei erau responsabili pentru numeroase pierderi de vieți americane. Ne știau deja tacticile și înțelegeau că noaptea erau cel mai vulnerabili, așa că aveau o casă în care ziua stăteau și fabricau bombe, dar la lăsarea întunericului se întorceau în Pakistan. Am încercat să îi atacăm în timp ce făceau naveta. De obicei circulau cu motociclete – erau ai naibii de buni la a le conduce. Băieții noștri de la serviciile secrete primeau câte un indiciu despre ei, iar noi porneam pe urmele lor din aer. A fost cea mai distractivă perioadă în care am condus operațiuni, fiindcă știai că nu va dura mult, nu trebuia să îți rupi picioarele mergând pe jos, trebuia doar să tragi în ținte aflate în mișcare dintr-un elicopter.

Era distractiv, după cum spuneam, dar și foarte periculos. Unul dintre băieții noi a aflat rapid acest lucru. Tocmai absolvise antrenamentul și pornise în prima lui operațiune de dezactivare a vehiculelor inamice. Am prins din urmă grupul obișnuit de băieți răi pe motociclete și am început să tragem în fața vehiculelor, ca să îi oprim. Mitralierele noastre Gatling trăgeau între 2 000 și 4 000 de gloanțe pe minut, așa că nu era ceva ce puteai ignora. Unul dintre indivizi a hotărât din senin că nu vrea să aibă de-a face cu noi, așa că a sărit de pe motocicletă și a fugit mâncând pământul pe un câmp cu iarbă înaltă. Sunt destul de sigur că l-am nimerit – l-am văzut prăbușindu-se –, dar acum era în mijlocul câmpului, într-o stare incertă. Am aterizat cu elicopterul în locul unde îl văzuserăm căzând și am coborât în formație pentru a cerceta câmpul. Eu eram la mijloc, iar tipul cel nou era chiar lângă mine. Planul nostru era să înaintăm în formație până îl găsim. Era o tactică periculoasă. Putea oricând să apară de nicăieri și să înceapă să tragă. Dar ne bazam pe capacitatea noastră de reacție rapidă.

Acoperiserăm cam jumătate din distanță, când bum! Ceva a explodat la vreo 6 m fața noastră. Între mine și tipul cel nou a

aterizat un braț amputat. El i-a urmărit traiectoria cu privirea și s-a întors spre mine:

— Hei, Rob, ai aruncat tu vreo grenadă încolo?

— Nu, frate, tipul era terorist sinucigaș, i-a răspuns un alt coleg. Bine ai venit la Sharana.

Într-o zi, serviciile secrete au reperat patru motociclete părăsind în goană o casă în care erau produse dispozitive explozive improvizate. Ne-am îmbarcat în două elicoptere și am plecat. Când ne-au văzut, băieții răi s-au împărțit în două grupuri și au luat-o în direcții diferite. Elicopterele au pornit fiecare în urmărirea unui grup. Eu eram în Elicopterul 1. Tipii pe care îi urmăream noi și-au abandonat motocicletele și au luat-o la fugă în susul unui deal, printre copaci, ca să nu îi mai putem urmări din aer. Am aterizat pe un platou. Din punct de vedere tactic, nu ar fi trebuit să le oferim lor poziția mai înaltă, dar era singurul loc în care puteam coborî din elicopter pentru a-i urmări. De îndată ce am coborât, au început să tragă în noi.

Situația nu era deloc bună. Era una dintre puținele dăți când eram în dezavantaj. În majoritatea misiunilor, aveam alte echipe situate pe clădirile din apropiere, lunetiști pe acoperișuri, Rangeri în poziții defensive și, nu în ultimul rând, protecție aeriană. De data asta nu aveam nimic și mai eram și pe teren jos, așa că trebuia să urcăm spre ei, să nu îi lăsăm să se instaleze în poziție superioară. Dacă se întâmpla asta, avea să fie o noapte lungă.

În acel moment, am devenit conștient de mine însumi într-un mod foarte ciudat – mă tot întrebam „cum am ajuns aici?” Mă simțeam perfect calm, nici urmă de adrenalină. Eram ca un meșter, iar aceasta era o problemă tehnică ce trebuia rezolvată: „Bine, trebuie să nivelăm lemnul ăsta, altfel nu va încăpea ușa. Dă-mi polobocul ăla să terminăm odată”.

L-am contactat pe șeful meu prin stație.

— Uite la ce mă gândesc, i-am zis. O să iau doi tipi cu mine în echipa de atac. Vom merge să apărăm flancurile.

Șeful a aprobat, așa că am lăsat restul echipei, inclusiv câinele Cairo – unul dintre cei mai buni câini ai noștri, de care mă și atașasem – să apere partea aceea a dealului. I-am luat pe genistul Harp și pe încă un tip și am pornit în lateral pentru a încerca să îi flancăm pe trăgători.

În timp ce avansam în jurul dealului, am obținut un unghi bun

asupra unuia dintre inamici și am tras. Tipul a căzut, aparent mort, dar nu știi niciodată sigur. Am fost nevoiți să urcăm pentru a-l verifica. Când am ajuns la câțiva metri de el, am văzut că era întins pe burtă, cu mâinile pe lângă el. Când cineva e întins astfel, înseamnă că probabil a scos cuiul grenadei și așteaptă, la fel ca tipul din câmp. Știe că va muri oricum și de ce să nu ne ia și pe noi cu el? M-am oprit și m-am întors către Harp.

— OK, destul cu asta. Cred că va trebui să îl verifici.

Mereu m-au fascinat cei din trupele de geniu. Jobul lor e foarte periculos, dar cu asta se ocupă și nu stau niciodată pe gânduri. Harp nu avea la el echipament special, doar multă experiență și sânge rece. M-am îndepărtat vreo 30 m, iar el a început să taie pantalonii tipului cu o foarfecă, pornind de la glezne în sus, căutând urme de explozibil. Eu așteptam, iar el nu se grăbea deloc, fiind foarte meticulos.

— Dumnezeule. Veniți aici, a strigat dintr-odată.

— Nu, frate, mulțumesc. Îmi pare rău.

— Nu, nu, serios. Nu are nicio bombă. Veniți să vedeți asta.

Inamicul nostru nu era dotat cu bombe, dar era dotat în alte privințe. Să zicem doar că, dacă ar fi fost în America, ar fi făcut o avere în industria filmelor pentru adulți.

În timp ce glumeam pe seama lecției neașteptate de anatomie, am auzit stația radio pârâind.

— Hei, avem un prieten rănit în acțiune.

Relaxarea noastră s-a risipit instantaneu. Am întrebat cine era – nu dăm niciodată nume prin stație, așa că așteptam să auzim un cod drept răspuns. Dar de data asta ne-au spus direct:

— E Cairo.

Când un câine este rănit, știi că s-a terminat. Nu mă gândeam decât că l-am pierdut pe Cairo, cel mai bun câine pe care l-am avut vreodată.

Am aflat ulterior și ce se întâmplase. În timp ce noi inițiaserăm manevra de apărare a flancurilor, restul echipei îl trimisese pe Cairo după un inamic. Câinele, un Ciobănesc Belgian puternic și cu botul negru, a zbughit-o în sus pe deal. A sărit peste un gard de lemn și i-a luat urma până la trunchiul unui copac. Unul dintre inamici se cățărase pe crengile joase, unde câinele nu ajungea. Cairo sărea și mârâia, încerca să îl muște, dar tipul a tras o rafală de gloanțe spre el cu o AK-47. Un glonț i-a străpuns piciorul, iar altul a trecut prin vestă și i s-a

înfipt în piept. Cheese, dresorul lui Cairo, nu vedea ce se întâmplă, dar auzea gloanțele și voia să își retragă câinele. Și-a folosit telecomanda pentru a transmite un șoc electric în zgarda animalului, semnalul că trebuie să se întoarcă. Bietul Cairo era conștient, dar grav rănit, și nu putea sări gardul înapoi. Cheese nu știa acest lucru. Chiar și cu două gloanțe în el și mai mult mort decât viu, Cairo s-a târât pe lângă gard până a găsit o breșă. Evident, i-a luat mult timp. Când a ajuns, în sfârșit, la ei, Cheese a vrut să îl pedepsească pentru că nu se întorsese la semnalul lui. Apoi i-a văzut blana îmbibată de sânge.

Cairo încasase gloanțele în locul nostru. Datorită lui Cairo, acum știam unde se afla inamicul din copac, astfel că echipa l-a înconjurat și l-a eliminat.

Dar câinele era într-o stare gravă. Cu toții am presupus că va muri, dar Cheese nu era pregătit să renunțe la el. A chemat un membru din echipă care fusese doctor, iar tipul l-a tratat pe Cairo exact cum ar fi tratat un camarad SEAL rănit în acțiune. I-a ras blana din jurul rănii, i-a pus o compresă pe piept și a aplicat presiune pentru a opri hemoragia. Dar știam toți că rana din piept e gravă. Au chemat un elicopter pentru a-l transporta de urgență la spital. Cheese și tipul care i-a acordat câinelui primul ajutor l-au urcat pe Cairo în elicopter și au zburat până la Bagram, de unde au luat un avion spre Germania. Noi nu eram optimiști în legătură cu soarta lui Cairo.

Trei zile mai târziu am primit o veste bună: Cairo supraviețuise. Nu doar că avea să se refacă în totalitate, dar, în scurt timp, avea să scrie și el istorie.

•

În cea de-a doua lună de misiune în Sharana, în dimineața zilei de 30 iunie 2009, ne-am trezit cu vestea că un soldat american părăsise baza. Dezertase. Știam că era vorba de o dezertare pentru că, înainte să plece, își expediase toate uniformele și obiectele personale acasă. Era vorba despre un soldat de 23 de ani, pe nume Bowe Bergdahl, despre care unitatea sa știa că e mai ciudat.

Când ne-am trezit noi, încă era dat dispărut, dar a fost rapid prins de talibani. Băieții noștri de la centrul de operațiuni tactice interceptaseră o convorbire telefonică între un sătean și un comandat al talibanilor. Decursese cam așa:

— Hei, am găsit un american. Îl vreți? a întrebat săteanul.

— Cum adică, l-ai găsit? a întrebat talibanul.

— L-am găsit pe marginea drumului, se căca. Îl vreți?

— Da, îl vrem. N-o să se mai cace niciodată cum trebuie.

Auzisem multe povești despre puștiul acesta, nu se adaptase deloc. Ulterior am aflat că, înainte să vină în Afganistan, îi spusese unui prieten: „Dacă misiunea asta e naspa, o să-mi iau tălpășița în munții din Pakistan”. Dar noi am fost înțelegători. Nimeni nu merita ce aveau să îi facă talibanii. Mă tot gândeam că trebuie să mergem după el.

Totul s-a oprit. Tot ce făcea armata pentru a câștiga războiul din Afganistan s-a oprit și toate eforturile s-au îndreptat spre a-l găsi pe puștiul Bergdahl. Știam că trebuie să ajungem la el înainte ca talibanii să îl treacă granița în Pakistan.

Ne-am asumat multe riscuri. Mai țineți minte că tactica noastră presupunea să aterizăm la o distanță rezonabilă de casa inamicului și apoi să înaintăm pe jos ca să nu ne audă venind? În graba de a-l găsi pe Bergdahl, aterizam cu niște elicoptere imense chiar în curțile oamenilor. Nu știam nimic despre oamenii aceia – cine erau și cui țineau partea. Încălcam reguli, dar asta pentru că știam că nu avem prea mult timp la dispoziție – nici noi, nici Bergdahl.

La un moment dat, am sărit din elicopter și un puhoi de oameni a năvălit spre noi. Puteau foarte bine să aibă toți mitraliere AK-47. Mă bucur că pregătirea mea a dat roade și nu am împușcat pe nimeni. Aș fi putut să împușc zece oameni care alergau spre mine, dar nu am făcut-o; voiam să mă asigur că sunt o amenințare reală. Nu erau. Au fugit afară din case nu pentru că erau inamici care voiau să scape de un atac, ci pentru că îi speriaserăm. Erau afgani obișnuiți. I-am calmat și am adus interpretul, ca să vedem ce putem afla despre nebunul de Bergdahl.

Și chiar eram pe urmele lui. Oamenii cu care am vorbit știau lucruri și ne-au dat informații utile. Nu toți locuitorii din acele sate sunt talibani. Oamenii nu voiau decât să trăiască liniștiți. În orice caz, din spusele lor am reușit să identificăm o casă aparținând localnicilor care le vânduseră talibanilor pontul cu Bergdahl. Când am ajuns acolo, am găsit un teanc mare de rupii, probabil reprezentând recompensa pe care talibanii o plătiseră în schimbul informației. Am găsit banii ascunși – destul de prost – într-una dintre camere. Suma era prea mare pentru a

fi justificată. Aveam teancul de bani în mână în timp ce îl interogam pe stăpânul casei.

— De unde ai banii ăștia? l-am întrebat eu.

Tipul tremura, îngrozit că îl găsiserăm.

— Fiul meu lucrează în Dubai în construcții și ni i-a trimis.

Nu mai știu exact câți bani erau, dar clar mai mult decât ar fi putut trimite acasă un muncitor în construcții din Dubai.

— Serios? În rupii? Minți. O să te iau cu mine la interogatoriu sau îmi spui cine...

A mărturisit într-un final și ne-a îndrumat într-o direcție, dar deja era prea târziu. Membrii rețelei Haqqani, afiliată talibanilor, cei mai răi dintre cei mai răi, se mișcaseră mai repede decât noi. Nu mai puteam face mare lucru.

Dar în primele luni după dezertarea lui Bergdahl, una dintre echipele noastre, care fusese staționată în Jalalabad, a mai făcut o încercare. Primiseră informații conform cărora talibanii l-ar ține pe Bergdahl captiv într-un anumit loc, la sud de Kabul, la o oră și jumătate distanță cu elicopterul de Jalalabad. Au plecat într-acolo și imediat ce au aterizat s-au trezit înconjurați de luptători profesioniști, înarmați cu mitraliere. Înainte ca Echipa SEAL să reușească să ucidă toți rebelii, prietenul meu Jimmy a trimis un câine după doi dintre ei, iar indivizii au deschis focul. Câinele a încasat rafala de gloanțe în plin, iar Jimmy s-a ales cu femurul zdrobit. A fost cât pe ce să moară din cauza hemoragiei, dar unul dintre colegii lui, care era medic, i-a salvat viața. Câinele nu a supraviețuit.

Fie Bergdahl nu fusese niciodată acolo, fie talibanii îl scoseseră afară la timp.

Într-un final, s-a dovedit că rețeaua Haqqani îl ținea captiv pe Bergdahl, mutându-l dintr-un complex în altul prin Afganistan și Pakistan. L-au tot plimbat așa timp de 4 ani și 11 luni. În tot acest timp, a fost ținut încuiat într-o cușcă, bătut cu o țeavă de cupru și aproape lăsat să moară de foame – până s-a ajuns la o înțelegere privind eliberarea lui în schimbul mutării a cinci deținuți talibani importanți din închisoarea americană din Guantanamo Bay în custodia autorităților din Qatar.

A fost un preț destul de mare pentru recuperarea unui dezertor, mai ales dacă adaugi prețul pe care îl plătiserăm deja cu sânge.

CAPITOLUL 19

În primăvara lui 2011 se împlineau deja șase ani de când mergeam în mod regulat la război. Șase ani de luat rămas-bun de la copiii mei cel puțin o dată pe an, fără să știu dacă îi voi mai revedea.

Era aprilie și abia mă întorsesem dintr-o detașare de cinci luni în Afganistan, a șaptea împreună cu escadrila mea. Primul cantonament după întoarcerea acasă a fost dedicat scufundărilor militare în Miami. Dificil la plajă, știu, dar ne-am gândit că meritățm. Era mereu o idee înțeleaptă să plecăm într-un cantonament „avantajos” la întoarcerea din război. Exersam scufundările în apă deschisă, lucram la tacticile de abordare a „navelor-mamă” ale piraților somalezi în Oceanul Indian, iar seara ne relaxam și socializam prin Miami.

Îmi începeam al doilea tur în calitate de lider al Echipei de Asalt și eram foarte entuziasmat în această privință. Aveam un echipaj grozav, Trupa Doi, și cu mulți dintre membri lucram deja de ani de zile. Paul era celălalt lider al Echipei de Asalt. Nu era luptătorul SEAL tipic, așa cum ți l-ai închipui: nici foarte înalt, nici prea musculos. Dar era un înotător fantastic și unul dintre cei mai deștepți oameni pe care i-am cunoscut. Avea o inteligență care te lua prin surprindere și anima multe rânduri de cocktailuri. Se mândrea, într-un mod foarte comic, cu sprâncenele lui stufoase și avea o barbă perfect îngrijită, cum le place doamnelor. Liderul Echipei mele de lunetiști era Jonny, bunul meu prieten și eroul misiunii de salvare a Căpitanului Phillips. Mack, fostul rugbist cu un dinte lipsă, era secundul meu. Îl știam foarte bine după toți anii în care luptaserăm împreună și aveam încredere deplină în el.

Numărul trei în echipă era Nic Checque. La 27 ani, abia îi creșteau câteva fire de barbă, dar nu cred că voia să își acopere cu păr fața demnă de Hollywood. În mai puțin de un an, Nic avea să ne demonstreze ce fel de SEAL este, făcând parte dintr-o echipă care a luat cu asalt o cocioabă din vârful unui munte, la est de Kabul. Luptătorii talibani țineau ostatic acolo un doctor american care ajuta la instruirea personalului medical afgan al

unei organizații nonprofit. Nic era în fruntea plutonului, primul care a intrat pe ușă. A fost împușcat în cap și a murit pe loc. Ed Byers, coleg SEAL, era chiar în spatele lui. Byers l-a împușcat pe ucigașul lui Nic, l-a placat pe un tip care încerca să ajungă la o armă, l-a ținut imobilizat până s-a asigurat că nu e ostaticul, apoi l-a ucis și l-a aruncat peste ostatic. În același timp, a țintuit un alt inamic la perete, înfigându-i mâna în gât, până ce un alt SEAL l-a împușcat. Pentru toate acestea, Byers a devenit primul membru al Echipei căruia i-a fost acordată Medalia de Onoare. După ce Președintele Barack Obama i-a pus medalia în jurul gâtului, Byers a spus că distincția îi aparține „colegului, prietenului și fratelui său”, care „a murit așa cum mor războinicii”. Lui Nic i-a fost acordată distincția Crucea Marinei post-mortem. În mintea mea, el încă trăiește. Încă îi am numărul de mobil în memoria telefonului.

Comandantul trupei noastre, Eric Roth, fusese comandantul meu și în ultima misiune. Era singurul ofițer din grupul nostru numit prin brevet prezidențial și era un om extraordinar și un ofițer excelent. Întruchipa perfectă toate calitățile de lider pe care ajunsesem să le admir. Știa că nu există motive să te porți ca un ticălos cu oamenii tăi și că e în regulă ca aceștia să te placă. Făcea gesturi mărunte, cum ar fi să spună „te rog frumos” și să laude oameni inferiori în rang pentru sarcini de rutină. Deși era la prima detașare cu escadrila noastră, mai fusese în alte patru misiuni cu echipe SEAL standard și era sătul până peste cap de război.

Tipul cel nou, French, se ocupa de logistică pentru cantonament. Era blond și binefăcut. La prima impresie părea a fi un surfer arogant, dar era exact opusul. Fusese de departe cel mai bun din grupă în procesul de selecție și mereu încerca să progreseze, acceptând sfaturile celor mai mari decât el și studiind tactici. Și s-a dovedit a fi chiar priceput la logistică. Ne-a cazat la hotelul Courtyard Marriott, lângă South Beach. Localizarea era grozavă, iar perioada, perfectă. Băieții se trezeau dimineața și alergau pe plajă sau înotau în apa limpede a oceanului. Chiar și eu am intrat de câteva ori în apă și mi-a plăcut la nebunie – lucru pe care îl credeam imposibil după experiențele groaznice cu apă sărată de la BUD/S. Și programul de lucru era rezonabil.

Motivul profesional principal pentru care am plecat în

„excursia” de scufundări a fost decizia noastră de a reveni la aptitudinile SEAL de bază. Din cauza celor două războaie, dar și a altor evenimente globale, care ocupau mare parte din timpul tuturor escadrilelor, aptitudini precum scufundările militare erau neglijate în favoarea luptelor în spații restrânse, a antrenamentelor de tras la țintă, de condus vehicule diverse și de parașutism. Avea să ne prindă bine să ne întoarcem în apă. Iar faptul că apa respectivă se afla în Miami era un bonus suplimentar.

Unul dintre motivele pentru care am obținut atât de ușor aprobările pentru acest cantonament era amenințarea crescândă a piraților pe coasta de est a Africii. Maersk Alabama nu fusese nici prima, nici ultima navă comercială atacată, iar pirații începuseră să ia în vizor și navele private. Asta însemna că eu și băieții trebuia să lucrăm constant la dezvoltarea tactică. Ce fel de scări să folosim? Ce arme să luăm cu noi? În caz că ar trebui să demolăm sau să tăiem ceva odată ajunși la bordul unei nave inamice, de ce unelte am avea nevoie? Echipamentul de bază era voluminos și cântărea mult, dar eram nevoiți să înotăm cu el. Trebuia să găsim o soluție. Scenariul era o provocare, dar mie îmi plăcea să rezolv astfel de probleme. Sincer să fiu, era bine să mai și gândești tactici navale, nu doar strategii de luptă împotriva teroriștilor prin munți și deserturi.

Primele câteva zile au fost raiul pe pământ. Ne trezeam dis-de-dimineață, când soarele abia se ridica deasupra apei. Unii băieți mergeau să alerge pe plajă sau pe faleză, alții înotau în ocean – sau le făceau pe ambele. Nu mai făceam antrenamentele riguroase de altă dată. Superiorii lăsau la latitudinea noastră să ne menținem în formă cum consideram de cuviință. Ba chiar ne permiteau să ne relaxăm un pic, iar Miami era locul perfect pentru asta, după cum am aflat și noi: ne trezeam și beam în voie cafeaua pe terasă, bucurându-ne de una dintre cele mai frumoase priveliști din lume. Apoi făceam duș și luam micul dejun, urcam în mașinile închiriate și porneam către locul de antrenament – un port aflat la douăzeci de minute de mers cu mașina către nord.

Programul nostru era simplu: revizuiam echipamentul de scufundări, ne făceam reciproc verificările de siguranță, expuneam pe scurt exercițiile pe care urma să le facem, apoi treceam la treabă. După câteva ore luam prânzul acolo, apoi

repetam procesul. După ce terminam scufundările, curățăm echipamentele, securizam perimetrul și ne întorceam la hotel. Majoritatea băieților mergeau la centrul de fitness Gold's Gym din South Beach, trăgeau puțin de fiare și așteptau să vadă dacă apare și Anna Kournikova. De obicei venea și ea. Cei neinteresați de fitness sau de jucătoare de tenis sexy se întorceau în camere și butonau telecomanda televizorului până la ora cinei. Apoi ne strângeam toți la barul de pe faleză pentru Happy Hour. Era modul perfect de a reintra pe făgașul normal al lucrurilor, după detașarea obositoare de peste iarnă în Afganistan. Toată lumea era fericită, obiectivele de antrenament erau atinse și eram în grafic cu timpul. Plus că ne aflam în sudul Floridei.

Chiar când ne pregăteam pentru weekend, eu și Paul am aflat că se deschiseseră două posturi pentru cursul Military Free-Fall Jumpmaster din Yuma, Arizona. Era o oportunitate grozavă pentru trupa noastră. Nu doar că ne-am fi ales cu încă doi maeștri parașutiști, dar era o calificare ce venea cu responsabilități de conducere, utile oricăruia dintre noi la următorul ciclu de promovare. Promovările erau obținute din ce în ce mai greu, iar astfel de calificări ajutau. Singura problemă era următoarea: selecția pentru acest curs însemna să te urci în avion, să mergi la Yuma și, cel mai grav, să pierzi weekendul din Miami.

Eu l-am ales pe Checque din echipa mea, iar Paul pe Cheese, dresorul câinelui meu în misiunile anterioare. Paul a rezumat perfect situația când le-a dat vestea băieților.

— Cheese, am o veste bună și una proastă, a zis el.

— Care e vestea proastă? a întrebat Cheese.

— Veți rata weekendul pentru că veți părăsi Miami și veți merge la Yuma pentru cursul de maestru parașutist, care începe luni.

— Bine, și care e vestea bună?

Paul a așteptat o clipă, apoi a răspuns:

— Nu am nicio veste bună.

Prin urmare, Cheese și Checque și-au făcut bagajele și au pornit spre aeroport fără tragere de inimă. Noi ceilalți neam întors pe terasă pentru cocktailuri, socializare și priveliști frumoase – de toate felurile. Voiam și să găsim idei despre cum să devenim cea mai bună echipă anti-piraterie din lume. Știam

că săptămâna următoare va fi intensă și am avut dreptate. Dar nu din motivele la care mă gândisem eu.

În seara de 5 martie 2011, după o zi grozavă de antrenament, venise iar momentul să ne relaxăm la barul hotelului, pe faleză. Eu am coborât primul din cameră, cu telefonul în mână, trimițând mesaje băieților pentru a da strângerea. Paul a venit primul, urmat îndeaproape de Mack și Jonny. În scurt timp ni s-au alăturat și ceilalți. Stăteam în jurul unei mese, gândindu-ne ce să comandăm de băut, când telefonul lui Roth a început să sune. S-a scuzat pentru câteva minute și ne-a lăsat să medităm asupra avantajelor shot-urilor de tequila. Tocmai când să comandăm, Roth s-a întors și a spus că vrea să vorbească separat cu mine, Jonny și Paul – cei trei lideri de echipă.

Nu mi-a sunat vreo alarmă majoră în minte. Mă gândeam că vreunul dintre băieții noștri o fi făcut vreo boacănă. Ne-am retras toți patru într-un colț mai liniștit, lângă intrarea din spate a hotelului. Erau niște canapele acolo și ne-am așezat, curioși să aflăm ce se întâmplase. Roth ne-a spus că șeful nostru – Command Master Chief – era acasă în Virginia Beach și voia ca noi, împreună cu Jonny, Paul și Mack, să părăsim hotelul și să ne întoarcem cât mai repede. Se ivise o situație care necesita o discuție față în față cu comandamentul. Asta era tot ce știa. Situația părea destul de serioasă – mai ales având în vedere că și superiorii trebuiau să vină aici cu noi, dar plecaseră la Washington în ultimul moment. Era evident că se întâmpla ceva.

Am convocat o ședință cu restul trupei și le-am dat vestea: cantonamentul avea să continue, dar fără liderii de echipă. French se ocupa de tot ce ținea de logistică și plănuise cantonamentul acesta de cinci luni; avea totul sub control. Ceilalți băieți erau în peisaj de îndeajuns de mult timp pentru a se antrena pe cont propriu și pentru a elabora diverse scenarii, și rezolvările lor. În plus, pentru ziua următoare închiriaseră o barcă și erau nerăbdători să vadă dacă o pot manevra. Iar după antrenament aveau programat și un grătar cu pește. Sincer să fiu, nu cred că au fost prea triști că am plecat.

Noi cinci ne-am schimbat zborul de întoarcere și am mers în camere să ne facem bagajele și să punem la punct plecarea de a doua zi dimineață. Îmi amintesc că stăteam întins pe pat în camera mea de la ultimul etaj al hotelului, întrebându-mă de ce naiba mă chemau atât de repede din cantonament, mai ales că

abia mă întorsesem din misiune. Nu avea niciun sens. Aveam un escadrilă în Afganistan și alta acasă, în așteptare. Dacă existau situații cu luare de ostatici undeva în lume, ei erau cei responsabili pentru următoarele patru luni. Dacă vreo țintă importantă își făcea apariția prin Africa sau Peninsula Arabică, membrii unei alte escadrile fuseseră însărcinați cu coordonarea atacurilor aeriene. În Irak nu mai era nicio țintă, așa că varianta aceasta mi se părea foarte puțin probabilă. Iar dacă vreo țintă importantă din rețelele Al-Qaida sau Haqqani trecea în Afganistan sau se apropia de graniță și noi aflam, escadrila staționată în Afganistan avea să se ocupe. De ce ne voiau pe noi? De ce trebuia să părăsesc Miami în cea mai bună perioadă a anului?

Oare avea legătură cu Libia? Cu o lună și ceva în urmă, pe 17 februarie, începuseră proteste majore împotriva regimului lui Muammar Gaddafi. Protestele făceau parte din mișcarea „Primăvara Arabă” și se extinseseră din Egipt și Tunisia. Forțele NATO se implicaseră și ele, instituind o zonă de restricție aeriană după izbucnirea războiului civil. Deși, aparent, zona fusese creată pentru protecția civililor, eu aveam impresia că mulți oameni din ierarhia conducătoare îl voiau mort pe Gaddafi, iar restricția era un truc pentru a trimite aeronave care să îl localizeze și să îl elimine. Oare de aceea ne voiau pe noi? Eram destul de sigur că, în partea aceea de lume, s-ar apela la Forțele Speciale ale Armatei. Și ei aveau în Statele Unite o escadrilă în așteptare pentru astfel de situații globale. Din orice unghi priveam, nu avea sens.

Ce naiba se întâmpla?

•

Am dormit foarte prost și m-am trezit înainte de răsărit pentru zborul spre casă. Eu, Paul, Mack și Roth am reușit să prindem același avion, iar la aeroport în Virginia Beach ne așteptau două mașini închiriate.

Am condus până la bază, apoi am mers toți patru în Sala de ședințe a echipei, unde am aflat câteva lucruri. Aproape întreaga conducere a escadrilei noastre se afla acolo, mulți fiind chemați din alte misiuni. Acest lucru nu ar fi trezit suspiciuni dacă am fi fost în așteptare. Dar noi ar fi trebuit să fim la antrenamente prin țară. Era o situație nouă și foarte ciudată. Nimeni nu știa ce se întâmplă. Bine, în afară de cei doi

comandanți, dar încă nu spuneau nimic, așa că pe toți ne măcina aceeași întrebare și vorbeam în șoaptă, nedumeriți.

— Tu ce ai auzit?

— Nimic, tu?

— Noi suntem în ciclul de antrenament și mai aveam patru luni până să intrăm în așteptare!

— Iisuse, abia ne-am întors din misiune. Ce se întâmplă?

— Chiar ne-au chemat din cantonament? Pe bune?!

— Ar fi bine să nu ratăm cantonamentul în Thailanda!

Am început să ne relaxăm treptat și să vorbim trăsnăi, ca de obicei. Cheese avea o poveste amuzantă din scurta plimbare până la Școala de Parașutism din Yuma, unde fusese împreună cu Checque. Cei doi erau prieteni apropiați de ani buni și mereu se luau peste picior unul pe altul. Chiar și în luptă. Oricum, plecaseră împreună la cursul de parașutism, pe care majoritatea unităților îl consideră foarte tehnic și dificil. Însă Echipa SEAL [...] are un istoric impresionant acolo. Oamenii din subordinea mea se simțeau datori să termine cursul printre primii, iar eșecul nu era o opțiune.

Așadar, Cheese și Checque apăruseră luni la școală. Marți avuseseră cursuri toată ziua, la fel și miercuri. Dar Cheese fusese chemat acasă de marți-seara, iar miercuri, evident, fusese absent. Când instructorii îl întrebaseră unde e Cheese, Checque răspunsese foarte serios: „A renunțat”. Toată lumea rămăsese vizibil șocată. Checque nu se mai obosise apoi să spună cuiva adevărul.

Pălăvrăgeala familiară și senzația de confort dată de faptul că eram toți împreună nu făceau decât să sublinieze caracterul bizar al situației: iată-ne înapoi în sala de ședințe, chemați dintr-un motiv misterios, în loc să ne bucurăm de antrenamente și libertate.

Sala de ședințe a echipei este un loc impresionant. Zona principală este formată dintr-un spațiu imens, sub formă de pătrat, unde sunt așezate trei mese lungi – câte una pentru fiecare trupă – cu scaune de-o parte și de alta. Vizavi de intrarea principală este un bar imens, complet aprovizionat, cu scaune înalte, un automat cu ușă glisantă plin cu berile preferate ale fiecăruia și un frigider din oțel inoxidabil. Avem două chiuvete și trei cuptoare cu microunde. Lângă bar este o cameră de zi mobilată cu trei canapele de piele și o măsuță de cafea. Pe un

perete, deasupra uneia dintre canapele, sunt fotografii înrămate ale camarazilor plecați dintre noi și una cu Spike, un câine al echipei, ucis într-o misiune în Irak. Pe peretele opus este o placă imensă de lemn, cu numele tuturor celor care au făcut vreodată parte din escadrila noastră. Pe restul pereților sunt televizoare cu ecran plat și tot felul de obiecte și amintiri din războaiele în care a luptat Tribul.

Aici este păstrată mitraliera lui Neil Roberts, îndoită într-un unghi foarte ascuțit din cauza impactului cu solul, atunci când Neil a căzut în toiul unui mușuroi de membri Al-Qaida, pe un vârf de munte care ulterior îi va purta numele. Într-o casetă prinsă în perete stau cătușele de oțel folosite la prinderea unui criminal de război în Bosnia. Există și o fotografie din Operațiunea Wolverine, din 2002, în care băieții noștri au luat cu asalt patru vehicule conținând 19 membri ai grupării teroriste Al-Qaida, care voiau să fugă în Valea Shahi-Kot, în încercarea de a ajunge în Pakistan; și un tablou înfățișând vasul Maersk Alabama, împreună cu o șapcă semnată de însuși Căpitanul Richard Phillips. Podeaua este acoperită de un covor de 3x5 m, roșu cu negru, cu emblema escadrilei noastre. La intrare, vizitatorii sunt întâmpinați de o statuie în mărime naturală a războinicului amerindian Tecumseh, care ține pe umăr un pistol-mitralieră M3.

Am tăiat frunză la câini preț de vreo oră, până ce ni s-a transmis că trebuie să ne strângem în Sala de Conferințe a Comandantului. Odată ajunși acolo, ne-am ocupat locurile, iar Command Master Chief-ul ne-a făcut o scurtă introducere. A citit o listă cu nume: tipi care aveau probleme personale și trebuiau să rămână în Virginia Beach pentru a le rezolva. Unul avea probleme cu soția, altul era programat pentru o operație la umăr. Altul era în perioada de recuperare după o rană recentă. Un tip pe nume Bert era liderul unui program de antrenament urban important în Los Angeles. Cantonamentul urma să aibă loc peste șase luni, dar omul se gândise că are nevoie de cât mai mult timp pentru a organiza toate detaliile. Așa că ceruse să fie lăsat să lucreze la acel program. Sunt convins că acum regretă această decizie.

Tipii care și-au auzit numele au fost rugați să părăsească încăperea, pentru ca noi ceilalți să putem fi informați cu privire la misiune. Era prima oară când se întâmpla așa ceva. Evident,

urmau să ne anunțe ceva important și voiau să îi informeze doar pe cei implicați. Până și ceilalți lideri de echipă, care nu fuseseră chemați personal, au fost rugați să plece. Li s-a repetat de câteva ori acest lucru, pentru că nu le venea a crede.

După ce au plecat, am rămas 24 de persoane. Au închis ușile, iar Willy, Master Chief-ul, s-a ridicat și a venit în fața noastră.

— Ceea ce urmează să vă spun trebuie să rămână în această cameră.

Mai auzisem refrenul acesta și de obicei țineam cont de el. Dar acum mă gândeam: „Doar nu vor să ne interzică să le spunem fraților noștri din spatele ușilor”. În curând a devenit evident că exact la asta se refereau.

Willy – de obicei fiind stăpânirea de sine întruchipată – se tot muta de pe un picior pe altul și nu părea să fie în apele lui. În Japonia avusese loc un cutremur major, ne-a spus el. Da, știam cu toții, fusese peste tot la știri. Dar ce legătură avea asta cu noi? Japonia era aliatul nostru și nimeni nu înțelegea de ce ar fi fost nevoie de noi acolo. Sunt sigur că și el a sesizat scepticismul nostru.

Nu îi stătea în fire să fie atât de ambiguu. În timp ce continua să vorbească despre implicații, nu a menționat numele niciunei țări. Ne-a dat foarte puține detalii, dar misiunea implica detașarea la o bază izolată, înconjurată de munți, constând într-o serie de clădiri asemănătoare unui complex afgan. Ne-a mai spus și că fuseserăm împărțiți în patru echipe a câte șase oameni. Ne-a citit echipele și liderii lor. Eu eram liderul Echipei 4.

Evident, o parte a acestei ședințe era reală, dar nu știam exact care. Atenția la detalii era crezul nostru. Nicio misiune nu mai fusese tratat atât de superficial. Era de-a dreptul ciudat.

Willy ne-a explicat că singurul mod de a ajunge la țintă – și de a pleca în timp util – într-o zonă atât de sensibilă era să aterizăm chiar deasupra ei, cu toate riscurile de rigoare. Știa că nu vom fi fericiți să auzim asta, dar a spus că planul misiunii fusese întors pe toate părțile la Washington și că era singura opțiune. Lunetiștii experimentați au ridicat din sprâncene. Nu pentru că nu aveam încredere în șefii noștri, ci mai degrabă pentru că aveam multă experiență în luptă. Nu aveam de gând să pornim într-o misiune extrem de periculoasă doar pe baza planurilor făcute de o adunătură de ofițeri cu hărțile în față.

Aveam și noi întrebări.

Unde este ținta? De unde vom pleca? Dintr-o aeronavă sau de la o bază terestră? Cât de lung este zborul?

Nu vă putem spune deocamdată, doar asta auzeam. Veți pleca de la sol. Nu vă putem spune deocamdată.

— Cu ce fel de aeronavă vom zbura? am întrebat eu.

Deja îmi imaginam că ținta se afla în cine știe ce complex în Libia și mi-am dat seama că, pentru o asemenea distanță, am avea nevoie de o aeronavă cu aripi fixe. Știam că aparatul de zbor Osprey – o combinație hidoasă între elicopter și avion cu reacție – era noua atracție, datorită abilității de a decola și ateriza ca un elicopter și de a zbura ca un avion. Mai știam și că Osprey are un trecut turbulent și tendința de a se prăbuși și a-i omorî pe toți cei aflați la bord. Se poate să fi pus această întrebare tocmai pentru a mă pregăti pentru posibilitatea de a zbura într-o capcană a morții.

— Nu vă putem spune deocamdată, a răspuns Willy.

Mi-am argumentat teama legată de Osprey, așa că s-a văzut nevoit să detalieze:

— Nu veți zbura cu Osprey, vă asigur. Domnilor, vă veți infiltra la ținta care se află într-o depresiune înconjurată de munți cu o aeronavă asemănătoare elicopterelor.

Asemănătoare elicopterelor? Ce dracu’ mai însemna și asta?

Willy a cerut o pauză, urmând să ne revedem în aceeași sală în zece minute. Ne-a amintit – din nou – că ceilalți membri ai escadrilei nu trebuie să afle nimic din cele discutate. Știam cu toții că acest lucru avea să fie o problemă. Ceilalți colegi aveau să se întrebe de ce nu fuseseră și ei informați și să ne considere aroganți dacă nu le spuneam și lor.

Eu și Mack ne-am îndreptat spre capătul opus al sălii de ședințe a echipei, acolo unde se aflau computerele noastre. Am tras cu ochiul la ceilalți membri ai echipei în timp ce traversam încăperea. Se comportau ca și când ar fi fost o zi obișnuită de muncă: unii tastau ceva, unii făceau copii xerox, alții mâncau. Toți ne-au ignorat, de parcă ar fi fost o iubită geloasă care nu vrea să recunoască faptul că se simte neglijată.

— Situația asta e penibilă, am spus când am ajuns la locurile noastre.

— Da, a zis Mack. De ce insistă atât de mult capetele încoronate [porecla dată de noi comandanților] să nu le spunem

nimic celorlalți, când nici noi nu știm ce se întâmplă? E foarte ciudat.

Și chiar era. Tipii care nu fuseseră incluși simțeau că le este contestată valoarea. Oamenii aceia nu dăduseră greș niciodată, toți erau veterani decorați. Nu mai zic că toți erau masculi alfa și că aveau încredere deplină în forțele proprii. De parcă nu era destul de grav că nu fuseseră selectați – că existau alți 24 de oameni care, cumva, erau mai buni decât ei – mai puneam și noi sare pe rană, neavând încredere să le spunem despre ce era vorba. Practic, prin faptul că nu li se spusese nimic, li se spusese de fapt că nu sunt suficient de buni pentru a ști despre ce e vorba.

De fapt, selecția aparent stranie avea la bază motive practice și strategice. Comandanții voiau să atragă cât mai puțin atenția, pentru a evita să alerteze Al-Qaida sau Pakistanul că se petrece ceva ciudat. Voiau să folosească o singură escadrilă – pe cea mai bine pregătită și cea mai puțin ostentativă. Dacă escadrila aflată la război ar fi fost transferată brusc, localnicii ar fi observat. Dacă cea aflată în așteptare pentru patru luni în Virginia Beach ar fi plecat să se antreneze în altă parte, familiile lor ar fi început să vorbească, iar zvonurile s-ar fi împrăștiat. Noi tocmai ne întorseserăm de la război, deci eram încă în formă și deja plecaserăm la antrenament. Privind retrospectiv, noi am fost alegerea evidentă.

La momentul respectiv, eu și Mack nu realizam complexitatea situației, în principal pentru că liderii noștri continuau să ne mintă. Nu uitați că Sala de ședințe a echipei era centrul glumelor. Trebuia să ai obrazul gros, să nu pui nimic la suflet, pentru că orice semn de slăbiciune era exploatat. Făceam instinctiv glume unii pe seama altora. Chiar am născocit și un nume pentru cei 24 aleși: Echipa Fantastică – avea și un motto: Fantasticii la nevoie își înstrăinează colegii… sau ceva de genul ăsta. Dar Willy a aflat și ne-a spus:

— Dacă mai aud pe vreunul numind grupul ăsta Echipa Fantastică, va fi exclus din Echipa Fantastică.

Ne-am strâns din nou în Sala de Conferințe pentru alte câteva ore. Deși ținta, metoda de inserție și motivul misiunii ne erau necunoscute (și în mod intenționat înșelătoare), am schițat planul cât de bine am putut pe baza informațiilor primite. Willy a desenat pe tablă un complex-țintă și a scris cele patru echipe,

cu liderii în capul listei. Toți 24 aveam în mod normal roluri de lider. Pentru că șefii îi voiau doar pe cei mai experimentați în această misiune, Șefii de Trupă urmau să conducă echipele, iar liderii de echipă aveau să „tragă sania” – să facă muncă de atacatori, înaintași și lunetiști.

Trei dintre echipe aveau să se ocupe de asaltul asupra țintei. Echipa mea era responsabilă cu securizarea perimetrului. Eu credeam în continuare că urma să mergem în deșertul african, unde puteau fi zeci de rebeli. Ar fi fost responsabilitatea echipei mele să îi ținem la distanță, așa că voiam să fim bine dotați. Mă gândeam la cel puțin trei mitraliere, în funcție de…

— Willy, ce fel de întăriri aeriene imediate vor fi disponibile pentru această țintă? am întrebat. Elicoptere Apache, AC-130, DAP și avioane de luptă? Dar bombardiere?

— Nu veți avea întăriri aeriene.

Suna din ce în ce mai bine.

Dar și din ce în ce mai neclar. Iată-ne aleși pe sprânceană pentru o misiune delicată, dar toate informațiile pe care le aveam constau într-un desen pe o tablă. Willy desenase un pătrat mare în stânga listei de patru echipe. Sub el a desenat un dreptunghi mai mic, iar în stânga lor, un triunghi ascuțit. Ne-a spus că vom ajunge acolo cu elicopterul acela misterios, echipa mea va asigura perimetrul, iar celelalte trei vor lua cu asalt formele geometrice. Aveam la dispoziție câteva zile să strângem echipamentele. Întrucât comandamentul voia numărul maxim de lunetiști într-un număr minim de aeronave – patru echipe și doar două elicoptere – personalul auxiliar obișnuit nu ne putea însoți. Asta însemna fără medici. Dar printre cei 24 aleși existau tipi care aveau experiență de infirmieri militari, iar aceștia trebuiau să își recapituleze cunoștințele medicale; iar cei doi ofițeri trebuiau să găsească o cale să își care singuri stațiile radio.

Cineva a insistat ca obiectivul echipelor de asalt să fie conturat mai clar, iar Willy a spus:

— Veți ataca ținta așa cum facem întotdeauna. Intrați, luați ce e de luat și îl aduceți afară. Apoi plecăm. A, și încă ceva. Nizzro, echipa ta va avea și câinele, așa că păstrați loc pentru Cheese și Cairo. Și va mai fi o persoană, care încă nu e pe listă.

— Interpretul? am întrebat eu.

— Da.

— Și ce limbă va vorbi?

— Asta nu pot să vă spun.

— Mă gândeam eu.

— Probabil arabă, dar încă lucrăm la asta, a adăugat Willy.

Ce dracu' însemna asta?

Măcar știam la ce să mă aștept de la câine.

— OK, ne vedem duminică dimineață, a continuat Willy. După ce primim coordonatele locului, vom dezvălui misiunea. Vor fi și VIP-uri prezente: Generalul Thomas, Comandantul-șef al Echipei SEAL [...] ... posibil și Secretarul Apărării... și Șeful Centrului pentru Contraterorism.

Centrul de Contraterorism? Nu știu dacă a mai auzit cineva asta, dar eu da. Vorbeam de Biroul CIA pentru Contraterorism PAK/AFGHAN. Libia pe dracu'!

Duminică dimineață urma să plecăm la un centru guvernamental ultrasecret în Carolina de Nord, așa că aveam la dispoziție până sâmbătă, inclusiv, să ne pregătim. Am petrecut mare parte a timpului ajustând echipamentul deja existent și adăugând buzunare. Toți cei aleși pentru această misiune erau experimentați în luptă și fiecare avea felul lui de a-și aranja echipamentul. Problema era că aveam să pătrundem cu mai puțini oameni, astfel că fiecare dintre noi trebuia să ia mai multe lucruri, din moment ce urma să îndeplinim mai multe roluri. Liderii de echipă conduseseră infiltrări din postura de înaintași cu doar câțiva ani în urmă, așa că știau procedura. Aveau nevoie doar de câteva buzunare în plus pentru explozibil și detonatoare. Foștii infirmieri căraseră tot echipamentul medical în plutoanele SEAL standard înainte de a ajunge în Echipa [...], așa că și ei erau obișnuiți. Eu cărasem ani buni o mitralieră M60 în Echipa SEAL 2, nu îmi făceam probleme. Singura grijă care ne rodea era că nu știam ce urmează să facem. Ne dăduserăm seama că e ceva important, dar cât de important, mai exact?

Începuseră să circule vorbe prin bază. Toată lumea voia să știe de ce plănuiau șefii o operațiune secretă, incluzând mai puțin de jumătate dintr-o escadrilă. Majoritatea bănuielilor îl aveau în vizor pe noul nostru Commanding Officer. Unii îl plăceau, alții chiar îl iubeau, dar cei mai mulți urau să lucreze pentru el. Era renumit pentru faptul că făcea planuri peste planuri și își lua angajamente imposibile. Putea funcționa fără

pic de somn și avea aceleași așteptări și de la subalterni. Avea tendința de a-și epuiza oamenii și abilitatea stranie de a-și impune ideile în fața ofițerilor mai înalți în grad decât el. Majoritatea membrilor de la bază presupuneau că se întâmplau din nou toate cele de mai sus.

Băieți de la alte escadrile ne trăgeau tot timpul deoparte și încercau să scoată informații de la noi.

— Ce puneți la cale?

— Habar nu am.

— Haide… mie poți să-mi spui.

— Serios, nici eu nu știu.

Și chiar nu știam. Dar cuvintele lui Willy în legătură cu implicarea biroului pentru contraterorism îmi treziseră o bănuială. Totuși, nu prea îmi venea a crede. Adică… ce naiba… era imposibil.

•

Duminică dimineață, băieții s-au prezentat la apel pe la ora 06:00. Eu și Mack am urcat în aceeași mașină cu Paul și Roth. Ne încărcaserăm mai devreme toate gentile într-o camionetă așa că aveam loc destul. Așteptam cu nerăbdare drumul relativ scurt, de o oră și jumătate până în Carolina de Nord, pentru că aveam o companie grozavă. Mack conducea și Paul stătea în dreapta. Eu și Roth stăteam în spate și ne pregăteam pentru călătoria spre sud. Am luat cafea și tutun Copenhagen de la o benzinărie, dar și niște sandvișuri groaznice. Pe drum nu am făcut altceva decât să îndrugăm verzi și uscate, dar lucrurile au devenit interesante când am început să venim cu idei în legătură cu ce se întâmpla.

Roth era singurul ofițer din mașină, așa că ne-am gândit că ar putea avea informații în plus față de noi. L-am tot tras de limbă, dar nu știa nimic. Totuși, avea bănuielile lui. A pomenit ceva despre niște imagini pe care le văzuse în timpul ultimei noastre misiuni în Afganistan. Circulau zvonuri despre un obiectiv care semăna cu locul descris de Willy. Am menționat și eu informația pe care nimeni nu părea să o fi remarcat în timpul ședinței.

— De ce să ne țină Centrul pentru Contraterorism PAK/AFGHAN o ședință de informare astăzi, dacă noi mergem în Libia?

Într-un final, după o tăcere îndelungată, am lansat bomba:

— Băieți, eu cred că mergem după Osama bin Laden.

— Exact la asta mă gândesc și eu, a răspuns Roth instantaneu.

— Mamă, O'Neill... îți fac o muie dacă îl omorâm pe Osama bin Laden, a strigat Mack de la volan.

Era o senzație ciudată să mergem pe autostradă într-o dimineață frumoasă de primăvară, gândindu-ne la ce ne gândeam noi. Oare ce ar fi zis oamenii din mașinile pe lângă care treceam dacă ar fi știut că cei patru bărboși din camioneta de lângă ei se duceau după Osama bin Laden?

Cele nouăzeci de minute au trecut de parcă ar fi fost doar treizeci. Când am ajuns la poarta principală a centrului ultrasecret, am intrat și mai mult în ceață. Nimeni nu le dăduse celor de la pază o listă cu numele noastre – nu pentru că ar fi uitat, ci pentru că nimeni nu voia ca o asemenea listă să existe. Așa că am avut o discuție foarte interesantă cu paznicii. A durat ceva timp până să lămurim problema, dar am trecut de poartă într-un final.

Unitatea guvernamentală nu e cine știe ce – practic, sunt mulți copaci și o pistă de aterizare în centru. Toate clădirile au cel puțin 40 de ani vechime și un singur etaj. Cea la care trebuia să ajungem noi era cea mai puțin interesantă dintre toate – o construcție de dimensiuni mici, care arăta ca două rulote lipite între ele. Înăuntru, într-o sală de conferințe destul de mare, opt oameni se plimbau de colo-colo, pregătind o ședință. Pe unii i-am recunoscut, pe alții nu. Pete, Commanding Officer-ul nostru, stătea de vorbă cu alți ofițeri superiori. Mai erau câțiva prinși în discuții în încăpere, dar toată lumea aștepta să înceapă ședința. Noi am mers în bucătărie, unde erau cafea proaspăt făcută și multe gogoși.

După vreo cinci minute de stat la povești cu prietenii, am fost chemați în sală. Căpitanul Perry Van Hooser – noi îi spuneam Pete – s-a ridicat în picioare în fața grupului, care era compus din întreaga forță de asalt, plus șase oameni pe care nu îi mai văzusem niciodată – inclusiv patru femei.

Pete a așteptat ca cineva să închidă ușile. Au mai aruncat o privire în jur pentru a se asigura că nu se strecurase nimeni înăuntru. Până și paznicii au fost rugați să rămână în bucătărie în timpul discuției. Un bărbat din spatele încăperii se asigura că niciun paznic nu aude ce se vorbește în sală.

— Vă sunt recunoscător că v-ați întrerupt antrenamentele și

ați venit aici, a zis Pete după ce a primit confirmarea că încăperea este sigură. Știu că abia ce v-ați întors dintr-o detașare lungă, dar datoria vă cheamă din nou.

A făcut o pauză, apoi a continuat.

— Avem o pistă legată de OBL. Nu am mai avut informații atât de clare despre poziția lui de la Tora Bora.

Un bărbat despre care bănuiam că lucrează pentru CIA a venit în fața noastră, iar una dintre femei a început să împartă niște documente pe care trebuia să le semnăm. În acest timp, Steve, tipul care s-a dovedit a fi de la Centrul pentru Contraterorism, și două dintre femei au început ședința. Era pentru prima oară când auzeam cuvântul „Abbottabad”. Îmi plăcea cum sună.

Steve ne-a spus că erau interesați în mod special de un anumit individ. De obicei se îmbrăca în alb și era mai înalt decât ceilalți oameni dintr-un complex din Abbottabad, pe care nu îl părăsea niciodată. Niciodată. Se plimba zilnic prin curțile și grădinile interioare, atât. Îl porecliseră „Plimbărețul”. Plimbărețul mergea prin grădini ore în șir, oprindu-se adesea pentru a sta de vorbă cu copiii sau cu alți locuitori ai complexului. Dar nu făcea niciodată treburi casnice. Dacă întâlnea oameni care grădinăreau sau săpau, se mai oprea uneori lângă ei, dar nu a fost niciodată văzut ajutând pe cineva. Agenții Serviciilor Secrete erau convinși că Plimbărețul nu interacționa niciodată cu oameni din exterior.

Structura de locuit era foarte mare, mult mai mare decât oricare alta din cartier și se afla la capătul unui drum. Exista o intersecție în formă de „T”, dar nu era folosită mai deloc. Uitându-ne la fotografii ale complexului, nordul fiind în partea de sus, acesta semăna cu un triunghi cu vârful în jos, înconjurat de ziduri cu înălțimi cuprinse între 3 și 6 m. Baza triunghiului se întindea de la est la vest de-a lungul unui drum, pe o porțiune de 120 m. Casa principală avea trei etaje și era în centrul complexului, la câțiva metri de zidul cel mai nordic. Intrarea era orientată către sud și dădea într-o curte mică.

La vest de clădirea principală, tot în interiorul complexului, un drum privat cu o lungime de vreo 20 m, orientat de la nord la sud, era închis cu porți la ambele capete. Poarta nordică avea interfon. Poarta de sud dădea într-un garaj conectat cu structura cea mai sudică, aflată într-un complex secundar din interiorul celui principal. Despre a doua clădire se bănuia că este casa de

oaspeți. În garaj încăpea complet o singură mașină, iar analiștii de la informații ne-au spus că acesta era un avantaj. Locatarii aveau două mașini, așa că îți dădeai ușor seama când cineva era plecat și când era toată lumea acasă. Când erau ambele mașini prezente, una dintre ele se vedea ieșind parțial din garaj.

La vest de drumul privat, într-o curte spațioasă, aproape triunghiulară, se aflau două construcții mici lângă zidul care străjuia drumul. Se presupunea că sunt cotețe pentru animale și magazii. Părea că în aceeași curte ardeau și gunoiul. La est de casa cu trei etaje era o grădină mare, înconjurată și ea de un zid. O poartă în zidul de nord-est părea să dea în strada exterioară, dar era de fapt o capcană, lucru pe care l-am descoperit pe pielea mea câteva săptămâni mai târziu. În partea de est a grădinii mai era o curte triunghiulară, înconjurată de ziduri, dar pustie.

Case cu trei etaje era ca un puzzle. Avea sigur o intrare pe latura de sud și poate încă una pe cea de nord, dar nu puteam fi siguri, întrucât peretele nordic al casei era foarte aproape de zid. Plimbărețul nu fusese niciodată zărit ieșind pe ușa sudică – de aici presupunerea că mai exista o intrare pe latura nordică. Astfel au luat naștere și întrebările legate de configurația interioară a structurii. Bănuiam că în complex locuiau trei familii: una în casa de oaspeți și probabil două în clădirea principală. Dacă Plimbărețul ieșea doar pe presupusa ușa nordică, poate că aceasta era accesată direct prin intermediul unor scări de la etajul doi sau trei, ceea ce sugera că înăuntru erau două reședințe separate. Din pricina unei anomalii în arhitectura imobilului, analiștii erau de părere că Plimbărețul locuia la etajul trei – un balcon de pe partea sudică a acelui etaj fusese închis cu un zid înalt de 2 m. Nu puteai vedea înăuntru nici din curte, nici din casele vecine.

Tema aceasta era recurentă în cadrul complexului. Casa de oaspeți avea o scară exterioară pe partea de sud-est, care ducea pe acoperiș și servea drept balcon. Și ea avea un perete construit în jurul ei. Deși mare parte a zidului exterior avea între 3,5-4 m înălțime, porțiunea aceasta avea 5,5 m și era îndeajuns de înaltă cât să blocheze vederea din afară. Zidul exterior era acoperit în întregime cu sârmă ghimpată.

Era evident că Plimbărețul aranjase lucrurile astfel încât să țină lumea afară și pe sine înăuntru. Nu părăsea niciodată

complexul, doar se plimba prin grădină sau în interiorul casei. Ceilalți locatari contribuiau la comportamentul suspect. Analiștii au reușit să determine că cele două vehicule, o mașină și o camionetă, erau folosite în scopuri diferite: camioneta pentru treburi locale, iar sedanul, pentru drumuri mai lungi.

Sedanul fusese obiectul-cheie care ne adusese în acest punct: bărbatul care îl conducea în majoritatea timpului se numea Abu Ahmed al-Kuwaiti. AAK era un pashtun pakistanez născut în Kuweit și era curierul de încredere al lui bin Laden. Serviciile Secrete îi aflaseră numele, dar și că el îl învățase pe unul dintre teroriștii de la 11 septembrie să folosească un computer pentru a comunica mai ușor cu liderii lor. Al-Kuwaiti fusese alături de bin Laden în bătălia de la Tora Bora din decembrie 2001, operațiunea în care fuseserăm cel mai aproape de a-l ucide. Dar reușiseră amândoi să scape și se presupunea că rămăseseră în contact permanent din acel moment.

Al-Kuwaiti era foarte precaut față de orice fel de comunicații electronice. Când părăsea complexul cu mașina, își deschidea telefonul doar când ajungea la cel puțin o oră și jumătate distanță de el, și îl închidea înainte de a se întoarce.

Fusese prudent, dar nu îndeajuns. Serviciile secrete reușiseră să îl intercepteze pe drumul de întoarcere spre Abbottabad. Când au observat elementele de securitate stranii ale complexului la care se întorsese, au știut că sunt pe drumul cel bun.

Sincer să fiu, ședința a durat atât de mult – șase ore – că deveniserăm cu toții agitați. Mi-am dat seama că, dacă aș fi vreodată tentat să divulg informații clasificate, nu aș face-o, pentru că este foarte plictisitor. Cred că toți colegii mei gândeau același lucru: „Nu îmi pasă cum l-ați găsit. Dacă ziceți că e acolo, hai să mergem după el”.

În legătură cu asta: ni s-a spus că nu noi eram prima opțiune. O variantă – „varianta corectă” din punct de vedere al legislației internaționale – ar fi fost o misiune multilaterală în care i-am fi anunțat pe pakistanezi că știm unde se află bin Laden și am fi mers acolo împreună cu ei. Tuturor ne-a trecut prin cap același lucru: „Da, vezi să nu. Luați-vă gândul, pentru că imediat ce le spunem pakistanezilor că știm unde este, a și dispărut”.

O altă opțiune ar fi fost un atac aerian asupra complexului cu un bombardier supersonic B-1 sau cu unul nedetectabil. Un tip

de la Forțele Aeriene calculase că, pentru a ne asigura că ținta moare în urma atacului, ar fi nevoie de ceva nemaivăzut: 32 de bombe a câte 900 kg fiecare. Era o nebunie. Cu încărcătura aceea, ai fi omorât aproape tot orașul. Și nu am fi putut lua o mostră de ADN, deci nu am fi știut niciodată sigur dacă eliminasem ținta sau nu.

A treia opțiune era ceea ce noi numim aruncarea ciocanului: armam o dronă și așteptam ca Plimbărețul să iasă în grădină, moment în care dădeam drumul bombei pe el. Dar chiar dacă l-am fi lovit în plin, tot nu aveam de unde să știm sigur. Văzuserăm oameni peste care se prăbușiseră case întregi, iar ei nu se aleseseră nici măcar cu o zgârietură.

— Apoi urmați voi, ne-au zis.

Noi, opțiunea unilaterală, cu trupe terestre. Dar era cea mai riscantă în materie de consecințe negative. Și, desigur, cea mai periculoasă pentru viețile americanilor – viețile noastre.

Amiralul William McRaven, Comandantul Suprem al JSOC[21], care a vorbit pentru prima oară despre misiune la cinci ani de la raid, a declarat într-un interviu pentru CNN că, la începutul lunii aprilie a anului 2011, le-a prezentat un plan președintelui și consilierilor săi la Casa Albă, în Situation Room[22]. Era vorba despre un raid cu elicopterul asupra complexului.

— Poți să faci asta? își amintește el că l-ar fi întrebat Obama.

— Domnule Președinte, nu voi ști dacă pot de

[21] Joint Special Operations Command (JSOC) este o unitate militară specială care face parte din Forțele armate ale S.U.A. Unitatea a luat ființă în anul 1980 cu scopul de a combate acțiunile teroriste. În caz de necesitate, JSOC poate face parte temporar din „Special Missions Units”, care recrutează soldați din Delta Force și Echipa SEAL [...]. (n.t.).

[22] Centru de comandă securizat situat la subsolul Casei Albe, utilizat de către Președintele S.U.A. și consilierii săi în situații de criză. (n.t.).

virtual-project.eu

ROBERT O'NEILL

RĂZBOINICUL

C
VP - 256

ât atunci când îi voi aduce pe cei din trupele SEAL și pe piloții de elicoptere din Regimentul 160 (Special Operations Air Regiment) pentru o simulare, i-a răspuns McRaven. Am avea nevoie de trei săptămâni.

— Bine, aveți trei săptămâni, i-a spus Obama.

CAPITOLUL 20

O replică în mărime naturală a complexului de la Abbottabad a fost construită folosind containere CONEX, cu garduri care puteau fi înlăturate, astfel că era puțin probabil să fie văzute din satelit. Toate măsurătorile erau exacte – pe cât posibil. Antrenamentul nostru avea să fie neobișnuit de realist. Au adus și elicoptere Black Hawk și în fiecare zi coboram în rapel din ele.

Planul ideal arăta astfel: când ajungeam la complex, cei responsabili cu securizarea perimetrului aveau să coboare din elicopterul Dash 2 în fața porții nordice. Aceștia eram eu, lunetiștii Jonny și Robby, Mack cu mitraliera, Cheese cu Cairo și un interpret. Cheese, Cairo și Robby trebuiau să dea ocol complexului în timp ce elicopterul se înălța pentru a ajunge deasupra casei principale. Restul echipei avea să coboare în rapel pe acoperiș, apoi să sară pe balconul de la etajul trei, unde presupuneam că se află bin Laden. Eu, Jonny și Mack trebuia să asigurăm perimetrul din fața porții nordice, de la est la vest. Din celălalt elicopter, Dash 1, echipa de asalt principală avea să coboare în curtea dintre cele două case, fiind acoperită de lunetiști postați în ambele uși deschise ale elicopterului. Era punctul cel mai vulnerabil al operațiunii, întrucât Dash 1 putea fi lovit din orice unghi în timp ce aștepta în aer.

Desigur, interiorul casei nu putea fi reprodus, deoarece ne era necunoscut, dar nu ne deranja acest lucru. Nu voiam să știm cum arată interiorul, ci doar să ajungem la fața locului – de acolo am fi lăsat tacticile să preia comanda. Anticiparea configurației interioare nu ar fi făcut decât să ne inducă în eroare.

În calitate de lider al echipei responsabile pentru securizarea exteriorului, eu nu aveam ce căuta în casă. Dar în timp ce priveam scenariul derulându-se la antrenament, ceva nu îmi părea în regulă, așa că am discutat cu Willy.

— Vorbim de bin Laden aici, iar noi avem prea puțini oameni înăuntru. Trebuie să intrăm cât mai mulți, i-am spus.

Jonny, unul dintre lunetiștii din echipa mea, era deja lider de echipă în afara acestei misiuni.

— Nu are nevoie de mine să îl ghidez, știe ce are de făcut. Ar trebui să fiu în echipa de pe acoperiș.

Lui Willy i s-a părut logică ideea de a suplimenta echipele de asalt. L-a numit pe Jonny liderul echipei responsabile cu securizarea perimetrului, iar pe mine m-a pus în echipa de atac ce urma să aterizeze pe acoperiș.

Deși luaserăm cu asalt sute de astfel de complexuri, pentru acesta ne-am antrenat ca pentru niciun altul, zi și noapte, pentru a ne obișnui să acționăm cu ochelarii cu infraroșu la ochi – chiar dacă pe întuneric ne simțeam deja în elementul nostru. Sincer să fiu, ne antrenam exagerat de mult. Făcusem tendinită de la atâtea coborâri pe coardă din elicopter. Era frustrant, întrucât știam că aș fi fost nevoit să mă retrag dacă tendinita s-ar fi înrăutățit. Știam deja să coborâm în rapel. Nu era nevoie să exersăm în exces. Am strâns din dinți de data asta, dar câțiva ani mai târziu, eram la bowling – la bowling! – și mi-au explodat bicepșii, efectiv. Am fost convins că totul se datora acestor coborâri în exces.

După ce terminam antrenamentul, ne întorceam la barăcile înghesuite. Fără televizoare cu ecran plat – fără televizoare, punct. Dar aveam o mică sală de relaxare, cu mese de ping-pong, de biliard și câteva jocuri video. Nu era ca în misiunile obișnuite. Nu mai glumeam și nimeni nu avea chef să bea. Toți eram convinși că acel complex de la Abbottabad, în special casa principală, era programat să explodeze de îndată ce puneam piciorul pe acoperiș. Mai în glumă, mai în serios, am început să spun că noi suntem Brigada Martirilor, pentru că am fi fost terminați dacă ar fi explodat casa cu noi pe acoperiș.

Asta dacă ajungeam la casă. Erau șanse mari ca defensiva aeriană pakistaneză să ne doboare înainte ca noi să o vedem măcar. Sau poate aveam să fim asaltați de trupele pakistaneze și să ne petrecem restul vieții într-o închisoare din Peshawar, ceea ce ar fi fost mai rău decât moartea.

— Este ultimul lucru pe care îl vom face, așa că hai să ne adunăm, spuneam noi.

Am intrat într-o discuție cu tipul care avea să fie desemnat ulterior liderul echipei de asalt repartizate etajului trei al complexului – pe atunci nu știam acest lucru. Am vorbit așa cum membrii SEAL nu ar vorbi niciodată.

— În clipa în care vom pleca în această misiune, nu ne vom

mai vedea niciodată copiii sau săruta nevestele. Nu vom mai mânca niciodată o friptură sau fuma un trabuc.

Încercam să ne dăm seama care era motivul pentru care încă eram dispuși să facem acest lucru, deși știam că mergem la moarte sigură. Răspunsul a fost următorul: o făceam pentru mama singură care, într-o dimineață de marți, și-a dus copiii la școală, apoi a mers la muncă, iar o oră mai târziu a decis să sară dintr-un zgârie-nor, pentru că era mai bine așa decât să ardă de vie. Pentru această femeie, al cărei ultim gest de decență umană a fost să își țină fusta în lunga cădere spre trotuar pentru a nu i se vedea lenjeria intimă. De aceea mergeam în această misiune. Femeia voia doar să își vadă de muncă, să își trăiască viața. Nu avea nicio dorință să lupte și nici abilitatea de a se apăra. Aveam să luptăm noi pentru ea; să îl omorâm pe ticălos. Ne-am aprins doar vorbind despre acest subiect.

Nu cred că a avut cineva vreun moment de îndoială. Toți voiam să participăm. Era misiunea supremă. Pentru asta ne înrolaserăm. Ne-am gândit că oricum vom muri la un moment. De ce să nu murim făcând o faptă nobilă?

Și, cine știe, poate reușeam cumva să scăpăm cu viață.

În camera de zi aveam o replică la scară redusă a complexului. Totul era reconstituit cu precizie, până și copacii. Stăteam aplecați deasupra machetei și discutam diverse posibilități:

— Bun, ăsta e planul, dar dacă se întâmplă asta? Dacă părăsește vreo mașină complexul? Care dintre elicoptere o va urmări?

Discutam toate scenariile, apoi dormeam câteva ore și a doua zi le puneam în practică.

Am încercat să luăm în calcul toate lucrurile care ar fi putut merge prost. Desigur, cel mai evident era că ne puteau împușca de îndată ce treceam granița în Pakistan. Urma să invadăm o țară cu doar două elicoptere. Dar șefii nu păreau foarte îngrijorați.

— Relaxați-vă, ne spuneau ei.

Bine, dar dacă își făcea apariția poliția pakistaneză în timp ce noi eram înăuntru? Sau armata? Evident că am fi vrut să evităm un schimb de focuri cu ei – am fi fost pe terenul lor. Planul principal era să îl ucidem pe bin Laden și să luăm cadavrul, iar

apoi, un diplomat de rang înalt să negocieze la Islamabad.

— V-am spus că dacă îl localizăm pe bin Laden, venim după el. Asta am făcut. Nu am rănit niciun om de-al vostru. Lăsați-ne oamenii să plece.

Desigur, probabil ar fi încercat să ne aresteze, pur și simplu. Nu am fost prezent la acea întâlnire, dar pe măsură ce antrenamentul nostru se apropia de sfârșit, am auzit că, atunci când Președintelui Obama i s-a prezentat această posibilitate, a dat din cap și a spus:

— Interesant.

S-a uitat la șeful de stat major al Forțelor Aeriene și a întrebat:

— De ce ai nevoie ca să dezlănțui iadul asupra Pakistanului? Pentru că băieții mei nu se predau nimănui.

Am fost foarte mândru de el. Băieții din armată tind să fie extrem de conservatori, politic vorbind, dar în ziua aceea ar fi obținut multe voturi de la noi.

•

Pe măsură ce treceau zilele, părea că președintele înclină să ne aleagă pe noi ca forță de intervenție. Ba chiar a autorizat folosirea a mai multe elicoptere, cu încă vreo 30 de membri ai Echipei SEAL [...] la bord și niște Rangeri prin apropiere pe post de forță de intervenție rapidă, în caz că lucrurile o luau razna. Nu aveam de unde să știu sigur, dar din câte auzeam, președintele era hotărât. De aceea am presupus că armata noastră avea luptători pregătiți la granița Afganistanului cu Pakistan și probabil bombardiere în aer, în caz că nu aveam altă opțiune decât lupta pentru a ieși din Pakistan.

Am continuat să ne antrenăm de duminică până sâmbătă seara, apoi ne-am întors în Virginia Beach. Ne antrenaserăm din greu, așa că abia așteptam să bem ceva. Am avut liber sâmbătă seara și duminică, până să zburăm spre baza militară din Nevada.

Acolo ne-au pus să semnăm un teanc de documente, conform cărora nu aveam voie să discutăm despre ceea ce văzuserăm sau ce ni se păruse că am văzut. Am dormit în niște barăci. Baza nu era dotată cu sală de forță, dar am alergat în fiecare zi, ascultând Pearl Jam în căști, ceea ce nu mai făcusem din liceu. Din nu știu ce motiv, aveam nevoie de acele amintiri, așa că dădeam la maximum melodii precum „State of Love and Trust”,

„Corduroy”, „Ten” și „Alive”. Refrenul de la „Alive” sună așa: „I, I’m still alive/ Hey I, but, I’m still alive/… /Hey I, I, I, I’m still alive”. („Eu, eu sunt încă în viață/ Hei, sunt încă în viață/… / Hei, Eu, eu, eu sunt încă în viață”). Auzindu-l, mi-am dat seama că versurile acelea erau dorința mea ascunsă.

Într-un final, ne-au chemat la o ședință de informare despre elicopterele misterioase care ar fi trebuit să ne ducă la complex. Am luat colțul și le-am văzut pentru prima oară. M-a bufnit râsul.

— Ce e așa amuzant? m-a întrebat cineva.

— Păi, înainte credeam că avem 90 la sută șanse să murim, dar acum cred că avem 80 la sută șanse de supraviețuire. Nu știam că ne trimit la război în mașinării din „Transformers”.

Erau printre cele mai grozave aeronave pe care le văzusem vreodată și nu voi da mai multe detalii. Până în acel moment, fuseserăm posomorâți, dar hotărâți. Văzând acele elicoptere, am devenit mult mai hotărâți și mai puțin posomorâți.

În Nevada ne-am antrenat doar câteva zile, în principal pentru a ne obișnui cu structura aeronavelor. Scaunele fuseseră scoase pentru a fi mai ușoare și pentru a crea mai mult spațiu, ceea ce era plăcut. Și zburau foarte bine. Planificatorii misiunii îi chemaseră pe cei mai buni patru piloți din Armată – câte doi pentru fiecare elicopter. Am făcut câteva ture de antrenament, iar în ultima am lovit ținta cu tot explozibilul din dotare. Oricum nu mai aveam nevoie de ea. A fost o explozie pe cinste.

Sâmbăta următoare, pe 23 aprilie, am zburat acasă.

— Mergeți la familiile voastre, ne-au spus comandanții. Încă nu am primit undă verde, dar mergem în Afganistan să facem toate pregătirile necesare. Vrem să fim gata când vor suna.

Așa că am petrecut câteva zile cu copiii. Când am ajuns acasă, Nicole știa că se petrece ceva. Niciodată nu am putut să îi dezvălui prea multe. Când eram plecat în misiuni, îi trimiteam e-mailuri de pe o adresă falsă și nu puteam nici măcar să văd pozele cu copiii pe care le posta pe Facebook, neavând permisiunea să am conturi de Facebook, Instagram sau Twitter. Misiunile-fantomă nu erau o noutate pentru ea. Dar știa că aceasta e diferită. Nu puteam să îi explic de ce mă întorsesem brusc de la antrenament și de ce trebuia să plec, când alte echipe erau deja staționate peste hotare. O vedeam procesând toate aceste detalii. Era foarte ciudat. Nu avuseserăm niciodată o discuție sinceră despre faptul că aș putea muri în misiune.

Deși nimeni din echipa mea nu fusese vreodată rănit, pierduserăm mulți prieteni – mulți dintre ei iubiții sau soții prietenelor ei. Așadar, amândoi știam că exista și această posibilitate. Dar cuvintele au rămas nerostite. Eu știam ce urma să se întâmple, dar ea, nu. Iar asta îngreuna și mai tare lucrurile.

Între timp, aveam la dispoziție o zi pentru a face toate gesturile prin care să le transmit dragostea mea. Imposibil, evident. Nici nu voiam să le sperii pe fete sufocându-le cu atenție sau părând prea serios, așa că m-am dus la cumpărături. Ce le cumperi unor fetițe de șapte, respectiv trei ani, în asemenea circumstanțe? Ce cadou spune „Îmi pare rău, tati o să moară”? Nu mai știu ce le-am cumpărat, dar știu că nu a fost de-ajuns.

La ieșirea din mall, am văzut un magazin Sunglass Hut și am intrat – nu știu de ce. Am văzut o pereche de ochelari de soare Prada, care costa 350 de dolari – cu vreo 300 de dolari mai mult decât mă gândisem vreodată să cheltuiesc pe ochelari de soare. Mă uitam la ei și mă gândeam: „Nu e o idee bună. Ești un E-7 (Chief Petty Officer) în Marină, nu ți-i permiți”. Cu toate sporurile pentru salturi cu parașuta, scufundări, demolări, condițiile periculoase de muncă și indemnizația de locuință, câștigam ceva mai mult decât forțele standard – dar nu cât să îmi permit chestii de la Prada. Apoi m-am gândit: „Ce naiba, o să mor într-o săptămână. Sau poate voi supraviețui și va trebui să fur o mașină cu care să ajung cumva la ambasada din Islamabad. Se mai întâmplă și din astea. O să fie soare și voi avea nevoie de ochelari”.

I-am cumpărat cu cardul de credit American Express. Dacă nu mă întorceam, American Express își putea permite așa o pagubă.

În ziua următoare, fiica mea cea mare a plecat la școală, iar eu am dus-o pe cea mică la un restaurant Chick-fil-A, ca o plimbare de rămas-bun. Avea aproape patru ani; acolo a întâlnit o fetiță de vârsta ei. Bineînțeles că au devenit imediat cele mai bune prietene. În timp ce se jucau, am stat de vorbă cu bunica fetiței. Habar nu avea cu cine stă de vorbă. Mă gândeam: mai stau să îmi termin cartofii și sandvișul cu pui, apoi merg să îl ucid pe bin Laden. Mi se părea ceva ireal. În acel moment, nu voiam decât să se termine totul. Nu voiam să mai fiu acolo.

Voiam să plec.

Am dus-o pe fiica mea acasă și am așteptat ca sora ei să se întoarcă de la școală pentru a-mi lua rămas-bun. Plecarea mea iminentă m-a făcut să o respect și mai mult pe soția mea. Eu puteam să mă abțin din plâns 30 de secunde, cât să ajung la mașină, și apoi să plâng tot drumul până la bază, dar Nicole trebuia să rămână puternică pentru cele două fetițe mici și blonde și să nu plângă în fața lor. Și nu a făcut-o. Niciodată.

Senzația bizară a continuat și când am ajuns la muncă. Nimeni altcineva nu știa de ce urma să zburăm peste hotare, nici măcar ofițerii cu grad înalt, care erau de-a dreptul jenanți în încercarea de a se implica, chiar dacă nu știau în ce anume. Înțelegeau că este important și voiau să participe. Însă tipii care conduceau operațiunea nu le permiteau. Ne-am îmbarcat în elicopterele C-17, iar comandanții nu au lăsat persoane neimplicate să urce la bord, chiar dacă destinația noastră putea fi disimulată. Prima oprire era în Germania, ca în cazul tuturor deplasărilor. Am coborât la baza Ramstein, am luat micul dejun, apoi am pierdut vremea până la momentul plecării spre Afganistan. La Bagram ne-am mutat din C-17 într-un C-130 pentru un zbor scurt la Jalalabad. La început a fost ciudat, o altă escadrilă a Echipei SEAL [...] fiind deja acolo, în toiul unei misiuni. Sunt sigur că au ghicit de ce ne aflam acolo – la fel cum ghiciserăm și noi. În mod evident, considerau că ei ar fi trebuit să primească misiunea, și poate că aveau dreptate. Dacă aș fi fost în locul lor, probabil aș fi fost ofticat și nu m-aș fi sfiit să o arăt. Dar ei s-au purtat frumos cu noi.

A trebuit să ne cazăm în alte barăci, aflate în afara complexului, dar mergeam la aceeași sală de fitness cu ei, jucam poker în fiecare seară împreună și vorbeam vrute și nevrute. La urmă, s-a dovedit că nu aveau să fie lăsați pe dinafară. În timp ce ne plănuiam strategia, datorită atitudinii agresive a președintelui, ni s-a oferit autoritatea de a întări toate fronturile. Am decis să luăm cu noi peste graniță și escadrila aflată deja în misiune, compusă din vreo 40 de oameni. Aveau să aștepte pe un munte, la vreo 50 km de complex, în caz că aveam nevoie de întăriri.

•

Știam cu toții că aceasta era misiunea supremă, iar atmosfera era mult mai sobră decât în mod normal. Încă glumeam mult și

făceam toate lucrurile pe care le făceam de obicei în misiuni. Dacă în aer plutea o tensiune neobișnuită, nu se datora faptului că exista posibilitatea să plecăm, ci că exista cea de a nu pleca. Mare parte a săptămânii a trecut fără să primim undă verde. Zilele se scurgeau foarte greu. Vineri am fost chemați într-o ședință. Pete, comandantul Echipei SEAL [...], stătea în capul mesei. Când am intrat în cameră, am știut că există doar două opțiuni. Fie plecam, fie nu. Cea de-a doua însemna întoarcerea acasă, la familiile noastre. Și că vom trăi. Dar și că vom rata ocazia de a intra în istorie. Nu a trebuit să așteptăm prea mult să aflăm. Fără prea mult suspans, Pete a spus:

— Președintele a autorizat intervenția voastră. Se va întâmpla fie mâine, fie duminică.

Parcă o undă de șoc a străbătut încăperea. Primiserăm confirmarea, urma să plecăm. Oricare dintre cele două nopți alese pentru misiune era fără lună, deci întuneric deplin. Sâmbătă, plecarea a fost amânată pentru duminică. Motivul oficial invocat a fost vremea nefavorabilă, dar știam cu toții că vremea era bună. Adevăratul motiv era că Obama trebuia să participe la gala anuală White House Correspondents' Dinner[23], un eveniment important transmis în direct de către C-Span. Nu voia să contramandeze în ultimul moment sau să plece în toiul evenimentului, întrucât ar fi atras atenția întregii lumi că se întâmpla ceva important.

Așadar, sâmbătă seara, Obama s-a purtat de parcă gala respectivă ar fi fost un eveniment obișnuit, într-un weekend obișnuit. Îmbrăcat în smoching, s-a așezat la masa principală și a râs în timpul numărul de stand-up comedy al lui Seth Meyers de la Saturday Night Live. În primele minute, Meyers a glumit pe seama postului de televiziune C-Span, cum că nu era urmărit de nimeni. Apoi a spus: „Oamenii cred că bin Laden se ascunde în Munții Hindukuș, dar știați că, în fiecare zi de la 16:00 la 17:00, prezintă o emisiune pe C-Span?"

Camera s-a oprit pe Obama, iar reacția lui, pe care o găsiți pe Internet, este neprețuită: își relaxează umerii, își dă capul pe spate și râde de parcă ar fi cea mai bună glumă a serii. Nimeni nu ar fi ghicit ce îi trecea prin minte în acel moment. În 24 de

[23] Cină la care de obicei participă președintele, vicepreședintele și membrii ai White House Correspondents' Association, o organizație de jurnaliști care acoperă subiectele referitoare la președinte și la Casa Albă. (n.t.).

ore, lumea avea să afle fie de reușita Americii de a-și ucide cel mai aprig dușman, fie de eșecul umilitor al încercării de a face acest lucru.

Dacă aș fi fost în locul președintelui, probabil i-aș fi spus lui Meyers: „Du-te dracu', o să îl ucidem mâine".

Dar eu nu eram la Washington, ci la Jalalabad, pregătit să urc într-o aeronavă dată naibii și să zbor în noapte spre Pakistan și spre orice îmi pregătise destinul.

Am ieșit din ședință hotărât să fac un lucru de care mă temeam, dar care nu mai putea fi amânat: să le scriu scrisori fetelor mele – genul care aveau să fie livrate doar în cazul în care eu nu m-aș mai fi întors. Cel mai probabil aveam să le cer iertare – că voi rata nunțile lor, că nu am fost prezent nici în momentele bune, nici în cele rele. Totodată, voiam să le mulțumesc că își purtau de grijă una alteia și mamei lor. Am mers la biroul administrativ să iau pix și o coală cu antet, iar pe drumul de întoarcere m-am întâlnit cu femeia care era analist de informații la CIA și care fusese, practic, cea care îi luase urma lui bin Laden până la complex. Fusese prezentă în ședințele de informare din Carolina de Nord și pe parcursul antrenamentului, iar acum venise cu noi aici. Stătea în fața unei clădiri și se plimba agitată de colo-colo. Era o femeie atrăgătoare, dar nu chiar Jessica Chastain, care avea să îi joace rolul într-un film.

— Hei, de ce ești așa agitată? am întrebat-o.

— Ce naiba vrei să spui? mi-a zis, continuând să se plimbe încolo și-ncoace.

De fapt, voia să spună: „Nu e evident de ce sunt agitată? Suntem pe cale să invadăm o țară aliată, care deține arme nucleare, pentru a elimina un inamic despre care doar bănuim că se ascunde acolo, bănuială bazată pe munca mea de ani întregi. Cum să nu fiu agitată? Tu nu ești agitat?"

Am încuviințat din cap, încercând să găsesc răspunsul potrivit.

— Păi, eu mă duc să fac ce facem noi de obicei. O să urcăm într-un elicopter, zburăm undeva, caftim niște oameni și ne întoarcem. Doar că zborul ăsta o să fie mai lung. Dar asta facem în fiecare noapte.

M-am gândit o clipă, apoi am continuat:

— Știi ce, tu trebuie să ai dreptate, așa că înțeleg de ce ești agitată. Îți doresc o seară bună.

Și am plecat.

Amiralul McRaven, șeful JSOC, avea să spună ulterior că informațiile conform cărora bin Laden se afla în complex i-au fost prezentate ca fiind „50 la sută sigure, în cel mai bun caz”. Dar în timp ce mă pregăteam să urc în elicopterul care avea să mă ducă acolo, nu aveam niciun dubiu cu privire la cine avea să fie înăuntru. Și datoram această certitudine faptului că ajunsesem să o cunosc pe această analistă CIA. Eu eram sută la sută sigur că bin Laden era acolo pentru că ea era convinsă. Deși acum bănuiesc că era doar 90 la sută sigură, de unde și emoțiile de mai devreme.

La gândul că urma să plecăm în mai puțin de 24 de ore, m-am urcat pe bandă și am început să alerg – mecanismul meu de adaptare. În același timp, mă uitam la televizor la selecțiile NFL, așteptând să le vină rândul celor de la Redskins să aleagă. Da, țin cu Redskins. Mă gândeam: „Oare pe cine vor alege? Un alt înaintaș?” Apoi m-a izbit: „Ce mai contează, oricum o să mor”.

Așa că nu eram agitat, doar fatalist.

Apoi am scris scrisorile pentru familie. A fost dificil și dureros, chiar mi-a fost greu să o fac. Când am terminat, mi-am dat seama că nu le puteam da unui prieten – toți veneau cu mine în misiune și era posibil să murim împreună. Trebuia să caut pe cineva cu care mă înțelegeam bine și în care aveam încredere. M-am gândit la un tip de la Serviciile Secrete ale Forțelor Navale. I-am dat instrucțiuni complicate referitor la cine ce scrisoare să primească. Și, desigur, i-am spus că voiam scrisorile înapoi în caz că supraviețuiam, fiindcă voiam să le fac imediat bucăți.

În seara aceea – de fapt, la noi era dimineață – am jucat iar poker. Inițial nu am vrut să joc, mă gândeam că băieții vor scoate berea. Nu aveam voie să bem, dar dacă dădeam de bere, se putea întâmpla. Și voiam să am mintea perfect limpede în această misiune. Până la urmă am jucat, dar nu am băut. Poate de-aia nu am câștigat. Oricum, m-am distrat.

După jocul de poker, am luat cu toții Ambien ca să putem dormim, fiindcă eram agitați. De obicei ni se dă Ambien înainte de o misiune, dar de data asta ne-am asigurat că îl ia toată lumea. Trebuia să fim odihniți. Dormeam toți în același spațiu deschis și e foarte greu să adormi când lumea în jurul tău se foiește, sforăie și tușește. Dar Ambienul și-a făcut treaba.

Ne-am trezit duminică, pe la apus. Am luat un mic dejun copios și apoi m-am dus la ceea ce avea să fie o ședință istorică. S-a ținut într-un hangar imens, iar numărul de oameni prezenți era destul de mare pentru o misiune ultrasecretă – echipajele aeronavelor, mecanici, toți membrii SEAL, geniști și toți agenții CIA.

Amiralul William McRaven a venit în fața noastră și, în loc să ne dea informații tehnice, ne-a vorbit liber. Ne-a spus că în seara precedentă se uitase la „Antrenorii”, unul dintre filmele sale preferate. Ne-a vorbit despre o scenă din film în care mica echipă de liceu Hickory High joacă pentru titlul de campioană statală într-o sală mai mare decât văzuseră ei vreodată, cu o capacitate de câteva mii de spectatori. Jucătorii de la Hickory High erau toți băieți de fermieri, crescuți la țară, obișnuiți să arunce mingea în coșuri de nuiele și să gonească vacile de pe teren. Priveau arena asta imensă cu gurile căscate. Antrenorul îi spune celui mai scund jucător să se urce pe umerii celui mai înalt și să stea în fața coșului de baschet. Apoi îi dă o ruletă și îl întreabă:

— Ce înălțime e până la coș?

— Trei metri, domnule antrenor.

Apoi le spune să măsoare distanța de la tușă până la linia de aruncări libere.

— Ce distanță e?

— Patru metri și jumătate, domnule antrenor.

— Sunt aceleași măsurători ca în sala noastră de la Hickory, doar că ne aflăm într-o clădire mai mare. Sunt mai mulți spectatori. Atât. În rest, totul e la fel.

Apoi McRaven ne-a spus:

— Voi faceți asta în fiecare seară. Doar că acum întreaga lume va afla despre asta. În rest, totul este exact la fel.

A fost mesajul perfect la momentul respectiv. Auzind aceste cuvinte, l-am plăcut și mai mult pe McRaven. La urma urmei, tipul era din Forțele Navale – probabil acesta era motivul pentru care eram noi acolo, și nu cei de la Forțele Speciale ale Armatei, și tot acesta era motivul pentru care operațiunea se numea „Tridentul lui Neptun” – tridentul SEAL. Tipul se născuse pentru a ține acel discurs.

În același timp, mă îndoiam că urmărise „Antrenorii” cu o noapte în urmă. Dar am apreciat analogia. Cumva, în cazul meu,

totul părea să se reducă la baschet.

După ședință ne-am dus să ne echipăm. Mi-am păstrat echipamentul obișnuit pentru această misiune, întrucât reușisem să îl eficientizez de-a lungul anilor: era cât se poate de ușor și practic. Nu mai aveam nici cuțit, nici pistol. Aveam armura corporală ceramică, sticla de apă Nalgene, două batoane proteice și pușca automată Heckler & Koch 416, cu trei magazii de rezervă. În bătălia de o oră de lângă granița cu Pakistanul folosisem doar o magazie și jumătate – 45 de gloanțe. Chiar nu îmi făceam griji că voi rămâne fără gloanțe.

Am ales să nu folosesc faimoșii ochelari cu infraroșu și vedere panoramică. Pe atunci erau o noutate, cu patru tuburi în loc de două, și nu eram deloc obișnuit cu ei. Așa că i-am ales pe cei clasici, modelul PVS-15. Nu era momentul să testăm echipamente noi.

Îmbrăcați de luptă, am mers lângă groapa de foc în jurul căreia se strânseseră băieții din ambele escadrile. Deasupra ei era un șemineu piramidal, iar pe fiecare dintre cele patru laturi, cineva pusese emblemele escadrilelor noastre. Foarte tare.

De data asta au lipsit glumele și tachinările. Ne-am îmbrățișat, am bătut pumnii și ne-am urat să avem o luptă bună.

— Ne vedem în câteva ore.

Toți tratam misiunea cu seriozitate. Deși aveam o escadrilă în rezervă – aveau să plece la 45 de minute în urma noastră și să aștepte pe munte în timpul raidului – știam că ar fi putut fi uciși în potențiala intervenție. Noi eram cei cu aeronavele nedetectabile; ei zburau cu elicoptere Chinook standard, ca cel care fusese doborât în Valea Korengal.

Dacă Al-Qaida ar fi chemat întăriri sau am fi fost prinși într-un schimb de focuri, nu voiam să repetăm scenariul. Tipii aceștia erau Forța de Reacție Rapidă, dacă noi nu am fi reușit să ne infiltrăm sau am fi fost eliminați, ei ar fi preluat comanda și ar fi încercat să ajungă la bin Laden. Nu aveam de gând să dăm greș.

Câteva autobuze au tras lângă noi, iar ușile s-au deschis. Urmau să ne ducă la hangarul securizat unde elicopterele Black Hawk modificate își încălzeau motoarele. Mai aveam un singur lucru de făcut. Am intrat într-o baracă dintre cele în care locuiserăm, pentru a da un telefon.

— Salut, tată, am spus după ce i-am auzit vocea la celălalt

capăt.

Tocmai parcase la Walmart pentru câteva cumpărături.

— Mă pregătesc să urc într-o pasăre de oțel.

Era noapte târziu și întuneric beznă în Jalalabad. Butte era cu vreo 12 ore în urmă, deci era în jurul prânzului. Îmi făcusem un obicei din a-l suna înainte de a pleca în misiuni. Mereu se bucura să îmi audă vocea, iar asta îmi dădea și mie o stare de spirit bună. Mereu îmi spunea că ar fi vrut să meargă cu mine, iar eu îi răspundeam că și mie mi-ar fi plăcut.

Mi-a spus-o și acum:

— Hei, aș fi vrut să vin cu tine.

— Nu te îngrijora, tată. Am niște colegi grozavi, i-am răspuns de data asta.

El a simțit imediat diferența.

— E totul în regulă, fiule?

— Da, totul e OK. Voiam să-ți mulțumesc pentru tot. Mulțumesc că m-ai învățat să arunc la coș. Mulțumesc că m-ai învățat să fiu bărbat. Mă bucur că am ajuns să ne cunoaștem ca adulți.

Tata știa că nu îi puteam spune ce se întâmplă. Dar știa că ceva se întâmplă, iar asta l-a speriat. Mai târziu am aflat că a rămas în mașină timp de 20 de minute, țintuit de o frică groaznică.

— Hei, tată, i-am spus. Trebuie să plec.

— Te iubesc, mi-a spus el.

I-am spus și eu că îl iubesc, apoi am închis și am alergat la autobuz. Jonny mă căuta. I-am arătat semnul OK; el mi-a arătat degetul mijlociu.

Elicopterele Black Hawk nedetectabile erau la aerodromul aflat la 1,5 km distanță. În jurul lor fuseseră instalate reflectoare imense, ca cele de pe stadioane, dar cu lumina orientată spre exterior, pentru ca nimeni să nu poată vedea aparatele de zbor. Funcționa de minune.

Am mers cu toții la toaletă – nu voiai să te trezești cu vezica plină în următoarele ore – apoi ne-am îmbarcat. Eu și echipa mea am urcat în Dash 2, elicopterul secund. Dash 1 avea să ne deschidă calea. Într-un final am decolat și ne-am îndreptat spre nord-est, de parcă am fi mers spre Asadabad, un zbor pe care îl făcuserăm de multe ori. Dar în loc să facem stânga, spre Valea Korengal, am virat la dreapta.

În timp ce tata își făcea loc prin mulțime în aglomerația prânzului la supermarket, eu treceam granița în Pakistan, zburând cu un elicopter la altitudine joasă, într-o noapte fără lună.

CAPITOLUL 21

Acum că știam că suntem în Pakistan, eram conștienți de faptul că ne puteau doborî în orice clipă. Îmi treceau tot felul de gânduri ciudate și confuze prin minte: Cum e când explodează un elicopter? Mori pe loc sau simți cum cazi când se prăbușește și ceva îți taie gâtul? Cât durează să mori? Am încercat să le alung privind în jur și observând totul. Stăteam pe niște scaune de camping, din acelea pliante care se vând cu 9,99 dolari la Walmart. Eram cu fața spre direcția de mers. Piloții erau în spatele unui paravan solid, așa că, spre deosebire de alte elicoptere, eram singuri în spate. Cairo și Cheese erau în stânga mea. Cairo era mereu bucuros să vină cu noi în misiune. Dacă nu ar fi purtat vesta încă pătată de sânge și cu o gaură de glonț în piept, nici nu ai fi zis că fusese cât pe ce să moară în luptă. Părea relaxat, ca un câine de companie care pleacă într-o excursie cu cortul împreună cu familia. Păcat că nu putea să scoată capul pe geam.

Câțiva colegi dormeau, ceea ce era impresionant. În ce mă privea, nici nu se punea problema să dorm. Mai aveam o oră și jumătate până la complex. Ca să nu mă mai gândesc la tot felul de prostii, am început să număr. Învățasem tehnica pe când eram lunetist. Număratul te liniștește; îți ține mintea ocupată, dar relaxată. Am numărat de la 1 la 1 000 și descrescător, și tot așa de vreo 10-12 ori, până să cotim spre sud după vreo 80 de minute de zbor. Intraserăm în linie dreaptă și, în timp ce număram, m-am trezit repetând în gând următoarele cuvinte: „Libertatea însăși a fost atacată de niște lași fără chip, dar noi o vom apăra”.

Acestea au fost primele cuvinte rostite de Președintele George W. Bush în discursul din dimineața zilei de 11 septembrie 2001. Nu știu cum mi-au venit în cap sau cum de mi le-am amintit exact, dar am continuat să le repet.

Aproape că auzeam vocea Președintelui Bush peste huruitul elicei. Apoi m-a izbit: „Dumnezeule, chiar se întâmplă. Chiar particip la această misiune și o să îl ucidem pe nenorocit”.

Am cotit ușor spre dreapta, iar ușa elicopterului s-a deschis.

Eram la două minute distanță de destinație; priveam orașul care habar nu avea că venim. Am trecut foarte aproape de un teren de golf și m-am gândit că e ciudat. În Afganistan nu existau terenuri de golf. Atunci am înțeles – invadam o țară cu terenuri de golf. Nu era doar un exercițiu.

Apoi ne-a apărut în fața ochilor complexul. Arăta aproape la fel ca cel reconstituit pentru antrenament. Era cufundat în întuneric, de parcă ar fi fost o pană de curent, și mi-a trecut prin minte că poate era opera băieților noștri de la CIA. Cele două elicoptere și-au despărțit drumurile. Dash 1 s-a îndreptat către punctul dintre cele două case, unde o echipă de asalt urma să coboare de pe ambele părți ale elicopterului pe niște corzi groase, împletite, fixate în șuruburi. Nu există hamuri de siguranță, pur și simplu alunecăm pe cabluri, purtând mănuși. Tipii mai solizi se folosesc și de picioare. E periculos, dar așa putem coborî mai mulți deodată, unul deasupra celuilalt. În timp ce ei coborau, lunetiștii aveau să stea cu armele ațintite în jos, anticipând un eventual atac. Am zburat către locul prestabilit pentru a-i lăsa pe cei responsabili cu securizarea perimetrului. Lunetiștii, Cheese, Cairo și interpretul au sărit, iar elicopterul a început să se înalțe, pornind către acoperiș. Apoi ne-am trezit înapoi la sol, aterizând destul de violent.

Pilotul nostru îl văzuse pe Dash 1 încercând să planeze între pereții curții și eșuând. Conform spuselor unor oficiali americani care au lăudat abilitățile pilotului, elicopterul a pierdut portanța necesară planării pentru că a intrat într-un „vortex”. Tot ei au spus că au fost cel puțin doi factori la mijloc: temperatura aerului mai ridicată decât anticipaserăm noi și zidurile înalte de 5,5 m. În simulările noastre din Carolina de Nord, zidurile, deși aveau aceeași înălțime, erau practic niște garduri, permițând aerului să circule. Însă zidurile compacte ale complexului creaseră acum efectul „vortex” deja menționat, afectând portanța elicopterului. Indiferent de cauză, pilotul lui Dash 1 a simțit că pierde controlul și a răsucit cu pricepere botul aparatului spre dreapta. A sprijinit coada pe zidul de sud-vest și a coborât ușor botul spre sol, efectuând o aterizare forțată controlată. Dacă nu ar fi fost unul dintre cei mai buni doi piloți din lume, ar fi încercat să forțeze ridicarea, ceea ce ar fi fost catastrofal. Aparatul s-ar fi rostogolit și toți cei de la bord ar fi murit. Dar el a luat instant decizia corectă, într-o situație de

viață și moarte. Pilotul nostru a văzut asta și a știut că, dacă Dash 1 nu putea plana între ziduri, nici noi nu am fi putut. Așa că a revenit la sol. Asta înseamnă comunicare nonverbală eficientă!

Noi nu văzuserăm nimic din toate astea. Doar auziserăm prin stație: „Dash 1 la pământ”, dar crezuserăm că pilotul spunea „Dash 1 dă o tură”, și am presupus că se trăsese în ei și mai încercau o dată să intre. Ce știam sigur era că noi reveniserăm la sol, însemnând că planul nostru perfect trebuia reconfigurat din acel punct. Exersaserăm și acest aspect. Știam complexul acela ca pe propriile buzunare. Chiar în fața noastră, aproape de colțul nord-estic, era o poartă. Voiam să o aruncăm în aer și să intrăm pe acolo. Eram la doar câțiva pași de ea. La doar câteva secunde după ce am sărit din elicopter, spărgătorul nostru atașase deja o încărcătură de C-6 chiar pe mijloc și bum! Poarta de metal s-a deschis precum capacul unei conserve. În spatele ei era un zid de cărămidă.

— Pătrundere eșuată. Asta nu e bine, a zis spărgătorul.

— Ba nu, e bine, i-am spus eu. E o poartă falsă. Asta înseamnă că e înăuntru.

Am decis să aruncăm în aer garajul, iar stația radio a pârâit.

— Nu, nu-l aruncați în aer. Îl deschidem noi.

Ce naiba…?

OK, nu contează cum au intrat acolo, mi-am spus în sinea mea. O să aflu mai târziu. Haideți.

Ușa s-a deschis și a apărut un deget mare îndreptat în sus, semnul universal că erau băieți buni, de partea noastră. Când am intrat, m-am uitat în stânga. Mergeam prin garaj și m-a lovit revelația: „Dumnezeule, chiar suntem aici, asta e casa lui bin Laden. Cât de tare. S-ar putea să nu supraviețuim, dar e un moment istoric, trebuie să mă bucur de el”.

Auzeam focuri de armă: sunetele specifice ale unei mitraliere AK-47 și ale unei puști semiautomate de calibru 5.56 cu amortizor – armele tipilor buni. Unele focuri se auzeau mai aproape decât altele, dar trăgeau și câțiva dintre băieții mei. Am luat colțul și l-am văzut pe un coleg încheind un schimb de focuri în fața casei principale. A tras printr-o fereastră, iar un bărbat și o femeie au căzut la podea înăuntru. Se tot uita la ei în timp ce verifica încăperea cât de bine putea din exterior. Zăceau morți, unul lângă altul.

— Tocmai am omorât o femeie, a zis el îngrijorat. A sărit în fața bărbatului în timp ce trăgeam. O să am probleme?

— Să nu ne facem griji pentru asta acum, i-am spus eu. Hai să încheiem misiunea.

OK, m-am gândit. Femeile se sacrifică de bunăvoie. Sigur suntem la locul potrivit.

Nu mi s-a părut că bărbatul mort ar semăna cu bin Laden, dar nu puteam pierde timp analizându-l. Aveam o casă întreagă de verificat. Am intrat pe ușa din față a clădirii principale. Câțiva colegi erau deja înaintea noastră, croindu-și drum de-a lungul holului, verificând camerele. Alții au rămas în urmă pentru a percheziționa cele două trupuri, conform procedurii. Etajul respectiv consta într-un hol lung, cu camere de-o parte și de alta, iar în capăt era o ușă baricadată. În astfel de locuri, procedura era să verificăm camerele pe rând și să stăm cât mai puțin timp pe hol. Inamicii ar fi putut apărea de nicăieri, lansând rafale de gloanțe. Deși Allah nu e mereu pe fază să le ghideze gloanțele, uneori au noroc. Auzeam din toate direcțiile femei și copii plângând – am aflat ulterior că, împreună cu bin Laden, locuiau trei dintre cele patru soții ale sale și 17 copii – dar nu era nimic diferit față de alte case în care mai intrasem după ținte.

Erau patru camere. Eu am intrat în ultima, aflată în capătul holului, pe dreapta. Înăuntru era o fetiță, evident speriată. Nu o puteam ignora, indiferent cât de tensionată ar fi fost situația. Unul dintre colegi a luat-o de mână și a dus-o într-o cameră deja plină cu copii și femei, lăsând-o în grija uneia dintre ele. Eram în misiune, căutându-l pe cel mai vânat om de pe fața pământului, iar el se asigura că fetița este în siguranță în circumstanțele date. S-a întors în camera în care o găsiserăm și am privit amândoi spre capătul holului, unde alți doi colegi încercau să deschidă ușa baricadată. După ce au încercat în zadar să o spargă cu un baros, au hotărât să recurgă la explozibil. În mod evident, ușa ascundea treptele către nivelul următor, așa că nu aveam altceva de făcut decât să stăm în cameră și să așteptăm. L-am auzit pe tipul din spatele meu spunând ceva de un elicopter prăbușit. Imediat m-am gândit la unul dintre Chinook-uri, în care se afla echipa de rezervă.

— Ce elicopter s-a prăbușit? Cel cu escadrila de rezervă?

— Nu, frate. Elicopterul nostru s-a prăbușit în curtea din față. Ai trecut chiar pe lângă el.

La dracu’. Acum nici că mai plecăm de aici, avem un singur elicopter. Am face bine să urcăm la etaj și să îl omorâm până nu aruncă toată casa în aer. În tot acest timp, inspectam cu atenție pereții, uitându-ne după bombe suspendate – era un mod de operare al teroriștilor, în cazul în care intenționau să doboare întreaga clădire. Eram surprinși că nu văzuserăm niciuna. Încă.

Băieții au reușit să arunce în aer ușa. Am început să urcăm scările, iar eu eram al cincilea sau al șaselea. Tipa de la CIA ne spusese că, odată ajunși la scări, ar trebui să ne așteptăm să dăm de Khalid bin Laden, fiul de 23 de ani al lui Osama, înarmat și pregătit – ultima linie de apărare a tatălui său.

— Dacă îl găsiți pe Khalid, Osama ar trebui să fie la etajul următor, ne spusese ea.

Casa scării era în beznă, așa că, dacă nu cumva Khalid avea ochelari cu infraroșu, nu ne vedea. Ne putea auzi, dar nu ne putea vedea.

Noi, însă, îi vedeam. În timp ce urcam, o siluetă a apărut pe palierul dintre etaje. L-am văzut pe individ doar pentru o fracțiune de secundă, apoi s-a ascuns după balustradă. Era înarmat cu o AK-47. Liderul nostru s-a oprit brusc și a încercat să îl ia în vizor. Ar fi trebuit să iau doi sau trei băieți din fața mea și să ne retragem, pentru a-i lăsa pe cei din avangardă să se ocupe de situație – în caz că oricine era acolo sus ar fi aruncat o grenadă spre noi. În aceste condiții, am fi murit cu toții pe loc. Dar era un moment extraordinar și nu mi-am putut asculta instinctele tactice. Iată doi oameni în toată firea încercând să se omoare reciproc, despărțiți doar de vreo 25 cm și de o balustradă groasă. În acea clipă intensă, ne-ar fi fost ușor să uităm că noi îl puteam vedea, iar el nu. Dar liderul a gândit situația foarte bine: Khalid știa că e cineva în apropiere, dar nu avea de unde să știe sigur că suntem americani. În șoaptă, colegul meu a rostit o propoziție pe care o învățase înainte de misiune. A spus-o de două ori, o dată în arabă și o dată în urdu, limbile vorbite de către fiul lui bin Laden:

— Khalid, vino aici.

Khalid, derutat la auzul propriului nume, a scos capul peste balustradă:

— Ce?

A fost ultimul lui cuvânt. Omul meu l-a împușcat în față. Glonțul, a intrat undeva deasupra bărbiei și a ieșit pe la ceafă.

Khalid s-a prăbușit pe loc. O baltă de sânge s-a format în jurul capului său, îmbibându-i bluza de un alb imaculat. Noi am început să înaintăm spre etajul doi, eu fiind în spatele grupului. Am păşit peste Khalid, apoi am început toți să verificăm camerele de la etajul respectiv, cu excepția liderului formației. El a rămas cu arma ațintită spre capătul scărilor care duceau la etajul trei; se afla chiar în fața lui, în spatele unei perdele. La un moment dat, înainte să ajung lângă el, a tras spre o siluetă înaltă din spatele perdelei, dar nu putea vedea dacă o nimerise. M-am apropiat și i-am pus mâna pe umăr. Mai eram doar noi doi. Asta era.

El nu își dezlipea ochii și arma de pe perdea. Mâna mea se odihnea pe umărul lui. Cu o singură atingere, puteam să îl fac să se oprească sau să înainteze.

În acest punct, echipa era prea împrăștiată. Pe palier eram doar noi doi. Oricine ar fi fost la etajul al treilea, știa că venim și probabil își punea vesta cu explozibil – așa cum făcuseră și alți lideri Al-Qaida în trecut, unii dintre ei mult mai puțin importanți. Se înarmau și se baricadau în poziții de luptă. Conform procedurii, noi ar fi trebuit să așteptăm întăriri sau să coborâm după Cairo, care să ne deschidă drumul. Dar nu aveam timp. Indivizii de la etaj se pregăteau de confruntare, iar noi trebuia să ajungem la ei.

Liderul era și el conștient de acest lucru și a început să vorbească cu mine. Știa doar că avea un coleg în spate, dar nu știa exact pe cine.

— Hei, trebuie să mergem, trebuie să mergem, mi-a spus.

Știam la ce se gândește, pentru că și eu mă gândeam la același lucru: „Acum o să ne lovească teroristul sinucigaș”.

Apoi un gând mi-a trecut prin minte atât de limpede, că parcă mi-a vorbit cineva: „M-am săturat să ne tot facem griji, hai să terminăm odată”. Nu era curaj, ci mai degrabă oboseală sau nerăbdare – mă săturasem de toată așteptarea asta.

L-am strâns de umăr.

Am urcat rapid scările până la perdea, iar el a dat-o la o parte. În fața noastră, două femei au început să țipe. Colegul meu s-a aruncat asupra lor, presupunând că aveau veste cu explozibil. Dacă ar fi explodat, corpul lui ar fi absorbit mare parte din explozie, iar eu aș fi avut mai multe șanse de supraviețuire și, implicit, de a termina misiunea. M-am întors spre dreapta și m-

am uitat, dincolo de o altă ușă, în camera alăturată. Osama bin Laden stătea lângă intrare, la piciorul patului, mai înalt și mai slab decât mă așteptasem, cu barba mai scurtă și cu părul mai alb. Dar era omul al cărui chip îl văzusem de zeci de mii de ori. În fața lui era o femeie, pe care o ținea de umeri. În mai puțin de o secundă, am țintit peste umărul drept al femeii și am tras de două ori. Capul lui bin Laden s-a despicat în două, iar el s-a prăbușit la podea. I-am mai tras un glonț în cap. Ca să fiu sigur.

Femeia, care s-a dovedit a fi Amal, cea mai tânără dintre cele patru soții, aproape că s-a prăbușit peste mine. Am dus-o până la pat. Piciorul îi sângera. Îl văzuse pe colegul meu venind pe scări și îndreptând arma către soțul ei, așa că sărise în fața lui bin Laden când el apăsase trăgaciul. Nu părea grav rănită, dar era aproape inertă. Nici nu îmi amintesc să îi fi pus cătușe.

Atunci l-am observat pentru prima oară și pe băiețelul care se legăna pe piciorușe dolofane într-un colț al camerei – era fiul în vârstă de doi ani al lui bin Laden. Fusese martor la toată scena, dar era întuneric, iar el era prea mic pentru a ști ce se petrece. Știa doar că nu era de bine și plângea. Bietul copil, nu avea nicio vină. Era prins la mijloc în tot rahatul ăsta.

L-am luat în brațe și l-am pus pe pat, lângă femeie. În cameră începuseră să apară și alți colegi SEAL. Eu stăteam oarecum înmărmurit, privindu-i pe băieți făcând ceea ce făcuseră de sute de ori, respectând procedurile.

— Ești bine? m-a întrebat unul dintre ei.

Eram bine? Nu simțeam nimic.

— Da, i-am spus. Ce facem acum?

L-a pufnit râsul.

— Acum mergem să căutăm computerele.

— Da, ai dreptate. Dumnezeule. Gata, mi-am revenit.

— Da, tocmai l-ai omorât pe Osama bin Laden.

Am coborât la parter și am găsit ceea ce părea a fi un birou improvizat pe fugă, cu posturi de lucru în trei camere diferite. În acest punct, băieții noștri făceau ce fac de obicei, trântind de pământ computerele mari și grele. Hardware-ul se deschide ca prin magie și apare hard drive-ul. Puneam orice ni se părea important în pungi de plasă și filmam tot.

M-am aplecat să mă uit sub un pat și am văzut niște genți mari. Le-am tras afară și le-am deschis. Erau pline cu ceea ce păreau a fi fripturi sigilate în vid.

— Uau, am spus. Se pregăteau să stea aici pe termen lung, cu toată mâncarea asta.

Am găsit mai multe genți, toate pline cu carne vidată.

— Stați așa, asta nu e vită, e opiu, a spus cineva după o clipă.

Erau sute de kilograme de opiu ascunse prin toată casa.

Nu numai că îl omorâserăm pe bin Laden, dar dăduserăm peste ceea ce părea a fi banca centrală a rețelei Al-Qaida și potul cel mare în materie de informații. Am început să ne grăbim, trebuia să îndesăm cât mai multe lucruri în pungi și să le predăm tipilor care fuseseră însărcinați cu analiza acestora.

Deja stătuserăm 30 de minute în plus peste limita pe care ne-o impuseserăm pentru a evita un eventual conflict cu armata pakistaneză. Amiralul McRaven a spus ulterior că, la momentul acesta, începuse deja să transpire. Știa că MIG-urile pakistaneze fuseseră adunate și că porniseră pe urmele noastre.

Luaserăm cu noi un tip din escadrila de rezervă, pentru că învățase arabă de unul singur în Irak. Când m-am întors la etaj, l-am găsit interogându-le pe două dintre fiicele lui bin Laden, întrebându-le cine era omul de pe podea. Inițial au mințit, dar într-un final au recunoscut:

— El este, e Șeicul Osama.

Liderul echipei, împreună cu alți doi colegi, îi puseseră trupul neînsuflețit într-un sac, dar încă nu închiseseră fermoarul. Unul dintre ei stătea deasupra lui cu un aparat foto – voia să îi facă poze, pentru a avea confirmarea faptului că îl eliminaserăm. Capul lui bin Laden arăta ca un pepene scăpat pe jos, despicat deasupra sprâncenelor. M-am aplecat și am încercat să i-l strâng laolaltă, pentru a putea fi recunoscut, iar colegul i-a făcut poze. Trebuia să le predăm Comandantului Forțelor Terestre, care, speram noi, să le poată trimită bazei din Jalalabad. Dar, și mai urgent, trebuia să îi putem confirma că bin Laden e mort. Odată ce a primit vestea, la șaptesprezece sau optsprezece minute după ce am ieșit în fața complexului, l-a contactat prin stație pe Amiralul McRaven și i-a spus:

— Pentru Dumnezeu și pentru patrie, Geronimo, Geronimo, Geronimo, EKIA.

Geronimo era numele de cod pentru găsirea lui bin Laden, iar EKIA este acronimul de la „Inamic Ucis în Acțiune” (Enemy Killed in Action). Partea cu „pentru Dumnezeu și pentru patrie” mi s-a părut puțin exagerată, dar, la urma urmei, de ce nu?

Am închis fermoarul sacului și l-am cărat toți patru pe liderul Al-Qaida afară din casă, unde am făcut dreapta spre garaj. Lunetistul Jonny era acolo.

— Hei, uite-l pe omul tău, i-am spus.

Jonny s-a uitat la mine aproape un minut.

— Îți bați joc de mine.

— Nu. Hai să mergem acasă, frate.

Am alergat înapoi în casă. Nu era nevoie să o spun, dar am spus-o oricum.

— Trebuie să plecăm. Acum. Lăsați femeile, lăsați copiii, lăsați interogatoriile, plecăm.

Interpretul le-a spus femeilor să rămână în casă până dimineață, altfel aeronavele de supraveghere vor trage cu rachete. O minciună, dar știam că pakistanezii vor ajunge până atunci. I-am grăbit pe toți să iasă din casă și i-am trimis pe genist și un spărgător la elicopterul prăbușit, pentru a-i atașa explozibil cu temporizator. Pilotul a protestat. Era convins că poate ridica elicopterul de la sol, dar nu aveam de gând să ne asumăm riscuri. Am chemat Chinook-urile.

Dash 2 plecase deja din punctul unde așteptase în munți și venea să ia sacul cu trupul lui bin Laden și echipa adusă inițial de Dash 1, care se prăbușise. Avea o mică întârziere, întrucât fusese nevoit să își facă plinul, dar m-am gândit că superiorii voiau ca „dovada morții” să fie transportată cu una dintre aeronavele speciale. Între timp, noi ceilalți așteptam un elicopter Chinook într-un câmp aflat la est de zidul exterior. M-am întors spre băieții care fixaseră detonatorul și i-am întrebat:

— Cât mai e până explodează?

— Vreo 30 de secunde.

Chiar atunci am auzit elicopterul îndreptându-se către complex, direct pe deasupra curții. Am avut o conversație scurtă, dar intensă, cu tipul de la comunicații de la bord.

— Înapoi! Înapoi! Înapoi!

Pilotul a tras de manșă la timp și a făcut un ocol. Explozia elicopterului Dash 1 a fost atât de puternică, încât ar fi doborât Chinook-ul care venea spre noi. Un dezastru evitat la timp.

Chiar în acel moment, am ridicat privirea spre una dintre casele vecine și am observat acolo un tip butonându-și telefonul. S-a dovedit a fi tipul care avea să devină faimos pentru faptul că a scris în timp real despre raid pe Twitter, dând

vina pe armata pakistaneză.

Elicopterul a revenit și de data asta ne-am îmbarcat. Stăteam lângă un alt SEAL, care mi-a pus întrebarea care era pe buzele tuturor, de când aflaseră ce se întâmplase.

— Cine l-a prins?

Atunci am început să procesez situația.

— Eu, i-am răspuns.

El s-a îndreptat în scaun și mi-a zis:

— În numele întregii mele familii, îți mulțumesc.

Lunetistul Jonny – tipul care trăsese glonțul cu care îl salvase pe Căpitanul Phillips de pirați – stătea tot lângă mine, dar pe cealaltă parte. E interesant, pentru că, din șapte miliarde de oameni de pe planetă, el era probabil singurul care înțelegea cum mă simțeam. Și-a amintit că, atunci când fusese într-o situație similară, eu am încercat să îl calmez oferindu-i din tutunul meu Copenhagen.

Mi-a întors favoarea. Și-a scos cutiuța cu tutun și mi-a întins-o.

— Poftim, ia de la mine, mi-a zis. Acum știi cum e să fii un afurisit de erou.

CAPITOLUL 22

Dacă reușeam să trecem cu bine de zborul de o oră și jumătate, aveam șansa să mai trăim încă 50 de ani. În Abbottabad își are sediul și academia militară pakistaneză de elită – un fel de West Point al lor. Nu mai eram într-un avion nedetectabil și tocmai dezlănțuisem iadul într-un loc nu tocmai indicat. Așa că niciunul dintre noi nu băga mâna în foc că vom reuși să ajungem în Afganistan înainte ca defensiva antiaeriană pakistaneză să bombardeze parada victoriei noastre.

Mai aveam o oră și zece minute și încă eram nevătămați. Citeam aceleași gânduri pe chipurile tuturor, dar nimeni nu spunea nimic, de teamă să nu cobească. Parcă ne uitam la un meci de baseball care decursese perfect până în repriza a șaptea. Nu voiam să zic nici pâs – știam că, dacă deschid gura, o să explodăm. Nici măcar nu voiam să mă gândesc la asta – cel puțin încercam.

Încă o oră.

Patruzeci de minute.

Douăzeci de minute.

Când mă gândesc acum la acele momente, îmi amintesc de meciul de hochei dintre Statele Unite și Rusia în 1980. Rusia era favorită, dar a pierdut. Poți vedea în înregistrări că mulțimea e încordată și numără secundele până la final, oamenii temându-se că tocmai dorința lor arzătoare de victorie le va distruge visul și adversarii vor marca. Dar niciun rus nu reușește să penetreze apărarea. Zece secunde; fanii americani încep numărătoarea inversă, la început timid, apoi din ce în ce mai tare, până ajung să strige din toți rărunchii. Trei… doi… Le poți citi gândurile pe chip, aceleași gânduri pe care le aveam și noi în elicopter: „S-ar putea să scăpăm. Chiar s-ar putea să supraviețuim”.

Cinci minute.

Acele ultime minute au durat o veșnicie, parcă fiecare secundă se dilata la infinit. Așteptarea a luat sfârșit odată cu pârâitul stației radio.

— Bine, domnilor, a zis unul dintre piloți. Pentru prima oară în viața voastră, vă veți bucura să auziți asta: „Bun venit în

Afganistan”.

Să dea naiba! Reușiserăm! Eram încă în viață!

Dash 2, avionul nedetectabil rămas, era cu puțin în urma noastră. A aterizat la câteva minute după noi, iar liderul formației m-a tras deoparte și m-a întrebat:

— Hei, era rănit când ai intrat în cameră?

— Nu, nu cred, i-am răspuns.

Mi-am amintit scena respectivă, cu bin Laden stând în spatele soției sale, ținând mâinile pe umerii ei, fără să dea vreun semn că ar fi fost rănit, fără teamă sau durere în ochi. Era doar împietrit, asemenea unei căprioare în lumina farurilor.

— Atunci, e meritul tău. I-ai venit de hac, mi-a zis, bătându-mă pe umăr, apoi m-a privit întrebător.

— Dar unde erau ceilalți?

Știam că, de fapt, voia să știe de ce doar noi doi urcaserăm până la etajul al treilea.

— Erau ocupați, i-am spus. Și oricum nu am fost foarte mulți în misiunea asta.

— Bine, în regulă. Ah, iat-o, a spus apoi, văzând-o pe analista de la CIA. Trebuie să îi dai ceva, doar l-ai omorât pe bin Laden.

Ne-am dus la ea, mi-am scos magazia din armă și i-am întins-o.

— Mai ai loc și pentru asta?

Avusesem 30 de gloanțe când plecasem spre Pakistan în noaptea aceea; mă întorsesem cu 27.

S-a uitat la mine și am văzut cum, treptat, înțelege.

— Cred că pot să îi fac loc în rucsac, mi-a zis și a luat-o.

În filmul *Misiunea 00*:*30,* un membru SEAL duce personajul ei la cadavrul lui bin Laden. Îl vede pentru prima oară, apoi pleacă, iar când urcă în aeronava C-130, îi dau lacrimile.

Dar, în realitate, nu era deloc stilul ei.

Iată ce s-a întâmplat cu adevărat: eu și colegul meu am condus-o până la sacul pentru cadavre, al cărui fermoar fusese redeschis, dezvăluind chipul distrus, dar familiar, al teroristului. Nici de la gât în jos nu arăta mai bine. Am urmărit-o privindu-l și mă gândeam: „E un moment istoric. E munca ei de-o viață; l-a găsit pe cel mai vânat om din istorie, zace în fața noastră și totul i se datorează ei. Oare ce va spune?”

— Of, să dea naiba, cred că acum sunt șomeră, a zis ea cu chipul impasibil, apoi a plecat.

Îi admiram tupeul, dar eu unul începeam să fiu euforic. Eram teafăr și nevătămat și făcusem ceva ce părea, pe de o parte, rupt din vise, și pe de alta, dintr-un film de la Hollywood. Oamenii veneau și întrebau „Cine l-a nimicit?” și toată lumea arăta spre mine. Amiralul McRaven a venit și mi-a pus mâna pe gât, aproape ca un tată mândru de fiul lui. Îl admiram foarte mult pe omul ăsta. Ar fi fost ușor să se lase cuprins de panică atunci când Dash 1 se prăbușise, chiar la debutul misiunii. Ar fi putut fi începutul unei ratări istorice. Dar nu ar fi folosit nimănui dacă cei de la Casa Albă ar fi început să se panicheze. Așa că amiralul inițiase o videoconferință cu ei și le spusese:

— Avem o problemă, dar oamenii mei sunt pregătiți, nu vă faceți griji.

Și avusese dreptate.

Dar să revenim. Noi râdeam și ne strângeam mâinile reciproc, iar bin Laden zăcea la picioarele noastre în tot acest timp. Președintele îi ceruse lui McRaven să îi confirme că trupul era al lui bin Laden. Serviciile secrete nu avuseseră încă timp să recolteze probe ADN. Amiralul a deschis sacul și l-a privit. Știa că bin Laden are cam 1,95 m, o înălțime demnă de un jucător NBA. A decis să îi măsoare înălțimea pe loc, pentru a se asigura că se potrivește. Ne-a luat câteva clipe să ne dăm seama că nu avem cu ce. McRaven s-a uitat în jur, iar privirea i s-a oprit asupra unui tip.

— Fiule, ce înălțime ai? l-a întrebat.

— În jur de 1,90, domnule.

— Bun, vino aici. Vreau să te întinzi lângă sac.

— Mă scuzați, domnule, ce să fac?

McRaven a repetat cerința, iar tipul s-a întins lângă cadavrul lui bin Laden. Evident, era cu câțiva centimetri mai scund. Când McRaven i-a dat raportul lui Obama, președintele i-a spus:

— Stai să înțeleg, îmi distrugeți un elicopter de 200 de milioane de dolari, dar nu vă permiteți o ruletă de 99 de cenți?

Tipul are simțul umorului. Am auzit că i-a dăruit lui McRaven o plachetă și o ruletă.

Într-un final, am închis sacul, l-am urcat într-un C-130 și am zburat cu toții la Bagram, unde am predat tot: trupul, informațiile găsite și toate fotografiile făcute cu iPhone-urile noastre. Serviciile secrete – CIA, FBI și probabil alte agenții despre care nici nu știam că există – se năpustiseră asupra lor.

Un televizor imens era aprins pe Fox News și toți eram cu ochii pe el. Presa fusese din nou chemată la Casa Albă, cu atât mai ciudat cu cât era duminică, așa că speculațiile erau în toi. Toți își apelau sursele, printre care și câțiva dintre noi, dar nu voiam să confirmăm nimic încă. Șefii noștri munceau la întocmirea rapoartelor finale despre raid, ascultând toate relatările, încercând să pună toate detaliile cap la cap – câți inamici fuseseră uciși în acțiune, câte femei fuseseră rănite, câte dintre ele erau bine. Casa Albă nu voia să declare un lucru și apoi să fie nevoită să îl retragă sau corecteze.

Era suficient că un prim raport de la Casa Albă susținuse că bin Laden fusese înarmat și că își folosise nevasta drept scut; informația a fost rapid retrasă. Noi i-am văzut armele – o AK-47 și un pistol atârnând deasupra ușii camerei în care îl împușcasem – abia după ce murise. Conform unui raport al guvernului pakistanez, atunci când autoritățile locale au ajuns la complex – la 15 minute după ce aruncaserăm în aer elicopterul Dash 1 și plecaserăm – Amal le-a spus că bin Laden dăduse să își ia arma când soldații americani au apărut pe palierul de la etajul trei. Conform raportului, Amal le-a spus că fuseseră treziți de elicopterele noastre, despre care ea crezuse inițial că sunt sunetele unei furtuni. S-a ridicat să aprindă lumina, dar bin Laden a strigat „Nu!” Știa că venim după el. Însă rămâne un mister cum de nu a apucat să își ia mitraliera în cele 10-15 minute cât au trecut de când aterizaserăm și până am ajuns la etajul trei.

Nu știu nici dacă și-a folosit soția drept scut sau nu. Dacă da, nu a fost o strategie prea bună, din moment ce era mai înalt decât ea cu 30 cm și l-am putut lua în vizor cu ușurință. Nu se punea problema să nu trag. Era bin Laden. Aveam toate motivele să credem că purta vestă cu explozibil și că reprezenta o amenințare, așa că eram autorizați să îl eliminăm. Dacă s-ar fi aruncat la podea pe burtă și cu mâinile întinse în față, la vedere, i-aș fi pus cătușe și l-aș fi urcat în elicopter, cu direcția Jalalabad. Dar acesta ar fi fost singurul scenariu în care nu aș fi apăsat pe trăgaci.

Oricum, la televizor au început să apară destul de repede știri cum că motivul pentru care presa e chemată la Casa Albă are de-a face cu bin Laden. A fost confirmat – nu știu cum – înainte ca președintele să apuce să vorbească. Ne-am îndreptat cu toții

privirea către televizor. Niște tipi din Armată au adus câteva găleți pline cu mâncare. Mi-am luat un sandviș cu ouă, brânză și sos picant – era delicios. Totuși, cred că era mai degrabă meritul stării mele de spirit decât al bucătarului. Stăteam și mâncam acel sandviș grozav, privindu-l pe președinte cum parcurge un coridor surprinzător de lung, cu mochetă roșie, până la podiumul din fața camerelor.

— În această seară, le spun poporului american și întregii lumi că Statele Unite ale Americii au încheiat cu succes o operațiune în urma căreia Osama bin Laden, liderul rețelei Al-Qaida și teroristul responsabil de moartea a mii de bărbați, femei și copii nevinovați, a fost ucis.

Auzindu-l rostindu-i numele lui Osama bin Laden, mi-am luat privirea de la televizor și m-am uitat la sacul în care era individul în cauză. Cum dracu' am ajuns aici, tocmai din Butte, Montana?

Un coleg a strigat:

— Hei, domnule Președinte, ce-ar fi să spuneți că nimeni nu a fost rănit? Familiile noastre se uită și ele.

Au mai trecut câteva minute, apoi Obama a adăugat:

— Niciun american nu a fost rănit.

Mulțumim, acum e bine.

Acum știu că, în clipa în care tata a văzut știrea, și-a dat seama imediat că fusesem în mijlocul operațiunii. De data asta era convins, și nu doar de faptul că fusesem implicat. Când l-a auzit pe președinte spunând că bin Laden fusese ucis, a știut că eu am fost. Nu a ghicit. Nu a fost o presupunere. A avut certitudinea inexplicabilă nu doar a faptului că fusesem în acea misiune, dar și a faptului că eu personal trăsesem glonțul fatal.

Dar nu am apucat să îl sun pe tata. Nu aveam acces la telefoane și nici nu voiam să rupem tăcerea. Ne-am întors la una dintre clădirile de la bază, care semăna cu o cabană și avea în față un cuptor de pizza. Bucătarii ne-au făcut pizza, iar noi ne-am relaxat vorbind despre cât de grozav era totul. Erau și computere acolo, așa că am luat cu asalt toate site-urile de știri. Cuvintele „Echipa SEAL […]" erau peste tot. Nici nu ne trecuse prin cap că vom fi atât de rapid asociați cu raidul.

A fost foarte ciudat. Echipa SEAL […] fusese o entitate relativ necunoscută înainte de cazul Căpitanului Phillips. Acea misiune de salvare parcă ruptă din filme ne scosese din anonimat. Dar asta? Era cu totul altceva. Toată lumea era fascinată de ceea ce

făcuserăm și voia să știe cine suntem.

În același timp, trebuia să păstrăm tăcerea. Nu aveam voie să vorbim cu nimeni despre asta. Câteva zile mai târziu, Robert Gates, Secretarul Apărării, a venit la baza din Virginia Beach să ne cunoască și nimeni în afară de cei care participaseră la raid nu a avut voie să intre în încăpere. Oriunde mergeam, era la fel. Ne-au acordat tuturor medalia Silver Star (scuze, mamă!).

Am zburat la baza militară Fort Campbell, Kentucky, pentru a ne întâlni cu Președintele Obama. În timp ce Comandantul Forțelor Terestre îi dădea raportul misiunii, noi așteptam pe scaune. Un tip din trupa de comandă a Regimentul 160, din care făceau parte piloții care zburaseră cu noi, a venit în fața tuturor și m-a salutat într-un mod rigid. Îmi venea să îi spun „Hai, frate!” – știam că pe ceilalți avea să îi supere gestul. Era la fel ca în povestea cu pirații somalezi. Jonny avusese dreptate – asta însemna să fii erou. Tipii care îmi erau mai apropiați decât propria familie, care credeam că vor fi pentru totdeauna cei mai buni prieteni ai mei, se uitau strâmb la mine. Simțeam cum atmosfera devenea din ce în ce mai tensionată.

Brusc, tăcerea a fost spartă de o voce dinamică, imposibil de confundat, care m-a scos din acea stare. Să dea naiba, venise președintele.

— Salutare tuturor! a zis Obama.

Vicepreședintele Joe Biden a apărut lângă el. Obama a ținut un discurs scurt, în care ne-a spus cât de mândru era de noi și de faptul că era american, apoi ne-a înmânat medalia Presidential Unit Citation[24].

Și noi am avut un dar pentru el: un steag înrămat pe care îl purtaserăm cu noi în misiune. Ne semnaserăm cu toții pe spate, folosindu-ne numele de cod. A fost un moment grozav, era evident că îl luasem prin surprindere. A rămas fără cuvinte pentru câteva clipe, apoi a spus:

— Ce credeți, domnule Vicepreședinte? Oare voi găsi un loc special unde să îl atârn?

— Da, cred că știu o anumită bibliotecă prezidențială în care ar arăta foarte bine, a răspuns Biden.

— A, nu. Pe ăsta îl pun în dormitor, a spus Obama.

A fost un moment frumos, care a detensionat atmosfera. Din

[24] Medalie acordată serviciilor în uniformă ale Statelor Unite ale Americii și ale țărilor aliate pentru acte extraordinare de eroism împotriva unui inamic înarmat. (n.tr.).

păcate, nu a durat prea mult. Am început să aud tot felul de comentarii, tipi vorbind despre mine și spunând: „La câtă atenție primește, de ce se mai și laudă?”

Ultimul lucru pe care voiam să îl fac era să mă laud. Ar fi fost absurd să o fac. Știam cu toții că oricine ar fi fost în locul meu ar fi făcut același lucru, la fel de eficient. De fapt, colegul meu a făcut un gest și mai eroic când s-a aruncat peste femeile acelea, crezând că poartă veste cu explozibil. Fusese dispus să se sacrifice pentru succesul misiunii. Dar lumea voia să vorbească doar despre „Cine l-a ucis?”, iar vestea a circulat atât de repede, că nu am putut face nimic. Mă sunau oameni din toată țara să îmi mulțumească, spunându-mi lucruri precum „Ai tras bine”. Nu mă simțeam deloc în largul meu în lumina reflectoarelor. Făceam parte dintr-o echipă care avea un cod al tăcerii strict, iar acum eram faimoși în întreaga lume și mie îmi erau atribuite toate meritele. Simțeam gelozie și dezaprobare din partea colegilor mei. Era de rahat.

Ajunsesem să fiu chemat săptămânal în biroul șefilor.

— Hei, ce faci? Ai spus cuiva ceva?

— Nu, nu știu de unde vin toate astea, vreau doar să dispară.

Pe măsură ce trecea vara, începusem să cred că singurul mod în care aș fi scăpat de toate astea ar fi fost să plec eu. Intenționasem să stau 30 de ani în Marină, dar, cu părere de rău, am început să îmi planific retragerea după doar 15. Asta însemna că nu aveam să primesc pensie și mă gândeam ce naiba o să fac pentru a-mi întreține familia. A fost ironic, mai ales când am aflat că escadrila noastră avusese o întâlnire în care oamenii mă criticaseră, susținând că „vreau doar bani” și că deja semnasem un contract în valoare de 17 milioane de dolari pentru o carte.

Nu era adevărat și nu ar fi trebuit să dovedesc nimănui nimic. Dar începeam să simt că aveam ceva de dovedit. Mă gândeam să mai merg într-o misiune doar pentru a le arăta că sunt exact ca ei. Mă întorc la război. Nu scriu nicio carte. Nu iau niciun ban.

•

În noaptea de 5 spre 6 august, 2011, în Provincia Maidan Wardak din Afganistan, un pluton de 47 de Rangeri ai Armatei a decolat în două elicoptere spre misiunea de a-l ucide sau aresta pe liderul taliban Qari Tahir.

Plutonul a aterizat într-o vale nu departe de complexul în care

se credea că ar fi reședința lui Tahir. Pe măsură ce aceste trupe speciale avansau, aeronavele de recunoaștere au observat două grupuri de luptători talibani părăsind complexul. Unul a fost atacat și eliminat de elicoptere de luptă Apache. Al doilea grup a reușit să se poziționeze în defensivă. Bănuiala era că Tahir se număra printre ei. Comandantul de la sol a decis să trimită o rezervă de 17 operatori SEAL pentru a-i urmări și elimina pe supraviețuitori. Aceștia, împreună cu un câine militar, alți 13 americani, 7 membri ai trupelor guvernamentale afgane și un interpret, au zburat în vale într-un elicopter Chinook, având numele de cod Extortion 17. La un minut după aterizare, elicopterul a fost atacat cu rachete, pierzând rotorul din coadă și prăbușindu-se. Toți cei 38 de oameni de la bord au murit.

A fost cea mai cruntă înfrângere din istoria Naval Special Warfare și cea mai mare pierdere de vieți americane într-un singur incident de la începutul conflictului în Afganistan. Mulți prieteni de-ai mei au murit într-o clipă. Comandamentul a trecut de la planificarea operațiunilor la planificarea înmormântărilor.

Cel mai tare m-a bântuit pierderea unui coleg SEAL pe nume Robert J. Reeves. Prietenia lui mi-a fost de mare ajutor în vara de după eliminarea lui bin Laden, când mă chinuiam să fac față complicațiilor aferente și incertitudinii în care era învăluit viitorul meu. El și alți trei SEAL aveau o casă mare și luxoasă în Virginia Beach. Avea o prietenă frumoasă și de treabă, care îmi spunea „celălalt Robert J. al ei”. Într-o noapte, eu și Robert stăteam la masa din sufragerie, iar el și-a turnat un pahar de vin, apoi mi-a oferit și mie unul. Din nu știu ce motiv, eram într-o fază mai sănătoasă a vieții mele și nu beam, așa că l-am refuzat, în timp ce își bea vinul, s-a uitat la mine și mi-a spus:

— Știi ce? Într-o bună zi, mulți dintre noi or să moară în elicopterele alea.

Știu că nu ar trebui să fac o obsesie din chestia asta, dar mereu voi regreta că nu am băut acel ultim pahar de vin cu prietenul meu. După înmormântare, iubita lui m-a sunat și mi-a spus un lucru care m-a distrus:

— De-acum înainte tu ești singurul meu Robert J.

Toate aceste pierderi ne-au destrămat – nu doar personal, ci și în plan tactic. Știam că experiența tipilor respectivi nu putea îi înlocuită. Operatorii seniori urmau să fie mutați în alte unități pentru a acoperi pozițiile de lider rămase libere. Am părăsit

escadrila în care servisem cu mândrie pentru o alta și m-am oferit voluntar să îmi prelungesc serviciul până în august 2012. Noua escadrilă a fost ca o gură de aer proaspăt, o oportunitate de a scăpa de gelozie și acuzații și de a-mi aminti de ce iubeam să fiu Navy SEAL. Chiar începusem să am îndoieli în privința deciziei de a părăsi armata. Înainte de Ziua Recunoștinței, am plecat într-o misiune în Afganistan – la baza operațională Shank, amplasată în munții dinspre est.

Am stat în camerele celor care muriseră și ne-am intersectat cu membrii supraviețuitori ai escadrilei, care doar din pură întâmplare nu fuseseră în misiunea blestemată. Era groaznic să vezi ce efect aveau pierderile prietenilor asupra acelor oameni. Pe unul dintre ei îl cunoșteam de mult. Stătea singur și citea o carte – având în vedere cum își petrec operatorii SEAL timpul liber, această activitate era un semn clar de depresie. Nu voiam să aduc vorba despre colegii lui, dar speram să îl înveselesc cu o glumă.

— Hei, Adam, i-am spus. N-ai iPad? Cum de citești o carte?

S-a uitat la mine cu ochii goi și mi-a spus:

— Nu știu. Îmi place să simt cartea în mână.

Acestea au fost singurele cuvinte pe care mi le-a adresat pe parcursul staționării. Pierduse atâția oameni, că abia mai suporta să fie acolo.

Situația era și așa dificilă, dar a fost înrăutățită de multe alte lucruri. Iarna, mai ales la o altitudine de peste 1 800 m, este îngrozitor de frig. În plus, condițiile din Afganistan se deterioraseră. Baza operațională era atacată zilnic cu mortiere de către insurgenți. Și mai erau și așa numitele atacuri „Green on Blue” – atacuri asupra forțelor coaliției [blue] lansate de trupele afgane [green] pe care le antrenaserăm și susținuserăm.

Era demoralizant să vezi cum începeau să se năruie lucrurile pe care le realizaserăm și pentru care făcuserăm atâtea sacrificii. Și mai trist era că urma să îmi petrec al doilea Crăciun consecutiv în Afganistan, departe de fetele mele. Soția mea mi-a trimis un filmuleț în care Moș Crăciun le făcea personal urări fetelor. Îmi și imaginam expresiile lor în timp ce îl urmăreau. O și vedeam pe fiica mea cea mare privindu-l cu un zâmbet sceptic, crezând doar pe jumătate că Moșul era adevărat. Era în clasa a doua și avea doar șapte ani, dar era matură în gândire. Și mi-o închipuiam pe cea mică, care împlinise patru ani cu doar

câteva luni înainte de plecarea mea în Afganistan, privindu-l oarecum îngrijorată pe Moș Crăciun. Bărbosul vorbea despre copiii neascultători și toți știam adevărul: ea nu era mereu cel mai cuminte copil. Eram convins că discursul despre copii cuminți versus copii neascultători o va pune pe gânduri, dar pentru mine era clar. E un copil bun, cu o inimă mare, și foarte darnic. Știam că va primi exact ce își dorea. Mai puțin pe tăticul ei, împreună cu care să deschidă cadourile.

Mă gândeam tot timpul la ele și îmi făceam griji. Aveam Skype și îl foloseam des, dar conexiunea nu era mereu strălucită. Le promisesem că vom merge împreună la parcul acvatic din stațiunea Great Wolf Lodge la întoarcerea acasă și știam că erau nerăbdătoare. Dar mai aveau de așteptat. Le spusesem că mă întorc după Crăciun, ceea ce era adevărat, pentru că martie era într-adevăr „după Crăciun”. Cea mică nu se prindea că mai denaturam adevărul, dar fiica cea mare știa să citească un calendar și să vadă că mai e puțin până la Crăciun. Nicole mi-a spus că își împachetase o valiză și o lăsase la ușă, ca să fie pregătită pentru când mă întorceam eu „după Crăciun”. Abia așteptam să mă întorc acasă și să le duc la Lodge. Au fost nevoite să se împace cu absența mea toată viața, dar asta nu făcea situația mai ușoară.

Deja devenisem prea bătrân pentru asta. Resimțeam din plin cei 34 de ani ai mei în timp ce coboram zilnic dealul abrupt și alunecos către dușuri. Într-o zi era să mă ciocnesc de un Ranger tânăr, care ieșea înfășurat într-un prosop din complexul de două etaje. Avea 23 de ani și doar șapte la sută grăsime corporală. M-a văzut și mi-a spus cu un accent puternic de Boston:

— A, voi sunteți băieții de la Echipa SEAL […], nu?

I-am spus că da.

— Ce tare. Hai să jucăm un meci de fotbal de Ziua Recunoștinței. SEAL versus Rangers.

— Îți bați joc de mine? O să ne distrugeți. În niciun caz, omule. Dacă vreți să vorbim despre tactici de luptă, bine, dar nu mă bag contra Rangerilor într-un sport de contact.

Era foarte frig și neplăcut – atât pentru noi, cât și pentru inamici – așa că nu am muncit prea mult. Puținele misiuni pe care le-am avut au fost diferite. A fost pentru prima oară când am lucrat cu cei din Cultural Sensitivity Te-am (CST). Echipa era formată din ofițeri juniori ai Armatei și toți erau femei. Ne

însoțeau peste tot și se asigurau că nu călcăm în picioare comorile culturale ale Afganistanului. Astfel, eram mult mai atenți la lucruri precum respectarea Coranului – sincer să fiu, în primele detașări nu ne păsase nici cât negru sub unghie. Dar am început să înțelegem cât de mult iau în serios afganii musulmani Coranul și femeile. Prezența personalului feminin, care vorbea puțin și limba, detensiona atmosfera. Ofițerii CST percheziționau femeile și stăteau de vorbă cu copiii.

Există dezbateri pe tema prezenței femeilor în luptă. Eu consider că orice femeie care poate să treacă prin același antrenament ca bărbații este perfect capabilă. Îmi amintesc că am mers prin niște mlaștini înghețate cu o tipă pe nume Amy, care avea în jur de 1,50 m înălțime și era în noroi până la brâu. Nu s-a plâns nici măcar o dată și nu a rămas deloc în urmă. Cu una dintre ele mă antrenasem de câteva ori. Mergeam la alergări de 8 km și mă întrecea. Da, mă și îngrășasem, aveam 104 kg, dar tipa alerga de mânca pământul. Adevărul e că mai mult sau plâns tipii de la SEAL de condiții decât au făcut-o doamnele.

Era bine să le ai în preajmă pe femeile ofițer, dar și asta contribuia la sentimentul că îmi făcusem treaba și că vremea mea trecuse. Chiar și când mergeam după băieții răi, nu mai era la fel. Aterizam la câțiva kilometri de țintă, mergeam puțin pe jos, săream câteva garduri, aruncam uși în aer. Din când în când, aveam impresia că mergem după ținte valoroase, dar la momentul respectiv în Afganistan nu prea mai exista așa ceva. Mai mult fugăream brute, nu teroriști. Adevărații băieți răi erau în Pakistan.

Misiunile noastre deveniseră de umplutură. Stăteam degeaba câte șase sau șapte zile; nu făceam nimic altceva decât să ne antrenăm și să ne jucăm pe Xbox. Mergeam după ținte mai mult din plictiseală decât din datorie. Nu am fost niciodată de acord cu acest lucru – dacă nu mai erau misiuni, nu mai erau și gata.

Vă garantez că nu mai știe nimeni cine era presupusa țintă valoroasă din misiunea Extortion 17. Era nesemnificativă. I-am pierdut pe toți acei oameni pentru că cineva se plictisise și născocise o țintă.

Ultima mea misiune ca membru al trupelor SEAL a avut loc în una dintre acele săptămâni lipsite de activitate. Serviciile secrete analizau o înregistrare video a unei drone, căutând

posibile ținte. Au observat un grup de bărbați într-un sătuc de munte, în mod evident înarmați. Indivizii aveau RPG-uri. Și-au încărcat armele în mașini și au condus afară din sat pe un drum de munte îngust și șerpuit, ocolind ruta mai directă spre satele vecine. Credeau că astfel nu vor fi văzuți, dar s-au înșelat.

Analiștii serviciilor secrete i-au văzut într-o luni și ne-au spus că este o activitate foarte suspectă. Noi nu am fost impresionați. Apoi i-au văzut din nou, făcând același lucru, în același loc. În mod evident, plănuiau o ambuscadă asupra unui convoi. Noi tot nu am vrut să acționăm. Nu voiam să ne pierdem timpul în mijlocul pustietății, așteptând să se întâmple sau nu ceva. Joi au făcut-o din nou, iar noi am început să fim interesați. Ne-am zis: „Bine, dacă o fac și vineri – în ziua lor de rugăciune – mai mult ca sigur o vor face și sâmbătă”.

A venit ziua de vineri, iar nenorociții au făcut-o din nou.

De data asta, ne-am făcut un plan. Le știam rutina. Sâmbătă dimineața, la răsărit, aveau să își spună rugăciunea, să încarce mașina și să conducă până la locul din care plănuiau atacul. Doar că aveau să intre în ambuscada noastră. Se numește ambuscadă în formă de L, deoarece stabilești o linie de atac perpendiculară cu ruta inamicilor, apoi încă una paralelă cu ruta și la 90 de grade față de prima linie. E una dintre cele mai vechi manevre militare din lume. Soldații fac ambuscade în L de mii de ani.

Le-am prezentat planul șefilor noștri din Armată – Armata era responsabilă de această bază operațională.

— O să aterizăm la un kilometru de punctul acesta în spatele muntelui și vom merge pe jos până la destinație cât e încă întuneric. După răsăritul soarelui, ne ascundem în spatele acestei stânci, iar pe ceilalți băieți îi plasăm aici. Facem o ambuscadă în L.

— Ambuscadă în L? Ce e aia? a întrebat un ofițer.

M-am uitat la el și nu îmi venea să cred.

— Vorbești serios? O ambuscadă în formă de L este al doilea lucru care îți e predat când te înrolezi în Armată. Primul este „Ăsta e patul tău”. Al doilea e ambuscada în L.

— Explică.

Așa că i-am explicat, arătându-i pe hartă.

— Tipii ăștia vor veni pe aici, noi pe aici. Eu voi fi liderul de echipă în acest punct și voi mai avea încă un tip pe flancul

stâng. Apoi o să mă mut aici odată ce ajung mașinile.

— Cum o să-i oprești? Nu vorbești paștună.

— O să îi amenințcu arma. Toată lumea înțelege limba asta.

— Și dacă nu se opresc?

— O să îi împușc. Pe ce lume trăiești?

Într-un final, i-am convins pe ofițerii din Armată. Ba chiar au desemnat o aeronavă cu echipaj care să îi supravegheze pe tipii din sat. Am stabilit o serie de coduri – cuvinte pe care să le spunem prin stațiile radio pentru a ne transmite reciproc informații necesare fără să ne deconspirăm. De data aceasta am folosit culori. Negru era punctul de plecare, roșu era când pornea inamicul, galben însemna că erau pe drum, apoi verde. La verde ieșeam din spatele stâncilor și le vorbeam pe limba armelor.

Sâmbătă, cu câteva ore înainte de răsărit, am zburat până în punctul stabilit pe munte și am urcat pe jos restul distanței. Ne-am instalat în spatele unor stânci, astfel încât inamicul să nu ne vadă pe măsură ce se apropia cu mașina. Piciorul L-ului, elementul de manevră, fusese instalat, iar lunetiștii noștri urcaseră mai sus, la 200 m față de țintă. De la această distanță și cu armele lor MC24 de calibru .30, întrebarea era „Și în ce nară vrei să îi între glonțul?” Soarele a răsărit și nu s-a întâmplat nimic. Între noi și sat era un munte, blocându-ne total raza vizuală. Așa că fumam trabucuri și făceam mișto unii de alții – dar înarmați și gata de acțiune.

Aeronava de supraveghere ne ținea la curent. Bineînțeles, băieții și-au terminat rugăciunea și și-au încărcat mașina. Apoi am aflat că mașina aia blestemată nu pornea. Noi încă fumam. Știam că le va lua 15 minute să ajungă la noi, presupunând că reușeau să plece de pe loc, așa că eram relaxați. Au mai umblat vreo 20 de minute la mașină, apoi pilotul ne-a spus că lăsaseră jos mitralierele și lansatoarele de rachete și se puseseră să o împingă.

Deci acum era cod galben; erau pe drum. Am mai fumat vreo cinci minute, apoi ne-am gândit că era cazul să ne întoarcem la adăpost în spatele stâncilor și să-i căsăpim pe acești cinci rebeli. Fără niciun strop de adrenalină.

Într-un final, am stins trabucurile și am așteptat. Din depărtare se auzea un motor. Ne-am îndreptat armele spre locul în care ar fi urmat să apară. Asta e partea amuzantă la război:

țintele noastre conduceau singurul vehicul care trecuse pe drumul ăsta de luni bune – asta pentru că abia îl puteai numi drum. Dar ochiul nostru din cer ne-a avertizat:

— Stați! E o altă mașină.

În curând, o camionetă albastră a trecut pe lângă noi. Înăuntru erau doi părinți și niște copii care mergeau cine știe unde. Iisuse, era să omor familia din The Brady Bunch.

Treaba asta dura o veșnicie. Tipii ăia conduceau ca niște bunicuțe. Începuse să ningă. Am auzit Nissanul hodorogit înainte de a-l vedea. Cinci dintre noi au ieșit de după stânci, formând ceea ce numim linia morții, sau baza L-ului. Când mașina s-a apropiat de noi, și cealaltă linie a L-ului și-a făcut apariția, blocând orice cale de scăpare.

Stăteam în mijlocul drumului, privindu-l fix pe șofer. La vreo 20 m distanță, a frânat. L-am văzut că bagă în marșarier. Fața i s-a crispat, iar buzele i s-au mișcat. Vă jur, parcă spunea „Futu-i. Futu-i. Futu-i”. În engleză. A călcat accelerația, dar cauciucurile au început să patineze pe zăpadă. Era blocat.

— Hei, ieși din mașină. Trebuie să ieși din mașină, i-am strigat.

Eram în punctul în care, de obicei, situația devenea tensionată. Portiera pasagerului s-a deschis brusc. Din mașină a sărit un tip cu o mitralieră cu bandă. A fugit spre portbagaj. Unul dintre băieții mei a tras, iar individul a căzut la pământ ca un sac de cartofi. Aproape simultan, capul șoferului a explodat. Unul dintre lunetiști se săturase de așteptat. I s-a părut că voiau să fugă, așa că i-a spulberat capul. Cei doi tipi de pe bancheta din spate căutau disperați ieșirile, și noi toți am început să tragem. Indivizii s-au prăbușit afară din mașină, iar focul a încetat.

În timp ce eliberam locul faptei, am găsit mai multe mitraliere cu bandă și AK-47 cu piedicile puse și încărcate și grenade îndesate prin buzunare. Ne gândeam că am salvat ceva vieți, tipii ăștia păreau puși pe treabă, când unul dintre partenerii noștri afgani – de-acum toate misiunile erau conduse nominal de către afgani – a venit în fugă lângă noi, ținând în mână grenada din vârful unui lansator de rachete. Era verde și semăna cu butoiașul unui pistol de jucărie cu apă. De fapt, tipul chiar era entuziasmat ca un copil de o nouă jucărie. Eram îngroziți când l-am văzut apropiindu-se, dar apoi am observat că fusese găurită

de un glonț și dezactivată.

— Las-o dracu’ jos, ce e în neregulă cu tine?

Aceea a fost ultima mea misiune. În acel punct, ne obișnuiserăm cu toții atât de mult cu războiul, că nu ni se mai părea mare lucru. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care am decis să mă retrag. Știam că începusem să mă plafonez. Dacă aș fi continuat în stilul acesta, aș fi devenit neglijent. Iar neglijența ucide.

CAPITOLUL 23

Am fost în peste patru sute de misiuni de luptă, am supraviețuit câmpurilor de mine, am fost încercuit într-o vale înfundată de un inamic superior numeric. Dar cel mai înfricoșător lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să plec din Forțele Navale.

După șaisprezece ani și jumătate, aveam două medalii Silver Star, patru Bronze Star, o medalie Joint Service Commendation, trei Presidential Unit Citatons și o medalie Navy/Marine Corps Commendation. De asemenea, aveam o ipotecă, nu aveam pensie, nu aveam diplomă de facultate și nici slujbă.

M-am dus să vorbesc cu cei de la resurse umane.

— Care e perioada de grație? i-am întrebat. Câte luni după ce plec vor mai avea copiii mei asigurare medicală?

— Ultima zi de lucru e 24 august. Asigurările expiră pe 23, la miezul nopții.

Vă mulțumim că ați servit țara. Acum, valea!

Împreună cu alți patru SEAL, pusesem la cale un plan: plecam toți și deschideam o firmă de consultanță. De securitate. De leadership. Team building. Sau poate aveam să producem echipamente și să vindem pălării. Nu știam. Fuseserăm atâta vreme închiși în bula SEAL, încât habar nu aveam ce facem, nu aveam o percepție reală a obstacolelor pe care le puteam întâmpina. Eu am fost primul care a plecat, iar ei aveau să mă urmeze la scurt timp.

Nu s-a întâmplat asta. Cineva a auzit ce aveam de gând, iar un anumit grup a început să le facă zile fripte, numindu-i trădători. În mod previzibil, au cedat presiunii. Bula SEAL era tot ce aveau.

Am învățat un lucru de când am devenit civil și anume că a fi Navy SEAL e doar o parte din viața ta. La fel ca liceul – e o altă parte și este cea mai importantă atunci când o trăiești. Dar apoi se termină. Pentru mine, timp de mai bine de 10 ani, a fi SEAL a fost totul. Instructorii duri din Coronado și ofițerii sub comanda cărora am servit atâția ani m-au învățat să accept și să depășesc provocări la care nici nu m-aș fi gândit vreodată. Iar

frații mei SEAL – ei m-au învățat ce înseamnă camaraderia, pe care încă o consider neprețuită. Dar, pentru a evolua ca ființă umană, trebuie să treci la următoarea etapă. Așa este viața.

Colegii care sunt încă în armată nu știu prea bine să aprecieze asta. Unii acordă prea multă atenție lucrurilor pe care le spun ceilalți din escadrilă despre ei. Sunt prinși în nebunia aceea cu masculii alfa. Și este păcat.

Când eram în luptă – înainte ca regulile să fie atât de absurde și de restrictive și înainte să omorâm teroriști faimoși – să fii SEAL era cea mai tare experiență din lume. Mergeam la muncă alături de oameni mai buni decât mine. Nu am fost niciodată „tipul cool”, doar am lucrat cu oameni cool și am mers pe urmele lor. Uneori, din întâmplare, mă trezeam în față și făceam și eu ceva cool. Așa m-am trezit în dormitorul lui Osama bin Laden; am ajuns acolo pe umerii unor coloși.

Și pentru că am făcut-o, am acum abilitatea de a influența oameni și plănuiesc să o folosesc cât de mult pot pentru binele altora. Există veterani care au avut slujbe mult mai periculoase decât mine. Soldați care au petrecut luni întregi patrulând văile din Afganistan, Pușcași Marini care au patrulat zi de zi terenuri minate, soldați care patrulează străzile împânzite de dispozitive explozive improvizate ale Irakului – toți au avut slujbe mai grele decât mine. Eu și colegii mei SEAL am avut abilitatea de a lupta în condițiile impuse de noi; alții nu au avut acest lux. Acum eu am șansa de a-mi face vocea auzită, iar ei nu au nimic. Unii sunt în aceeași situație în care am fost și eu când am părăsit armata înainte de termen și au rămas fără pensie. Vreau să atrag atenția oamenilor asupra acestui aspect și să ajut.

Apoi mai sunt miile de oameni afectați de evenimentele de pe 11 septembrie.

În vara anului 2015, am avut ocazia să îi întâlnesc pe câțiva dintre cei care au pierdut persoane dragi în atacurile din 2001. Fusesem rugat să donez Muzeului Memorial 9/11 din New York ceva ce purtasem în timpul misiunii. Am acceptat, cu o singură condiție: să fie o donație anonimă. Reprezentanții au fost de acord și chiar mi-au făcut un tur privat al locului înainte de deschidere. La sfârșitul turului am intrat într-o încăpere. Era plină de familii ale victimelor. Pe o scenă era o doamnă politician care le vorbea și m-a chemat lângă ea.

— Spuneți-le oamenilor câteva cuvinte, m-a îndemnat.

A fost pentru prima oară când am fost complet nepregătit. Am început să vorbesc despre cămașa pe care o donasem și am văzut ceva în ochii oamenilor ale căror soții, soți, tați, mame, fii și fiice plecaseră la lucru într-o dimineață de septembrie și nu se mai întorseseră acasă. Am simțit o conexiune puternică cu ei și am continuat să vorbesc, spunând pentru prima oară în fața unui public povestea misiunii eliminării lui bin Laden. La final, oamenii s-au strâns în jurul meu și mi-au spus cât de mult a însemnat pentru ei destăinuirea mea.

— Nu mă mai tem, mi-a spus o femeie. Am trăit cel mai groaznic coșmar pe care și l-ar fi putut închipui cineva, dar de azi nu mă mai tem. Tu mi-ai spus adevărul. Nu mai există teorii ale conspirației, bin Laden a murit.

Un bărbat a venit împreună cu nepotul lui. Fiul lui, tatăl băiatului, se numărase printre victime.

— În fiecare zi, nepotul meu m-a întrebat: „De ce a făcut Dumnezeu asta?” Eu îi răspundeam: „Nu Dumnezeu, ci diavolul”.

S-a uitat la mine și, cu o lacrimă pe obraz, mi-a spus:

— Dumneavoastră, domnule, ați stârpit diavolul.

Încă de la primele ore ale zilei de 2 mai 2011, am avut multe momente în care m-am întrebat dacă faptul că eu am fost cel care l-a ucis pe Osama bin Laden a fost cel mai bun sau cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Încă încerc să îmi dau seama. Este o poziție foarte dificilă, care mi-a provocat anxietate și multe nopți nedormite. Dar sunt convins că totul s-a petrecut cu un motiv. Și sunt hotărât să folosesc asta în slujba binelui.

virtual-project.eu

mastică